

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

a best friends book club novel

academically yours

jennifer chipman

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Academically Yours

Academically Yours

En İyi Arkadaşlar Kitap Kulübü #1

Jennifer Chipman

Copyright© 2022 Jennifer Chipman
Tüm hakları saklıdır.

Seksi profesörüne aşık olan herkese ithaf olunur.
Seni görüyorum.

Çalma Listesi

[Spotify Bağlantısı](#)

1. Taylor Swift'ten A Place in this World
2. IDK You Yet by Alexander 23
3. Jonas Brothers'tan Strangers
4. Unsteady by X Ambassadors
5. Tessa Violet tarafından Crush
6. Freaks by Surf Curse
7. Selena Gomez'den Kalp Ne İsterse Onu İster
8. Ed Sheeran'dan Drunk
9. Selena Gomez'den Hands to Myself
10. Taylor Swift'ten Yeniden Başla
11. I Like Me Better by Lauv
12. Dylan Matthew'dan Düşüş
13. Demi Lovato'dan Give Your Heart a Break
14. Taylor Swift'ten Call It What You Want
15. Ariana Grande'den kötü fikir
16. Taylor Swift'ten Wildest Dreams
17. Harry Styles'tan Late Night Talking
18. Shakira'dan Can't Remember to Forget You
19. Taylor Swift'ten Illicit Affairs
20. Sometimes by Ariana Grande
21. Carly Rae Jepsen'den Never Get to Hold You
22. Softly by Clairo
23. One Direction'dan They Don't Know About Us
24. Boys Like Girls'ten Two is Better Than One (ft. Taylor Swift)
25. Cloud 9 by Beach Bunny
26. Michael Bublé'den Close Your Eyes
27. Ariana Grande'den Just A Little Bit Of Your Heart
28. Ed Sheeran'dan Thinking Out Loud
29. I'll Keep You Safe by Sleeping At Last
30. Sebep Sensin yazan Calum Scott
31. Benimle misin yazan nilu
32. Say You Won't Let Go by James Arthur
33. Jason Mraz'dan I Won't Give Up
34. Stay Stay Stay by Taylor Swift
35. The Weeknd'den Earned It
36. Michael Bublé'den Best of Me
37. Taylor Swift'ten Kağıt Yüzükler

İçindekiler

BİR İKİ

ÜÇ

DÖRT

BEŞ

ALTI

YEDİ

SEKİZ

DOKUZ

ON ON

BİR ON

İKİ

ON ÜÇ ON DÖRT

ON BEŞ ON ALTI

ON YEDİ YEDİ

YIRMI ON SEKİZ

ON DOKUZ

YIRMI YIRMI

BİR YIRMI

YIRMI YIRMI İKİ

YIRMI ÜÇ YIRMI

DÖRT BEŞ YIRMI

ALTI YIRMI

SEKİZ DOKUZ

OTUZ OTUZ

BİR OTUZ İKİ

OTUZ ÜÇ OTUZ

DÖRT OTUZ

BEŞ OTUZ ALTI

SONSÖZ

GENİŞLETİLMİŞ EPILOG

BİR

Noelle

D*Hayallerinizi yaşamak ister misiniz?* yazan afiş şu anda göz hizamdaydı. Kendi kendime homurdandım ve görevime geri dönmekten önce kimsenin beni duymadığından emin olmak için etrafıma bakındım.

Yazıcı korkunç bir ses çıkardı ve irkilerek etrafıma bakındım. Neyse ki kimse duymamış gibiydi ya da en azından hiçbiri çok fazla dikkat etmiyordu. Kampüs kütüphanelerinin bir özelliği de buydu sanırım. *Gürültü* yapmadığınız sürece sessiz olmanızın pek bir önemi yoktu. Yurda götürmek için yazdırdığım son kâğıtlardan birini yiyen yazıcıya sessizce küfrettim, aynı anda hem yardım alabilmeyi diliyor hem de etrafta beni yargılayacak kimse olmadığı için şükreliyordum. Zaten kendi yazıcıyı kullanmalıyım, ama bursumun bir kısmı bana ücretsiz baskı sağlıyordu, işte buradaydım.

Aptal üniversite ekipmanına çarpmamak için kendimi zor tutuyordum. Bu bakımdan, buraya üniversite öğrencisi olarak geldiğimden bu yana geçen neredeyse dört yılda pek bir şey değişmemişti.

"Kahretsin," dedim ve buruşmuş kâğıdı çekip geri dönüşüm kutusuna attım. Bazen bu makinelerin ne kadar yavaş olabileceğini unutuyordum ve şu anda tek yapmak istediğim Hazel'la buluşup odama dönmektir. Güzel bir uyku kulağa hoş geliyordu. Nasıl oluyordu da okulun daha ilk günüydü ve ben şimdiden bitkin düşmüştüm? Yerleşik Asistanlarımı (Resident Assistants-RAs) eğitmek ve dönem için her şeyi hazır hale getirmek için iki hafta önce taşınmıştım ve bunların hepsi derslerimin başlamasından önceydi - ki bu yarındı.

Bir an üniversite mezuniyetimde sahnede yürüyor, gülümseyerek diplomamı alıyor, hayalimdeki mükemmel erkekle geleceğimi planlıyordum ve sonra... Kağıt yığınımdan başımı kaldırıp kütüphaneye baktım. Bunca zaman sonra bile buraya dönmüş *olmak* gerçek gelmiyordu.

Sonunda günün her anında tamamen sevdiğim bir şeyi yapıyordum. Ve bir şey için çalışıyordum. Üniversiteden dört yıl sonra sahip olacağımı düşündüğüm iş bu muydu? Hayır, kesinlikle değildi. Ama bu işte beni mutlu eden bir şey vardı. Asistanlarımla ne kadar mücadele edersem edeyim, bundan zevk alıyordum. Kütüphaneden, son iki yıldır Salon Müdürü olarak evim dediğim dört katlı yatakhaneye doğru yürüdüm. Ayrıca üniversitenin yüksek lisans derecemi *ücretsiz* olarak almam için bana ödeme yapması gibi bir avantajı da vardı - *ki bunu* neredeyse tamamlamıştım. İşte buradaydım, MBA'imi tamamlamama sadece üç ders kalmıştı - haftada üç gece, otuz kırk yüksek lisans öğrencisiyle birlikte üç saat boyunca bir amfide oturacak, ertesi gün toplanıp aynı programı tekrarlamaya hazırlanacaktım. Uyu. Yemek. Çalış. Ders. Ödevlerimi bitirmek. Haftada bir gece tüm kampüs için görevdeyim. Asistanlarımı denetlemek. Ve tekrar. Yüksek lisans okulumun son dönemiydi ve ben yine aynı heyecanı yaşıyordum. Dört yıl önce mezun olup aldığımda biri bana geri döneceğimi, üniversite için çalışacağımı ve yüksek lisans yapacağımı söyleseydi, ona asla inanmazdım. Ama burada olduğum için minnettar olmaktan kendimi alamadım.

Özellikle de New York'ta olanlardan sonra.

Gözlerim tekrar rüya posterine kaydı. Dürüst olmak gerekirse herhangi bir şeyle ilgili olabilirdi ama gözüme çarpmasının *nedeni* bundan çok daha fazlasıydı. Rüyalar. En son ne zaman rüyalarım olduğunu hissettiğimi hatırlayamıyordum. Ne arıyordum? Hayatta ne *istiyordum*? Bilmiyordum.

Portland'a döndüğümünden beri ne yapacağımı gerçekten bilmiyordum.

Evime taşındım ve mezun olduğum okula iş başvurusunda bulundum ve kendimi burada, okulun ilk gününde, elimde sürü boyama kâğıdı ile buldum.

Gülmeyin-üniversite öğrencileri

boyamayı severdi.

Kampüste mükemmel olduğum şeyleri -liderlik, mentorluk ve evet, binamı dekore etmeye yardımcı olmak için ara sıra sanat ve el sanatları projesi-yapabildiğim bu işi bulmak beni şaşırtmıştı. Her bir öğrenciyle bu ilişkileri kurmayı ve geliştirmeyi seviyordum.

yıl. Sakinlerim, personelim, onlar benim ailem gibiydi. En iyi arkadaşlarımın yanı sıra, dünyada kendimi en yakın hissettiğim insanlar onlardı.

Özellikle de *gerçek* ailemle olan ilişkilerim en hafif tabiriyle gergindi. Ama ülkenin öbür ucuna taşınıp bir yıl sonra geri döndüğünüzde olan buydu. Hayal kırıklığı. Annem bana her baktığında ben de bunu hissediyordum. Beni her aradığında.

İç çekerek kütüphaneden ayrıldım ve günün çiseleyen yağmurunda Hazel'la buluşmak için yürürken telefonumdan saati kontrol ettim.

"Noelle!" Salon Müdür Yardımcım Hazel, beni kampüsün en iyi kafesine de ev sahipliği yapan öğrenci birliğinin dışındaki verandada bulunan masaya doğru el salladı.

Bana bir fincan uzattı. Saçlarının tepesinde topuz yaptığı kahverengi bukleleri, sıcak kahverengi teni ve güzel teniyle kesinlikle muhteşemdi. Onu o kadar kıskanıyordum ki, iyi görünmek için hiç çaba sarf etmesine gerek yokmuş gibi görünüyordu. Ne giyerse giysin, ister şık ister profesyonel olsun, her zaman başarılı olurdu. Bir çift eski püskü eşofmanın içinde bile iyi görüneceğine yemin ederdim.

"Sen bir meleksin." Sırıtarak fincanı ondan aldım. Doğrusu, onsuz ne yapardım bilmiyordum. Onunla üç dönem boyunca yakınlaşmıştık ve onu bir an bile hafife almamaya çalıştım. Biz bir takımdık, arkadaştık ve ara sıra aynı sınıfta yüksek lisansımızı yapıyorsak, bu sadece ek bir avantajdı.

"Biliyorum." Telefonunu çıkarıp kaşlarını çatmadan önce sıırttı. "Görünüşe göre akşamın büyük bölümünde yağmur yağacak. Yazık."

Güldüm. "Haze, Portland'da Ocak ayında gerçekten daha azını mı bekliyordun?"

"Hayır," diye iç geçirdi Hazel. "Ama yeni sakinlerimizle dışarıda, çimenlerin üzerinde bir şeyler yapmanın eğlenceli olacağını düşündüm."

Sadece başımı salladım. "*Sonbahar* için mükemmel bir aktivite gibi görünüyor. Hani okul Ağustos'ta başlar ve hava güneşli olur ya."

Bana boyun eğmiş bir bakış attı ve sonra başını salladı. "Peki... Salonda bir film gecesi yapalım mı?"

Yurt için sürekli son dakika etkinlikleri planlamasına bayılıyordum - dönemin başı olsa bile, kızların atıştırmalıklar olduğunu öğrendiklerinde aşağıya ineceklerinden hiç şüphem yoktu. Kurabiye yapacak vaktimin olmaması çok kötü. Onları yapmayı çok seviyordum. Ama ben

hala önümüzdeki birkaç hafta içinde salon için planladığımız daha büyük etkinlikler için her şeyi ayarlamaya çalışıyordu.

"Elbette," diye onayladım. "Seçebilirsin. Ama bu sefer gerçekten *yeni* bir şey olsun."

Hazel güldü. "Yani... yine *Legally Blonde değil* mi?" Sadece başımı salladım. En sevdiğim filmlerden biriydi ama bunu geçen dönem kesinlikle göstermiştik. Elimizde değildi, ikimiz de aşk filmlerini seviyorduk. Ben de seviyordum, kalbim kırıldıktan sonra bile. Sadece kendim olmak için zamana ihtiyaç duyarak birkaç yıl boyunca erkeklere tövbe ettikten sonra bile.

Verandada oturmuş, taze ve temiz havayı derin derin içime çekiyordum. Yağmurun kokusu hala arkamda kalmıştı ve her yer buram buram *ev* kokuyordu. Keyifli bir an için hayatımı olduğu gibi takdir ettim. Sonsuz olasılıkların taze ve temiz bir başlangıcı. Soğukta, ellerimde karamelli latte ve o gün için yapmam gerekenlerin bir listesiyle sarmalanmış olsam bile, yine de kendimi muzaffer hissediyordum. Sanki bu dönem şimdiye kadarki en iyi dönem olacaktı.

Sırada ne olduğunu bilmesem bile. "Neye gülüyorsun?" Hazel sordu.

"Hiçbir şey." Gülümseyerek başımı salladım. Ve sonra- "Her şey. Ne kadar şanslıyız, sanırım."

"Öyle mi?" Diye sordu ama sonra başını salladı, bukleleri hareketle birlikte sallanıyordu. "Evet, sanırım öyleyiz. Ne de olsa kampüsteki en iyi asistanları aldık." Sırıttı. Aslında çok büyük bir kampüste değildik - bir düzine yurt vardı ve bizimki en büyüklerinden biriydi, birden fazla katı olan bir kız yurduydum. Kampüste kızların bazen oraya ne isim taktığı hakkında konuşmazdık.

Bir binada çok fazla östrojen ve çok fazla hormon vardı elbette ama o haklıydı. İyi çocuklarla *geçirdiğimiz* bu iki yılda çok şanslıydık.

"Geri döneceğim," dedim kucağımdaki kâğıt yığınına işaret ederek. Kapalı veranda ve dışarıdaki ısıtıcılar için minnettardım ama dışarı hâlâ soğuktu ve yağmur yağmaya başlamadan önce yurt binasının sıcaklığına geri dönmek istiyordum.

"Tamam. Akşam görüşürüz." Hazel kahve fincanını aldı. "Hafta sonundaki personel ve öğretim üyeleri buluşmasına da gideceksin, değil mi?"

Başımı salladım. "Ah, evet. Tabii ki gidiyorum." Gelen kutumda bununla ilgili bir şey gördüğümü hatırlıyordum ve *gitmemek* için gerçekten iyi bir nedenim yoktu.

"Güzel!" diye haykırdı. "Belki bu sefer orada gerçekten heyecan verici biri olur."

"Peki ya Lucas?" Kaşlarımı kaldırarak sordum. Bizimkinin yanındaki erkek yurduğun müdürü olan bu kafayı takalı çok olmuştu. Onun varlığından bile haberdar olduğundan emin değildim. Hazel birinden hoşlanmaya başlayana kadar neşeli ve dışa dönük biriydi, sonra tanıdığım en sessiz insan oluveriyordu. Neredeyse komikti.

Eğer Hazel kızarabilseydi, kızarırdı diye düşündüm. Benim aksime, o güzel kahverengi teniyle, utandığının tek belirtisi ne kadar utangaç davrandığıydı. "Noelle!" Hazel ağladı. "Ben... O... Bu *değil*..." Dudağını ısırđı.

Ona muzip bir sırıtış attım. "Hayır."

Başını sertçe salladı.

Masumca omuz silktim. "Tamam, tamam. Tabii. Nasıl ."

Ama o adamdan ne kadar biliyordum. Yirmili yaşlarının ortasındaaydı, gür kahverengi saçları vardı ve ortalamanın üzerinde bir boyu vardı. Ama *benim* için hiçbir şey ifade etmiyordu. Onu etkinlikte görürsem ikisini bir araya getirmeye çalışacağımı aklıma not ettim. Umarım hepimiz gibi o da orada olurdu.

Ocak ayının soğuk havasında, Portland kışının rutubetinden korunmak için üzerime sımsıkı sardığım kalın kapüşonlu bezelye kabanımla eve doğru yürürken, eve geri döndüğümde annemin bana söylediklerini düşünmeden edemedim.

Gittikten bir yıl sonra gözlerimin içine baktı ve "*Noelle, tatlım, şimdi hayatınla ne yapacaksın?*" dedi.

Bazen nasıl görüldüğüne rağmen bunu *kötü* anlamda söylemediğini biliyordum. Biraz zorba, sağlığımla ve hayatımı nasıl yaşadığımla biraz fazla ilgili.

Tek çocuk olmanın laneti böyleydi.

"*Benim hâlâ bir diplomam var.*" Annem oflayarak onayladı ve ben devam ettim. "*Bunun benim için uygun bir iş ya da yer olmaması, burada diplomamla yapabileceğim ve hoşuma gidecek başka bir şey olmadığı anlamına gelmez.*" Gerçekte olduğumdan çok daha emin görünüyordum, ki gerçeğin tam tersi olduğu ortaya çıktı.

İngilizce diplomam olduğu için annem beni hep öğretmenliğe yönlendirmeye çalışmıştı.

"Senden harika bir lise öğretmeni olur, tatlım," diye öğüt verdi. Burnumu kırıttırdım. *Lise öğretmeni mi?*

Belki de hayatımın en kötü yıllarından bazılarıydı? Başımı iki yana salladım. "*Hayır, teşekkürler,*" dedim ona, toplayabildiğim kadar kararlılıkla. "*Başka bir şey bulurum.*"

Ancak *öğretmen* olmak istemesem de akademiye her zaman sevmiştim ve üniversite yıllarım en iyi yıllarımdan bazılarıydı. Bu yüzden kampüsteki bazı eski hocalarıma ve patronlarıma ulaştım ve hepsi o yaz Salon Müdür Yardımcılığı pozisyonuna başvurmam için beni teşvik etti. İş alınamayacağımdan emin değildim ama sanırım beni sevmişlerdi. Ve bir yıl sonra Willow Hall'un Salon Direktörü pozisyonunu aldım. Sorumluluğum biraz daha fazlaydı ve maaşım neredeyse iki katıydı. Artı ücretsiz oda ve yemek, anlaşılmayı gerçekten *güzelleştirdi*.

Çok fazla şikayet edemezdim, ancak hayatta nasıl bir yol izlemek istediğime dair hala hiçbir fikrim yoktu. Bir tane bile. Akademide mi kalacaktım? Yüksek lisansımı bitirdikten sonra kampüste bir iş bulmaya mı çalışacaktım? Yoksa son üç yıldır uğraştığım proje üzerinde nihayet çalışacak mıydım?

Yurt binama doğru yürürken, omzuma asılı kâğıt çantamla akademik avluya girdiğimde duraklamak zorunda kaldım. Güneş bulutların arasından parlıyor, sanki merhaba der gibi dışarı bakıyordu ve ben de bu küçük güneş ışığını takdir etmek ve kampüsün güzelliği karşısında huşu duymak zorundaydım. Ne burada geçirdiğim dört yıl boyunca ne de o zamandan bu yana burayı hiç unutamamıştım ve burayı bu kadar çok sevmek biraz aptalca görünse de başka bir yerde olmayı hayal bile edemiyordum. Burası evimdi.

Bugünkü çiseleyen yağmurdan sonra ve güneş batmaya başlamadan önceki bu küçük güneş parçası? *Muhteşemdi*. Yüzüme küçük bir gülümseme yayıldığını hissettim ve sonra aceleyle ikinci evim haline gelen yatakhaneye doğru yola çıktım.

Sözlerini zihnimde canlandırmaktan kendimi alamadım. *Mutlu musun, Noelle? Çünkü ben mutlu değilim.*

Burada mutlu muydum? Evim gibi hissediyordum elbette ama yine de bir parçamın eksik olduğunu hissediyordum. Belki de bunun ne olduğunu yüksek lisansımın son dönemini bitirdiğimde anlayacaktım, her ne kadar beni daha fazla soruyla baş başa bırakmış gibi hissetsem de. Hayatımın nasıl olmasını, neye benzemesini istiyordum? Neyi istemediğimi biliyordum elbette, ama...

Önümdeki patikadan bir taşı tekmelerken başımı salladım. Mutluydum. Evet. Sadece buna inanmam için yeterince tekrar etmem gerekiyordu. Kesinlikle.

~ ~ ~

En iyi arkadaşım Charlotte merakla bana bakarken ocakta pişmekte olan çorbayı karıştırdım. "Ne?" diye sordum. Ona kaşlarımı çatmamak için elimden geleni yaparak sordum. Akşam dans dersi verdikten sonra yanıma gelmiş, ben yemek hazırlarken yurttaki küçük dairemde oturmakla yetinmişti.

"Bazen hâlâ senin tekrar ortadan kaybolacağına ikna oluyorum," diye iç geçirdi.

"Buna alışmalısın," diye sııttım. "Çünkü sonsuza kadar benimle kalacaksın, söz veriyorum."

"İyi," dedi Charlotte, bana bakmaya devam ederken gözlerine düşen bir tutam sarı saçını geriye iterek. "Çünkü en iyi arkadaşımı kaybetmek istemiyorum."

"Tanrım, Char, sanırsın yabancı bir gezegene falan gitmeyi düşünüyorum." Bana baktı ve kıkırdadı.

O uzaylı aşk kitaplarını okumayı bırakmasını sağlamalıydım. Sadece iç çektim.

"Elimde değil," diye kıs kıs güldü. Sonra da yüzünü buruşturdu. "Gerçek uzaylılar olsaydı beni terk eder miydin?"

En iyi arkadaşıma bakmak için döndüm. "Kesinlikle olmaz." Ona gözlerimi devirdim ve o da bana dilini çıkardı. *Benim tarzım değil*, ona söylemek istedim. Bunu zaten bilmediğinden değil.

Pek çok şeyi paylaştık ve kitaplar her zaman bu listenin başında yer alırdı. İlk tanıştığımızda bu kadar hızlı arkadaş olmamızın nedeninin bu olduğunu düşünüyordum. O ilk yıl birlikte yerleştirildiğimiz için ne kadar şanslı olduğumuza hâlâ inanamıyordum. Üniversite bana en iyi arkadaşımı vermişti ve hayatımdan bir kez bile çıkmadığı için ona minnettardım.

"Her halükarda..." Başını tezgahın üzerinde kavuşturduğu kollarına yasladı. "Okulun ilk günü nasıldı? Yeni arkadaşlar edindin mi?"

"İyi, teşekkürler *anne*." Charlotte bana sııttı ve ben de başımı salladım. "Dürüst olmak gerekirse, daha fazla arkadaş ihtiyacım yok. Zaten sen, Lina ve Gabs var. Artı Hazel. Başka kime ihtiyacım olabilir ki?" Çorbanın yeterince sıcak olduğuna karar vererek ocağı kapattım ve tezgahın üzerinde bekleyen kaselere doldurmak için döndüm.

Angelina ve Gabbi diğerk iki en iyi arkadaşımızdı - hepimiz üniversitenin ilk yılında yurttat tanışmıştık ve üçümüz birbirimize tutkal gibi yapışmıştık. Onlarla tanışana kadar insanını bulmanın ne demek olduğunu bilmiyordum. Ne kadar farklı olsak da birbirimizi seçmiş ve asla arkamıza bakmamıştık.

Arkadaşlıklarına her şeyden çok değerk veriyordum ve yurtdışı eğitim programlarından New York'ta yaşamaya kadar ayrı kaldığımız zamanlarda bile arkadaşlığımız hiç bozulmamıştı. Küçük kitap kulübümüzü bile kurmuştuk; sırayla hangi kitabı okuyacağımıza karar veriyor ve birbirimize tavsiyelerde bulunuyorduk. Hepimizi haftada en az bir kez bir araya getirme fikri bana ait olsa da bunu çok seviyordum. Gabbi her zaman benimle ve çılgın kitap planlarımla birlikteydi.

Bazen, ben olmasam diğerlerinin bir şey planlamayı unutup unutmayacağını merak ediyordum, ama her zaman plan öneren kişi olmayı umursamıyordum. Bazen yorucu oluyordu ama gruptaki rolüm buydu. Elebaşı. Ya da belki de aramızdaki en patron bendim. Aslan burcu kişiliğim ortaya çıkıyordu.

Her neyse, uzun zamandır bunu kabullenmiştim. Buna rağmen, bir şekilde en iyi arkadaşlarım ayrılıktan ve New York'ta geride bıraktığım hayattan uzaklaşmak için neye ihtiyacım olduğunu her zaman biliyorlardı. Çünkü kendimden bir parça kaybetmiştim ve onu yeniden *bulmaya* çalışıyordum. Kendimi yeniden sevmeye. Ve belki de bunun için beni en az kendimi tanıdığım kadar iyi tanıyan üç kızın biraz cesaretlendirmesi gerekiyordu. Her darbede, her başarıda, her sarhoş gecede ve yurt odalarımızın zeminindeki her ağlama seansında benimle birlikte olan arkadaşlarım. *Tanrım*, onları seviyordum.

Charlotte bana gözlerini deviriyordu. "Tamam, *en iyi arkadaşlar* olduğumuzu biliyorum, bu yüzden asla yerimizi dolduramazsın, ama hayatında birkaç kişi daha olmasının zararı olmaz, söz veriyorum."

"Öyle mi?" Önüne bir kase çedar brokoli çorbası koyarak "Evet" dedim. Bu bizim favorimizdi. Kendim için marketten aldığım dilimlenmiş ekşi mayalı somunu çıkardım -çorbayı kaşıkla yemek yerine ekmeğı batırarak yemeyi her zaman sevmişimdir. Char artık garip alışkanlıklarım hakkında soru sorma eğiliminde değildi - son sekiz yıldır aynı şekilde yediğimi görmüştü.

Başını salladı, bir dilim ekmek aldı ama bir ısırık almadan önce tereyağı sürmeyi tercih etti. "Baş nedimelik yerimi çaldıklarını düşünmedikleri sürece, evet." Charlotte ciddi olduğunu göstermek için kaşlarını çatı.

Bu yüzden kimseyi ölümle tehdit etmeyeceğinden emindim, ama yüzündeki ifadeye bakılırsa, bunu yapacağını tahmin bile edemezdim.

"Charlotte," diye güldüm. "Senin için bir baş nedime yeri *olması* için benim *evleniyor olmam gerekirdi.*" Yüzük parmağı boş olan sol elimi kaldırdım. "Ve gördüğün gibi, böyle bir şey olmayacak." Belli ki. Yakın zamanda değil.

Yüzündeki ifadeyi kaçırmadım ama vazgeçmedi. "Vazgeçmiyorum. Bu yıllla ilgili içimde iyi bir his var. Hadi ama, bu bizim yılımız. Belki ikimiz de biriyle tanışırız."

Homurdandım. Birinci sınıfta yurda taşındığımdan ve kısa boylu, sarışın oda arkadaşım ile tanıştığımdan beri onun ciddi anlamda *kimseyle* çıktığını görmemiştim. Orada burada birkaç ilk randevuya çıkmıştı ama neredeyse hiç kimse ikinci randevuya çıkmamıştı. Onu *öpmesine* izin verdiği erkeklerin sayısını bir elin parmaklarını geçmeyeceğinden emindim. Bu çılgıncaydı, çünkü çok güzeldi, dansçıydı ve neden erkeklerin onunla çıkmak için üzerine çullanmadığını anlamıyordum.

"Ne?" Charlotte bana ters ters baktı.

"Sen, gerçekten çıkıyor musun?" Bir kahkaha attım. "Gördüğüm zaman inanacağım."

"Hey! Çıkıyorum, çok teşekkür ederim." "Öyle mi? Son erkek arkadaşın kimdi?"

Sanki bir yüz bulmaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çattı. Ya da bir isim. Belki ikisi de. "Um. Bradley?"

Başımı salladım. "Hatırlamıyorsun bile, değil mi?" Birinin ona böyle hitap edecek kadar yaklaşmasına izin vermiş miydi? Hiç sanmıyorum.

Charlotte omuzlarının düşmesine izin verdi. "*İyi.* Ben çıkmıyorum. Ama bu, bu yıl olmayacağı anlamına gelmiyor. Sadece doğru adamı bekliyorum." Onunla çoktan tanışmıştı. Bunu ben biliyordum, Angelina biliyordu, Gabbi biliyordu, hatta yurttaki herkesin bildiğinden emindim. Ama onlar kesinlikle *en iyi arkadaşlardı.* Evet, doğru.

O *bana* bu konuyu daha fazla zorlayamazdım ama en azından bir bahanem vardı, değil mi? Henüz oraya geri dönmeye hazır değildim. Kalbimi kimseye açmaya hazır değildim. Ne zaman hazır olacaktım *ki*?

Buna verecek bir cevabım yoktu.

Yemeğin geri kalanını Charlotte işi hakkında bir oraya bir buraya konuşurken bitirdik - bir dans stüdyosunda çocuklar için dans eğitmenliği yapıyordu. Her zaman sessizliği doldurmaya çalışırdı ve ben buna aldırmazdım. Başımı sallayarak eşlik ettim.

ama açıkçası o kadar da dikkat etmemiştim. Bu da beni kötü bir arkadaş gibi hissettirdi.

Hâlâ her şeyi düşünüyordum.

"Noelle?" Charlotte'un sesi kafamdaki sisi dağıttı.

Başımı kaldırıp ona baktım ve kaşlarımı çattığımı fark ettim. Farkına bile varmadan dalmışım. "Ah. Evet?" Ona bakarken elimdeki kâseyi ittim. "Özür dilerim."

Tabii ki dalgınlığımı fark etmişti. "Biliyorsun... Konuşmak istersen ben her zaman buradayım. Herhangi bir konuda. Geri taşındığından beri New York hakkında neredeyse hiç konuşmadın." Omuz silkerek bir omzumu kaldırdım. "Neredeyse üç yıl oldu, N."

Sadece başımı salladım. Beni rahatsız eden şey hakkında konuşmak istiyor muydum? New York hakkında konuşmak istiyor muydum? Onlara çok az ayrıntı vermişim ama hepsi oraya neden taşındığımı, kiminle birlikte olmak için taşındığımı biliyordu.

Yani, hayır, bu konuda konuşmak istemiyordum, ama Char'ın küçük dairemnden ayrılana kadar sürdüreceği bu konuşmayla uğraşmak da istemiyordum. Yalnız ve kampüste yaşamamanın avantajları - eninde sonunda gitmek zorunda kalacaktı.

Bunun yerine, her zaman en iyi yaptığım şeyi yaptım; durumu saptırdım. "Ben iyiyim. Sadece yorgunum sanırım. Ve yarın yine uzun bir gün olacak." Esnedim. Yalan söylemiyordum. Çok yorulmuştum.

Okulun ilk gününden bitkin düşmüştüm, her zaman pozitif ve mutlu olmaya çalışmaktan bitkin düşmüştüm, hayatımda ne yaptığımı bilmiyordum ve bunu anlamaya nereden başlayacağımı bile bilmiyordum.

Ve o gece, Charlotte dairemnden ayrıldıktan ve beni yakında göreceğini söyledikten çok sonra yaptığı bir yorum zihnimde tekrar tekrar canlandı.

Ve bildiğim bir şey vardı: Kesinlikle, kesinlikle, hiçbir şekilde aşık olmayacaktım. Bir daha asla.

HOKULUN İLK GÜNÜ KUTLU OLSUN! Küçük kız kardeşim Tess'ten gelen mesaj dudaklarımın küçük bir gülümsemeyle kıvrılmasına neden oldu.

Her nasılsa, günümü neşelendirmek için söyleyecek doğru şeyi her zaman bilirdi ve bu mesaj onu ve birlikte geçirdiğimiz günleri özlememe neden oldu - onu okulun ilk gününden *her* aldığım.

Portland'da yine yağmurlu bir gündü ve bu düşünce beni eskisi kadar rahatsız etmiyordu. Burada yaşadığım son iki yıl boyunca gökyüzünün sürekli gri olmasına alışmıştım.

Mutlu pazartesisler, diye mesaj attım. **Son dönemine mi hazırlanıyorsun, büyük tiyatrocı kız?** Dört yıl önce bana New York'a taşınmak ve orada tiyatro okuluna gitmek istediğini söylediğinde biraz şaşırmıştım. Ama lise yıllarında onun büyümesini ve sahnede parlamasını izlemiştim, bu yüzden başarılı olacağı yerin burası olduğunu biliyordum. Ama onu özlüyordum, karşı kıyıda yaşıyordum. Burada herhangi bir aile olmadan yalnız kalmak düşündüğümünden daha zordu.

Ama buna alışmışsındır herhalde.

Tessa bana bir başparmak yukarı emojisi ve bir gülen yüz gönderdi.

Hala erkenciydim, günün ilk dersine biraz daha zaman vardı, bu yüzden ofisime girmek ve o sabah çok özlediğim kahvemi almak için iş binasına doğru yola çıktım. Şurada durmalıydım

Ama bunu açıklayamıyordum. İlk gün gerginliği. Peki neden gergindim? Öğretmenlikteki ilk yılım değildi ki bu.

Ancak dönem başlarken her zaman biraz gerginlik ve beklenti vardı.

"Bu söylentiye duydum-" Bir sonraki dersimin başlamasını beklerken taze bir fincan kahve yapmak için ofisimin yakınındaki mutfağa girdiğimde başka bir öğretim üyesinin sesi dedikodu yapıyordu. Dönemin başındaki avantajlardan biri de öğrencilerin yardım istemek için henüz kapıma dayanmamış olmasıydı. Sessizliği ve düşündüklerimi gerçekten duyabilmeyi takdir ediyordum.

"Oh?" diye ikinci bir ses geldi. Onları duymamazlıktan gelmeye çalıştım. Öğretim üyeleri ve personelin dedikodusunu yaptığı şeyler gözlerimi devirmeme neden oluyordu.

İngilizce bölümünden Nancy'nin bugün sınıfta ne giydiği ya da öğrencilerinden birinin sınıfta ne söylediği beni ilgilendirmiyordu. Gerçekten umurumda değildi.

Yeni bir tencereye demleme tuşuna bastıktan sonra başımı köşeden dışarı ve koridorda hâlâ fısıldaşan iki kadın öğretim üyesini gördüm. En azından şimdi onları duyamıyordum. Sadece içimden homurdandım. Onların gereksiz dedikodularına maruz kalmadığım için memnundum - en azından henüz değil. Onlara dedikodu bir şey vermemiştim ve vermeyi de düşünmüyordum. Eğer profesörler benim çok *sıkıcı* olduğumun dedikodusunu yapıyorlarsa, insanların benim hakkımda söyleyebilecekleri çok daha kötü şeyler olduğunu tahmin ediyordum.

Herkesin tartışmalarının merkezinde olmaktansa sıkıcı olmayı tercih ederim. Bunu daha önce de yapmışım ve tekrar yapmak gibi bir niyetim yoktu.

Elimi saçlarımın arasında gezdirdim ve her zamankinden biraz daha uzun sarı saçlarımı geriye yatırmak için kullandığım jöleyi bozdu. Yine hafif bir kıvrımla kulaklarımın üzerinde uzadığı için kestirmem gerektiğini biliyordum ama bu halini seviyordum.

Kış tatili boyunca sakallarımın uzamasına izin vermişim, böylece beni birkaç yaş daha yaşlı göstereceğini umduğum kısa bir sakalım olmuştu. En azından, belki bu şekilde bazı yaşlı öğretim üyeleri tarafından yüksek lisans öğrencisi sanılmaktan kurtulurdum. Tanrı aşkına, doktoramı yapmışım ve bazen hâlâ kendimi üniversiteden yeni mezun olmuş, yepyeni bir işe başlamaya hazır ve gergin bir Yatırım Bankacısı olarak ilk günümdeymişim gibi hissediyordum.

Ama hayır, öğretmenliğimin ikinci yılındaydım ve duvarımda birden fazla diploma asılıydı. Bunun için en azından biraz saygı beklemeliyim diye düşündüm. En azından öğrencilerim yaşıma aldırıyor gibiydi.

Sonunda, elimde kahve fincanıyla oradan çıktım. Tam masama geri yerleşmiştim ki ofisimin kapısı çalındı.

"Matthew?" Kapıdan meslektaşlarımdan birinin sesini duydum ve kimin olduğunu belirlemeye çalıştım. Burada üç tam dönem ve bir yaz dönemi geçirmiş olmama rağmen hâlâ herkesin sesini ezbere bilmiyordum.

"Kapı açık," diye seslendim ve Finans profesörü arkadaşım John Kassidy'nin kapıdan içeri girdiğini görünce rahatladım. John'u severdim. Henüz arkadaş olduğumuzu söyleyemezdim - tam olarak değil - ama yaklaşık iki yıl önce buraya başladığımda beni kollarını açarak karşılamıştı ve ihtiyacım olduğunda her zaman yardım elini uzatırdı. Bu, öğretmenliğimin ilk yılında itiraf etmek istediğimden daha fazla olmuştu.

Ve en azından koridordaki dedikoducu kadınlardan biri değildi, sadece üniversite dramasını öğrenmeye çalışıyordu. En azından ben öyle olduğunu düşünmüyordum.

"N'aber John?" Bir elinde bir kucak dolusu kâğıt, diğerinde bir fincan kahve tutarken ona bakarak sordum.

"Bu Cuma günü yapılacak olan Personel ve Fakülte toplantısına gelip gelmeyeceğinizi kontrol etmek istedim. Dekan Thomas hepimizin orada olmasını bekliyor." Bana *bundan kurtulamayacağını* söyleyen bir bakış fırlattı.

Lanet olsun. İnememi tuttum. "John, biliyorsun bunlar benim sahnem değil..."

Onlardan nefret ettim. Hatta küçümsedim. Sadece yarısı sürekli çıkıp çıkmadığını anlamaya çalışan diğer öğretim üyeleriyle daha fazla etkileşim anlamına geliyordu. Hem neden herkes benim flört hayatıma bu kadar takmıştı ki? Cevabım kesin bir hayırdı, ama bunun bir kısmının genç öğretim üyelerinin bir hamle yapıp yapamayacaklarını anlamaya çalıştıklarından şüpheleniyordum, ama her zaman en iyi huysuz ifademi takınırdım, bunun onları caydıracağını umuyordum. Olmazsa da onları görmezden gelmek genellikle işe yarardı.

Şimdiye kadar da öyle oldu. Şey... çoğunlukla. Yine de bir Cuma akşamı üniversitede olmaktansa başka bir yerde olmayı tercih ederdim. Mesela evde köpeğimle kanepede oturup televizyon seyretmeyi ya da kitap okumayı. Tanrı biliyor ya, bir grup personel ve diğer öğretim üyeleriyle kaynaşmaktansa neredeyse her şeyi tercih ederdim, ama görünüşe göre artık bu boka tamamen bulaşmıştım.

Harika. Tek kelimeyle harika. Bundan nasıl kurtulabilirim ki?

"Lütfen gel," dedi John, neredeyse yalvarırcasına. "İyi bir arkadaş olmadan çok sıkıcı oluyorlar." Sonra bana sırtıttı ve ben de gözlerimi devirdim. *Evet, bağışlamak istedim, işte bu yüzden gitmek istemiyorum!* Ama John beni oraya götürmeye kararlıydı - kesinlikle kararlıydı ve ben gerçekten bir bahane düşün. "I-" Konuşmak için ağzımı açtım ama sözümü kesti.

"Mazeretinizi iyi ve uzun uzun düşünün *Profesör Harper*, çünkü bu Okulun ilk haftası ve zaten not vermen gereken bir sürü ödevin olmadığını biliyorum," dedi John sırtarak. "O yüzden orada görüşsek iyi olur."

İçimi çektim. "Tamam, tamam, iyi. Orada olacağım." Ona küçük bir bakış attım. "Ama sonuna kadar kalmamı bekleme."

"Güzel. En azından bu da bir şeydir." Beni katılmaya ikna etmeyi başardığı için gurur duyuyormuş gibi kendi kendine başını salladı.

Yine de ciddiydim. Olay kasvetli görünmeye başlar başlamaz, köpeğimle kanepeye uzanabilmek için hemen oradan ayrılırdım. En azından Snowball bana neden hâlâ bir karım olmadığı ya da o akşamki kız arkadaşımın nerede olduğu (bugünlerde sahte bir tane uyduracaktım, cidden) hakkında korkunç derecede rahatsız edici sorular sormadı.

Tabii ki bunun nedeni sadece bir köpek olması ve konuşamaması olabilir, ama konudan sapıyorum. Onun arkadaşlığını tanıdığım insanların yüzde doksanına tercih . Kız kardeşim ve en iyi arkadaşlarım bunun tek istisnalarıydı.

Gerçekten de insanlar kimseyle çıkmadığıma inanamıyorlardı. Ve evet, hayatımdaki herkes biriyle görüşüyordu ama ilgilenmediğim biriyle çıkmanın ne anlamı vardı ki?

Doğru kişiyi bulduğumda, uzun süre bu işin içinde olacağımı biliyordum. Onunla tanıştıktan sonra, onu hayatımda tutmak için ne gerekiyorsa yapacaktım ve sonsuza dek onun olduğumu bilmesini sağlayacaktım. Ve o da benim olacaktı. Kesinlikle, tartışmasız, benim.

Sadece onun hayatıma girmesini bekliyordum.

~ ~ ~

Başarılı bir ilk gün daha, diye düşündüm kendi kendime. Hâlâ yağmur kokan temiz havadan derin bir nefes aldım ve üstü kapalı verandadaki kuru yerimden ağaçların arasından damlayan suyu izledim.

Elimde sıcak bir fincan kahve vardı - günün üçüncü kahvesi, her şey düşünüldüğünde çok daha kötü olabilirdi - ve hayatımın sadece birkaç yıl öncesine kıyasla şimdi ne kadar farklı olduğuna hayret ettim. Bazı açılardan, tam zamanlı öğretmenlik yaptığım dördüncü döneme yeni başladığıma inanamıyordum. Bu dönem çoğunlukla lisans ve bir tane de yüksek lisans düzeyinde dersim vardı.

finans dersi. Hayatın beni onca yoldan sonra geldiğim yerin *burası* olduğunu düşünmek çılgıncaydı. Dünyanın soğuk, çiseleyen bir cebinde. Ne de olsa bana evimi hatırlatıyordu.

Telefonum başka bir mesajla çaldı - bu kez arkadaşlarımla yaptığım grup sohbetinden. **Sırada ne zaman içki içeceğiz? İlk tur benden.** En iyi arkadaşım Bryan'dan geliyordu.

Tanrım, en son ne zaman bir araya gelmiştik?

Bunu düşünürken kaşlarımı çatarak fincanıma baktım. Tatillerde bile çok uzun zaman olmuştu. Ama onların hepsinin aileleri ve kız arkadaşları vardı, oysa ben tatili yalnız geçiriyordum.

Daha spesifik olarak, seyahat ederek, çoğu zaman snowboard yaparak ve kar seven köpeğimle kış mevsiminin tadını çıkararak geçirdim. Gidecek evim diyebileceğim bir yerim yoktu. Küçük kız kardeşim de muhtemelen yeni erkek arkadaşıyla vakit geçirebilmek için tatil boyunca okulda kalmayı tercih etmişti ve elimde kalan tek şey oydu.

Ben varım. Sadece Çarşamba günleri gece geç saatlere kadar dersim var, onun dışında boşum. Telefonumu cebime geri koymadan önce hızlıca mesaj attım.

En iyi arkadaşım Bryan ve eşi Elizabeth beni Noel için evlerine davet etmişlerdi ama bütün hafta boyunca kendimi üçüncü teker gibi hissetmek istemiyordum. İkisini de seviyordum ama bazen onların sevgisinin etrafında olmak biraz boğucu olabiliyordu. Özellikle de ilk çocuklarını beklediğinden beri. Diğer arkadaşlarımız Cole ve Tanner, kış tatillerini aileleriyle birlikte Kanada'daki bir kayak merkezinde geçirmişlerdi.

Bu yüzden, gidecek başka bir yerim olmadığından, kamyonetimi ve köpeğimi topladım ve Oregon'un dört bir yanındaki farklı kayak merkezlerine gittik. Küçüklüğümünden beri seyahat etmeyi hep sevmişimdir ve buraya taşındığımdan beri geçen iki yılda bazen Portland'dan kaçmam gerektiğini hissettim. Büyük bir şehir olmasına rağmen bazen çok *küçük gelebiliyordu*. Küçüklüğümünden beri soğuğu ve karı hep sevmişimdir, dolayısıyla bu iki tutkuyu birleştirmek için mantıklı bir yol gibi görünüyordu. Sunriver'daki haftam Bachelor Dağı'nın yamaçlarında geçirdiğim en iyi haftaydı ve bacaklarım dağa geri dönmek için şimdiden kaşınıyordu.

Ama şimdi yeni döneme girerken hepsi uzak bir hayal gibi görünüyordu. Dönem araları her zaman çok hızlı geçirdi.

İşte burada oturmuş, günün bir sonraki dersine yetişmek için acele etmem gerekmeden önce bir fincan kahvemini tadını çıkarıyordum. Dışarısı soğuk olsa da, veranda

Yağmurdan korunduğu ve portatif bir ısıtıcıya sahip olduğu için yağmurun kaldırırma vururken çıkardığı sesleri dinlerken rahat ettim.

İşimle, köpeğimle ilgilenmekle ve arkadaşlarımı görmekle meşgul olsam da bazen hayatımda bir şeylerin eksik olduğunu hissediyordum. Dudağımı ısırdım, bu düşünceyi düşünürken gözlerim kampüsün merkezine doğru kaydı. Ne zaman rutinimden bu kadar hoşnutsuz oldum? Ne dersenem deneyeyim, sanki *yeterli* gelmiyordu. Ama belki de özlediğim bir şey değildi, biriydi. Bu hayatı paylaşacağım biri. Birlikte gülebileceğim biri. Sevebileceğim biri.

Başımı salladım. Daha önce hiç böyle bir şey *yaşamamıştım* - ne çıktığım biriyle ne de arkadaşlarımın bana ayarlamaya çalıştığı kızlarla. Öyleyse neden *şimdi* bunu düşünüyordum? Neden şimdi bir hayatı paylaşacak birini arzuluyordum?

Dışarıda yağmur çiseliyordu, ama yağmur bir an için dindiğinde güneş parıldamaya başladı. Gözüme çarpan şey, ışınların bir kızın başındaki kızıl saç tellerini aydınlatmasıydı. Avlunun ortasında durmuş gökyüzüne bakıyordu: gözleri kapalı, çenesi yukarı doğru eğik, sanki güneşin sağladığı birkaç saniyelik sıcaklığı emiyormuş gibi - ve sonra gülümsedi.

Ve nedense, onun küçük gülümsemesi bana bir şeyler yaptı. Çünkü yüzündeki saf ve mutlak mutluluk... Aklımdan çıkmıyordu. Bunu aklımdan çıkaramadım ve o gün derse sadece kızıl saçlı kızın ışığın tadını çıkarırken yukarı doğru eğilmiş dudaklarını düşünerek gittim. Çünkü güneş ışını gelir gelmez gitmişti, o da öyle.

Neden onu aklımdan çıkaramıyordum? Eğer kendime karşı dürüst olsaydım - ki neredeyse her zaman öyleydim - bu konuda bir şeyler beni rahatsız ediyordu. Kafam karışmıştı çünkü kendimi *zayıf* hissediyordum. Sanki ayaklarım yere sağlam basmasa, sadece kızıl saçların üzerinde parlayan güneşin görüntüsünden bile rüzgâr beni devirebilirdi. Peki bu neden böyleydi? Gözlerim ona takıldığında göğsümde oluşan telaşı hayal ettiğimi sanmıyordum. O sadece... sıcaklık gibi görünüyordu. Sanki her karanlıkta ışık olabilirmiş, sadece bir gülümsemeyle bir yere hayat verebilirmiş gibi ondan sızıyor gibiydi.

Gülümsemesinin *bana* değil, sadece güneşe yöneldiğini görebiliyordum. Ama nedense öyle olmasını istedim. Ve tam da bu hayatın başka biriyle daha güzel olabileceğini düşünürken, onun ortaya çıktığını düşünmeden edemiyordum. Kızıl saçları ve yüzünü aydınlatan gülümsemesiyle.

Düşünceден kurtulmaya çalıştım. Onunla ilgili değildi, gerçekten değildi - bu çılgınlık olurdu - ama aklıma gelen bu özlem bana çılgınca şeyler düşündürüyordu. Hepsi bu kadardı. Ve küçük kız kardeşimin yaşında olabilecek biri hakkında böyle şeyler düşünmek için çok yaşıydim. Ama o kızı görmenin içimde bir şeyleri uyandırdığını, buzdan bir kalenin ardına sıkı sıkıya kilitlediğim donmuş kalbimde küçük bir çözölme yarattığını inkâr edemezdım.

İçimi çektim, göğsüme yerleşmeye karar vermiş olan bu duygudan kurtulmaya çalıştım. Herhangi birine karşı bir çekim hissetmek bana göre değildi.

Özellikle de hiç konuşmadığım ve adını bile bilmediğim bir kızla. Elbette, orada burada birkaç kadınla çıkmıştım ama hiçbirine karşı bir arzu hissetmemiştim. Neredeyse sadece hareketlerin içinden geçmek gibiydi. Kadınlarla çıktım çünkü çıkmam gerektiğini hissettim çünkü arkadaşlarımız bizi ayarladı çünkü onlar istedi. Ama onları *istediğim* gibi değildi... Onu da istememeliydim. Bunca zamandır hayatımı birlikte geçirmek istediğim kişiyi bulamamıştım. Ve listemdeki her kutuyu karşılamayan bir kadın için uğruna çalıştığım her şeyden vazgeçecek değildim.

Alo? İçimdeki benliği tokatlamak istedim. *Bu düşünceleri kafandan çıkar, Matthew. Aptal olma.*

Normalde kampüste kalacağım saatten çok daha geç bir saate kadar ofisimde otururken ama henüz boş evime dönmek istemezken düşüncelerim dolaşıp duruyordu. Bu yıl nihayet kendi ofisime kavuşmuştum -başka bir öğretim üyesinin emekli olmasından sonra nihayet açılan bir ofis- ve hala biraz boştu. Kitaplığın yanında kaldırmam gereken bir yığın kutu vardı; içleri eski ders kitapları ve ciltlerin yanı sıra asmak ya da masanın üzerine koymak için birkaç çerçeve ile doluydu: annem ve babamın vefat etmeden önceki halleri; beyaz Samoyed cinsi köpeğim Snowball'un bir fotoğrafı -küçük kız kardeşim Tessa'nın koyduğu isim, onun fotoğrafı da yığının içindeydi-; lisans ve doktora diplomalarımın çerçevelenmiş halleri. Üst kutudan küçük bir bitki aldım ve bilgisayarımın yanına koydum. Fazla bir şey değildi ama ilerledikçe daha fazlasını ekleyecektim.

Her iki durumda da, en azından hepsi benimdi. Artık paylaşmak yok, şükürler olsun. Beni iyi maaşlı bir şirket işini bırakıp profesör olmaya iten şeyin ne olduğunu tarif edebileceğimi hiç sanmıyordum ama her dakikasını sevdiğimi biliyordum. Kalbimde başka bir insanın olması gereken yerde hala bir boşluk varmış gibi hissetsem de tatmin ediciydi.

Bazen biraz huysuz biri olarak tanınmama rağmen, öğrencilerimin her birini önemsemeye çalıştım. Onların başarılı olmasını istedim. Sadece ciddiymdim ve asla özel hayatımı derse karıştırmak istemedim. Önemli değildi ve huysuz olmak öğrencilerimin bana asılmasını ya da benden daha fazlasını istemesini engelliyorsa, o zaman... İşe yarıyordu.

Akşam sona ererken, sonunda geceyi sonlandırıp kampüsün hemen dışındaki evime dönmeden önce sınıfta göstermek üzere bazı sunumlar üzerinde çalışmayı bitirdim.

Kartopu ön kapıda bekliyordu, kuyruğunu sallayarak onu dışarı çıkarmamı bekliyordu. "Hey yavrum," diye seslendim çantamı bırakıp kulaklarını kaşımak için. "Bana biraz zaman ver, sonra seni dışarı çıkaracağım, tamam mı?"

Saatime baktım. On buçuk. Uyumak ve yarın çocuklarla spor salonuna gitmek için erken kalkmak için yeterli bir süre. Neyse ki Cuma günleri verdiğim tek ders öğleden sonraydı, bu yüzden sabah okula gitmeden önce işlerimi halletmek için izinliydim. Ama yarın, yarın planlar yapacaktım. En iyi arkadaşlarımı haftalardır görmemiştim ve kendime karşı dürüst olursam, kendimi tam teşekkürlü bir profesör olmaya adanmış son iki yıldır onların hayatlarında neredeyse hiç yer almamıştım. Dönem başladığında, genellikle onlarla geçirdiğim boş zamanımın çoğunu ödevlere, ders planlarına ve not vermeye ayırdım.

Kartopu ayaklarımın dibine oturdu, kuyruğu beklenti içinde kıpırdıyordu ve ben köpeğime gülümsemekten kendimi . "Hazır mısın, ha kızım?"

Snowball'un tasmaını yakasına taktım ve onu kapıdan çıkarıp mahallenin çevresini dolaştırdım. Geçtiğimiz yaz University Park'ta bir ev satın almıştım, sonunda bir yere kök salmıştım. Sonunda kendime ait diyebileceğim bir yerimin olması güzeldi, beni rahatsız edecek ev arkadaşlarım ya da partilerle ortalığı dağıtacak birileri yoktu. Küçük başlangıç evimde sadece ben ve Kartopu vardı. Tam istediğim gibi, değil mi? En azından ben hep böyle düşünmüştüm.

Tessa birkaç yıl önce benim için Snowball'u aldı ve onu Noel'de boynunda büyük kırmızı bir fiyonkla süsleyerek bana teslim etti. Bana sadece *üzgün olduğumu ve kendim dışında bir arkadaşla ihtiyacım* olduğunu söyledi. Dürüst olmak gerekirse, bu *muhtemelen* doğrudu. Yatırım bankacılığı yaptığım süre boyunca sosyal bir hayatım olamayacak kadar meşguldüm. Bryan, Cole ve Tanner ile neredeyse hiç iletişim kurmamıştım. Ama küçük kız kardeşimin Noel hediyesi bana mükemmel bir seyahat arkadaşı da sunmuştu; o küçük beyaz tüylü köpek yavrusu

Aşırı büyük beyaz tüylü bir canavara dönüştüğünden beri, her gece yatağımın yarısını kaplayan 40 küsur kiloluk bir köpek.

Ama kız kardeşim onu bana verirken bir şeylerin farkında olabilirdi çünkü Kartopu gerçekten de hayatımı tahmin edebileceğimden çok daha iyi bir hale getirmişti.

Mahallede yürürken köpeğimi izledim ve montumu kendime doğru daha sıkı çektim. Portland'da Ocak ayı için bile serin bir geceydi, bu yüzden kalın ceketimin ve atkımın ekstra sıcaklığına minnettardım. Snowball ise kalın kürkü sayesinde buna aldırıyor gibiydi.

"Şanslısın Kartopu," diye mırıldandım. "Sıcak kalmak için kat kat giyinmene gerek yok."

Bir köpeğim olmasını çok severdim. Ben küçükken bir tane husky cinsi köpeğimiz vardı ama ben on dört yaşındayken vefat ettikten sonra ailem başka bir evcil hayvan almamıştı. On dokuz yaşına geldiğimde onlar da gitmişti ve ben üniversitedeyken ve Tessa büyükanne ve büyükbabamızla yaşarken Tessa'ya ve bana bir evcil hayvan almadan baş etmem gereken yeterince vardı.

Ama şimdi, bana hatırlatmayı sevdiği gibi, *yetişkin* biriydim ve ne istersem yapabilirdim. Hah. Benim için daha da tuhaf olan, onun da yetişkin bir birey olduğunun farkına varmaktı; yirmi iki yaşındaydı ve kendi başına yaşıyordu. New York'ta.

Snowball'un gecenin ayazında bize rehberlik etmesine izin vererek eve geri döndüm.

Ve kendi kendime düşündüm, bilirsin, her şeye rağmen, hayatın bazen seni şaşırtmanın bir yolu vardı. Tıpkı rastgele bir güneş ışınının yüzüne bir gülümseme getirmesi gibi... Bu an, aya bakarken soğuk ve temiz havayı içime çekerken kendimi mutlu hissetmemi sağladı. Ve her şeye rağmen hayatın hala iyi olabileceğini hatırlattı.

ÜÇ

Noelle

Noelle!" Hazel yemekhanenin önünden bana el salladı ve ben de hızla onun yanına yürüdüm. Ona biraz geç kalacağımı ve bensiz gitmesini mesajla bildirmiştim ama bu kadar geç kalacağımı tahmin etmemiştim. beni dışarıda bekliyordu. Yine de birlikte içeri girebilmemiz için yaptığı jesti takdir ettim. Beni kucakladı ve sonra kıyafetimi inceledi. "İyi görünüyorsun," dedi ve başparmağıyla beni onayladı.

"Öyle mi?" Ne kadar resmi olmamız gerektiğini bilmiyordum, bu yüzden her zamanki favori kıyafetimi giyiyordum: kahverengi pilili ekose etekli balıkçı yaka bir bodysuit, uyluk yüksekliğinde çoraplar ve birkaç inç daha ekleyen en sevdiğim ayak bileği botlarım. Kendime asla kısa demezdim ama bazen erkeklerin gözlerinin içine bakabilmek için birkaç santim daha eklemeyi severdim. Bu beni daha önemli hissettiriyordu. Üzerine en sevdiğim kalın hırkamı ve uzun bir kolye de ekledim. Bu benim yurttaki tipik kıyafetimdi ve beni her zaman sevimli ve rahat hissettirirdi.

Hazel ten rengi bir pantolon ve siyah bir kazak giymişti ama yine de mükemmel bir şekilde bir araya getirilmiş görünmeyi başarıyordu. Sık bukleli saçlarını tepesinde topuz yapmıştı ve ben onun bu kadar zahmetsizce sakın ve derli toplu görünmesine hayret ediyordum. İmzası olan bez çantası ve giymeyi çok sevdiği Doc Marten çizmeleri olmadan bile bir şekilde çok... Hazel'dı.

"Günün nasıl geçti?" Ona gülümsedim. "gereken her şeyi yaptınız mı?" Daha fazla açıklama yapmama gerek yoktu - her zaman okuyabilirdik

Yurt meseleleri söz konusu olduğunda birbirimizin aklını çeliyorduk. Düşündüğümde daha sık işe yaradı.

Hazel başıyla onayladı. "Sömestr için her şey yolunda ve iyi görünüyor." Bana hızlıca iki başparmağıyla onay verdi, bu da beni güldürdü. Hiçbir şey üstümüze yığılmasın diye birkaç ay önceden çalışmaya çalışıyorduk. Bu bizim stratejimizdi ve oldukça da işe yaradı. Tüm dönem için tarihleri akademik yılın başında planlamıştık, ancak tüm ayrıntıları kesinleştirmek için biraz daha beklemeyi seviyorduk. Neyse ki yeterince küçük bir okuldu ve bu da işe yaradı.

Binaya girerken dalgın dalgın saçlarını kabarttı. Lucas'ı görüp göremeyeceğini anlamak için etrafına bakındığını anlayabiliyordum ama bunu ona söylemeyecektim. Bu beni gülümsetti.

Normalde bu tür şeylere hep erken giderdim ama bir öğrenci için bir şeyle ilgilenmem gerektiğinden biraz gecikmiştik ve odanın bu kadar dolu olduğuna inanmadım. Personel ve fakülte toplantısından ne beklediğimden emin değildim ama kesinlikle bu değildi.

"Bu yıl burada çok fazla insan var," diye fısıldadım hâlâ yanımda duran Hazel'a.

Başını salladı. "Görünüşe göre pek çok Dekan tüm öğretim üyelerinin gelmesini istemiş." Geçen yıl, içeri girip çıktık ve ancak bir saat orada kaldık: patronumuza merhaba diyecek, birkaç atıştırmalık alacak ve diğer Salon Direktörleriyle kaynaşacak kadar uzun bir süre. Bu yıl ise...

"Sanırım herkesi diken üstünde tutmayı seviyorlar." Hazel bana kocaman bir sırıtış attı. Gözlerimi devirdim.

"Hadi, gidip bir içki alalım." Şarap olmasını umarak onu içki masasına doğru çektim. Daha sert bir şeyler isterdim ama... bunun bir seçenek olduğundan şüpheliydim.

Bardaklarımızı -benim için beyaz, Hazel için kırmızı- aldıktan sonra ayakta durup odayı taradık. Daha önce tanıştığım pek çok profesörün etrafta durduğunu gördüm - *şimdiki* profesörlerimden bazıları da dahil. Ama ben onun yerine aptal gibi aval aval bakıyordum.

Çünkü odanın diğer ucunda hayatımda gördüğüm en güzel adam duruyordu. Abartmıyorum bile, muhteşemdi. Sanırım kalbim küt küt atıyordu.

Vay canına, bir *tablodan* çıkmış gibi görünüyordu. Cidden, birinin bir tanrının heykelini yapıp onu dünyaya yerleştirdiğinden emindim: uzun boylu, yapılı, sarı saçları kulaklarının tepesine kadar uzanıyordu. O kadar zahmetsizdi ki

Yakışıklıydı, hatta yakalı bir gömleğin üzerine bir kazak giymişti. Bu da bir şekilde kumaş katmanlarının altında çok ince kaslı bir vücut olduğunu varsaydığım şeyi, muhtemelen o yün ve pamuğun altında bulunan tüm paketi bir anlığına göstermeyi başardı.

Peki burada ne işi vardı? Kelimenin tam anlamıyla demiyorum, sadece kıyafetinden bile bir profesör olduğu belliydi. Tüm kıyafeti "Merhaba!" diye bağırıyordu. Burada ateşli bir profesör var! Bu kadar yakışıklı birinin bırakın *burada* ders vermesini, bir sınıfın önünde durmasının bile yasadışı olması gerektiğine emindim. Onun yerine bir model olmalıydı. Ya da bir aktör. Üzerinde onun yüzü olan bir şey alacağımı biliyordum. Ya da belki de kızların ayaklarını yerden kesen bir prens olmalı. *Bunun için gerekli kollara sahip*, diye düşündüm, onu uzaktan süzerken kıkırdama dürtüsüne direnerek.

Ne öğretiyor? Şarabımı yudumlarken kendi kendime merak ettim. Doğuştan meraklıydım ve elimde değildi, nedense onun adını öğrenmek istiyordum.

Hazel'in onun kim olduğunu bilip bilmediğini merak ediyordum ama ona sormaya ve bu adamdan tamamen etkilendiğimi fark etmesini sağlamaya utanıyordum. Özellikle de son birkaç dönem boyunca yaklaşık bin kez "bütün erkekler pisliktir" dediğimi duyduktan sonra.

Kafamda bir şeyler klikledi: Birdenbire, bunca yıldan sonra, nihayet insanların ateşli bir profesörleri olduğunu söylediklerinde veya arka sırada dedikodu yaptıklarında neden bahsettiklerini anladım. Vay canına. *Merhaba*. Kaş sallama da dahil. Bunca yıllık eğitim hayatımda hiç ateşli bir öğretmen anı yaşamamıştım. Şimdi de başlamaya çalıştığım söylenemezdi ama ona bir kez baktım ve varlığıyla büyülendim. Buz gibi soğuk bakışları odanın her tarafına yayılıyor gibiydi, elinde bir fincanla diğer birkaç öğretim üyesiyle konuşurken yüzüne huysuz bir ifade . Cidden, bu adam *ciddiydi*. Bunu söyleyebilirim.

Ona biraz fazla bakmış olabilirim, içkimi yudumlarken yüzümün alt yarısını fincanımın içine saklıyordum - o sırada onun da *bana* baktığını fark ettim.

Gözlerimiz odanın diğer ucunda kilitlendi. Ve onun yoğun bakışları altında yüzümün hafifçe kızardığını hissettim, gözleri beni değerlendirirken ince yontulmuş yüz hatları bir gülümsemeye bile dönüşmüyordu. Ensemdeki ve yanaklarımdaki ısıyı, yüzümdeki kızarıklığı hissedebiliyordum ve kendimi yelpazeleme dürtüsüne direndim. Bir yudum şarap daha içtikten sonra gözlerimin yanımdaki Hazel'a kaymasına izin verdim.

Derin nefes al Noelle, dağıtmaya çalıştım. Sana bakmıyordu, sadece görüş alanındaydın. Evet. Evet. Kesinlikle. Tamamen normal bir tepki. Bu muhteşem adamın sana ne yaptığını görmesine izin vermeyeceksin, diye sonradan kendime emrettim. Evet, bu işe yarayacaktı. İşe yaramayacaktı.

Odanın karşıt taraflarından paylaştığımız hararetli bakışlar, etrafımızda kıvılcımlar çakıyormuş gibi hissettirdi. Sanki en ufak bir hareket tüm odanın alev almasına neden olacaktı. Yine de gözlerimi başka tarafa çeviremiyordum - çevirmek istediğimden bile emin değilim. Tek bildiğim gözlerinde, bana bakışında daha önce hiç hissetmediğim bir şey olduğuydu. Ve hayatımda ilk kez kendi kendime düşündüm, kaderin var olmasının anlamı *bu* mu?

İlahi müdahale kadar güzel bir şey var mıdır, sizi tam da içinde olmanız gereken doğru ana yerleştiren? Çünkü bu an -bir yabancıyla paylaştığım, içkilerimizi yudumlarken, insanlar etrafımızda süzülürken bile gözlerimizin diğerininkinden hiç ayrılmadığı an- o anlardan biri olmalı. Kader tarafından belirlenmişti, hayatınızı değiştirmek için buradaydı ve şimdiye kadar bildiğiniz her şeyi yeniden değerlendirmenize neden olacağından emindi. Orada ne kadar durduğumuzu bilmiyordum -saniyeler, dakikalar, saatler ya da günler olabilirdi ama sonunda bakışlarımın yere kaymasına izin verdim.

Ama yine de havanın neredeyse elektrikle yüklü gibi hissettirmesini görmezden gelemezdim. Bir şekilde, artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordum. Tekrar yukarı baktığımda, gözlerim tekrar onunkilere döndüğünde, sanki bu sefer nihayet onu görüyormuşum gibi hissettim. Hayatımda ilk kez doğrudan ona bakıyordum ve gözlerini kaçırdığında ne olacağını bilmiyordum. Sanki şimdi daha önce sahip olmadığım daha dolu bir resim vardı, sanki bir fincan kahve yapmamdan daha kısa bir sürede bu adam hakkında unutulmaz bir şey öğrenmiştim.

Peki ya gözleri? Beni terk etmemişlerdi ve bir şekilde, tereddüt etmeden, onun da benimle aynı bilgiye sahip olduğunu biliyordum - bu her neyse. Gözleri kıvılcıllarımın ve çilli yüzümün üzerinde gezindi. Gözlerinin ne renk olduğunu bile bilmiyordum, bakışlarımız birbirine kilitlenmiş olmasına rağmen bu düşünce bana çok samimi gelmişti. Işık, diye düşündüm.

Bir şey söylemek için Hazel'a döndüğümde onu, kesinlikle merhaba demek için buraya gelmekte olan Lucas'a bakarken buldum. *Oh. Tamam.*

Kafamdaki düşünceleri ve rahatsız edici *şeyleri* atmaya çalıştım - nasıl işleyeceğimden bile emin olmadığım düşünceler. Az önce biriyle çıkmaya yemin etmemiş miydim?

ve erkekler? Belki de *aşka* tövbe etmişim. Kimse bir erkeği takdir edemeyeceğimi ya da bana *öyle* bakmasına izin veremeyeceğimi söylememişti. Elimi buklelerimin arasında gezdirdim, parmaklarımın arasındaki tellere odaklanmaya çalıştım. İnsanların bana bakmasına alışık değildim: Kıvrıkcık parlak kızıl saçlarım bana bunu hep yapmıştı.

Gözlerinde takdirden daha fazlası vardı -beni gerçekten ürküten ve ayaklarımı yerden kesen şey, bizi birbirimize bağlayan şeydi. Yine de gözlerinin bana odaklanma şekli... Tüylerim diken diken oldu.

Ama bu, beni tamamen içine alırken onu izlemek, diğer insanların bana baktığı zamanlardan farklıydı. Belki de bakışlarında bir şey vardı, çok ciddi ama bir o kadar da *büyüleyiciydi*. Sonunda gözlerini kaçırdı ve duvarı kaplayan şöminenin şöminesine yaslanarak diğer adamlarla konuşmaya geri döndü. Ve meslektaşları onunla konuşurken yüzündeki huysuz ifadeyi kesinlikle gözden kaçıramazdım.

Cidden, bu adam nasıl gülümseceğini biliyor muydu? Ve neden bunu görmeyi bu kadar çok istiyordum? Gülümsemesini. Bana yönelik olmasını istedim. Burada bir gaz kaçağı mı vardı, yoksa şarap mı beni bu kadar etkilemişti? Her iki durumda da, kafamda çok *yanlış* bir şeyler vardı. Çünkü kimseyle çıkmıyordum ve çıkmak da istemiyordum.

Onunla çıkmak istemesem de ne kadar iyi olduğunu takdir edebilirdim. Evet.

Hazel'a döndüm ve o da bana kaşlarını kaldırdı. "Bu *da* ne? Bu muydu?" diye fısıldadı nefesinin altında ve ben sadece başımı salladım.

Sesim titreyerek ona cevap verdim. "Ne?" Bana öylece baktı. "Bilmiyor muyum?" Sanki bir faydası olacakmış gibi sonuna ekledim. Odanın diğer ucunda ne kadar zamandır birbirimize bakıyorduk? Hazel fark ettiyse... başka biri fark etmiş ? Birinin beni bir profesörle göz göze gelirken yakaladığı gerçeğini düşününce biraz utandım. Aman Tanrım.

"Bilmiyor musun?" Hazel'ın sesi kızgındı. "Onun kim olduğunu *biliyor* musun ki?" Yine nefesinin altından küfretti. "Noelle-"

"Hızlı düşün," fısıldadım, "Bak kim merhaba demeye geliyor."

Hazel'ın gözleri yukarı bakıp Lucas'inkileri gördü ve sonra biraz irkilerek benimkilere kaydı. *Kurtar beni*, diye mırıldandı.

Tek başınasın kardeşim, diye karşılık verdim.

Tam o sırada Lucas bize katılmak için geldi ve diğer tarafımda durdu. "Selam, iki dost yüzü görmek ne güzel," dedi. Sonra da bakışlarımızı odanın diğer tarafına doğru takip etmiş olmalıydı. "Hepiniz neye bakıyorsunuz?"

"Hiçbir şey," dedim, aynı anda Hazel *da "İnanılmaz,"* dedi.

Ona ters ters baktım. "Ne?"

Hazel yanındaki *gerçek rüyalarının erkeğini görmezden geliyor gibiydi* çünkü "Az önce ne olduğunu *görmedin* mi Noelle? Çünkü ben kendi gözlerimle gördüm ve bu-" Bir başka sivri bakışla sözünü kestim ama Lucas bunu fark etmemiş gibiydi.

"Sen..." Hazel'ın birkaç dakika önce baktığı yöne doğru bir bakış attı. "Siz Profesör Harper'a mı bakıyorsunuz?" Lucas sonunda sordu ve ben de çaresizce omuz silktim.

"Sanırım *biri* öyle." Hazel beni yanımdan dürterek şakacı bir göz kırptı.

"Ben-" diye karşılık vermeye başladım.

Ve sonra, Hazel'a bakmam, gözlerimle bu konuşma konusunu bırakması için yalvarmam, tamamen başka bir şeye değiştirmek üzere olmam için geçen sürede, odanın köşesindeki gittiğini fark ettim. Oh. Tamam o zaman. Kaşlarımı çattım, yüksek masamıza döndüm ve dengemi sağlayabilmek için şarap kadehimi yere bıraktım.

"İyi şanslar!" Hazel kulağıma cıvıladı ve arkamı döndüğümde gitmişti ve bir çift buz mavisi gözle karşılaştım.

Demek renkleri buymuş. Ve beni terk ettiği için Hazel'a lanet olsun.

"Merhaba," dedi derin ve yumuşak bir sesle.

"Oh. Selam." Ciyaklayarak söyledim. Uzaktan güzel olduğunu düşünmüştüm ama yakından daha da güzeldi. Ve o parlak mavi gözlerle?

Birden Hazel'ın az önceki cümlesini bitirmesini diledim, bu adamın *kim* olduğu hakkında. Yüzünde masum bir ifadeyle el sallarken ona ve Lucas'a tek başlarına bir masada gülümseyerek baktım ve gözlerimi biraz kısarak onlara baktım. Daha sonra bunu ona zorla söyletecektim.

Onun kim olduğunu *biliyor muyum?* Eğer bakışlarıyla kalbimi göğsümde çarptıran tam bir *seks tanrısı* olsaydı... Kesinlikle.

Hâlâ elinde fincanıyla tepemde dikilirken, ne kadar *uzun boylu* olduğuna hayret ettim. Neredeyse kolonyasının kokusunu alabilecek kadar yakındım ama nasıl koktuğunu öğrenmek için derin bir nefes alma isteğime direndim. Çam ağaçları mı? Misk kokuları mı? Benim neyim vardı da böyle *düşünüyordum?* Biriyle buluşmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Randevu, işte bu. Hâlâ ağzım açık ona bakıyor muydum? Gerçekten ağzımı kapatmam ve normal bir insan gibi konuşmaya çalışmam gerekiyordu.

"Kurtarılmaya ihtiyacın varmış gibi görünüyordun," dedi kazağının kollarını dirseklerine kadar sıyırıp altındaki kollarını gösterirken. Onun burada bir profesör olduğunu kendime hatırlatarak görmezden gelmeye çalıştığım bir manzaraydı bu. Evet. Bu kol şekeri kesinlikle yasaktı.

"Oh," dedim tekrar, sesimin ne kadar bozuk bir plak gibi çıktığının farkındaydım. "Mhm, öyle mi?" Sonunda ona bakarak sordum. Hazel ve Lucas'tan bir kurtarma mı? *Paniklemiş ifadem muhtemelen sizin yüzünüzdendi bayım*, diye düşündüm kendi kendime.

Elindeki şarap kadehiyle kıpırdanarak bana başını salladı.

"Bana öyle geliyor ki belki *de onlardan* kaçmak için bir bahaneye ihtiyacın vardı," diye sııttım ve çenemi geride bıraktığı -ya da her ne hakkında konuşuyorlarsa ondan kaçmayı başardığı- öğretim üyesi grubuna doğru eğdim.

"Belki de öyledir." Kaşlarını çatı ve onlara baktı.

"Her halükarda kurtarmaya yardım edebildiğime sevindim." Ona gülümsedim. Gözleri -ne kadar mavi olduklarını anlayamıyordum- tekrar yüzüme yerleşti ve gülümsememe karşılık vermese de benim varlığımla biraz rahatladığını görebiliyordum.

"Ben Matthew." Elini uzatarak söyledi. "Daha açık olmak gerekirse Profesör Matthew Harper."

"Noelle," dedim küçük bir gülümsemeyle, hâlâ katlanmış kollarını ve açıkta duran kollarını görmezden gelmeye çalışarak. Vay canına, çok güzeldi ve burada benimle konuşarak ne yapıyordu? *Tanrım, Noelle*, kendine gel, diye kendime telkinde *bulunmaya* çalıştım. Artık geri dönüş yok. Normal insanlar insanlarla tanıştıklarında ne derler? Oh. Doğru ya. "Tanıştığımıza memnun oldum," diyerek başımı salladım ve o bana bakmaya devam ederken ağzıma bir parça peynir attım. Kaşlarını kaldırdı ve ne istediğini anladım, aman Tanrım- çünkü kendimi tanıtmamıştım bile. Evet, *harika* gidiyordum. "Sadece Noelle Hastings, Salon Müdürü."

Neyse ki, bu dev gibi güzel adam ona aval aval bakmamı fark etmemiş görünüyordu ve konuşmasına kaldığı yerden devam etti. "Şey, *sadece Noelle Hastings*, sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum."

"Ne öğretiyorsun?" Ona sordum. "Seni daha önce buralarda görmemiştin." Bundan bahsettiğim için biraz utanmıştım ama olsun. Onu hiçbir dersimde profesör olarak görmemiştin ve kesinlikle ders vermemişti.

Ben üniversite öğrencisiyken buradaydı. Onu daha önce görmüş olsaydım hatırlardım.

"Finans. Sen de mi buraya gidiyorsun?"

"Evet, yüksek lisans öğrencisiyim." Ona hafifçe başımı salladım. "Öğrenci işleri alanında yüksek lisans yapıyorum, bu bahar mezun olacağım."

"Peki hoşuna gitti mi?" Dudakları hafifçe yukarı doğru eğildi, neredeyse gülümsedi ve ben yine başımı salladım.

Aman Tanrım, Noelle, beynim bana bağırdı. Burada aptal gibi duracağına ona bir şey sor.

"Burada çalışmak mı yoksa burada öğrenmek mi?" Sonunda tam olarak ne demek istediğinden emin olmadığımı fark ederek sordum. Daha önce hiç kimse bana böyle bir şey sormamıştı.

-Herhangi bir şey hakkında, gerçekten. Çok daha kişisel görünüyordu, çoğu insanın bana daha önce hiç vermediği bir anlayışla desteklenmişti.

"İkisi de, sanırım." diye kıkırdadı.

Yine başımı salladım. Hoşuma gitmişti; öğrenmeyi, diğer insanlarla çevrili olmayı, daha önce hep başarılı olduğum bir yerde olmayı hep sevmiştim. "Ben de lisans eğitimim için buraya geldim." Tekrar başımı sallamamak için bunu söylemek iyi bir şeymiş gibi geldi.

Orada öylece durmuş, ben düşüncelerimi karıştırırken bana bakıyordu, bir eli cebindeydi: sakın ve zarif bir görüntüsü vardı. Düşüncelerimi karıştırmama aldırıyor gibiydi çünkü önceki konumuza geri döndü. "Burada öğretmenlikteki ikinci yılım, muhtemelen bu yüzden daha önce karşılaşmamıştık." Başını bana doğru eğdi. "Oh, ve bu tür şeylere gelmekten nefret ediyorum. Bu sefer beni de sürüklediler, normalde bunlardan kaçmak için bir bahane uydururum." *Matthew* -Profesör Harper, ellerini sarı saçlarında gezdirirken bile kendime hatırlatmaya çalıştım- dedi.

"Gerçekten mi?" Gülme isteğime karşı koydum, hâlâ bu güzel adam örneğinin neden burada durup benimle havadan sudan konuştuğunu merak ediyordum.

Ciddiyetle başını salladı, sanki gizli bir konuşmayı paylaşıyormuşuz, bir entrikanın suç ortaklarıymışız gibi bana doğru eğildi. "Yaşlı kadınlar her zaman bana kızlarını ayarlamaya çalışırlar." Titredi.

Derin bir kahkaha attım, bu da biraz homurdanmama neden oldu. "Ah!" diye soludum, utandım ve bir elimi ağzıma kapattım. Kıkırdama dürtüsü geçtikten sonra nihayet dikkatimi onun ifadesine verdim. "Ve sen bunu istemiyor musun?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Hayatımın aşkıyla daha farklı bir şekilde tanışmayı tercih ederim."

Bir kaşımı kaldırdım. "Öyle mi?" Nedenini tam olarak bilmesem de ilgimi çekmişti. "Peki bu hangi yol?"

Omuz silkti ve içkisinden bir yudum daha aldı. "Emin değilim. Öğrendiğimde sana haber veririm." Sonra bana küçük bir gülümseme işareti yaptı ve bu adamdan gerçek bir gülümseme görmeyi ne kadar çok istediğimi fark ettim - tam bir gülümseme.

"Bunu sen yap." Güldüm. "Peki ya sen?" O sordu.

Bir kaşımı kaldırdım. "Peki ya ben?"

"Çılgın iş arkadaşlarınız size oğullarını ayarlamaya çalıştı mı?"

"Hayır. Kesinlikle hayır. Ama bazen yurt anneleri." Yüzümü buruşturdum. Başımı sallarken burnumu kıvrırmak ve dilimi dışarı çıkarmak kesinlikle çekici değildi ama değildi. "Hâlâ annesinin bodrumunda yaşayıp video oyunları oynayan bir erkek çocuğuna ihtiyacım yok. Ayrıca," dudakımı ısırmadan önce derin bir nefes aldım. "Bir tür, ah, flört etmeye tövbe ettim."

"Hm." Matthew yüzüne tam olarak okuyamadığım yeni bir tepki yayılırken düşüncelere daldı ve sonra bana tekrar kıkırdadı. "Biliyor musun, bu utanç verici." Utanç mı? Ne yani, onun hiçbir dersine girmemiş olmam mı?

Ve... Yüzüm *yanıyor* muydu? Ve bu adam benimle konuşmaktan daha fazlasını mı yapıyordu? Bu bana flört ediyormuşum gibi geldi. Sıcaklığın enseme doğru yükseldiğini hissedebiliyordum ve dikkatimi dağıtmak için konuşmaya devam etmeye çalıştım. "Ne oldu?"

Matthew, "Daha önce tanışmadığımızı" söylerken gözlerindeki en içten bakışla bana baktı. Ve, Tanrım, *kızardım*.

Gözlerimi ona diktim. Eğer o beni kızdıracaksa... belki ben de onu kızdırabilirdim. "Peki neden Profesör?" Masum numarası yaparak sordum.

Güldü. "Touché, Noelle."

"Yani..." Tatlı masasına bakarken başka bir sohbet konusu düşünmeye çalıştım. Sonunda "Buralardan mısınız?" sorusunda karar kıldım.

Başını iki yana salladı. "Seattle'lıyım ama doktoramı almadan önce birkaç yıl Chicago'da çalıştım."

"Yani çok yer değiştirdiniz?" Başını salladı. "Bu zor oldu mu?" Yeni tanıştığınız birine sormak için fazla kişisel bir soru muydu bu? Belki de öyleydi.

Boğazını temizledi. "Bazen."

"Anladım." Kendimden utanarak bir tutam saçımı kulağımın arkasına attım. "İki yıl New York'ta yaşadım. Evimi özlemiştim. Bu yüzden geri dönüyorum." Buranın evim olduğunu belirtmek istercesine kollarımı açtım.

Çünkü her açıdan öyleydi. Şehir, okul, burası... Evim gibi hissettiriyordu.

Başını salladı. "Ev özlemine anlıyorum, inan bana." Sonra beni yine tatlı masasına bakarken yakalamış olmalı ki, "Sen de ister misin?" diye sordu.

"Ah." Başımı salladım ve sonra daha iyi düşündüm. "Şey, evet. Daha önce bir brownie almalıydım." Güldüm. "Yine de sorun değil."

"Sana bir tane getireyim," dedi ve ben onu durduramadan -ya da kendim getireceğimi söyleyemedim- gitti, bir süre sonra elinde peçeteye sarılı bir brownie ile geri geldi.

"Teşekkür ederim," diyerek gülümsedim ve ondan aldım. "Biliyor musun, kampüsteki *en iyi* brownie'ler onlarda. Her zaman yapış yapış ve mükemmel oluyorlar." Neden tatlılardan övgüyle bahsediyordum ki? Bu adam kampüsteki tatlılara olan takıntımı *kesinlikle* umursamıyordu ve saçmaladığımı düşünecekti. Entelektüel bir sohbet için çok fazlaydı.

Kıkırdadı. "Bunu aklımda tutacağım." Bir ısırik aldığımda beni izlediğini fark ettim ve ilk kez tadına baktığımda hissettiğim hafif inlemeye direndim - gerçekten en iyisiydiler - gözlerim tekrar onunkilere dalmadan önce.

Etkinliğin geri kalanını Chicago ve New York'ta çalışma deneyimlerimizi, büyük şehirlerde yaşamının büyüdüğümüz küçük şehirlerden ne kadar farklı olduğunu, hayatın koşuşturmacasını ve hiç durmadığını ve aklımıza gelen diğer konuları paylaşarak kolay akan bir sohbetle geçirdik. Her şey içimden döküldü ve gecenin gidişatına dair hoş bir şaşkınlık yaşadım. Dr. Harper'dan başımı kaldırıp kaşlarımı çattığımda herkesin etrafımızda toplanmaya başladığını gördüğümde bir süredir Hazel ya da Lucas'ı aramadığımı fark etmemiştim bile.

"Oh," Profesör Harper saatine baktı. "Vay canına. Saate bak. Bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim."

"Sanki büyük bir sırrı paylaşıyormuşum gibi ona fısıldadım ve ikimiz de kapıya doğru yöneldik.

"Bu gece sizinle sohbet etmek gerçekten güzeldi, Dr. Harper." Ona küçük bir gülümseme verdim.

"Benim için zevkti," dedi ve ardından ekledi, "Kurtardığın için tekrar teşekkürler." Sırıttı. "Düşündüğümde daha fazla keyif aldım." Profesör Harper benim şaşkın ifadem karşısında yüzünde tam olarak anlayamadığım bir duyguyla bana baktı ve devam etti. "Bu... dürüst olmak gerekirse

Uzun zamandır bu tür etkinliklerde yaptığım en iyi sohbetti." Kulağıma doğru eğildi ve mırıldandı, "Korkarım fakültenin geri kalanı oldukça sıkıcı."

Yanaklarımın kızarmasına engel olamadım. "Oh, uh... Minnettarım. Artık gitmeliyim," dedim, saatime bakarak, "Yarın işte erken bir günüm var. Belki seni buralarda görürüm." Omzumdaki çantamın askısını yeniden ayarlamadan önce ona küçük bir gülümseme verdim.

"İyi geceler, Bayan Hastings," diye mırıldandı nefesinin altından, o kadar alçak sesle ki gitmek için döndüğümde zar zor yakalayabildim ve sonra kapıdan çıkıp koridorun sessizliğine, kampüsteki iş binasının dışındaki gecenin sessizliğine doğru ilerledim.

"İyi geceler," diye fısıldadım geceye, yanaklarımın yeniden kızardığını hissederken, birbirimizin yanında ne kadar uzun süre durup sadece sohbet ettiğimizi düşündüm. Bunu en son ne zaman onun gibi biriyle yapmıştım?

Ve neden gecenin geri kalanında onu aklımdan çıkaramadım?

DÖRT

Matthew

INoelle'i geçen Cuma günkü mikserde hayal etmeden duramıyordum, bu yüzden derslerin ilk gününde gördüğüm kızıl saçlı kızın o olduğ nu görünce  aşkınlığımı hayal edin. Neredeyse kader gibi hissettirdi, ki bu  ılgıncaydı. Onu orada görmek

sistemime bir çok gibi geldi. Ve gözlerimiz buluşur buluşmaz - odanın öbür ucundan bana bakarken yakaladığım gibi - onun özel biri olduğ nu anladım.

Onunla tanışmak istiyordum, adını öğrenmek istiyordum. Hayır... Adını bilmek zorundaydım. Diğ r profesörlerin sıkıcı konuşmalarından kaçtım (gerçi bana sorsanız ne konuştuklarını bile söyleyemezdim) ve kendimi ona doğ r yürürken buldum. Bir m knatis gibiydi ve ben de ona doğ r  ekiliyordum.

Ve aniden, etrafına yayılan kızıl saçlarıyla, i te . Noelle Hastings, hayatımdaydı. Bunu asla unutamayacağımı biliyordum. Dudakları çok tatlıydı, gece boyunca konuşurken sesi sıcak ve dost aydı. Benim neyim vardı da sadece Noelle'in varlığıyla b y lenmi tim? Sıra dışı bir şey giydiğ i söylenemezdi: pileli bir etek, beyaz balıkcı yaka, kalın bir kazak ve o lanet çoraplarla tamamlanmı tı, ama onu gördüğümde çenemin d  şmesine izin vermemek için her şeyi yapmam gerekiyordu, bana doğ r bakıyordu ve bana baktığını bile fark etmemi tim.

Etkinlikteki diğer ğretim üyeleri ve personele selam vermek için bile gözlerimi ondan ayıramamıştım. Tek bildiğim onun karşımda olduğuydu ve hayatımda ilk kez "*ya olsaydı?*" diye düşündüm.

Ve bana biriyle nasıl tanışmak istediğimi sorduğunda neredeyse söyleyecektim. *Aynen böyle.*

Onun güzel, çilli yüzüne bakmaktan kendimi alamıyordum. Ondan bu kadar etkilenmemem, bu kadar büyülenmemem gerektiğini biliyordum - bu çılgıncaydı. Daha önce hiç böyle olmamıştım. Ama içimde Noelle'in kahkahalarının odayı doldurduğunu duymak, onun sıcak yüzünün bana gülümsediğini görmek isteyen bir şey vardı.

Kendimi ona tanıtmak için yanına gittiğim anı zihnimde canlandırmadan edemiyordum. Bana bakarken nasıl da suskun kalmıştı ve ilk başta kendini tanıtmamıştı bile. Tanrım, ne düşünüyordum ki? Cidden düşünmüyordum. Ama o gece evime döndüğümde düşünebildiğim tek şey oydu.

Ve kendime hayır, buna sahip olamazsın derken bile aklımda "*ya olursa*" düşüncesi canlandı. *Ona* sahip olamazsın.

Çünkü birine sahip olmak, kaybedebileceğim birine sahip olmak anlamına geliyordu. Ertesi gün evdeki masamda otururken gözlerimi kapattım ve hayal kırıklığı içinde iç çektim. Bir esnemeyle ayağa kalktım ve Snowball'un tasmaını kaparak kafamı dağıtmak için mahallede bir yürüyüşe çıktım. Soğuk hava iyi bir fikir gibi gelmişti.

Ama o zaman bile, yürüyüşümüze başladığımızda, komşumun ön bahçesinde kısa bir süre kızıl bir saç parıltısı gördüm ve bu bana Noelle'i düşündürdü.

Son zamanlarda düşüncelerimi çok fazla meşgul ettiğine karar vererek telefonumu elime aldım ve kız kardeşimin telefon numarasını çevirdim. Her ne kadar yakın olsak da, o hala üniversitedeydi ve onu rahatsız edecek ve zaten yoğun olan hayatında bir yükmüşüm gibi hissettirecek kadar çok mesaj atmak ya da aramak istemiyordum.

Tüm bunların yanı sıra kardeşinizle olan ilişkinizi dengelemeye çalışmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum - üniversitenin son iki yılı boyunca bunu dengeledim, üniversiteden mezun olmaya çalışırken küçük kız kardeşimin tek bakıcısı olmanın acısını ve yeni keşfedilen sorumluluğunu dengelemeye çalıştım.

Onu asla çok fazla zorlamak istemedim çünkü onu hayatımdan tamamen çıkarmak istemiyordum. Ve ondan ülkenin diğer ucunda yaşarken, aramızda çok fazla mesafe oluşmasına izin verdiğim için endişelenmekten kendimi alamıyordum. Belki de bunu değiştirmenin zamanı gelmişti, özellikle de yakında mezun olacakken.

"Alo?" Dördüncü telefonu açan Tessa'nın sesi cevap verdi.

"Selam, Tess."

"Hey, ağabey, naber? Normalde günün bu saatinde aramazsın." Saate baktım. Öğleden sonra için oldukça erken bir saatti, özellikle de hafta sonu için.

"Bir erkek kardeşin kız kardeşini aramak için bir nedene ihtiyacı var mı?" Telefona bakıp gülümsedim. "Son zamanlarda çok fazla konuşmadığımızı ve sömestrinin yeni başladığını biliyorum ama seni ve nasıl olduğunu kontrol edeyim dedim."

"Dürüst olmalıyım Matt, son sınıfta olmak gerçek," diye söze başladı, "ama her şey o kadar da kötü değil. Buradaki tiyatro programım her geçen gün daha da iyiye gidiyor ve yıl sonunda bölüme veda edeceğim için gerçekten üzgün olacağım. Ayrıca, iş arayışını kesinlikle dört gözle beklemiyorum."

"Buraya taşınmayı hiç düşündün mü?" Umutla sordum. Onun yanımda olmasını gerçekten özlemiştim. New York'ta okuduğu son dört yıl çok sessiz geçmişti ve artık birbirimizden uzaklaşmamızı istemiyordum. Ne de olsa ailemden geriye kalan tek kişi oydu.

"Dürüst olmak gerekirse mi? Orada ne yapacağımı bilmiyorum. Yani, yaptığım iş sevdiğimi biliyorum..." Sesi kesildi.

Kız kardeşim tiyatroyu ve performans sergilemeyi her zaman sevmişti - ruhunu harekete geçiren şeyin bu olduğunu hep biliyordum. Ve şimdi New York'ta oyunculuk ve tiyatro eğitimi alıyordu. Bunun onun hayali olduğunu tamamen anlamıştım. Benim için bu tutku her şeyden önce öğretmenlikten geliyordu, bu yüzden küçük kız kardeşime hayallerinin peşinden gitmemesini söyleyecek değildim.

"Ama?" Umutla söyledim.

"Ama hala *ne* yapmak istediğimi tam olarak bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, son zamanlarda tüm seçeneklerimden biraz bunalmış hissediyorum."

"Her zaman gelip yazı burada geçirebilirsin. Misafir odam var." Ben önerdim. "Zaten New York'taki kontratın mezuniyetten sonra Haziran'da bitiyor, değil mi?"

"Evet." O da benimle aynı fikirdeydi ve neredeyse başını salladığını hissedebiliyordum. "Öyle ama..."

"Nasıl istersen. Ne yapmak istediğine karar verene kadar benimle kalabilirsin; neye karar verirsen ver seni destekleyeceğimi biliyorsun. Ayrıca bu, büyük bir fırsat yakalayıp ağabeyinden sonsuza dek ayrılmaya karar vermeden önce ikimizin birlikte geçireceği son bir yaz anlamına geliyor."

Gülme sırası ondaydı. "Seni asla *terk* etmeyeceğim, Matthew. Cidden, her şeyi sana borçluyum. Annem ve babamdan sonra..." Sesi kesilince yutkundum.

kapalı. "Eğer bana bu kadar iyi bakmasaydınız ne yapardım bilmiyorum. Eminim bugün olduğum yerde olmazdım."

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Senin için her şeyi yaparım, kardeşim. Bazen beni deli etsen bile."

"Öyle bile olsa." İç çekti. "Benim için yaptığın onca fedakârlığı hiç fark etmedim. Hâlâ yalnız olman ve henüz evlenmemiş olman benim suçummuş gibi hissediyorum. Belki de küçük kız kardeşine bakmak zorunda olmasaydın, çoktan hayatının aşkıyla tanışmış ve evlenmiş olurdun."

"Tess," dedim, beni görmediğini bildiğim halde kaşlarımı çatarak. "Hayır. Seninle ilgilendiğim için insanlarla çıkmayı bırakmadım. Söz veriyorum. Sadece o zamanlar ilgilendiğim kimse yoktu."

"Peki ya şimdi?" Diye sordu ve neredeyse telefonun içinden sırtışını duyabiliyordum.

İstiyor muydum? Noelle'den etkilendiğim kesindi ama bu onunla çıkmak istediğim anlamına gelmiyordu. Sadece onu tanımak istiyordum. Belki de kelimenin birden fazla anlamıyla.

"Tessa," dedim, bıkkınlıkla içimi çekerken gözlerimi devirerek. "Biriyle tanışırsam sana söyleyeceğime söz veriyorum. Tamam mı?"

"Tamam. *Belki* bu yıl? Gerçekten bir görümce istiyorum, biliyorsun."

Elimi yüzüme sürerek inledim. "Olacağı zaman olur."

"*Hep* böyle söylersin." "Evet, doğru."

"Biraz daha gayret et kardeşim. Gençleşmiyorsun ve sen yürüteçle gezmeden önce bir yeğenim olsun istiyorum," diye benimle alay etti ve sonra durakladı. Telefonun arka planında bir konuşuluyordu ve dinlemek için telefonu kulağından çektiğini anlayabiliyordum. "Dinle Matthew, gitmem gerek ama kendine iyi bak, tamam mı? Yaz tatili işe yaramazsa bile belki bahar tatilinde ziyaretine gelirim. Haftalarımızın farklı olduğunu biliyorum ama yine de senin için sorun olmazsa gelmek isterim."

"Elbette, Tess. Bunu için biraz zamanımız var. Bana haber ver yeter." "Haber veririm." Sesi mutlu geliyordu. "Seni seviyorum, ağabey. Seni çok özledim."

"Seni de özledim, küçük kardeşim. Kendine iyi bak. O aptal NYC çocuklarının senin ne kadar harika olduğunu unutmalarına izin verme, tamam mı? Erkek arkadaşını da hizada tut."

Tess hatta kıkırdadı. "Asla. Onu diken üstünde tutuyorum, söz veriyorum."

"Tamam, . Yakında görüşürüz."

"Hoşça kal!" Diye haykırdı ve hemen telefonu kapattı, beni küçük kız kardeşimin varlığına 20 dakika önce onu aramadan önce olduğumdan daha da fazla hasret bıraktı.

Telefonuma bahar tatili ile ilgili bir not düştüm ve birkaç hafta içinde uçuşlar konusunda onu kontrol etmem gerektiğini hatırlattım. Umarım fikrini değiştirip NYC'de kalmak istemez ya da en iyi arkadaşları veya erkek arkadaşıyla bir seyahate çıkıp buraya gelir.

Biraz kardeş zamanı kullanabilirim.

Ayrıca, bunu kendime itiraf etmek istediğimden emin değildim ama Noelle'i kampüste görme düşüncesi dışında heyecanlanacak başka bir şey de bulabilirdim. Evet, o küçük kıvılcık saçlı kız hakkında bu kadar çok düşündüğüme göre beynimde *kesinlikle* bir sorun vardı.

Ama onunla daha fazlasını görebilir miydim? Bir gelecek, bir hayat? Tessa'nın çocuklar hakkında söylediklerini düşündüm ve kaşlarımı çattım. Bunu daha önce düşünmemiş değildim; bir aile kurmak, yuva kurmak, iki çocuk sahibi olmak, beyaz çitler ve büyük bir ev. Yine de endişelenmeden edemiyordum çünkü gerçeği biliyordum: her şeye sahip olduğunuzda, aynı şekilde kaybedebilirsiniz de. Ve ben her şeyi kaybetmeye dayanabileceğimi sanmıyordum. Bir daha olmaz.

~ ~ ~

Sanki zihnim onu ortaya çıkarmış gibi, Çarşamba günü nihayet onu tekrar gördüm - yanık turuncu balıkçı yaka kazak elbisesi ve kışlık paltosunu giymiş, ders biterken kampüsteki kafeye doğru yürüyordu.

Şu anda oturduğum kahve dükkanı.

Haftanın geri kalanında kampüste onu çok fazla düşünmeden, gittiğim her yerde onu aramadan yoluma devam etmeye çalıştım ama bu imkansızdı. Sanki şimdi onu görmüştüm, zihnim özellikle onun frekansına ayarlanmıştı ve tek yapmak istediği onu . Ve Tanrım, ellerini ısıtacak biri olmadan soğukta kaldığını bilmek bana bir şey , bunu göstermeyecektim. Hayır, hayır, kesinlikle göstermeyecektim. Çünkü neden böyle şeyler düşünüyordum ki? O benim değildi ve yaptığı ya da yapmadığı şeylerin hayatım üzerinde hiçbir etkisi yoktu.

Kesinlikle yok.

Bir dakika sonra, kazak elbisesi ve taytıyla, uzun saçlarını başının üstünde at kuyruğu yapmış bir şekilde karşımdaydı. Acaba

onu ortaya çıkarmış mıydım? Bir şekilde nereye gidersem gideyim hayallerimdeki kızı görmemi mi sağlamıştım? Ama hayır, o oradaydı, bir fincan kahve sipariş ederken ve pasta kutusundaki bir şeyi işaret ederken küçük gülümsemesi ve her şeyiyle.

Hayallerindeki kız mı? Tanrım, Matthew. Kendini dizginlemelisin dostum, diye kendimi azarlamaya çalıştım. Ve böylece, bütün bir geceyi konuşarak geçirdiğı kızı bir kafede ayakta görünce normal, akli başında her insanın yapacağı şeyi yaptım (değil). Adını söyledim.

"Noelle?"

"Aman Tanrım." Eli kalbinin üzerine gitti. "Profesör Harper. Özür dilerim, beni korkuttunuz."

"Özür dilerim." Kaşlarımı çattım. "Benim hatam. Seni korkutmak istememiştim," diye başımı salladım.

"Oh, sorun değil." Noelle bana sıkı bir gülümseme verdi. "Seni burada görmeyi beklemiyordum."

Bir kaşımı kaldırdım. Çünkü kampüsteki kafenin ortasında duruyorduk. İkimizin de çalıştığı yerde. "Profesörler kahve sipariş edemediğı için mi?"

Homurdandı ve biraz kızarıırken elleri ağzına gitti. "Hayır, öyle demek istemedim. Sadece..." Bana bakarken başını eğdi ve sonra omuz silkti.

"İşte buradayım." Elimle kahve fincanımı işaret ettim. "Üst kattaki ofislerde servis edilenlerden daha iyi." Masasına baktım; dizüstü bilgisayar, kahve fincanı ve kekiyle birlikte kenara tünemişti. "Oturmamın bir sakıncası var mı?" diye sordum. Benim bir çeşit sapık olduğumu ya da onu takip ettiğimi düşünmeyeceğini umuyordum. Tanrım, umarım öyle değildir. Sadece onu daha yakından tanımak istiyordum.

Noelle başını salladı ve dikkatini tekrar dizüstü bilgisayarına verdi. "Elbette, devam edin."

Krem peynirli simidi kâğıt ambalajından çıkardım. Burası her zaman en iyi simitleri, sıcak ve taze olarak servis ederdi ve krem peynir sürme şekillerini severdim.

"Yani... Tatlı seven biri değil misiniz Profesör?" Şekerli kekini alırken küçük bir kıkırdama duydu.

Başımı salladım. "Çoğu zaman, hayır."

Noelle çikolata karışımından kocaman bir ısırık alırken kendi kendine "Hmm," dedi.

"Ne?"

"Sadece senin sürprizlerle dolu olduğunu düşünüyorum, hepsi bu," diye sırtıttı.

"Eminim beni tanıdıkça bunlardan çok daha fazlası olacaktır." Ona göz kırptım.

Noelle'in yanakları kızardı. Nefesinin altından "Eminim vardır" diye mırıldandığını duyduğumu sandım ama emin değildim, bu yüzden bir şey söylemedim.

Dizüstü bilgisayarına geri döndü, bir yandan muffin'ini kemirmeye devam ederken bir yandan da bir belgeye bir şeyler yazıyordu.

Yüzündeki kızarıklığın çoğu geçtikten sonra bile yanaklarında hafif bir pembelik vardı ve daha önce birinin allığının güzel olduğunu düşünüp düşünmediğimi merak ettim. Daha önce sadece bir kez gördüğüm ve bu kadar kolay *büyülendiğim* bir kız oldu mu diye. Sanki üzerimde bu büyüü yapmaya çalışıyor gibi değildi; sadece *öyleydi*. Kalçalarının kıvrımı, gülümsediğinde dudaklarının eğimi, güldüğünde sesinin tınısı... Baştan çıkarıcıydı. Büyülenmişim ve gözlerimi ondan alamıyordum. Sanki dünya onun ışığına, gülümsemesinin sıcaklığına bağlıymış gibi davranıyordu. Belki de öyleydi.

Belki *benimki* de öyledir diye düşünürken kahveme gülümsedim.

Bir süre orada oturduk, ben simidimi yerken, Noelle de kendi kendine mırıldanıp bilgisayarında bir şeyler yazarken. İkimiz de bir şekilde girdiğimiz sessizlik balonunu bozmadık.

Başını dizüstü bilgisayarının üzerinden kaldırıp bana bakarken bile bunu nasıl açıklayacağımı bilemiyordum. Burada onunla birlikte oturmanın verdiği bir doğruluk hissi vardı. Onunla göz göze geldim ve utangaç bir şekilde gözlerini kaçırmasına bayıldım. Elimde olmadan, yüzündeki tüm çilleri sayabilmeyi diledim.

Boğazımı temizledim. "Bugün yoğun bir gün müydü?"

Başını salladı. "Bu hafta içinde Liderlik üzerine yapacağım sunumu bitirmem gerekiyor, sonra da saat dörtte dersim var." Noelle bana baktı. "Günün son dersi ne zaman?"

"Şey," diye başladım, kahvemden bir yudum alarak, "Çarşamba geceleri haftada bir gece geç saatlere kadar ders veriyorum. Saat 10'da çıkıyoruz."

Yüzünü buruşturdu. "Bunlar her zaman serttir."

Başımı salladım. "O kadar da kötü değil, gerçekten."

"Şanslısın. Bazen gece derslerimde uyanık kalabilmek için kafein almak zorunda kalıyorum." Gözlerini ovuşturdu. "Diplomamı neredeyse bitirmiş olmam bir mucize."

Kıkırdadım. "Peki mezun olduktan sonra ne yapmayı planlıyorsun?"

"Henüz emin değilim." Noelle omuz silkti. "Salon Direktörü olarak bir yıl daha kalabilirim ve sonra... Göreceğiz."

"Eminim neyi seçersen seç, o konuda başarılı olacaksın."

"Dur," diyerek beni başından savdı ama gülümsediğini görebiliyordum. "Beni tanımıyorsun bile. Kesinlikle berbat biri olmadığımı nereden biliyorsun?"

Sadece omuzlarımı kaldırdım. "Bunu söyleyebilirim. Senin hakkında iyi hislerim var, Noelle Hastings."

"Profesör Harper, umarım sizi haklı çıkarırım." "Eminim kanıtlayacaksın." Ona göz kırptım ve o da güldü.

"Gitmem gerekiyor ama eşlik ettiğiniz için çok teşekkür ederim. Gerçekten çok güzeldi." Bana gülümsedi ama yorumundan birlikte ne kadar iyi vakit geçirdiğimize şaşırıp şaşırmadığını merak ettim. Ama belki de o kadar da şaşırtıcı değildi, değil mi?

"Ne zaman istersen." O eşyalarını toplarken ben de masadan kalktım.

Noelle kapıdan çıkıp tekrar soğuğa dönerken bana bir bakış daha attı. Avludan geçerken onu izledim, paltosuna sarınmış bir şekilde geri dönmüştü.

O gece dersten sonra kamyonetime binerken ve eve giden kısa yolda sessizliğe gömülürken tek düşündüğüm buydu. Onda bu kadar çekici bulduğum şeyin ne olduğunu merak ediyordum. Çünkü gerçekten *deliriyordum*. Hiç tanımadığım bir kız için. Ve bu bana göre değildi.

BEŞ

Noelle

ENoelle'e," diye seslendi Gabrielle, kampüs dışındaki en sevdiğimiz kafede masanın etrafında toplandığımızda elini yüzüme doğru sallayarak. Dördümüz - Angelina, Gabrielle, Charlotte ve ben

Yıllardır buraya geliyorlardı, hatta üniversite öğrencisiyken ve New York'ta yaşarken eve ziyarete geldiğimde bile. Bu açıdan şanslıydım, çünkü hepsi mezun olduktan sonra Portland'da kalmaya karar vermişti. Bu sayede veda etmek ya da onları bir daha ne zaman göreceğim konusunda endişelenmek zorunda kalmadım. Hayatımda veda etmek zorunda kaldığım yeterince insan vardı, bu üçünü kaybetmeyi kaldırabileceğimi sanmıyordum.

Kampüsteki takılmalarımızı haftada en az bir kez küçük kafede ya da bazen kahvaltı için bir kafede buluşmaya taşıdık. Sonra birbirimize hayatlarımızdan bahsediyorduk: sadece küçük şeyler, ama mesajlaşmaktan daha iyiydi. Bazen kiminle çıktığımızdan (bir süredir katılmadığım bir sohbeti) ve işlerimizde olan can sıkıcı şeylerden (Gabbi ve Ang en iyisine sahipti çünkü şehirdeki en büyük teknoloji şirketinde çalışıyorlardı ve işte konuşabiliyorlardı) ve o anda hangi kitabı okuyorsak ondan bahsediyorduk.

En İyi Arkadaşlar Kitap Kulübümüz, ilk fırsatta bize sevgiyle taktığım isim. Hepsi bundan nefret ediyordu elbette ama akılda kalmıştı. Eşleşen tişörtler almak istedim ama Angelina gözlerini devirdi ve bana kesin bir *hayır* cevabı verdi. Yine de belki eşleşen bez çantalarдан kurtulabilirim diye düşünüyordum. Belki kitap ayrıçaları.

"Özür dilerim," dedim sonunda, dalgınlığımdan kurtulup konuşmaya geri dönerek. "Sadece biraz dikkatim dağınık."

"Neden?" Charlotte sıcak çikolatasını kaşıkla karıştırarak sordu: "Sonunda kampüste seksi bir öğretmenle mi tanıştın?" Kaşlarını bana doğru oynattı.

"Char!" Yüzüm kıpkırmızı oldu. *Kızıl genlerim bir kez daha beni hayal kırıklığına uğrattı.* Ne zaman en ufak bir utanç duysam, tüm yüzüm kızarırdı. Ve tabii ki hiçbir bu ayrıntıyı kaçırmazdı - neredeyse sekiz yıllık arkadaşlıktan sonra hepsi beni bunun için fazla iyi tanıyordu.

"Aman Tanrım, kesinlikle *öyle*," diye güldü Angelina. "Hadi ama kızım, bize bundan daha fazla ayrıntı vermelisin. Bu dönemki göz bebeğin kim? Onun bir adı var mı? Jake'ten ayrılalı o kadar uzun zaman oldu ki-"

"Hayır, hayır, hayır." Ellerimi havaya kaldırdım. "Bunu yapmayacağız. Bir öğretmen için ateşli değilim." Teknik olarak bu doğrudu, ne de olsa o bir profesördü. "Ve kesinlikle hiçbir şey olmayacak. Kimseyle." Gözlerimi onlara diktim.

Charlotte sırtıttı. "Lütfen, kesinlikle biri var! Doğru olmadıkça hiçbir şeyi bu kadar sesli inkâr etmezsin." Fincanının üstündeki krem şantiyi tam bir Char edasıyla yaladı ve ben de gözlerimi devirmekten kendimi alamadım. Tanrım, tüm arkadaşlarıma okumak için bu kadar kolay bir kitap olmak zorunda mıydım?

Gabbi bana, "Hiçbir şey olacağını söylemedik Elle, ama hadi, biraz eğlenmemize izin ver," diye yalvardı. "Zaten şu anda hepimiz bekâsız, o yüzden bize konuşacak heyecan verici bir şeyler ver. Aşk romanlarıyla dolaylı olarak yaşamaktan daha iyi bir şey olmalı, yemin ederim." Ne demek istediğini daha da vurgulamak istercesine geçen hafta okuduğumuz kitabı havaya kaldırdı. Keşke bu kadar kolay olsaydı.

"Çocuklar..." İçimi çektim. "Gerçekten söylenecek bir şey yok, yemin ederim. O..." *gördüğüm en güzel adam, kesinlikle iyi bir erkek örneği, Tanrı'nın bir hediyesi,* hepsi aklıma geldi. Ama bunun sonunu asla duyamayacağımı biliyordum, bu yüzden bunun yerine, "Şey-o sadece bir profesör. Ve başka fikirlere kapılmadan önce, onunla neredeyse hiç konuşmadım bile, o *benim* profesörüm değil. Gerçekten ilgilenmiyorum ve ne olursa olsun onu çok fazla göreceğimi sanmıyorum." Onlara omuz silktim ve içimi yudumladım.

Gabbi yenilgiyle, "İyi," diye itiraf etti. "Bize ayrıntıları anlatma. Ama sanırım orada bir şey var." Bana sinsi bir gülümseme verdi.

Evet, sadece kampüsteki en yakışıklı adamın personel/fakülte kaynaşmasında benimle konuşmaya geldiğini söylemek istedim. Önemli bir şey değil. Ama söylemedim ve o devam etti. "Unutma, seni tanıyoruz Noelle. Yanaklarındaki o küçük kızarıklığın ne anlama geldiğini biliyorum." Bana bakarken kahvesinden bir yudum aldı ve ben sadece başımı salladım.

Evet, en iyi arkadaşlarınızın sizi neredeyse sizin kendinizi tanıdığınızdan daha iyi tanımalarının bazı olumsuz yanları vardı. Sadece birkaçı. "Dediğim gibi, unut gitsin, çünkü hiçbir şey olmayacak. Kimseyle çıkmıyorum."

Kızların geri kalanı bana gözlerini devirdi ve sonra başka bir konuya geri döndük ve Charlotte çantasından yeni bir kitap çıkardı ve onu ne kadar sevdiği hakkında gevezelik etti. Yemin ederim ki bu kız kitapları yakıp bitiriyordu - dans stüdyosundaki yarı zamanlı işine ve elbise diktiği ek işine rağmen burnu her zaman bir kitapta gibi görünüyordu. Hepimiz gelecek hafta için kitap önerileri hakkında konuşuyor ve az önce okuduğumuz kitaptan en sevdiğimiz anları tartışıyorduk, önceki sohbet sonunda çoktan unutulmuştu. En azından ben öyle olmasını umuyordum çünkü hiçbir şey olmayan bir şey hakkında konuşarak daha fazla zaman harcamak istemiyordum.

"Oh!" Charlotte, sohbet tekrar sakinleştikten ve hepimiz içkilerimizi yudumlamaya başladıktan sonra haykırdı. "Size geçen hafta Daniel ve benim başıma gelen bir olayı anlatmalıyım-"

Angelina neredeyse son on yıldır aynı cümleyi defalarca duymamış gibi gözlerini devirdi. "Biliyor musun, ağabeyimle nasıl *en iyi arkadaş* olduğunu hiçbir zaman anlayamadım." Gülmek istedim. Onların arkadaşlığının da tıpkı bizimki gibi üniversitede başladığına tanık olmuştum. Charlotte nerede olursa olsun, Daniel onun çok gerisinde değilmiş gibi görünüyordu. Bunu gerçekten umursamıyordum çünkü bana karşı her zaman nazikti ve ihtiyacım olduğunda matematik ödevime her zaman yardım etmişti. Üniversitede her zaman yurt odamızın etrafında dolaşmasının bir avantajıydı bu.

Charlotte dilini ona doğru uzattı. "Bak, o beni anlıyor. Ayrıca, hepiniz benim en iyi arkadaşlarımsınız."

Her ne kadar karşı çıksa da, Angelina ve ağabeyinin çok yakın olduklarını biliyordum - ne de olsa aynı üniversiteye gitmişlerdi ve yıllar boyunca tanıdığım çoğu kardeşten çok daha fazla birlikte zaman geçirmişlerdi. "Biliyor musun," diye dirsek attı Gabbi, "bir süredir kimseyle çıkmadın ve Daniel'la ikiniz de hâlâ bekârsınız. Neden *buna* bir vermiyorsun? Çıktığın diğer tüm eziklerden daha iyi olmalı."

Charlotte yüzünü buruşturdu. "Birbirimizden *bu* şekilde hoşlanmıyoruz, Gabs. Bunu biliyorsun. Elbette onu ama bir *kardeş* olarak, evlenip çocuk sahibi olacağım biri olarak değil-"

"Tamam, *tamam!*" Angelina haykırdı. "Kardeşim ve *herhangi birinin* bebek sahibi olması hakkında bu kadar konuşma yeter. Bu şu anda düşünmek istemediğim bir kavram."

O haklıydı. Üniversiteden mezun olalı henüz dört yıl bile olmamıştı - sadece birkaç yıl önce hep birlikte o sahnede yürüdüğümüzü düşünmek çılgıncaydı. Evlilik ve çocuklar hâlâ her birimizin aklındaki en son şeymiş gibi geliyordu. Sanki hepimiz hayatlarımızı kiminle geçireceğimiz konusunda endişelenmek yerine önce kendi hayatlarımızda bir şeyler yapmaya çalışmakla meşguldük. Şu anda herhangi bir ilişki için *kesinlikle* zamanım yoktu. Okula gitmek ve Salon Yöneticisi olarak tam zamanlı çalışmak, asistanlarıma liderlik etmek ve öğrencilerim için orada olmak yeterliydi. Bilgisayarımdayı yıllardır duran el değmemiş word belgesinden bahsetmiyorum bile. Bir gün tekrar üzerinde çalışmak için zamanım olacaktı.

Ama yakın bir zamanda değil, çünkü kabul edelim ki çok yoğunum. Birine aşık olmak için kesinlikle zamanım yoktu. Kahvemden bir yudum daha alırken yüzümü buruşturdum. Evet, böyle bir şeyin olma ihtimali yoktu. Bir daha olmaz.

Güldüm. "Şu anda biriyle çıkmayı hayal bile edemiyorum. Hayatım, başka birini katmaya çalışmadan da yeterince karışık zaten." Hayatımı başka biriyle yaşamayı zaten denemiştım ve bunun ne kadar iyi sonuçlandığını gördünüz mü? Dürüst olmak gerekirse, yalnız olmam daha iyiydi.

"Şey," diye gülümsedi Charlotte, "bence kulağa hoş geliyor. *O kişiyle* tanışmak, ayaklarının yerden kesilmesi, delicesine aşık olmak ve sonsuza dek mutlu yaşamak. Nereye kaydolabilirim?"

"Bu bir *peri masalı*, Char," dedi Angelina. "Gerçek hayat değil. Yani, gerçekten yarın birinin seni kapıp kendisiyle evlenmeni isteyeceğini mi sanıyorsun?"

Charlotte sadece kaşlarını çattı ve nefesinin altında mırıldandı, "Şey, *olabilir* olur."

Angelina sadece alay etti. "Bence düşmanımınla yatağa düşmem, senin öylece evlenmenden daha olası." Parmaklarını şıklattı. Gabbi ona kaşlarını çattı ve ben de aklımdan neler geçtiğini merak ettim. de onun da Charlotte kadar aradığını bulmak istediğini biliyordum. Angelina her zaman bir ilişki için çok meşgul olduğunu söylerdi,

Ama Gabbi birkaç başarısız ilişkiden sonra yavaş yavaş internetten randevu almaktan vazgeçmişti. "*Her neyse*." Gabbi sonunda konuyu değiştirdi. "Bence hepimiz bir kızlar gecesi için çok geç kaldık. Yakında plan yapalım mı?"

"Ooooh, evet, içki eğlenceli olurdu," diye kabul ettim. "Sadece görevde olduğum bir gece değil. Belki bir Pazartesi?"

"Bu Pazartesi çocuklarım için bir dans etkinliğim var, ama belki bir sonraki?" Charlotte ders verdiği kızları o kadar çok seviyordu ki bunu yüzünden anlayabiliyordunuz.

"Bana uyar," diye başını salladı Angelina.

Hepimiz içkiler konusunda anlaştıktan sonra kitap sohbetimize geri döndük ve içkilerimizi bitirip vedalaştıktan sonra sıkıcı olmasa da normal hayatlarımıza geri döndük.

~ ~ ~

Ne olduysa oldu, Pazartesi sabahı kafede yazı yazıyor, ders için bir ödev üzerinde çalışıyordum ki içeri biricik Profesör Matthew Harper girdi. Tekrar. Eğer geçen hafta onu görmek bir şok yarattıysa, tekrar görmek daha da büyük bir şok yaratmıştı. Bunun bir tesadüf olduğuna emindim; ama onu burada görmek neden kalbimi biraz çarptırdı?

Ben sessizce oturup karamelli mochamı yudumlarken onun tezgâha gidip kahve sipariş etmesini izledim.

Ne olacaksa olsun diyerek, siparişini beklerken selam vermek için yanına gittim. "Merhaba Profesör Harper," diye gülümsedim ona.

"Oh. Noelle." Bana küçük bir baş selamı verdi. "Merhaba. Bugün nasıl gidiyor?" "Güzel." Masamı işaret ettim, davet etmek için çok mu ileri gittiğimi merak ediyordum. tekrar benimle oturması için.

Bunu açıklayamıyordum ama onun yanında kendimi rahat hissediyordum ve onunla konuşmaktan hoşlanıyordum. Evet -kampüste gittiğim her yerde karşılaştığım bu güzel, uzun boylu, sarışın adam- beni büyülediğini kabul etmek zorundaydım. "Bana katılmak istersen şurada oturuyorum."

"Hmm," diye düşündü, bana bakarak. "Sana katılmamı ister misin, Noelle?" Güzel mavi gözleri parladı ve merak ettim - benimle dalga mı geçiyordu? Yoksa benimle flört mü ediyordu?

Başımı salladım ve biraz kızardım. "Eğer istersen." Ve sonra bana geçen sefer söylediğini şeyi hatırladım, yüzeyin altında onun için ne kadar çok şey olduğunu. Ve bunu bilmek istedim. Tanrım, onun hakkında her şeyi bilmek istiyordum. Nelerden hoşlanırdı, nelerden hoşlanmazdı... Merak etmekten kendimi alamıyordum - bu benim doğamda vardı. Hepsi bu kadardı.

Merakla bana baktı ve sonra sırtıttı. "Git . Ben gelip sana katılacağım."

Başımı sallayarak ayrıldım ve birkaç dakika sonra karşımdaki sandalyeye oturduğunda biraz rahatladım. "Hafta sonun nasıl geçti?"

"Güzel. Evde kaldım ve not verme üzerinde çalıştım. Bu hafta sonu hava berbattı."

Ben de başımı salladım. *Cidden* şu anda havadan sudan konuşacak mıydık? "Gerçekten öyleydi." Kaşlarımı çattım ve sonra siktir et diye düşündüm, çünkü yağmur hakkında konuşmak yerine onunla gerçek bir konuşma yapmam kimin umurundaydı?

Kahvemden bir yudum daha alırken "Peki seninki nasıldı?" diye sordu.

"Oh." En iyi arkadaşlarımdan ayrıldıktan sonra ne yaptığımı düşünmeye çalıştım.

Cumartesi. "Sanırım iyiydi. En iyi arkadaşlarımı görebildim."

"Bu her zaman güzeldir. Benimkilerin beni görmezden geldiğini düşünmeye başlıyorum," dedi ve ben güldüm.

"*Seni* görmezden gelmek mi?" Alay ettim. "Kim görmezden gelebilir ki?"

Bana küçük bir kahkaha attı ve sonra dikkatini kahvesine geri verdi. "Sanırım hepsi benim için çok meşgul. Eminim planlarımız yakında sonuçlanacaktır."

"Evet." Başımı salladım, arkadaşlarının yakında geleceğinden emindim. Nasıl gelmesinler ki? Yine de onu başka biriyle hiç görmemiştim. Yalnız biri gibi görünüyordu. Onu kimseyle gülümserken ve gülerken hayal edemiyordum - ki bu da onu daha çok görmek istememe neden oluyordu.

Telefonum masanın üzerinde vızıldadı, yere baktım ve annemin beni aradığını gördüm. İçimden küfrettim. Onu ertelemeyi bırakıp onunla konuşmam gerektiğini biliyordum ama bir yanımda bunu yapmak istemiyordu. Şu anda onun hayatımla ilgili tavsiyelerini dinleyebileceğimden emin . Ne istediğim, hayallerim konusunda kafam ne kadar karışık olsa da... onunla bu konuyu tekrar konuşmaya hazır değildim.

"Ne?" diye sordu, yüzümde tuhaf bir ifade varmış gibi bana bakarak. Belki de öyleydin.

"Hmm?" Ona belki de çok uzun süredir baktığımı fark ederek "Hmm" dedim. "Ah. Hiçbir şey. Sadece düşünüyordum."

Matthew kahvesinden bir yudum daha alırken başını bana doğru eğdi. "Bunu çok sık yapar mısın?"

"Ne?"

Kıkırdadı. "Düşüncelerinde kaybol."

"Oh. Sanırım öyle." Dudağımı ısırdım. "Son zamanlarda bunu daha çok yapıyormuşum gibi geliyor."

"Aklında ne var?"

Geleceğim dışında mı? *Sen*. Bu düşünce olması gerekenden daha hızlı geldi. Ama söyleyemedim, bu yüzden "Her şey, sanırım. Sömestr başlangıcı nasıldır bilirsin."

"Bir şekilde hem çok sıkıcı hem de delicesine meşgul mü?" Güldüm. "Evet. O."

Saati kontrol etmesi gerektiğini fark etmiş gibi saatine baktı. "Hay aksi, Noelle, kısa kestiğim için üzgünüm ama gitmem gerek. Seni görmek güzeldi."

"Sen de," diye karşılık verdim ve sonra kafeden çıkarken ona küçük bir gülümseme verdim, kapıdan çıkmadan önce bana küçük bir el salladı.

Peki kalbim ne yapıyordu, ya da beynim? Onunla konuşmanın bile bende nasıl küçük kelekler yarattığını düşünmeyecektim.

Dizüstü bilgisayarına geri dönerken gözlerimi devirdim. Onu düşünmeyi bırakmam gerekiyordu. Jake, bir profesörle ilişkiye girip üniversitemdeki tüm itibarımı ya da daha kötüsünü mahvetmeme gerek kalmadan beni yeterince ters köşeye yatırmıştı.

Yani hayır... Bu düşüncelere sahip olmaya devam etmeyecektim. Kesinlikle hayır.

ALTI

Matthew

I Noelle Hastings'i olması gerekenden daha fazla düşündüğümü biliyordum ama o Çarşamba gece dersime girerken başımı kaldırdığımda gözlerime inanmadım. İşte . Arka sırada oturmuş, elinde kahve fincanı, bana sırtıyordu. Peki Noelle'in burada ne işi vardı? Benim sınıfıma kayıtlı değildi ama yine de oradaydı.

Gözlerinde yaramaz bir bakış.

Cidden... *Buraya* gelme ihtimali neydi? Bu... buraya bilerek mi geldi?

"Merhaba sınıf," dedim boğazımı temizleyerek. "Umarım hepiniz geçen haftaki okumaları yapmışsınızdır - bildiğiniz gibi, bir sonraki dersin başında ilk sınavımız var ve hepinizden bu sınavda başarılı olmanızı bekliyorum. Konuştuğumuz gibi, kullanmanıza izin verilen tek şey geçen hafta verdiğim formül sayfası, ancak geçmek için bunu nasıl doğru bir şekilde uygulayacağınızı bilmeniz gerektiğini unutmayın."

Odada benimle aynı fikirde olan kafaların sallanmasını ve Noelle'in bana ilgiyle bakmasını izledim. Sadece varlığıyla bile büyülenmişim ve dersimde not tutacakmış gibi bir defter çıkarmasını izlerken gülümsemekten kendimi alamadım. Yüksek lisans düzeyindeki finans dersimin onun üzerinde hiçbir etkisi olmadı ve ilgisini çekmeyeceğinden de emindim. Yine de, bu benim biraz daha dik durmamı ve kendimden biraz daha emin konuşmamı sağladı

Odada olduğunu ve beni izlediğini biliyordum. Sınıfıma günün konusunu anlatırken onu görmezden gelmeye çalıştım ama arada bir gözlerim kalabalık odada onunkilere kayıyordu. Yoğun bir programı olduğunu biliyordum - bana Çarşamba geceleri de gece dersi olduğunu söylemişti ama buradaydı.

Ders biterken tüm öğrencilerime iyi geceler diledim ve gelecek haftaki ders planlarımızı hatırlattım. Onun yaklaştığını bile görmedim, dizüstü bilgisayarımı ve kitaplarımı çantama koymakla ve gece için ayrılmaya hazırlanmakla meşguldüm.

Ama ayak sesleri ve bir boğazın temizlenmesi dikkatimi dağıttı ve "Profesör Harper?" diye duyduğumda Çikolata kahvesi gözlerine ve çilli, sevimli yüzüne bakıyordum.

Kahretsin. Sesini duyunca başım çok mu hızlı kalkmıştı? Ona çok mu uzun süre bakmışım? Umarım fark etmemiştir. Bu garip miydi? Tüm bunları fazla mı düşünüyordum? Muhtemelen.

Boğazımı temizledim. "Noelle. Merhaba," dedim sonunda, anlamsız görünmemeye çalışarak. Muhtemelen tek yapabildiğim şeyin onu düşünmek olduğunu açıkça itiraf etmek iyi olmazdı... *evet.* Onun yerine, sınıfıma rastgele geldiği düşünülürse, muhtemelen aklıma gelen en aptalca şeyi söyledim. "Ders hoşuna gitti mi?"

Dudaklarını hafifçe büzerek başını salladı. "İtiraf etmeliyim ki, içeri gizlice girmeyi planlamıyordum, ama sonra dersim yan tarafta bitti ve geçen hafta seni içeride gördüm... Ve merakım benden daha iyi oldu."

"Geldiğine sevindim," dedim, yine bir *aptal* gibi - çünkü onu gördüğüme sevinmişim ve konu bu kız olduğunda mantıklı beynimi kullanamadığım için kendimi bu çukura daha da sokmuştum. "Seni görmek güzeldi." Bir öğrenciye ne zaman böyle bir şey söylemişim ki? Ugh. Ama o bir öğrenci değildi - gerçekte değildi ve zaten benim de öğrencim değildi.

Ve kızardı. Bunu yapmasına bayılırdım, çilli yanaklarına yayılmasını izlerdim. Oh, Tanrım. Bu kıza tamamen kafayı , değil mi? "İlginç bir şey öğrendin mi?" Onu tekrar konuşkan haline döndürmeyi ve aşırı düşünen beynine kaymasına izin vermemeyi umarak sordum.

"Evet." diye sırttı. "Kesinlikle bir finans insanı olmak için yaratılmamışım."

Sırttım. "Bazı insanlar bana bunun sonradan kazanılan bir tat olduğunu söylüyor."

"Peki sen ne diyorsun?" diye sordu bana, kitap çantasını önünde tutarken çok samimi görünüyordu.

"Sayıları severim," dedim sonunda. "Bana anlamlı geliyorlar."

"Kelimeler hakkında hep böyle hissetmişimdir." Noelle güldü. "Sanırım bu yüzden ilk seferinde İngilizce okudum."

"Yazıyor musun?"

Başını salladı. "Zamanım olduğunda. Ben... Ben bunu çok düşünüyorum." Kaşımı kaldırdığımda devam etti. "Yazmayı. Belki bir şeyler yayınlamaya çalışırım."

"Bence bu inanılmaz olurdu, Noelle. İnanılmaz bir yazar olduğuna eminim."

Noelle'in dudakları küçük bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı ve ben de onu gülümseterek bundan zevk aldım. Çantasını biraz daha sıkı kavradı ve sonra dudağını ısırıldı. "Gitmeliyim... Gitsem iyi olacak." Saatine baktı. "Yarın erken bir günüm var. Görüşür müyüz?" Kendi kendine biraz güldü ve çantasını omzuna yerleştirdikten sonra gitmek için döndü.

Kapıdan çıkıp benden uzaklaşırken, "İyi geceler Bayan Hastings," diye mırıldandım. Bu görüntüden nefret mi ediyordum yoksa hoşuma mı gidiyordu, karar veremiyordum. Gözümün önünden kaybolana kadar geçen süre boyunca gözlerim onun sırtına mı yapışmıştı? Belki de. Kazak elbisesinin kıvrımlarını, kalçalarını sarışı... *Kahretsin*.

En iyi arkadaşlarımla aklıma başıma getirmesine ihtiyacım vardı. Bana bu işi bırakmamı söylemelerine, Noelle'i kafamdan atabilmem ve bu dönemi sağ salım için bana belki bir ya da üç randevu sürecek başka bir kadın ayarlamalarına ihtiyacım vardı.

İki haftadır. Onu iki haftadır tanıyordum. Bir şekilde sonsuzluk gibi gelen iki hafta, çünkü Noelle Hastings'i hiç görmediğim bir zamana geri dönmek istemiyordum. Ve onun kızarmış görüntüsünü aklımdan çıkaramıyordum. Tanrım, yüzünün alev alev kızardığını görmek... vay canına. Burnundaki ve elmacık kemiklerindeki çillerin üzerine yayılmasını izlemek...

Dersten sonra kamyonetimde otururken kaşlarımı çattım ve başımı kamyonetimin direksiyonuna vurdum. Tanrım. Cidden, sanki biri bedenimi ele geçirmiş ve ağzımın kontrolünü ele geçirmişti. Böyle aptalca şeyler söylemek benim için kabul edilebilir tek seçenek gibi görünüyordu.

Evet. Burada kesinlikle boyumdan büyük işlere kalkışmışım.

~ ~ ~

"Matthew. Dostum. Aklını başına topla," diye bağırdı Cole yanımdaki ağırlık makinesinden. "Bütün gün dikkatin çok dağınıktı dostum."

Kardeşini gören Tanner da karıştı. "Evet, senin neyin var?"

"Hiçbir şey," dedim kaşlarımı çatarak, önümdeki iki adama odaklanırken bacaklarımı yere indirdim.

İkizdiler, her ikisi de aynı kahverengi saç tonlarına sahipti, aynı ela gözleri ve uzun, kaslı yapıları vardı. Üniversitede birlikte basketbol oynamıştık ve o zamandan beri çok yakındık. Ben profesyonel olarak devam etmemiş olsam da, ikisi de etmişti ve kariyerlerinde başarılı olmalarını izlemekten her zaman keyif almışımdır.

Lanet olsun. Eğer zihinsel olarak orada olmadığımı anlayabiliyorlarsa, Noelle ile ilgili düşüncelerimi uzak tutma konusunda berbat bir iş çıkarıyordum. Yapmam gereken araştırma ya da üniversitede kadro almak için çalışmak gibi başka şeyler , ayrıca yeniden bir sosyal hayata kavuşmam gerektiğinden bahsetmiyorum *bile*. İş dışında konuştuğum tek insanlar Tessa, erkekler ve onların sevgilileriydi. Daha fazla arkadaş mı ihtiyacım vardı? Yok artık. Muhtemelen son birkaç yıldır çok fazla geceyi çalışarak ve okuyarak geçirmiştım ve çocuklarla olan arkadaşlığımı ihmal ettiğimi söyleyebilirdim.

Ama işte buradaydım, bir hafta içinde ikinci kez onlarla birlikte çalışıyordum ve sonunda tekrar çaba gösterdiğim için kendimi daha iyi hissediyordum. Çünkü bunu özlemiştim. Herkesi dışlamak ve kendi hayatıma gömülmek çok kolay olsa bile. İçimden bir ses bana gerçekten yeniden *yaşamaya* başlamanın zamanının geldiğini söylüyordu. Sadece beni buna çağıran şeyin ne olduğunu tam olarak kestiremiyordum.

Her şeyi içime atmak yerine hayatımın ayrıntılarını insanlarla paylaşmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamam gerekiyordu. Artık bu konuda pek de iyi olduğumdan emin değildim. Tessa dışında biriyle bir şey paylaşmayalı çok uzun zaman olmuştu. Ebeveynlerimiz sonra neler yaşadığını bilen tek kişi oydu. Beni ne kadar incittiğini. Büyük dönüm noktalarımızda asla yanımızda olamayacaklarını bilmek hâlâ ne kadar zordu. Üniversite mezuniyetlerimizi nasıl kaçırdıklarını. Düğünlerimizi, çocuklarımızın doğumunu kaçır, eğer ikimizden birinin çocuğu olsaydı bile. Tessa'nın eninde sonunda aşık olup evleneceğini ve benim gibi kariyerine . Ben mi? Bazen bunun ümitsiz bir vaka olup olmadığını merak ediyordum. Doğru insanla tanışmak için çok yaşlı olduğumdan değil ama... İçimi çektim. Ben de özellikle birlikte olmak istediğim birini bulamamıştım. Randevuların bir angarya, yapmam gereken bir şey gibi hissettirmesini istemiyordum. Onsuz yaşayamayacağım için bunu yapmak zorundaymışım gibi hissettiren o kişiyi bulmak istiyordum.

Ailemin benim için istediği şeyin bu olduğunu düşünmek hoşuma giderdi. Bizim için isterlerdi. Neredeyse on yıl sonra bile bu beni hala çok etkiliyordu ve bu konuyu en iyi arkadaşlarımla bile hiç konuşmamıştım. Onları dışlamaya o zaman mı başladım? Üniversitenin ikinci yılında, kendimi kendim için inşa ettiğim buzdan dış cepheye çekmiştim. Çünkü belki de huysuz ve itici olursam insanlar daha derine inmek istemeyecekti.

Ama bu çocuklar -Bryan, Cole ve Tanner- benden bir an bile vazgeçmemişlerdi. Üniversitenin son iki yılında kampüs dışında bir ev kiralayarak birlikte yaşamıştık ve hepimiz farklı şehirlerde olsak bile iletişim halinde kalmıştık. Benim yeryüzünden silinip gitmeme izin vermediler.

Ve nedense şimdi tam zamanı gibi geldi. İçeri girmelerine izin vermenin, yanımda oldukları onca yıldan sonra onlara geri vermenin. On iki yıllık dostluk ve ben hâlâ onlarsız ne yapacağımı bilmiyordum. Tessa benim kalbimdi, ama bu çocuklar? Onlar benim omurgamdı. Dünya karanlık ve kasvetliyen devam etmeme yardım edenler onlardı.

İçimi çektim ve en azından biraz açılmaya, bir şeyler paylaşmaya karar verdim. Kızıl saçlı kıزدan ya da ona olan garip hayranlığımdan bahsetmedim. Onu aramaktan kendimi alamıyordum. Onun çalıştığı kafeye rastgele girmem ve sonra her gün geri dönmekten kendimi alamamam. Sanki evde kahve yapamıyormuşum gibi. Fakülte etkinliklerini, onun da orada olma ihtimaline karşı dört gözle beklemeye başlamıştım. Bu küçük bilgileri herhangi biriyle paylaşmaya hazır olup olmadığımdan emin değildim. Ona olan tutkumun sadece böyle kalması gerekiyordu. Küçük bir tutku, asla harekete geçmediğim fiziksel bir çekim. Çünkü onu çok az tanıyordum ve üniversitede çalışıyor olsa da o bir yüksek lisans öğrencisiydi. Bu da demek oluyordu ki... Biz birlikte olamazdık.

Düşüncelerimi temizledim ve elimdeki konuşmaya geri döndüm. Neden dikkatim bu kadar dağınıktı? Bir homurtu tuttum. Tüm cevaplarım ve düşüncelerim bir kızın etrafında dönüyordu. "Son zamanlarda çok çalışmaktan çok yoruldum," dedim sonunda. "Kadro almak için çalışmak ve tüm bunlar, tam teşekküllü bir profesör olmak, tahmin ettiğimden çok daha fazlası. Dönemde bir ya da iki ders vermekten çok daha fazla sorumluluk gerektiriyor." Adamların işin öğretim boyutunu anlamayacaklarını biliyordum; ikisi de profesyonel basketbol oyuncusuydu ve birkaç takastan sonra Portland Trail Blazers'ta oynamaya başlamışlardı.

Sonunda aynı takıma geri döndüler. İkisinin de tekrar benimle aynı şehirde olması güzeldi. Ama başlarını sallayarak beni şaşırttılar.

"Anlıyoruz dostum. Ama canını sıkın şeyleri bizimle her zaman paylaşabilirsin, biliyorsun değil mi? Biz senin için buradayız." Cole makineden ayağa kalkıp yer değiştirdiklerinde Tanner şöyle dedi.

"Biliyorsun," diye güldü Cole, "öğrencilerin sana huysuz ve buz gibi diyor diye bize karşı soğuk olmak zorunda değilsin."

İkisi antrenmanlarına devam ederken ben hâlâ bankımda oturuyor, ellerimi gezdiriyordum. "Teşekkürler çocuklar. Daha fazla açılmak için çalışacağıma söz veriyorum." Başımı salladım ve bir süre durakladıktan sonra devam ettim: "Biliyorsun, o kadar uzun zamandır sadece Tess ve ben varız ki bazen açılabilceğim başka insanlar olduğunu unutuyorum ve o artık benimle aynı kıyıda bile değil..." Başımı salladım, ekipmanımı başka bir adama vermek için ayağa kalkarken omuzlarımı silktim. "Bu kadar çok içime atmamaya çalışacağım." En azından bu da bir şeydi.

"Tüm bunlara rağmen," diye ekledim ağzımın kenarları hafifçe yukarı kalkarken -Neredeyse bir gülümseme. "Bunu seviyorum. Öğretmeyi. Bu çocukların hayatlarında ne yapmak istediklerini anlamalarına yardımcı olmak. Üniversitede bana yardım etmek için zaman ayıran hocalarımı takdir ettiğimi biliyorum."

"Her şeyi baştan yapmak zorunda olsaydın farklı davranır mıydın?" Cole sordu.

Başımı salladım. "Hayır. Yatırım bankacılığı bana göre olmayabilir. -Bu işte iyi olduğumu ve o yıllarda iyi para kazandığımı biliyorum ama sanırım masa başı bir iş aramadığımı öğrenmem gerekiyordu. Sanırım farklı bir şeye ihtiyacım vardı. Ve bu..." Derin bir nefes aldım. "Bu doğru hissettiriyor, biliyor musun?"

Çocuklar başlarıyla onayladılar. "Senin adına sevindim dostum," dedi Tanner sırtıma vurarak.

"Her şeyi baştan yapmak zorunda olsaydınız, yine basketbol kariyerini seçer miydiniz?"

"Evet," diye güldü Cole. "Bayılıyorum. Maçlar, sahada koşarken hissettiğim adrenalin, bir maçı kazandığımızda hissettiklerimiz... Her şeye değer."

"Ayrıca," diye sırttı Tanner, "bize kızlarımızı getiren şey de bu, yani." Sırttı. Cole başladığında Kelly Trail Blazers takımında dansçıydı ve olaylar birbirini izledi ve her iki kardeş de kendilerini bir

iki kız kardeşle çifte randevu. Tanner o randevuyu ayarladığı için Cole'a her gün övgüler yağdırıyordu.

"Evet. Sonumuzun nasıl olacağını, altı yıl aradan sonra tekrar aynı takımda olacağımızı biliyor muyduk? Sevdiğimiz işi birlikte yapmak için bunu değişmezdim. Tek bir gün bile."

İki arkadaşına bakarken küçük bir gülümsemeye engel olamadım. "Buraya geldiğimiz için gerçekten çok mutluyum."

"Evet," diye homurdandı Cole, kahkahalarını zapt ederken biraz somurtmuş gibi yaptı. "Çünkü aksi takdirde hiç arkadaşın olmazdı."

"Hey!" Kaşlarımı çattım.

"Bana şu anda onunla tartışacağını söyleyemezsin, Matthew?" Tanner söyledi. "Onun haklı olduğunu biliyorsun."

"Belki," diye mırıldandım ama daha fazlasını söylemedim. İnsanların içeri girmesine izin vermenin benim için zor olduğunu biliyorlardı. Kendimi korumak, duygularımı içimde tutmak için ördüğüm buzdan duvarın altını birinin görmesine izin vermek? Bu onlar için bile *zordu* ve birbirimizi diş telleri olan bebek yüzlü bir birinci sınıftan beri tanıyorduk. Ama başka arkadaşlara ihtiyacım yoktu, bu çocuklar için yeterliydi. Arkadaşlığımız kaya gibi sağlamdı ve fazla konuşmadığımız dönemler bile aramızdaki bağı asla azaltmamıştı.

Antrenmanımızı bitirdiğimizde ben de biliyordum - ne olursa olsun, bu adamlar benim arkamı kolluyordu. Her zaman arkamı kollayacaklardı. Ve bu duygu, bu bağ? Arkadaşlıktan daha güçlüydü. Her zaman bir kardeşe sahip olmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmiştim.

Belki *de* kendimi onlara açmamın zamanı gelmişti.

~ ~ ~

Bu saplantıyı durdurmak istiyordum, gerçekten istiyordum. Onu düşünmeyi bırakmak, gözlerimi her kapattığımda onu hayal etmeyi bırakmak. Bende uyandırdığı tepkiden nefret ediyordum, onun etrafında olmayı daha da çok istememe neden olduğu için. Ve bu tamamen saçma düşüncelerle mücadele etmem yeterince kötü değilse, onu *her yerde* görmeye devam ediyordum.

Kahve dükkanı. Kütüphanede. İşletme binasının köşelerinden birine sıkışmış bir kanepede uyurken. Kampüsteki kafeteryada salata yerken. Ama bu? Bir çift tayt ve dev bir yaka kapüşonlu sweatshirt giymiş olan Noelle'i uzaktan izlerken homurdanmamak için kendimi zor tuttum. Noelle kurabiyelere bakarken dudağını ısırdı.

Neredeyse orada durmuş onları alıp almamayı tartıştığını düşünecektim. Beni gülümsetti. Bu kızın yaptığı pek çok şey

üzerimdeki etkisi. Bunun *nedenini*, onun varlığından neden bu kadar etkilendiğimi analiz etmek için zaman ayırmak istemedim. Saçlarını dağınık topuz yapmış ve makyajsızken bile ne kadar güzel olduğunu bir kez daha fark ettim. Bu seksi bir şekilde bile değildi, sadece çillerinin burnuna ve elmacık kemiklerine şekli ve çıplak teninin sahip olduğu parıltı - bulunduğu her alanı aydınlatıyordu. Ve her nasılsa o etrafımdayken, yaptığı küçük şeyleri hep fark ediyordum.

her zaman bir çeşit tatlı bulundururdu. Cidden, onu iki haftadan biraz fazla bir süredir tanıyordum ve sanırım hayal edebileceğim neredeyse her tatlıyı veya hamur işini yediğini görmüştüm. Muffinler, çörekler, kek, tarçınlı çörekler, kekler, kimsenin bakmadığını düşündüğü zamanlarda kafeye gizlice sokmayı sevdiği küçük çikolatalı pastalar. *Belki başka kimse bakmıyordur ama ben bakıyorum*, diye düşündüm. Odaklandığında burnunu nasıl kırıştırdığını ya da gerçekten eğlendiğinde nasıl güldüğünü fark etmekten kendimi alamıyordum. Küçük homurtuları ve sonra onu gafil kıkırdaması.

Bu şeylerin bana ne yaptığını açıklayamazdım çünkü kendim de anlamıyordum. Tek bildiğim *daha fazlasını* öğrenmek, tüm bu şeylerin ardındaki kıızı tanımak istememe neden olduğuydu. Kahve siparişini, müzik zevkini ve sadece onu gözlemleyerek asla bilemeyeceğim önemsiz şeyleri bilmek istedim.

Kurabiyeleri düşünürken ona o kadar uzun süre baktım ki, beni yakalayabileceğini ve bir sapık olduğumu düşünebileceğini fark ettim, bu yüzden elimde sepetle ona doğru ilerledim. O gece markette durduğumda çok fazla şeye ihtiyacım yoktu - sadece önümüzdeki hafta için akşam yemeği için birkaç şey alıyordum - yüzden sessizce arkasından süzülmeğe oldukça kolaydı.

"Onları istediğini söyleyebilirim," dedim sonunda.

"Oh!" Noelle bana dönmeden önce elindeki paketi tekrar yığının üzerine bırakırken biraz irkilerek haykırdı. "Ah. Sensin." Dudağını ısırды ve sonra kırmızı kadife kurabiye paketini geri aldı.

"Kurabiyeleri getir," diye tekrar ısrar ettim. "Onları istediğini biliyorsun."

Güldü. "Haklısın. Öyle." Noelle bana baktı ve sonra içini çekti. "Sadece... hayatımdaki pek çok insan bana bu kadar çok şeker yemeyi bırakmam gerektiğini söyledi." El arabasına baktı ve omuz silkti. "Yani... belki de haklıdırlar."

Başımı salladım. "Bu aptalca ve sen de bunu biliyorsun." Gözlerimin vücudunda gezinmesini engellemeye çalıştım, geniş kıvrımlarını takdir ettim ve

güzel bir form. İtiraz etmek üzereyken onu durdurdum. "Söz veriyorum, bu konuda endişelenmene gerek yok. Ciddiyim."

Kızardı. Burnuna ve elmacık kemiklerine küçük bir kırmızı renk yayılmıştı, ama rengin boynuna da yayıldığını görebiliyordum. "Teşekkürler." Sepetime, içindeki sebzelere, etlere ve birkaç sağlıklı atıştırmalığa baktı. "Vay canına, tatlı yemediğini söylerken cidden şaka yapmıyormuşsun." Sanki bunun nasıl mümkün olduğunu düşünüyormuş gibi yüzünü buruşturdu ve sonra bana baktı.

Yüz ifadesine kıs kıs güldüm. Çok ciddiydi. "Değildim." Sepeti abur cuburdan ibaret değildi; sağlıklı yiyeceklerle de beslendiği belliydi ve onu daha önce salata yerken görmemiş değildim. Ama onun tatlı ve şekerli yiyecekler yemesiyle ilgili bir şey tam olarak *doğruydu* ve ruhumu ısıttı.

"Ne?" Noelle sordu, ben kendi kendime kıkırdarken tek kaşımı kaldırdım.

"Sen tanıştığım pek çok insandan farklısın Noelle," dedim.

Biz hâlâ kurabiyelerin üzerinde konuşurken mırıldandı.

Sesi alçalarak benimkiyle aynı perdede buluştu. "İyi anlamda mı?" Nefesinin kesildiğini duyabiliyordum. Ne zaman bu kadar yaklaşmıştık? Aramızda sadece bir nefeslik mesafe vardı, elimi uzatıp onun elini tutmama yetecek kadar. Ama ona dokunmadım, dokunmama izin vermedim. Yapamazdım çünkü yaparsam beni bitirecekti. Tıpkı onun hayatıma girerek zaten yaptığı gibi.

"Evet. İyi anlamda," diye onayladım. Orada öylece durmuş, alt dudağını kemiriyordu ve kafasının içinde neler olup bittiğini bilmek istiyordum ama sormaya hakkım yoktu. Ne de olsa arkadaş değildik. Sadece tanıdık olmaktan biraz daha fazlasıydık. Tanrı aşkına, bana hâlâ Profesör Harper diyordu. Ona aklında ne olduğunu sormamalıydım. En sevdiği yiyeceklerin neler olduğunu sormak için onu mağazada takip etmek istememeliydim. Bu bilgiyle ne yapacaktım? Ona yemek mi pişirecektim? Hayır. Kesinlikle yapmayacaktım.

"Doğru," diye başını salladı ve sonunda kurabiyeleri arabasına koydu.

"Şey..." Sustum. Ona başka ne söyleyebilirdim ki? Onu nasıl konuşturabilirdim? Çılgıncaydı: Son on beş yıl boyunca, bütün gün oturup konuşmak isteyecek kadar sevdiğim on kişiden daha az insan vardı ve bunlardan ikisi gitmişti. Ama onun etrafında olmakla ilgili bir şey bana doğru geliyordu. Sanki içimde bir şeyler yerine oturmuştu.

Bununla ne yapacağımı bilmiyordum ama bunları itiraf edemeyeceğimi de biliyordum. Ondan daha fazla zaman isteyemezdim. Çünkü *tüm bunlar çılgıncaydı.*

Noelle el arabasına bakmadan önce bana son bir kez gülümsedi ve "Sanırım artık eve gitsem iyi olacak. Hoşça kalın Profesör Harper. Sizi görmek güzeldi."

"Evet. Seni görmek de güzeldi." Ve gerçekten de öyleydi.

YEDİ

Noelle

Wkader bana bir şey mi söylemeye çalışıyordu? Matthew Harper'la son iki hafta içinde bu kadar çok karşılaşmamın tesadüf olamayacağından emindim. Acaba Matthew Harper'ı sırf onu görmemek için kendimi yurt odama kapattım. Çünkü her gördüğümde... Bu aşkım büyüyordu.

Yemin ederim, onun dersine gitmem bir kazaydı. Sadece, şey... Derslerim akşam için bitmişti ve bir hafta önce çıkarken onu benimkinin yanındaki sınıfta görmüştüm ve kendime engel olamadım. Gizlice arkaya geçtim, son sıraya oturdum ve onun Finans dersini dinlemekten keyif aldım. Daha önce hiç öğrenmediğim bir konuydu, sadece temel bilgilerdi ama konuşurkenki tutkusu beni hemen büyülemişti. Evet, benimle olduğundan biraz daha huysuzdu ve konuştuğumuz zamanki gibi neşeli değildi ama öğretme tutkusunu görebiliyordum.

Konuşurken odanın içinde dolaşıp tüm öğrencilere bakmasından bahsetmiyorum bile, ama gözleri her zaman bana takılıyordu. Ve bakışlarımız ilk kez birleştiğinde *yakalandığımı* biliyordum ama onu dinlemekten umursamayacak kadar keyif alıyordum.

Elini taranmış saçlarının arasında gezdirirken slaytlarına baktı ve sunumun sonuna geldi. Gözlerim tekrar onunkilerle buluştu. Çok ciddi ve odaklanmıştı, ama o zaman bile bunun onun işi olduğunu söyleyebilirdim. Ruhunu ateşe veren şey. Ben hâlâ kendiminkini bulmaya çalışıyordum.

Ondan etkilendiğim kadar ona gerçekten saygı duyduğumu da fark ettim. Huysuz maskesine rağmen öğrencilerini önemsiyor gibiydi ve geçen gün mikserde bana kendimle ilgili tüm o soruları sorarken ilgili görünüyordu.

Birinin benimle konuşmak istediğini bilmenin ne kadar iyi hissettirdiği beni şaşırtmıştı. Ve sınıfında otururken bana baktığında... Sanırım yüz ifadesi karşısında kalbim birkaç kez çarptı. Elimde değildi. Çok güzeldi. Cidden çok güzeldi.

Ve geçen hafta sonu markette Matthew ile karşılaşmak garipti ama... bir şekilde normaldi. Ve her nedense, kurabiye ikilemimi fark etmiş ve beni bundan vazgeçirmişti. Onları ya da her gün atıştırdığım sayısız diğer tatlıları yediğim için kendimi suçlu bile hissetmemiştim. Vücuduma dikkat edip etmediğim umurunda değildi. Kilonun kalçalarım, popoma ya da basenlerime gitmesi umurunda değildi. Bu, sağlıklı beslenmeye ya da fiziksel aktiviteye karşı olduğum anlamına gelmiyordu - her ne kadar dürüst olalım, varlığımın her zerresiyle egzersiz yapmaktan nefret etsem de. Bu sadece insanların benim sadece tatlı yediğimle ilgili şakalarının artık beni rahatsız etmesine izin vermeyeceğim anlamına geliyordu. Çünkü vücudumu takdir ettiğini açıkça söylemese de, ateşli bakışlarının kıvrımlarımı nasıl taradığını görmüştüm. Aman Tanrım. Bunu düşünmek bile içimi ısıtıyordu. Ve *bana bunun için endişelenmene gerek yok, cidden* demişti. O kadar gerçekçiydi ki. Çok kesindi.

Eski sevgilim bana hiç böyle davranmamıştı, tam tersiydi. Bu yüzden Matthew ile bu şekilde konuşmak beni çok rahatlatmıştı. Çünkü hayatımdaki en önemli insanları tanıyordum -Angelina, Charlotte ve Gabrielle- onlar da beni bir kez olsun bu yüzden yargılamamışlardı. Elimde kek, çörek ya da tatlı bir şeyle geldiğimde bir kez olsun gözlerini devirmemişlerdi. Yeni bir kurabiye tarifi denediğimde her zaman benim için tadına bakarak beni yatıştırmışlardı. Bu yüzden Matthew'un söyledikleri ve bana hissettirdikleri doğru geldi.

Kaldırımda az kalsın birine çarpıyordum ki hâlâ düşüncelerimin içinde kaybolmuştum. Kafamı kaldırdığımda, son birkaç gündür itiraf etmek istediğimden daha fazla kez aklıma gelen buz mavisi gözleri gördüm. Cidden, kampüsümüz bu kadar küçük müydü?

"Merhaba Profesör Harper," diye gülümsedim, neredeyse birbirimize değmeyecek şekilde bir adım geri çekildim.

"Merhaba Noelle," diye karşılık verdi, elindeki bir yığın kâğıdı karıştırırken. "Acelen varmış gibi ," dedim elimle yığınının işaret ederek.

"Sana izin vereceğim
git."

Başını iki yana salladı. "Ben de tam derse gidiyordum. Benimle yürümek ister misin? Hâlâ birkaç dakikam var."

Beni evet demeye neyin zorladığından emin değildim ama dedim. Ve sonra yola koyulduk, günün gri puslu havasında kampüs boyunca yavaşça yürüyorduk.

"Yani." Bana doğru baktı. "Bugün başka masum profesörlerin derslerine girdin mi?"

Yüzümü buruşturdum. "Uygunsuz davrandıysam özür dilerim-"

"Noelle." Bana bir bakış attı ve ben de sustum. "İyiymi. Merak etme. Sadece seni gördüğüme şaşırdım, hepsi bu. Dediğim gibi, seni görmek güzeldi." Bana baktığında yüzümü atkıma gömerek yanaklarımdaki yanmayı görmezden gelmeye çalıştım. "Derslerime istediğin zaman gelebilirsin." Kendi kendine başını salladı. "Sadece Dekan'a söyleme, çünkü birinin bedavaya ders almasını destekleyeceğini sanmıyorum." Matthew kıkırdadı.

"Doğru. Tabii ki." Başımla onayladım, "Yine de muhtemelen yapmamalıyım... İnsanların yanlış bir fikre kapılmasını istemem."

"Ne hakkında, Noelle?" Bana baktı.

Boğazımı temizledim. "Um. Sen ve ben."

"Sen ve ben mi?" Başını eğerek sordu. "Bu konuda endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum."

"Doğru." Sınıfının bulunduğu binanın önünde durduğumuzda zorla bir kahkaha attım. "Peki, sonra görüşürüz."

"Hoşça kal Noelle," diyerek bana sıcak bir gülümseme verdi. "İyi günler dilerim." "Teşekkür," diye mırıldandım, ancak daha sonra fark ettim ki ona düzgün bir *veda* etmeliydim. Ah. Bu adam bana ne yaptığının farkında mıydı? Sürekli her yerde karşıma çıkıyor ve beynimi karıştırıyordu. Aklıma gelen düşüncelerle ne yapacağımı bilmiyordum ama kesinlikle hiçbirine göre hareket etmeyecektim. Hayır.

Olmuyor. Oluyor.

Yata Khaneme geri döndüm ve bilgisayarımdaki boş belgeye tekrar baktım. En son ne zaman yazma isteği duymuştum? En son ne zaman yaratıcı olmuş ve kelimeleri kağıda dökmüştüm? Yıllar geçmiş gibi geliyordu ve belki de öyleydi. Üniversitedeyken yazma konusunda çok hevesliydim. Bir klasör dolusu karakter ve fikir bulmuştum. Sonra ilişkiye, taşınmama kendimi o kadar kaptırmıştım ki benim için neyin önemli olduğunu unutmuştum.

Ve feci sonumuzdan bu yana belge kelimesi her gün bana göz kırpyordu. Çünkü aşka, mutlu sona inanmazsan nasıl yazabilirdin ki, değil mi? İçimi çektim ve bilgisayarımın kapağını tekrar kapattım. Hazır değildim. Henüz hazır değildim.

Ama yakında bir gün, anlatmak istediğim hikâyeyi anlatacaktım. Belki de önce hayatımın geri kalanını düzene sokmam gerekiyordu.

~ ~ ~

Pazartesi gecesi nihayet gelmişti; kızlarla birlikte bara gitmeye karar vermiştik. Hepimiz dışarı çıkmayalı uzun zaman olmuş gibi hissediyordum, bu yüzden normal itirazlarıma ve evde kalıp ders çalışma niyetime rağmen, kendimi akşam altıda kampüs dışındaki eski barımızda Gabbi, Charlotte ve Angelina ile çevrili buldum. Altında tayt olan dar siyah bir elbise ve diz üstü çizmeler giymek *iyi* bir karar olmayabilirdi - Portland'da soğuk bir Ocak gecesi için açıkçası biraz seyrekti ama neyse ki burası sıcaktı. Ayrıca, bir iki kadeh içtikten sonra daha da sıcak olacaktım. Ve belki biraz dans etmenin de faydası olurdu, gerçi benimle birlikte başka birini piste çıkarabileceğimden şüpheliydim. Belki Gabbi, barda flört edecek bir erkek ya da kız bulamazsa.

Sorumluluk sahibi davranıp oraya uber ile gitmiştim, içtikten sonra eve arabayla dönme riskini almak istememiştim, özellikle de bazen dördümüz bir odada bir araya geldiğimizde biraz... delirdiğimizi düşünürsek. Yine de biraz gevşemek istemem o kadar kötü müydü? Salon yöneticiliği görevlerim ve derslerim arasında sayısız proje üzerinde çalışıyordum. Küçük bir molayı hak etmiştim. Ayrıca Matthew Harper'ın dikkatimi dağıtması bana iyi gelecekti. Kesinlikle. Bu konu ve o adam hakkında giderek daha fazla düşünüyordum ve evrenin beni elde etmek istediğine kesin olarak inanıyordum. Yoksa neden bu kadar iyi bir adamı önümde havuçlu tavşan gibi sallandırsındı ki?

Dışarıdaki tabelanın önünde durmuş, yeni boyanmış ve üzerinde Dusk yazan tabelaya bakıyordum, sonra içeri girdiğimde kızları barda, ellerinde içkilerle buldum. Gabbi alkol zevkimi bildiği için bana doğru bir elma şarabı uzattı ve bir yudum almadan önce ona teşekkür ettim. Tatlı ve ekşiydi, tam da sevdiğim gibi. Yıllar süren bir arkadaşlığın avantajları: sizin için sipariş verebilirler ve tam olarak ne istediğinizi bilirler.

Ben oturduğumda Angelina söylenmeye başlamıştı bile. "Bugün berbattı. İş yerinde beni sürekli e-postalarla rahatsız eden bir pislik var. Onunla yüz yüze *tanışmadım* bile ama şimdiden ondan nefret ediyorum. Her zaman *Ms*.

Bradford şöyle, Bayan Bradford böyle. Bana bu kadar resmi davranmak yerine ilk adımı kullanamaz mı? Ugh. Ondan nefret ediyorum."

Gabbi, Charlotte ve ben gülmeden önce birbirimize baktık. "Ne?" Angelina kollarını göğsünde kavuşturarak sordu. "O yapıyor hayatımı cehenneme çevirdi. Ve tekrar söylüyorum, *o adamla tanışmadım bile*. Sanırım kızgınlığım haklı."

Omuz silktim. Adama olan kızgınlığı hakkında bir şey söylemeyecektim ama her zaman barışı koruyan Charlotte onun yerine bir şey söyledi. "Biliyor musun, belki de sana saygı duyduğu için sana resmi bir şekilde hitap ediyordur. Ofiste sana böyle davranılması gerekir, biliyorsun."

Angelina bir kaşını kaldırdı. "Hayır. Öyle değil. E-postaları saygılı olmanın *tam tersi*. Her zaman beni küçümsüyor, yaptığım işin itibarını zedeliyor, yaptığım şeyin önemli olmadığını söylüyor."

Gabbi kaşlarını çattı. "Bahsettiğimiz kişi Benjamin, değil mi? Benjamin Sullivan?"

"Evet," diye homurdandı Angelina. "Daha iyiye değil, daha kötüye gidiyor." Gabbi birasından bir yudum alarak başını salladı. Geri kalanımız da aynı şeyi yaptı ve Angelina'nın bir süre daha huysuzlanmasına izin verdi.

"Bu e-postalarda tam olarak ne diyor?" Bu adamın Angelina'nın derisinin altına nasıl bu kadar kolay girebildiğini merak ederek sordum. Her zaman kendinden çok emindi ve ne kadar sıkı çalıştığını biliyordum. Sınıfımızın en iyisiydi, üniversitede her zaman kışını yırtarak çalışırdı ve bu şimdi çalıştığı teknoloji firmasındaki rolünde bile kendini gösteriyordu.

Ang sadece dudağını ısırdı. "Oh, her zamanki gibi. *Bu raporda bir virgül unuttun* ya da *bu cümle aniden durur* ya da-"

"Belki de sadece yardım etmeye çalışıyordur," diye önerdi Gabbi.

"*Yardım mı?!*" Angelina ellerini havaya kaldırdı. "Bu kibirli adamın bana *yardım* etmek istediğini mi sanıyorsun?"

"Ya da senden hoşlanıyor," diye sırttım.

"Hayatta olmaz. O benden nefret ediyor. Ben de ondan kesinlikle nefret ediyorum."

"*Tamam*," dedim ama Gabbi'yle küçük, gizli bir gülümsemeyi paylaştım. Angelina daha tanışmadığı bu adam için bu kadar öfkelenmiş gibiydi ve ben de nedenini merak etmekten kendimi alamıyordum.

"Hadi ama!" Angelina, barın gürültüsü arasında onu duyabilmemiz için sesini yükselterek şöyle dedi. "Biraz gevşemeliyiz. Hadi biraz shot alalım." Ve sonra barmene el salladı, biz onu durduramadan siparişini verdi ve tekila shot tepsisi önümüze kondu,

her birimize dağıttı. Sorunlarını unutmak için sarhoş olmaya mı çalışıyordu? Belki, ama ilk kez bu konuda bir sorunum yoktu. Şu anda hayatımı ya da çözmem gereken şeyleri düşünmek de istemiyordum.

İlk kadehi içtim ve sonra bir tane daha söyledik, ikincisini bitirdiğimde vızıltı nihayet sistemime yerleşti.

Charlotte ve ben sohbet ediyorduk, okuduğumuz bir kitap hakkında gevezelik ediyorduk, Charlotte yalnız ve bekar olduğu ve asla kimseyi bulamayacağı gerçeğinden yakınıyordu - *hepimiz* bekar ve yirmi beş yaşındaydık ve muhtemelen bu noktada hayatımızda olmayı düşündüğümüz yerde değildik. Belki çalıştığı şirkette oldukça üst düzey bir pazarlama müdürü olmayı başarmış olan Angelina hariç. Gabbi de kısa süre önce aynı firmada insan kaynakları müdürlüğüne terfi etmişti.

"En azından kurgusal erkekler seni hayal kırıklığına uğratmıyor," diye yakındı Charlotte. "Geçen hafta bir randevuya çıktım ve bu adam çok iyiydi."

"İyi biriydi ve sen şikayet mi ediyorsun?" Bir kaşımı kaldırdım. Biraz çakırkeyiftik ve Char bazen çakırkeyif olduğumuzda şikâyet etmeyi daha çok severdi. Yine de umurumda değildi, oturup onu dinlemekten mutluydum.

"Evet. Bana dikkat etmiyor musun?" Kaşlarını çattı. "O kadar iyiydi ki sıkıcıydı. Yemin ederim, neredeyse söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Gecenin benim hakkımda konuşarak geçirdik." Charlotte inledi.

"Ama..." Angelina içeri girdi. "Kendin hakkında konuşmayı sevmiyor musun?" "Evet!" Charlotte inledi, başını dirseğinin kıvrımına gömdü barın üzerinde. "İşte bu çok sıkıcıydı," dedi, ahşap yüzeyde biraz boğuk bir sesle.

Gülüştük. "İşte, işte, Char," dedim. "Bu sadece bir randevuydu. Başkaları da olacak. Eninde sonunda doğru kişiyi bulacaksın, söz veriyorum." Barmene dönmeden önce başının arkasını yatıştırıcı bir şekilde okşadım.

Gabbi'yi omzumla dürtmeden önce barmene gülümseyerek, "Bir içki daha lütfen," dedim. "Ee Gabbi, günün nasıl geçti?"

Başını iki yana salladı. "Bütün gün bir avuç aptalla uğraştım." Angelina'ya attığı bakışı kaçırmadım. "Ama bunun dışında... iyiydi sanırım."

"Tahmin mi ediyorsun?" Kaşlarımı çattım. "Peki ya geçen hafta sonu randevulaştığın kız?"

Bir sonraki içkisini yudumlamadan önce başını tekrar salladı. "Tanrım, kimsenin çıkabileceğim bir erkek kardeşi yok mu? Bundan daha kolay olmalı."

Angelina suyunu yudumlayıp Charlotte'a bakarak, "Kusura bakma Gabs, korkarım *benimki* çoktan bitti," dedi.

Char gözlerini devirdi ama daha fazla yorum yapmadı. Öte yandan ben kıkırdamadan duramadım.

Üçüncü atışımızdan bir süre sonra yanımdaki boş tabureye bir adam oturdu ve benimle sohbet etmeye başladı. Sadece yarı yarıya dikkat ediyordum çünkü içimden bir ses onun başka biri olmasını diliyordu.

Bu garipti çünkü daha önce flört etmeyi hep sevmiştim. Eğlenceliydi. Beni özel hissettirdi.

Ve elbette, bu adam çekiciydi, öznel bir şekilde, ama benim için yapmadı. Hiçbir şey yapmadı. Sarışın bir adamı ve onun huysuz ifadesini aklımdan çıkaramıyordum. Önümdeki bardağı elime alıp kızların en son sipariş ettiği içkiden bir yudum alırken kaşlarımı çattım.

Etrafımdaki sürekli konuşmalara rağmen kafamı kaldırdığımda arkadaşlarımın artık barda oturmadığını fark ettim. *Hay sikeyim. Nereye gitmişlerdi?* Onları bir kabine kayarken görmediğimi biliyordum, ama gittiklerini söylediklerini duymayacak kadar dalgın olduğumu da sanmıyordum. Hah.

"Arkadaşlarımın nereye gittiğini gördün mü?" Barmene sordum ama o sadece başını salladı.

Belki de tuvalete gitmişlerdir. Tanrı biliyor ya, bunu gerektirecek kadar sıvı içmiştik. Onları bulmak için harekete geçtim, oraya kendim gitmeyi planlıyordum. Biraz başım dönüyordu ve ayağa kalktığımda bardaki adamı *tam* yanımda buldum. Yüzümden sadece birkaç santim uzakta. İlgilenebileceğimi düşünmesini sağlayacak bir şey söylemiş miydim? Hiç sanmıyorum.

"Affedersiniz." Ondan uzaklaşmaya çalıştım, sadece topuklu botlarımın içinde biraz sallanıyordum.

O kadar sarhoş muydum? Arkadaşlarıma mesaj atmak için telefonumun kilidini açtım ve saate baktım. Ne kadar zamandır buradaydık? Hâlâ bu adamın ben fark etmeden bana nasıl bu kadar yaklaştığını anlamaya çalışıyordum.

Emin olduğum tek bir şey vardı: Üniversiteden beri alkole olan toleransım kesinlikle azalmıştı. *Lanet* olsun. Kaç shot içtiğimin sayısını unutmuştum.

-O anda iyi bir fikir gibi gelmişti. Ama su içiyordum, değil mi? Normalde hepimiz bir arada olduğumuz için sayım yapar ve birbirimizin çok fazla içmesini engellerdik ama...

Adam eliyle bileğimi yakaladı ve ona deliymiş gibi baktığımdan oldukça emindim. "İyi vakit geçirdiğimizi sanıyordum,

Prenses," diyerek beni kendine doğru çekti. Bileğimi onun elinden kurtarmaya çalışarak kıvrandım ama faydası olmadı.

"Bırakın gideyim," dedim. "Arkadaşlarımı bulmam gerek."

Kahretsin, diye düşündüm yine, hâlâ arkadaşlarımı bulmak için barı inceliyordum. Onları göremiyordum ve tek istediğim gitmek, kolumu Gabbi'nin ve Charlotte'un koluna sokmak ve buradan onurumu koruyarak çıkmama yardım etmelerini sağlamaktı. Ve bu pisliğin beni rahat bırakmasını istiyordum. Zaten ona ilgilendiğimi gösteren bir işaret bile vermemiştim. Benimle konuşuyordu ama ben ona pek yüz vermemiştim.

Peki onun nesi vardı?

"Lütfen," dedim tekrar, diğer elimi kullanarak bileğimi kurtarmaya çalıştım.

Paniklemeye başlamıştım ki yardım için başımı kaldırdım ve diğer tarafıma doğru yürüyen diğer adamı gördüm. Sarhoşluğuma rağmen kim olduğunu anlayabiliyordum. Jake. Beni terk eden pislik. O neden buradaydı? Ona bakarken kanım damarlarımda kaynıyor, beynimle onu uzaklaştırmaya çalışıyordum.

Belki de halüsinasyon görüyordum. Ama o kadar şanslı olamazdım, değil mi? Hiç *o kadar* sarhoş olmadığımından da emindim ama gerçeğe göre çok daha tercih edilebilir geliyordu. Önümde durmuş bana "Seni özledim" gibi şeyler söylüyordu.

Şok içinde ona bakarken dudaklarının kıpırdanışını izlemekten kelimeleri algılayamadım bile.

Bir numaralı pislik elimi bıraktı, gerçi giderek daha sinirli görünüyordu ve bir an için özgür olduğumu düşündüm - ta ki kolunu belime dolayıp beni yanına çekene kadar.

"Ne halt ediyorsun sen?" Ondan uzaklaşmaya çalışarak ağladım. Tam o sırada tanıdık bir sesin -yüksek ve hırıltılı- şöyle dediğini duydum, "Burada her şey yolunda mı beyler?"

Ve *onun* orada durduğunu görünce ayaklarımın üzerinde sallandığımdan oldukça emindim.

SEKİZ

Matthew

Süzgündü. Ve sarhoş. Barın arka tarafında Bryan, karısı Elizabeth ve Cole ile birlikte oturduğum yerden bunu anlayabiliyordum, Tanner ve son iki aydır birlikte oldukları sarışın ikizler. Kelly ve Kaitlin ya da onun gibi bir şey. Çok neşeliydiler ve benim hoşuma gitmeyecek kadar enerjiktiler ama çocuklar onlardan çok hoşlanıyor gibiydiler, ben de çenemi kapalı tuttum. Son sekiz yıl boyunca beni biriyle tanıştırmak için yaptıkları her girişimi geri çevirmişken, kiminle çıktıkları hakkında bir şey söylemek bana düşmezdi.

Beni bu gece bara davet ettiklerinde, gelmemek için iyi bir bahane bulamadım ve işte orada, elimde bir IPA ile barda oturmuş, Noelle Hastings'in bir tabureye tökezlemesini, elinde içki, arkadaşlarıyla gülüşmesini izliyordum. Küçük elbisesi ve o küçük diz üstü çizimleri, kahretsin. Tabii ki arkadaşlarım gitmek için kampüs dışında bir bar seçmişlerdi ve tabii ki Noelle ve arkadaşlarının gelmeyi seçtikleri bar da aynı lanet bardı. Bu benim için özel olarak tasarlanmış bir işkence biçimi miydi?

Biramı yudumlarırken bara doğru bakarken Elizabeth, "Ee Matt," diyerek dikkatimi dağıttı. "Romantizm konusunda bir gelişme var mı? Yakın zamanda bu buluşmalardan birine bir kız getirecek misin?" Önünde bir bardak su duruyordu ve bir elini karnına dayamıştı, Bryan'ın kollarından biri ise ve omzuna yaslanmıştı. Yol

Birbirlerine yaslandılar, birbirlerinin sıcaklığından yararlandılar, birbirlerinin varlığından keyif aldılar... Evet, tamam, ben de bunu istedim.

"Korkarım hâlâ doğru kızı arıyorum," dedim, ona küçük bir gülümseme verdim ve küçük siyah elbisesi içindeki Noelle'e dönüp bakmamak için kendimi zor tuttum.

Kahretsin, elimde değildi. Kız kıkırdıyor ve sarışın arkadaşının omzunu itiyordu, arkasındaki adam ise kızın kışına biraz *fazla* yakından bakıyordu. Hayır. Olmaz, ahbap. Ve eğer ona izinsiz dokunursa... *Woah*. Kaşlarımı çattım. Bu düşünce bir anda aklıma geldi.

"Eğer arıyorsan, ilgilenebilecek bir arkadaşım var. Sana bir şeyler ayarlayabilirim?" Liz'in sesi umutluydu ve Bryan'ın da onunla birlikte başını salladığını görebiliyordum. Onun da kendisi gibi bir an önce evlenip yuva kurmamı istediğini biliyordum. Eczacı olarak rahat ve güzel bir işi, güzel bir evi ve muhteşem bir karısı vardı. Onları cidden kıskanıyordum. Her şeye sahip oldukları, hayatlarını düzene soktukları için. Benimki ise tam bir karmaşaydı.

"Belki?" Ona küçük bir omuz silkme önerdim, gözlerim onunla bar arasında gidip geliyordu. Bir içkisini daha bitirirken yanakları kızaran Noelle'e.

Bryan'ın gözleri benimkileri takip etmiş olmalıydı çünkü o da bara doğru bakıyordu ve neye ya da kime baktığımı anlamaya çalıştığını söyleyebilirdim. "Her şey yolunda mı dostum?"

"Evet," diye çok hızlı bir şekilde cevap verdim ve el sallayarak onu gönderdim. "Her şey yolunda. Sadece biliyorum... orada biri var."

Cole'un kızı Kelly, "Biliyorsun, eğer gidip merhaba demek istersen, sorun değil," dedi. Yoksa Kaitlin miydi? Erkek arkadaşlarıyla oturmadıkları sürece *onları* birbirinden ayırmak zordu ve bazen ikisini birbirinden zar zor ayırabiliyordum. Birbiriyle çıkan iki tek yumurta ikizi bazen kafamı karıştırıyordu. Onların yerinde olup da sürekli birbirleriyle karıştırılmayı hayal bile edemezdin.

"Hayır, sorun değil, gerçekten. Burada olduğumu bile bilmiyor."

"Oh, o, ha?" Tanner kaşlarını bana doğru oynatarak araya girdi.

"Siktir git." Omzuna yan tarafından bir yumruk attım. "bir şey değil."

"Ama *olabilir* mi?" Bryan sipariş ettiğimiz patates kızartmalarından bir ısırik alarak sordu. Hamile karısıyla dayanışma içinde olduğu için bu gece içki de sipariş etmemişti, bu yüzden sadece mezelerimizi mideye indiriyordu.

"Hayır." Gözlerimi kıstım. "O da benim üniversitemde çalışıyor, çocuklar. İçiniz rahat olsun; orada kesinlikle hiçbir şey olmayacak."

"Ama eminim sen ona bir şeyler *öğretebilirsin*," diye sırttı Cole ve Tanner ona beşlik çaktı.

Elizabeth ikizlere en iyi anne bakışını atarak, "Hey," dedi. Tanrım, çocuğu daha doğmamıştı bile ama o şimdiden her şeyi mükemmel bir şekilde öğrenmişti. "Bu tür konularda şaka yapma. Yine de istersen gidip bir merhaba diyebilirsin. Ne iş yapıyor?"

Sadece başımı salladım. "Sorun yok. Burada hepinizle birlikteyim. O da yurtlardan birinin müdürü." Kaşlarımı çattım çünkü hangisinin olduğunu bile bilmediğimi fark ettim. "Ve aynı zamanda yüksek lisans öğrencisi." Tekrar ona baktım, şimdi kışını süzen adamlarla konuşuyor gibiydi. Pislik. Gidip onu azarlamak istedim ama bunun yerine dilimi ısırdım.

"Peki bu *yüksek lisans öğrencisinin* bir adı var mı?" Bryan sordu ve sonra acı içinde yüzünü buruşturdu. Elizabeth muhtemelen az önce masanın altında ona diz çökmüştü, bu da beni güldürdü.

"Noelle." diye cevap vermeden önce bir süre bekledim. Sonra biramı yudumlamaya geri döndüm ve onun bir adamla flört etmesini izlemek yerine önüme bakmayı tercih ettim. Hem neden bu kadar kıskançtım ki? Az önce arkadaşlarıma aramızda hiçbir şey olmayacağını söylememiş miydim? "Onun yerine konuşabileceğimiz, hayatında heyecan verici bir şeyler olan başka kimse yok mu?" Konuşmayı benden uzaklaştırmaya çalışarak sordum.

"İş yerinde yeni bir terfi aldım." Kaitlin gülümsedi, "Pediatri Koğuşu'nun yeni Başhemşiresiyim."

"OHSU'da mı?" Elizabeth sarışın kıza gururla baktı.

"Evet!" diye haykırdı. "Heyecanlıyım çünkü bu en sevdiğim doktorla daha yakın çalışacağım anlamına geliyor ve o-"

Tanner inledi. "Bebeğim, başka erkeklerle çalışmaktan ne kadar heyecan duyduğundan bahsetmenden nefret ettiğimi biliyorsun."

"Kıskanıyorsan elimden bir şey gelmez tatlım, ama gerçekten, süper seksi bir basketbolcu erkek arkadaşım var. Ve Hunter'la ilgilenmiyorum, söz veriyorum." Kaitlin, Tanner'ın pazusunu okşadı ve sonra oturduğu yerde kayarak onun yanağına bir öpücük kondurdu. Tüm arkadaşlarımla bu kadar... tatlı ve mutlu olmayı bırakmasına ihtiyacım vardı, çünkü bu beni eskisinden çok daha yalnız hissettiriyordu. "Ayrıca, çok fazla çalışıyor," diye ekledi burnunu kıvrarak. "Onun hiç kimseye zaman ayırdığını görmedim. Senin bana ayırdığın gibi değil." Kaitlin parmaklarını Tanner'ın eliyle birleştirdi.

"Hastanede çalışmak bazen yoğun olmalı, değil mi?" Kaitlin'e sordum, Noelle dans etmeye başlarken sohbette kalmaya çalışıyordum.

Göt herif.

"Bebekler ve çocuklarla çalışmak zorlayıcı olabiliyor ama günün sonunda bunu dünyadaki başka hiçbir işe değişmem. O ailelere yardım etmeyi seviyorum ve hayatlarında nasıl bir fark yarattığımı biliyorum... Benim için önemli olan da bu, anlıyor musunuz?"

Başımı salladım. "Ben de öğrencilerim için aynı şeyi hissediyorum. Hayatlarını kurtardığımdan değil ama umarım onlarda bir fark yaratırım."

"Eminim biliyorsundur," diye atıldı Kelly Cole'un kucağından. Hah. Onun üzerine oturmak için hareket ettiğini fark etmemiştim bile, ama zaten onu barda fark ettiğimden beri dikkatimin çoğu Noelle'e odaklanmıştı.

O sırada başka bir adamın Noelle'e yaklaştığını gördüm ve gözlerinin nasıl büyüdüğünü ve duruşunun anında savunmaya geçtiğini gördüm. Neler oluyordu? Onun için bu adam kimdi?

Ne dediğini duyamadım ama adamın elini üzerinden çekmeye çalıştı. Sanki birini bulmaya çalışıyormuş gibi endişeyle etrafına bakındı.

-Büyük ihtimalle arkadaşları.

"Hemen döneceğim," diye mırıldandım arkadaşlarıma ve ne yaptığımı tam olarak anlayamadan içkimin kalanını yudumluyor, kabinin kenarındaki yerimden kalkıyor ve bara doğru yürüyordum. Hâlâ iki adamın arasında sıkışmış olan Noelle'e doğru.

"Lütfen," diyerek adamı üzerinden itmeye çalıştı. Pislik herif kendi bölgesini savunuyormuş gibi kolunu kızın etrafına dolamaya çalışıyordu ve kız adamın elinden kurtulmaya çalışırken, yeni gelen adam Noelle'in kaşlarını çatmasına neden olan bir şey söylüyordu.

"Ne halt sen?" diye bağırды ve ben de müdahale etmem gerektiğini anladım. Çünkü hayır. Hayır. Hayır. *Hayır. Hayır.* Siktir et, onu oradan çıkaracaktım.

Üçünün arasına girdim ve sanki bir içki sipariş edecekmişim gibi kolumu bara dayadım. "Burada her şey yolunda mı beyler?"

"Evet, biz iyiyiz," diye tısladı pislik. "Küçük hanım benimle konuşuyordu ve bu adam araya girmeye çalışmak için buraya geldi."

Noelle'e baktım, kızgın ve aynı zamanda korkmuş görünüyordu ama bunu gizlemeye çalışıyordu. "Hm. Sanırım *küçük hanım* artık seninle konuşmak olabilir, dostum. Bu yüzden onu bırakmanı öneririm, böylece daha fazla sorun yaşamayız."

"Asla olmaz. O benim, dostum. Ondan şekilde vazgeçmem."

"O senin *hiçbir şeyin* değil," diye homurdandım, "ve sarhoş, bu yüzden kesinlikle *seninle* eve gelmeyecek." Noelle'in beti benzi atmıştı ama bana başını salladı. "O senin bir şeyin değil."

Yine de diğerk adama bakma şekli... perili görünüyordu, ifadesini tanımlamanın tek yolu buydu.

"Peki sen kim oluyorsun da beni durduruyorsun?" diye karşılık verdi. Cidden bu adamın çenesine yumruk atmama sadece beş saniye kalmıştı. Bunu hak etmişti.

Etrafıma bakındım. Arkadaşları tuvaletten dönmemişti. Hepsinin de duruma yardımcı olamayacak kadar sarhoş olma riskini almak istemedim, bu yüzden aklıma gelen tek şeyi söyledim.

"Ben onun arkadaşayım." Noelle hâlâ bir şey söylemiyordu, hiçbir şey söylemeyen adama bakarken gözleri biraz buğuluydu ve ona karşı ne kadar korumacı hissettiğime engel olamıyordum. Bunu kontrol de edemiyordum.

"Dinle, pislik, eğer önümüzdeki üç saniye içinde onu bırakmazsan, seninle ciddi sorunlarımız olacak." Tam boyuma göre ayağa kalktım, belki beş on yaşında olan adamın üzerinde yükseldim ve ona en sert kaşlarımı çattım.

Sonunda kolunu ondan ayırdı. "Tamam, her neyse. Onu alabilirsin." "Bir kız için kavga etmeye değmez. Onunla iyi eğlenceler," dedi omzunun üzerinden ve sonra kalabalığın içinde kayboldu. Noelle ayakta kalmıştı, özellikle topuklu botlarının üzerinde sallanıyordu ve ben de ona en yakın tabureye oturmasına yardım ettim.

Sanki benim için sıradan bir kızmış gibi? Tüm hayallerime musallat olan kadın yerine, sadece yolumu bulup sonra da terk etmek isteyeceğim biri. *Sanki*. Adam giderken arkasından tiksintiyle bakmaktan kendimi alamadım. "Lanet olası pislik," diye mırıldandım nefesimin altında, sonra bütün gece boyunca ilk kez Noelle'e doğrudan hitap ettim. "İyi misin, Noelle?"

Başını salladı; sesi bir fısıltı kadar kısıktı, "Evet. Teşekkür ederim. Beni bırakmadı." Bana bakarken dudağını ısırıldı ve tek yapmak istediğim onu kollarıma alıp sıkıca sarılmaktı.

Noelle'i üzmüş gibi görünen diğerk adam hâlâ etrafta dolanıyordu ve ona ters ters baktım. "Ahbap. Onu bırakın. Ona ne söylediğini bilmiyorum ama belli ki üzgün, o yüzden-"

"Onun hakkında ne biliyorsun ki?" diye tersleyince daha da sinirlendim. "O benim eski kız arkadaşım, dostum, sanırım onun nasıl hissettiğini senden daha iyi biliyorum."

Gözlerimi ona diktim, sonra Noelle'e baktım; onu hayalet görmüş gibi görmek kalbimi sızlattı. Çenemi sıkarak tekrar eski erkek arkadaşının göt deliğine odaklandım. "Bak, eğer eski sevgililerimden biri beni görünce neredeyse gözyaşlarına boğulsaydı, sanırım

"Cidden boku yedin, o yüzden yüzünün bozulmamasını önemsiyorsan ben olsam giderdim." Ben olsam yapardım. Onun icabına bakmak için tam burada, barın ortasında onu yumruklardım.

O sırada arkadaşlarının banyodan döndüklerini fark ettim, üçü bir araya toplanmış, kısık sesle konuşuyorlardı. Sonunda Noelle'in her zamankinden biraz daha solgun bir halde o pislikle benim aramda oturduğunu görünce hemen yanıma geldiler.

"Neler oluyor?" diye sordu esmer kız. "İyi misin, Elle? Seni rahatsız mı ediyor?" Sonra eski sevgilisine döndü. "Ne cüretle buraya gelirsin, Jake. Onu rahat bırak, zaten hayatına yeterince zarar verdin bir de buraya gelme."

"Gabrielle-" diye başladı adam, Jake.

"Hayır. Hayır, bu gece bunu yapmayacağız. Arkadaşımızı rahat bırak ve onunla bir daha iletişime geçme. Ya da buralarda bir yerde görünme. Onu terk ettin ve hiçbirimiz Noelle'in senin için ikinci kez kalbinin kırıldığını görmek istemiyoruz. Git buradan." Kehribar rengi gözleri ateş gibi parlıyordu ve vücut dili *benimle taşak geçme dostum* diye bağıırıyordu.

Noelle taburede otururken diğer iki arkadaşı ona doğru eğilmiş, tam olarak duyamadığım fısıltılı bir konuşmayı paylaşıyorlardı. Eski sevgilisine doğru bir adım attım ve son bir kez kaşlarımı kaldırdım.

Jake, Noelle'e hitaben, "Bu iş daha bitmedi," dedi, "sadece konuşmak istiyorum, Ellie. Birlikte çok iyiydik ve bir şans daha istiyorum."

"Siktir git," dedi sakın bir sesle, gözlerinden yaşlar süzölmeye başlamıştı. "Sadece git, Jake. Lütfen. Beni yalnız bırak."

Başka bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama sadece başını salladı ve arkasını dönüp barın girişinden çıkarak gecenin içinde kayboldu.

Noelle sonunda bar taburesinden kalkıp bana doğru geldi ve ben de derin bir nefes aldım. "Yani, şey... Bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm," dedi burnunu çekerek. "Yardımanın için tekrar teşekkür ederim." Gözlerini kırpıştırdı ve biraz ayılmış olsa da az önce olanları tam olarak idrak edemediğini söyleyebilirdim.

"Sorun değil," diye başımı salladım. "İyi olduğuna emin misin?"

Noelle'in gözleri uzun bir süre benimkilere dikildi. "Söylediklerinde ciddi miydin?" dedi sonunda. "Biz arkadaş mıyız?"

Oh, Tanrım. O anda ne kadar sarhoş olduğunu unuttum ve konuşurken sesinin nasıl titrediğini fark ettim; küçük gözyaşları hala yüzünden aşağı süzölüyordu. O

Tekrar burnunu çekti ve gözyaşlarını silme isteğine direndim.

"Sen söyle Noelle," dedim usulca.

"Daha önce hiçbir profesörle arkadaş olmadım ama sanırım denemek isteyebilirim-" Topuklarının üzerinde sallandı ve onu yakalamak için öne atıldım, sonunda onu kollarımın arasına aldım, kocaman gözleriyle bana bakıyordu.

Ona dokunuyordum. *Kahretsin*, ona dokunuyordum ve kollarımda ne kadar iyi hissettiğini fark etmeden edemedim. Onu kucağıma alıp sıkıca sarılmak istedim ama *henüz* o noktaya gelmediğimizi biliyordum, bu yüzden tutuşumu gevşetip onu geriye doğru yönlendirdim.

"Vay canına, tatlım," dedim, onu tekrar tabureye oturtarak. "Sanırım eve gitme vaktin geldi."

Sarışın arkadaşı başını salladı ve arabasının anahtarlarını çıkarmak için çantasını karıştırdı. "Onu eve götürebilirim, geri kalanınız burada kalabilir-"

"Hayır," dedim, sesimdeki ani sakinliğe şaşırarak. "Sanırım hepiniz içkiyi biraz fazla kaçırdınız. Noelle'i eve götürebilirim; kampüsün hemen yakınında oturuyorum." Hepsi bana kaşlarını kaldırdı ama ben ısrar ettim: "Bu gece sadece bir bira içtim ve hiçbir şey yapmayacağım, söz veriyorum." Ellerimi havaya kaldırdım. "Sadece Noelle'in eve sağ salim döndüğünü görmek istiyorum. Hepiniz burada kalıp eğlenin ya da *sağ* salim evinize gidin ama ben onu eve götüreceğim."

Noelle'in alt dudağını kemirmeye devam edişini izledim. "Bu senin için sorun olur mu, Noelle?" Başka bir şey söylemelerini göze alarak arkadaşlarına dönmeden önce başıyla onaylamasını bekleyerek sordum. Onun için sorun olmadığı sürece, bu benim için yeterliydi.

Bar taburesinde önünde diz çöktüm, avucumu yavaşça dizine yerleştirdim. *Lanet olsun*, yine ona dokunuyordum. Neden kendimi ona dokunmaktan alıkoyamıyordum? "Noelle, hangi yurttasın, seni eve götürebilirim?" Başını salladı ve eğilerek kulağıma bir isim fısıldadı.

"Adın neydi senin?" diye sordu siyah saçlı arkadaşı, ben önümdeki Noelle'e odaklanırken. Gözyaşı lekeli, çilli yüzüne ve duygularla yüzen kahverengi gözlerine. Yüzüne dökülen kızıl saçlarına. Onları kulağının arkasına itmemek için kendimi zor tuttum. Ve bardaki diğer pisliklerin onun kıvrımlarını biraz fazla görmesine neden olan, göğüs dekoltesi neredeyse üstünden taşan o lanet siyah elbiseye.

"Ben Matthew," dedim diğer üç kıza hitaben. "UP'de profesörüm."

"Ah, sen-" diye haykırdı sarışın olan, esmer olan Gabrielle ona dirsek atmadan önce.

"Onun için üzgünüm," diye özür diledi Gabrielle. "Bu Charlotte." Sarışını işaret etti. "Ve Angelina." Siyah saçlı kıza doğru el salladı. "Biz Noelle'in en iyi arkadaşlarıyız. Eğer onu eve götürecekseniz

-" Başımı salladım ve o da bu konuda taviz vermeyeceğimi anladı- "Eve sağ salım döndüğünde bize mesaj atabilir misin? Normalde bu kadar sarhoş olmaz ama haklısın, sanırım bu gece biraz fazla kaçırıldı..."

"Elbette, tabii ki. Sağ salım döndüğünde size onun telefonundan mesaj atarım." Angelina, "En iyi arkadaşımıza bulaşma, yoksa seni buluruz," diye ekledi,

Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Biraz göz korkutucuydu ama Noelle'i bu kadar önemsemesi hoşuma gitmişti.

"Öyle bir planım yok," diye onları temin ettim ve sonra hâlâ çok sarhoş olan ve kendinden geçtiği çok açık olan Noelle'e elimi uzattım. Ve elini benimkinin içine kaydırduğunda, koluma yaslanıp onu bardan çıkarmam için bana izin verdiğinde?

Sanki bu gece olmam gereken yer tam da burasıymış gibi hissettim.

Kamyonetimin ön koltuğuna oturmasına yardım ettim ve kemerini bağladım. Ben daha sürücü tarafına geçmeden, başı cama yaslanmış, gözleri kapalıydı. Kıkırdadım ve kampüse doğru sürmeye başladım. Noelle sessizce uyuduğu için müziği kapattım ve sessizlik içinde bardan sadece birkaç mil uzakta olan yurt binasına doğru sürdüm.

"Noelle," diye seslendim arabayı yurt binasının önüne çektiğimde.

-Birkaç katlı bir kız yurduydı ve onu nazikçe uyandırmaya çalıştım. Kıpırdamayınca dışarı çıktım ve yolcu tarafındaki kapıyı açmak için etraftan dolaştım. "Noelle," dedim, onu uyandırmak için tekrar dokunma isteğime karşı koymaya çalışarak. Nefesinin altında biraz mırıldandı, ama kısa süre sonra uyanmayacağını anladım, bu yüzden geriye kalan tek şeyi yaptım. Onu kucağıma aldım. Mahremiyetini biraz ihlal ediyormuşum gibi hissederek, içinde üniversite kimlik kartını, telefonunu ve anahtarlarını bulana kadar çantasını karıştırdım. Ne de olsa kendi kimliğimle yurda giremeyecektim.

Çimlerin üzerinden binasına doğru yürürken kollarımda hafifçe kıpırdandı ve başını göğsüme daha da gömdü. "Çok sıcaksın," diye mırıldandı gömleğimin içine. "Sonsuza kadar burada kalabilir miyim? Cennet gibi hissediyorum."

Güldüm, sabah bunu hatırlamayacağını umuyordum, çünkü bunu ona söylediğini bilse utancından öleceğinden emindim.

Ben. Ama bunu fark ettiğinde yüzünün ne kadar güzel kızaracağını düşünmeden ve bu beni gülümsetti.

Kapıya geldiğimde yanağındaki bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdım ve alnına küçük bir öpücük kondurdum. "Biliyorum tatlım," dedim, bunu ben de hissediyordum. "Biliyorum."

Lanet olsun. Barda bana arkadaşı olup olmadığını sorduğunda tek söylemek istediğim evetti. Evet, onun arkadaşı olmak istiyordum. Bundan çok daha fazlası olmak istiyordum çünkü ondan ne kadar etkilendiğimi inkâr edemezdim. Ama bir ilişki, buna hazır mıyım? Bilmiyordum. Sadece onunla birlikte olmak, onu tanımak, onu her gün görmek ve bana gülümsemesini istediğimi biliyordum. Ve bir daha asla başka bir erkeğin ona dokunmasına izin vermemesini.

Ön kapıdan içeri girdiğimde, yurt tam da hayal ettiğim gibi dekore edilmişti - bir şekilde, lobideki tüm vitrinlerde Noelle'in etkisini hissedebiliyordum - masada oturan ve Noelle'i tuttuğumu fark eden kız için minnettardım.

Çünkü onu nereye götürdüğüm ya da odasının nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Oh!" diye haykırdı kız.

"Merhaba," dedim mahcup bir şekilde, sesimi alçak tutmaya dikkat ederek. "Bana Noelle'in dairesini gösterebilir misin? İçkiyi biraz fazla kaçırdı ve şey..." Elimden gelen en iyi omuz silkme taklidini yaptım, Noelle hala kollarımdayken omuzlarımı tam olarak kaldıramadım.

Kahverengi tenli kız başını salladı. "Tamam. Seni oraya götüreceğim." Kollarımdaki Noelle'e baktı. "Bu arada ben Hazel. Noelle'in Salon Müdür Yardımcısı."

Ona küçük bir baş selamı verdim. "Memnun oldum Hazel."

"İşte burada," dedi kapının önünde durarak. "Anahtarı sende, değil mi?" Elimde tuttum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Çıkışta görüşürüz."

Bunu duymak Noelle'i odasında bırakmam konusunda onu çok daha rahatlatmış gibi görünüyordu, bu yüzden arkasını dönüp masaya geri dönmeden önce bana başıyla onay verdi.

Küçük daireye bakarken iç geçirdim. Açıkçası düşündüğümünden daha büyüktü: bir oturma odası, küçük bir mutfak ve sonra yatak odası olduğunu tahmin ettiğim bir yer ve yan tarafta bir banyo. Etrafıma bakarken *Noelle'i* ne kadar çok çağırtıldığını biliyordum: son moda ama her yerde kitap yığınları var - o tür bir kız gibi görünüyordu, özellikle de bana *kelimeleri sevdiğimi* söyledikten sonra.

Onu yatağına yatırırken, ne anlama geldiğini merak ettim. Yatak odasında bu şekilde bulunmanın ne kadar tuhaf hissettirdiğini. Ayrılmadan önce yan yattığından emin oldum ve gece boyunca kusma ihtimaline karşı yatağının yanına bir çöp kutusu koydum.

Elimdeki telefonu hızla açtım, şifresi olmadığı için şükrettim ve Gabrielle, Charlotte ve Angelina'nın da dahil olduğu grup sohbetine hızlı bir mesaj gönderdim. **Selam, ben Matthew. Noelle'i eve sağ salim getirdim ve yatağına yatırdım. Ben şimdi çıkıyorum, eğer içinizden biri sabah gelip onu kontrol etmek isterse.**

Adı *En İyi Arkadaşlar Kitap Kulübü'ydü* ve itiraf etmeliyim ki beni gülümsetti. Tam Noelle'e göre bir şeydi. Sonunda telefonunu komodinin üzerindeki kabloya taktım ve ekran aydınlanırken gelen yanıtı okudum. Gabbi'den geliyordu: **Çok teşekkür ederim Matthew.**

İyi geceler fısıldarken Noelle'in alnına küçük bir öpücük bıraktım, dışarı çıkarken kapıyı arkamdan kapattım ve resepsiyondaki Hazel'a el salladım.

Yurt binasından ayrıldıktan çok sonra arkadaşlarıma neden ayrıldığımı söylemeyi unuttuğumu fark ettim. Oh neyse. Anlarlardı.

Umuyordum.

Bir kez daha düşündüm de, bu muhtemelen iyi sonuçlanmayacaktı.

DOKUZ

Noelle

Lertesi sabah kendimi kütüphaneye nasıl sürüklediğimden emin değildim. Tek bildiğim kendimi berbat hissettiğimdi. Migrenimin, önceki gece yaptığım tüm iğneler için bana verilen bir ceza olduğundan oldukça emindim. Başımı kaldırıp zonklayan şakaklarımı ovuşturduktan sonra büyük bir yudum su daha.

Sadece utanmakla kalmamıştım, *rezil* olmuştum. Hazel sabah kapımı beni kontrol edip iyi olduğumdan emin olmak istediğinde ona sadece göz kırpmıştım. Ve sonra her şey geri geldi. Bir önceki gecenin utancını ve aşağılanmasını üzerimden atmak için isteksizce kendimi duşa sürüklemeden önce uzun bir dakika boyunca yastığa doğru inledim ve gece dersimden önce çalışabilmek için doğruca kütüphaneye gitmemi emrettim.

Ama tabii ki tüm bunlara rağmen, bir yandan kalem kapağını çiğnerken bir yandan da dizüstü bilgisayarımdaki boş bir belgeye bakıyordum. Yatağa geri dönmek ve bir hafta boyunca dışarı çıkmamak istiyordum. Hayır, bir ay. Hayır, okul yılının geri kalanında. Hayır.

"Kafan karışmış görünüyor," diye seslendi güçlü bir ses ve beni içinde bulunduğum sisten çekip çıkardı.

Orada, önümde durmuş, elimdeki kitaba bakıyordu. Matthew Harper, dün gece beni zil zurna sarhoş gören kişi. *Harika*.

Sadece bu da değil, beni odama taşımıştı. Bu da iki anlama geliyordu. Bir: bu güzel, çekici adam yatak odamı görmüştü. Ve iki: Ben onun kollarındaydım.

Evet, beni en savunmasız anımda görüp eve kadar götürdüğü gerçeğini de unutamazdım. Büyütülecek bir şey değil. Ya da Hazel'ın tüm bunları görmesini ve sabah kapımı çaldığında bana bir *bakış atmasını*. Birkaç hafta önce o mikserde ne söylemek üzere olduğunu neden ona hiç sormamıştım? Şimdi birden aklıma geldi.

Hiçbir şey söylemeden hâlâ ona bakıyor muydum? Oh-evet.

Boğazını temizledi. "Hey, Noelle. Nasıl hissediyorsun?" Sandalyemin yanına çömeldi.

"Merhaba, Profesör Harper."

"Lütfen," diye ısrar etti. "Artık arkadaşız, değil mi? Bana Matthew diyebilirsiniz."

Doğru ya. Daha bavulumu bile açmaya başlamadığım diğer bildiri. Arkadaş olup olmadığımı sordu. Sanırım ona olmak istediğimi söyledim. Ellerimi yüzüme gömmek istedim. Bundan daha utanç verici bir şey olabilir miydi?

"I..." Gözlerinin içine baktım -güzel, mavi gözlerine- ve sonra beni taşırken yüzümü göğsüne gömdüğümü hatırlayarak kızardım. "Tanrım, dün gece için çok özür dilerim. Ne kadar içtiğimi fark etmemiştim ve tamamen uygunsuz davrandım."

"Noelle. Lütfen, bunun için endişelenme. Yardım etmekten mutluluk duydum." "Ama ben-"

Bana kaşlarını çattı ve ben bu düşüncemi tamamlamadım, ağzımı kapattım ve kucığımdaki kitabı beceriksizce karıştırırken nefesimin altında "Teşekkür ederim" diye mırıldandım.

"Dün gecedен ne kadarını hatırlıyorsun?"

Söylemek istediğim her şeyi. Kollarında ne kadar doğru hissettiğimi, kesinlikle.

"O kadar da değil," dedim ürkekçe, sesimi fısıltıya indirmeden önce. "Sadece... benim için neredeyse kavga ediyordun. Bunu rüyamda görmedim, değil mi? Ve sanırım kamyonetinde uyuyakalmış *olabilirim*." Yüzümü buruşturdum. Bunun için tekrar özür dilemek istedim ama izin vereceğini sanmıyordum.

Uyandığım da onun kollarında nasıl güvende olduğumu, neredeyse rüya gördüğüm den nasıl emin olduğumu anlatmadım. Ya da yüksek sesle söylediğimi düşündüğüm şeyi yüksek sesle söylememiş olmayı nasıl umduğum dan. Her iki durumda da olan olmuştu. Tüm bunlara, gördüğü her şeye, sarhoş ve çıldırmış olmama rağmen Matthew hâlâ buradaydı ve beni kontrol ediyordu.

Burada olduğumu nereden biliyordu ki?

"Beni mi kontrol ediyorsun?" Kaşlarımı kaldırarak sordum, "Burada olduğumu nereden biliyorsun?"

Kıkırdadı. "Noelle. Seni takip etmiyorum; söz veriyorum. Lisans derslerimden biri bugün kütüphanedeydi, böylece araştırma yapabiliyorduk. Dışarı çıkarken seni çalışırken gördüm ve nasıl olduğuna bir bakayım dedim." Eli bana doğru uzanacakmış gibi hareket etti ama uzanmadı ve ben de ellerimi kucağımda tutarak kitaba sarıldım.

"Oh. Tamam. Ben . O zaman yolunuza devam etmekte özgürsünüz," dedim ve nedense gerçekten gideceğini düşünerek ona el salladım.

O yapmadı. Tabii ki. Onun yerine yanımdaki koltuğa kaydı ve dizüstü bilgisayarımın ekranına baktı. "Ne üzerinde çalışıyorsun?" Matthew dizüstü bilgisayarımın ekranındaki kelimeleri okumaya çalışıyormuş gibi yakından bakarak sordu. Eğer varsa -ki yoktu çünkü hâlâ boş bir belgeye bakıyordum- "Dalmış gibi görünüyordun. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Sen... sen bana yardım etmek mi istiyorsun?" Beni şaşırtmaması gerektiği halde şok olmuş bir halde sordum.

"Elbette," diye omuz silkti. "Neden olmasın? Bir süreliğine gidecek bir yerim yok."

"Tamam o zaman," dedim, kendimi şaşırtarak. Neredeyse hiç yardım istemezdim ve normalde de kabul etmezdim. Ama bu adamda kendimi evet demek isterken bulduğum bir şey vardı. Neden? Bunu açıklayamıyordum.

Elimdeki kitaba dokundu. "Peki, ne üzerinde çalışıyorsun?" Matthew bana tekrar sordu.

"Salon Direktörü olarak işimin bir parçası da asistanlara liderlik dersi vermek, bu yüzden bu hafta için dersimi planlamaya çalışıyorum. Sadece henüz tam olarak ne hakkında konuşmak istediğime karar veremedim." Yüzüme düşünceli bir ifade yerleştirdim. "Yani, sanırım ne hakkında konuşmam gerektiğini biliyorum." Sınıfın genel özetini çıkardım ve belgede o haftanın konusunu işaret ettim.

"Tamam, kulağa eğlenceli geliyor," diye açıkladı. "Fikirlerini bana anlatmak ister misin? Eğer yardımı olacaksa fikirlerinizi daraltmanıza yardımcı olabilirim."

"Şey..." Tereddüt ettim.

Etrafımda rahat olmaya başladığını fark ettiğim Matthew bana küçük, rahatlatıcı bir gülümseme verdi. "Kaybedecek neyin var ki?"

değil mi?"

"Haklısın," dedim, beni bu kadar kolay rahatlatmasına ve sinirlerimi yatıştırmasına şaşırmıştım. Birkaç fikrimin üzerinden geçtim ve o da başını sallayarak beni ilgiyle dinledi, gözlerini bir an olsun benden ayırmadı. O anda ne kadar hazır olduğuna inanamıyordum. Bana sorular sordu, sunumumu tamamlamama yardımcı olacak diğer konularla ilgili bilgi verdi.

Konuşmamı bitirdiğimde sandalyeye geri oturdu ve bana bir sırtış fırlattı. "Şimdi ne hakkında konuşmak istediğini biliyor musun?"

Yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamadım. "Evet. İstiyorum. Teşekkürler." Ona düşünceli bir şekilde baktım. "Bu işte şaşırtıcı derecede iyisin, biliyorsun."

"Ne?" diye kıkırdadı. "Tavsiye vermeye mi? Bunu her zaman yapıyorum. Hâlâ işletmeler için danışman olarak çalışıyorum, biliyorsun."

"Oh." Bu mantıklıydı. "Ama hayır, demek istediğim, bir keresinde bana sayılarla aranın iyi olduğunu söylemiştin. Ama kelimelerle de aran iyi."

Matthew bana küçük bir sırtış attı. "Çocukken çok okurdum."

"Anlıyorum," dedim, bunun beni neden şaşırttığını merak ederek. Onun hakkında pek bir şey bilmiyordum. Elbette, orada burada kısa sürelerle konuşmuştuk ama onu gerçekten *tanımıyordum*. Ama tanımak istiyordum. Çünkü güzel dış görünüşünün ve atletik yapısının altında esprili, zeki ve gerçekten *önemsiyor* gibi görünüyordu. Matthew boyuna ve vücut yapısına bakılırsa profesyonel bir atlet bile olabilirdi ama onun yerine burada bir akademisyendi. Ve beni her zaman şaşırtıyordu.

"Şaşırmış gibi bakma Noelle."

"Şaşırdığımı kim söyledi?" Yüzüme küçük bir kaş çatma ifadesi yerleştirdim ama bunu kastetmemiştim. Sadece onunla uğraşmak daha eğlenceli görünüyordu.

Uzandı ve burnumun ucuna dokundu. "O küçük ifaden yaptı."

Ve *aman Tanrım*, az önce burnuma mı dokundu? "I-" Konuşamayacak kadar şaşkın bir halde ona baktım.

"Çocukken okumayı çok severdim. Hâlâ da seviyorum. Artık daha çok akademik dergi okuyorum elbette ama fırsat buldukça iyi bir roman okumayı da seviyorum. Çoğunlukla bilimkurgu ve fantezi, ama ara sıra farklı türlere de yöneliyorum."

"Sadece okumayı *seviyorum*." Ağzımdan bal damlıyordu. "Fantaziye bayılırım," diye ağzımdan kaçırdım, ona kitap tavsiyeleri verebilecek kadar yakın arkadaş olup olmadığımızı merak ediyordum. Muhtemelen benim okuduğum şeyleri okumak istemiyordu zaten. Yine de... "Ve romantizm." Biraz kızardım.

"Biliyorum," dedi o derin . "Ne?" Ciyakladım.

"Kitap yığınlarınızı ve kitap raflarınızı gördüm, ayrıca grup sohbetinizin adı da çok şirin. Sanırım bunu sen buldun?"

Doğru ya. Odamı gördüğünü unutmuşum. Tanrım, o yığınlardan kurtulmak için bazı kitapları temizlemem gerekiyordu. Başımı salladım. "Yaptım. Kızlar ilk başta nefret etti ama bunu kabul ." Ona bir sırıtış attım. "Benimle kitap kulübüne başladıkları için böyle oldu." Omuz silktilim.

Güldü. "Tabii ki öyle. Normalde onlarla hangi kitapları okuyorsunuz?"

Odada etrafıma bakındım, "*Acaba şu anda kandırılıyor muyum?*" diye düşündüm. *Bu güzel adam benimle kitaplar hakkında mı konuşmak istiyor?* Bir kaşını kaldırdı. Öksürerek boğazımı temizledim. "Dürüst olmak gerekirse, çoğunlukla romanlar. Sonuncusu iki rakip roman yazarı hakkındaydı." Başımı salladım.

Devam etmem için bana işaret etti. "Kitaplar hakkında konuşmak zorunda değiliz. Gerçekten," diye ısrar ettim, ellerimi ona doğru sallayarak, "Eminim meşgulsünüzdür ve programınızdan zaman çalmak istemem-"

"Senin için her zaman zaman ayıracağım." Ve eğer bu ifade içimi ısıtmadıysa lanet olsun.

Sıcaklığın yüzüme hücum ettiğini ve boynuma doğru tırmandığını hissedebiliyordum. "Emin misin?"

"Evet." Kaslarını esneterek gerindi ve sonra ellerini başının arkasına koydu. Pazularının kazak giymiş kollarına doğru çekilmesini izledim ve vücuduna gözle görülür bir tepki vermemek için kendimi zor tuttum. "Arkadaşlar böyle yapar, değil mi?"

Kızardım. "Bu konuda-"

"Geri almak yok." Sırıttı. "Bu arkadaşlık olayını denemek istediğini söylemiştin."

"Profesör Harper-"

"Matthew."

"Matthew," diye tekrarladım. Neden onun adını söylemeyi bu kadar çok seviyordum? "Sadece istemiyorum..."

"İstemiyor musun?"

"İnsanlar yanlış fikirlere kapılıyor. Ya da olmadığı halde bir şeyler düşünüyoruz. Ya da bizim-"

Başını iki yana salladı. "Sana daha önce de söyledim Noelle, bu konuda endişelenmene gerek yok. Benimle güvendesin."

, değil mi?

Ona inandım. Ve bu inançla vücudumu bir sakinlik duygusu sardı. Ayrıca, onu gerçekten hayatımda istiyordum ve ona karşı hissettiğim fiziksel çekime boyun eğemesem bile, sanki binaya girdiğinde fiziksel olarak hissedebiliyormuşum gibi gözlerimin onu bir odada her zaman bulma şekli - belki de buna sahip olabilirdim. Çünkü onun yanında olmak, daha önce hiçbir ilişkimde hissetmediğim bir şekilde doğru geliyordu. "Haklısın." Sonunda sessizce, nefesimin altında söyledim.

"Ben her zaman öyleyim."

Bu yorumu için omzuna yumruk atmak istedim ama onun yerine kaşlarımı çatarak ona ters ters baktım. O da güldü.

"Biliyorsun, dersinle ilgili herhangi bir konuda yardıma ihtiyacın olursa, her zaman yardım etmeye hazırım," dedi sınıfa gitmeye hazırlanmak için eşyalarını dizüstü bilgisayar çantama geri yerleştirmeye başladığımda. Başımı kaldırıp ona baktım.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Seninle vakit geçirmeyi seviyorum. Ve eğer başarılı olmana yardım edebilirim... bu da başlı başına bir ödül, değil mi?" Genelde soğukkanlı ve huysuz olan yüzü ukala bir sırıtışa dönüştü.

Kimdi bu adam ve huysuz profesör haline ne yapmıştı? Bardaki dün geceden beri bana karşı farklıydı. Bana tatlım demiş ve eski erkek arkadaşımın neredeyse kavga edecek kadar beni önemsemişti. O kadar sarhoştum ki, barda kıcımlı elleyen adamla aramıza girene kadar onu fark etmemiştim bile. İğrençti.

Vay be. Buna izin verecek kadar nasıl sarhoş olmuşum? Normalde asla bu kadar çılgın, küstah ya da cesur biri değildim. Ama alkol çekingenliğimi azaltmıştı ve arkadaşlarım tuvalete gittiğinde ben de biraz... kendimden geçmişim. Matthew beni kurtarmak için orada olduğu için çok minnettardım. Gabbi'yle birlikte Jake'i ben onunla konuşmak zorunda kalmadan gönderdikleri için ona daha da minnettardım. Tüm o deneyim zihnimde bulanıktı ama beni bir bar taburesine oturttuğunu ve gözlerimden akan yaşları hatırlıyordum. *Ne kadar utanç vericiydi.* Tanrım.

Dün yaptığım gibi aptalca bir şey yapmadan ya da söylemeden önce oradan çıkmalıydım ve kendimi aniden ayağa kalkarken buldum. "Dersime gitsem iyi olacak," dedim ve ona bakarken aramızda oluşan sessizliği bozdum. Neden hep böyle yapıyordum? "Sonra görüşür müyüz?"

Matthew'un dudakları küçük bir gülümsemeye dönüştü ve bana başıyla onay verdi. "Elbette, Noelle."

Tüm eşyalarımı çantama yerleştirmemi izledi ve sonra oturduğumuz masadan bana elini uzattı. "Ah. Teşekkür ederim." Elini tuttum, ayağa kalkarken eteğimi yeniden düzelttim.

"Yakında görüşürüz." Sırıttı.

Ve eğer gülümsemesi bütün gün gördüğüm en güzel şey değilse.

~ ~ ~

Arkadaşlar. Bu ses, ifade edebileceğimden çok daha fazla hoşuma gitmişti. Bu adamın bana yardım etmek için elinden geleni yaptığını düşünmeden edemiyordum. Peki neden? Gerçekle yüzleşmek zorundaydım: Benim onunla vakit geçirdiğim kadar o da benimle vakit geçirmekten hoşlanıyor olmalıydı. Kafedeki o küçük sohbetler, onu kampüsün her yerinde rastgele görmek - her zaman günümün en güzel kısmıydı. Onu düşünmeden edemiyordum. Onu. Çünkü... kahretsin, onunla daha fazla zaman geçirmek istiyordum. Onu tanımak ve hikayelerini dinlemek istiyordum; tutkulu olduğu şeylerden bahsederken yüzünün aydınlanmasını görmek istiyordum.

Onunla okuduğum kitap hakkında, kitapta hoşuma giden ve gitmeyen şeyler hakkında konuşmak istedim. Asistanlarımın o gün yaptığı aptalca şeylerle ilgili hikayeleri onunla paylaşmak ve onun da öğrencileriyle ilgili hikayeleri benimle paylaşmasını istedim. Soğukta yürürken elini elimde hissetmek, sıkıca tutmak istedim. Dudaklarının nasıl bir his vereceğini, beni kucağına almasının nasıl bir his olacağını bilmek istiyordum.

Vay, Noelle, kafam çılgılık attı. Kendini aşmayı bırak. Arkadaşlar. Bu kadar. *Bir ilişkiye girmek bile istemiyorsun, hatırladın mı? Çıkmak yok.* Hatırlıyordum ama bir zamanlar çok sağlam olan nedenlerimin elimden kayıp gittiğini hissediyordum. *Nedenini* bir türlü bulamıyordum. Belki de duygusal bir ilişki değil de sadece fiziksel bir ilişki yaşayabilirdik. Bunu yapmamızı engelleyen hiçbir şey yoktu. Ne de olsa bu aşık olmak sayılmazdı.

Ayrıca aramızda görünmez bir çizgi varmış gibi hissediyordum. Ben bir öğrenciydim ve o bir profesördü, onun sınıfında olmasam ya da aynı zamanda üniversite personeli olsam da, yönetim bunu hoş karşılamazdı, değil mi?

Ama... Benimle konuşurken ne kadar samimi görüldüğünü düşündüm. Matthew Harper'ın hiçbir zaman karşılıksız bir ilişkiye razı olmasının imkânı yoktu. O kadar emindim.

Dersten sonra aceleyle yurda döndüğümde Hazel'ı resepsiyonda oturmuş, saldırmak için bekleyen bir kedi gibi buldum.

"Merhaba," dedim, yüzümde şimdiye kadar var olmuş en suçlu ifadeyle, bundan emindim.

"Sanırım," diye başladı Hazel, masadan kalkıp bana doğru ilerleyerek, "konuşmamızın zamanı geldi, genç bayan."

Alay ettim. "Senden büyük olduğumu biliyorsun, değil mi?" Gözlerini kıstı. "Hayır. Mesele. Mesele."

İçimi çektim. "Tamam. Ben alayım."

Hazel beni masanın arkasındaki kendi sandalyesinin yanına çekerken etrafta kız olmadığından emin olmak için etrafına bakındı. "Profesör Harper?!" diye bağırdı.

Omuz silktim.

"Noelle. Dün gece seni resmen eve *taşıdı* ve sen bana sadece omuz silkmekle mi yetiniyorsun? Ne oldu?"

"Şey..." Hay sikeyim. Ona tüm hikâyeyi anlatmalıydım, değil mi? "Dün gece olması gerekenden daha fazla içmiş olabilirim." Sanki hâlâ zonkluymuş gibi şakağımı ovuşturdum. "Ve Matthew tesadüfen bardaydı ve bir şekilde... araya girip bana yardım etti. Sonra kendimi pek iyi hissetmiyordum, o da beni eve götürmeyi teklif etti." Kızardığımı biliyordum ama de devam ettim. "Arabasında uyuyakalmışım, o yüzden beni içeri taşıdı." Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. "Ah, Hazel, çok utandım."

", " diye güldü. "İmkansız başardın."

"Ne?" Başımı kaldırıp ona baktım. "Ne *imkânsız*?" "Matthew Harper'ın buz gibi itibarını kırdın."

Bir kaşımı kaldırdım. "Bana hep iyi davrandı-" "Kesinlikle.

Ama diğer insanların yanında nasıl olduğunu biliyor musun?"

Başımı salladım. Görmemiştim, değil mi?

"Soğuk. Mesafeli. Huysuz."

"Sonuncusunu biliyordum. Bazen gülümsemesini sağlamak biraz zaman alıyor." Ama son zamanlarda bu kadar zor olmamıştı.

"Burada öğretmenliğe başladığından beri tek bir kadınla bile çıkmadı Noelle. Cidden, hiç kimseye ilgi göstermedi." Hazel bana sırtıttı ve içimden onun sıkı buklelerinden birini çekiştirmek geldi. "*Sana* kadar değil."

"Aman Tanrım. Hiçbir şey olduğu yok, cidden. Biz sadece arkadaşız. Sadece kampüste birbirimize çok rastlıyoruz, söz veriyorum."

"Sadece bu kadar mı olmak istiyorsun? Sadece arkadaş mı?"

Başımı salladım. "Evet." , değil mi?

"Tamam," dedi ama bana inanmadığı belliydi. "Ne?"

"Sadece... İkinizi o mikserde gördüm. Tam anlamıyla kıvılcımlar vardı. Bence ona bir şans vermelisin."

Yüzümü buruşturdum. "Onun ilgilendiğini bile bilmiyorum."

"Oh, inan bana," diye sıırıttı, tüm yüzü muzip bir ifadeyle aydınlandı. "İlgileniyor."

"Şey." Omuz silktim, sıra dışı bir şey hissetmiyormuş gibi davrandım.

"Onu bir daha ne zaman göreceksin?"

"Oh. Um. Emin değilim. Bu konuda pek konuşmadık. Bende numarası bile yok."

Hazel bana bir bakış attı. "Lütfen, *lütfe*n bana bu konuda bir şeyler yapacağını söyle."

"Belki. Bilmiyorum, henüz o kadarını düşünmedim Haze. Bugün beni kütüphanede bok gibi hissederken bulduğu için hala çıldırıyorum."

"Aman Tanrım!" diye bağırdı, "O ne?!"

Ona günün erken saatlerinde tam olarak ne olduğunu açıklamaya devam ettim ve o da sıırıtmadan duramadı.

"Oh, Elle. Bu adam senin için *çok kötü*."

"Ne? Hayır."

"Evet." Şiddetle başını salladı.

İçimi çektim ve sonunda bir şeyler mırıldanıp odama doğru yürümek için ayağa kalkana kadar orada yenilmiş bir şekilde oturdum. Üzerinde çalışmam gereken şeyler vardı elbette ama onu aklımdan çıkaramıyordum.

Ve bazı nedenlerden dolayı, bunun ben olmam gerektiğini biliyordum. Beni zorlamayacağını, ilk hamleyi benim yapmam gerektiğini.

Bunu istememin pek çok nedeni vardı. Çünkü onu kapıdan girerken gördüğümde kalbimin çarpmasına engel olamıyordum - her zamanki kazak ve düğme kombinasyonu. Buz gibi sulara dalmaya ihtiyacım vardı. Geçmişte kalbim kırılmıştı, evet, ama bu? Bu dostluktu. Ve onu bir sonraki görüşümde numaramı vermek için çok ileri gitmiş sayılmazdım, değil mi? Bu *garip* olmazdı. Normal olurdu.

Daha çok konuşmamız için, *gerçekten* arkadaş olmamız için. Bu her şeyi değiştirir miydi?

Ama sonra fark ettim ki, kimin umurunda? Daha önce hiç böyle hissetmemiştim ve tek bildiğim bunun bitmesini istemediğimdi. Arkadaş olduğumuzu söylemişti. Ve arkadaşlar telefon numaralarını değiş tokuş ederdi.

Jake'le her şeyin nasıl başladığını hatırlamaya çalıştım. Ama o zamanlar genç, cahil ve saftım. Aynı sınıftaydık, ortak arkadaşlarımız vardı ve bir gün bana çıkma teklif ettiğinde sadece evet demiştim. Ve onunla rahat hissettiğim bir şeyin içine düştüm. Ta ki öyle olmayana ve kuyruğumu bacaklarımın arasına kıştırıp Portland'a geri dönene kadar.

Ama... Matthew'un gülümsemesinin beni böyle etkilemesi için yeterince uzun zaman geçmemeliydi, diye düşündüm kaşlarımı çatarak. Konuşmaları benim için çok şey ifade ediyordu. Kazağımın yakasını sıkıca kavradım ve derin bir nefes alarak kendime gelmeye çalıştım. Olması gerekenden çok daha hızlı atan kalbimi dizginlemeye çalışıyordum. Az önce ne yaptığım ve her şeyi yanlış okumuş olsaydım bunun ne kadar kötü sonuçlanabileceğı konusunda stres yapıyordum.

~ ~ ~

Matthew'la karşılaşmak için can attığım tek seferde onu ortalıkta görememiştim. Ve geçen hafta derslerle çok meşgul olduğum için ofisine uğrayıp bir merhaba bile diyememiştim.

Sonra birden Cuma günü oldu ve *annemle öğle yemeğinin* büyük kırmızı harflerle yazıldığı beyaz tahtama bakıyordum. Oh, evet. Üzerime güzel bir elbise geçirdim, şimdiden etkinlikten korkuyordum. Annemi *severdim*. Harikaydı, gerçekten. Hayatımda büyük bir destek sistemiydi, özellikle de sadece onun olduğunu düşünürsek. Ama yine de... sürekli seçimlerimi sorguluyordu ve bazen bu beni yıpratıyordu.

Çünkü Portland'a döndüğüme ne kadar sevinse de, neden henüz evlenip yuva kurmadığımı da anlamıyordu ve ona Jake'in kalbimi bu kadar *düşünceli* ve derin bir şekilde kırmasından sonra tekrar birileriyle çıkmaya hazır olup olmadığımıdan emin olmadığımı -aslında hiç hazır olamayacağımı- açıklayamazdım. Elimden geldiğince kalbimin parçalarını bir araya getirmeye çalışmış ve bir daha böyle sevilme istemediğimi kabullenmiştim. Bir daha asla bu seviyede bir yıkımı hissedebilecek kadar birinin bana sahip olmasına izin verecek kadar savunmasız olmak istemiyordum.

Evet. Annemi dinlerken çatalımı erişte yığınınna sapladım. "Biliyor musun, Noelle, tatlım, her zaman öğretmen olabilirsin-" diye saçmalamaya başladı. Yine mi bu? İnledim. "Ne? Sana hep iyi bir öğretmen olacağını söyledim."

"Anne, İngilizce diplomamın bir sebebi var. *Öğretmenlik* yapmak istemiyorum; hiçbir zaman öğretmenlik yapmak istemedim. Ve bunun benim için her zaman hayalin olduğu için üzgünüm, ama benim değil, tamam mı?" Kaşlarını çatmış. Ve kesinlikle ortaokul ya da lise öğretmeni olmak istemiyordum. Yüzümü buruşturmamak için direndim.

Bunu neden kabul etmişim ki? Hatırlamak için beynimi zorluyordum ama kesinlikle kandırılmışım. Aklım başımda olsaydı annemle cehennemden bir öğle yemeği randevusunu kabul etmem için mantıklı bir neden yoktu.

Bak, olay şu. Dediğim gibi, onu seviyordum. Gerçekten seviyordum. Büyürken harika bir anneydi ve beni önemsiyordu, önemseddiğini biliyordum. Bunu hiç sorgulamadım. Beni tek başına büyütürken çok sıkıntı çekmişti, bu yüzden bazen kendimi onun küçük günahlarını affederken buluyordum. Hayatım için ne *istediğimi* en iyi bilme konusundaki ısrarı gibi.

"Özür dilerim," diyerek düşüncelerimi tekrar ona yönlendirdi. "Biliyorum. Sadece senin için endişeleniyorum, anlıyor musun?" Annem Christina kaşlarını çatarak bana baktı. "New York'tan döndüğünden beri sanki... Artık bana açılmıyorsun. Hâlâ kitabın üzerinde mi çalışıyorsun? Nasıl gidiyor?"

Omuz silktim. Salon yöneticiliği işim, kampüste hokkabazlık yaptığım diğer tüm küçük işler ve yüksek lisansım için aldığım dersler arasında, eğlenceli bir şey yapmak için neredeyse hiç zamanım olmadığını nasıl açıklayabilirdim? bir kitap üzerinde çalışmayı, nefes almak için bile. Elbette bilgisayarımda arada bir açıp üzerinde çalıştığım bir word belgesi vardı ama ona en son ne zaman 5 kelime yazdığımı bile söyleyemezdim. "Dürüst olmak gerekirse, şu anda duraklatılmış durumda. Zamanım olmadı ve tüm çabalarımı yüksek lisans okulundaki yeni döneme odaklamaya çalışıyorum - bu benim son dönemim, biliyor musun?"

Başını salladı, tabağındaki somondan bir ısırık daha alırken şarap kadehini yudumladı. "Bu mantıklı. Son birkaç dersin tadını çıkarıyor musun?"

Rahatlamış hissettim. Bu soruların üstesinden gelebilirdim. "Gerçekten öyleyim," diye gülümsedim. "Şimdiye kadar... gerçekten çok iyiydi." İyi bir dönemden ya da iyi derslerden daha fazlasıydı. Aynı zamanda... O'ydu. Peki nereden başlayacaktım? Onu onunla gördüğümde içimde oluşan küçük kelebek uçuşmalarını annemle paylaşmayacaktım. Çünkü yanlış anlar ve anlamazdı. Dürüst olmak gerekirse, hala anladığımdan bile emin değildim. "Her şey gerçekten harika. Hazel hâlâ yanımda ve o harika biri ve belki de sonunda benim için her şey yoluna giriyor gibi hissediyorum." Bazı şeyler hakkında gevezelik etmeye devam ettim.

ama yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamıyordum.

Peki ya bir kısmı Matthew'sa? Bunu düşünürken dudağımı ısırđım. Onun sınıfında oturmak ilginç olmaktan çok daha fazlasıydı. Neler olup bittiğini biliyor muydum? Kesinlikle hayır, ama ders sırasında takındığı huysuz dış görünüşünün altında bile ne kadar nazık ve samimi bir profesör olduğunu fark etmemi sağlamıştı. Ne olmuş yani? Bunda yanlış bir şey mi vardı? Ya da sarhoşken beni eve götürüp ertesi gün iyi hissetmemi sağlamasında?

"Peki biriyle tanıştın mı?" Annem düşüncelerimi böldü. "Ne?" Dilim boğazıma düğümlemiş gibi hissederek kekeledim. "Noelle. Sanırım kızımı, yüzündeki o kızarıklığın ne olduğunu bilecek kadar tanıyorum. yanakların demek." Kahretsin, şu yanaklarımı kontrol altına almam gerekiyordu. Bir kitap gibi okunması bu kadar kolay mıydım? Son zamanlarda hayatımdaki herkes ne düşündüğümü biliyor gibiydi.

Elimi yüzüme götürdüm, gerçekten de yanaklarımı sıcak buldum. Oh, Tanrım. İnledim. "Şu anda ciddi olamazsın anne." Anneme bakıp onu düşündüğümü inkâr etmeye çalışmak yerine, sipariş ettiğim makarna yemeğine gömülmeyi diledim.

Ve aniden, öğle yemeği çok daha eğlenceli hale geldi. Birisi için. Sadece benim için değil.

"Eee? Kim o? Hoş biri mi? Ve çekici mi?" Annem hiçbir zaman lafı dolandıran biri olmadı.

"Ben, şey... ee... evet?" Gözlerimi ondan ayırıp kucağıma çevirdim, dokulu taytına ve bu durum için seçtiğim topuklu botlarıma baktım.

"Ve?"

"Ve ne, anne? Biriyle çıkmayı düşünmüyorum. Kimseyle bir şey olmayacak." Belki de hiç. Matthew Harper ve onun aptal kıvrık kolları ne kadar yakışıklı olursa olsun.

"Asla bilemezsin," diyerek yüzünde bir gülümsemeyle bana omuz silkti. "Daha garip şeyler de oldu. Babanla tanıştığında, o-"

İşte yine başlıyoruz. "Anne." Hayatım boyunca milyonlarca kez dinlediğim aynı hikâyeyi tekrar anlatmaya başlamadan önce kestim. "Biliyorum anne, biliyorum. Onun hayatınıza ya da üniversite yurt odanıza girmesini hiç beklemiyordunuz ve son sınıf öğrencisi olmasına ve o yıl mezun olacak olmasına rağmen, biliyordunuz-"

Annem bana en iyi anne bakışını attı, "kapa çeneni, burada bir şey anlatmaya çalışıyorum" der gibi. "Sadece söylüyorum, Noelle. Beklenmeyeni bekle ve bazen beklemediğin şeyler olur. Önünde koca bir hayat olan on sekiz yaşında biri değilsin. Yirmi beş yaşındasın, tatlım. Yuva kurup yakında evlenmek istemiyor musun? Bazen kendini ortaya koymaya bile çalışmadığını düşünüyorum!"

"Belki de istemiyordumdur," diye mırıldandım nefesimin altında. Çoğu zaman bana bir yetişkinmişim gibi davrandığını bile hissetmiyordum.

"Ne?" dedi. "Söz veriyorum, bir kocan olsa bile hala dört gözle bekleyeceğin bir hayatın var. Her şeyi çözmek için bolca zamanın var. Öğretmen olmak istemesen bile-" Ona bir bakış attım ve o da hemen vites değiştirdi. "Eminim yakında ne yapmak istediğini bulacaksın. Sonra da iyi bir adam bulup yuva kuracaksın ve bana torunlar vereceksin, tamam mı?"

"Anne," diye inledim. "Jake'ten sonra... Şu anda biriyle çıkmaya hazır olduğumu sanmıyorum. Ve evlenmeyeceğim. Aşkın bana göre olduğunu sanmıyorum." O kalp kırıklığını tekrar yaşamak istemiyordum. Bir başkasının kalbimi göğüs boşluğumdan söküp almasına izin veremezdim.

"Saçmalık." Annem benimle alay etti. "Aşk herkes içindir. Ve asla bilemezsin... belki de doğru insanla çoktan tanışmışsındır ve henüz bunu bilmiyorsundur." Ona bir kaşımı kaldırdım ve o da sıırttı. Kafasında dönen çarkları görebiliyordum ve onu susturmak için ağzımı açtım, ama o beni salladı.

"Ben... Ben tekrar terk edilemem." Sessizce, nefesimin altında söyledim, böylece annemin duyup duymadığından bile emin değildim.

Ne derse desin, ne hissedersen hissedeyim... evet, böyle bir şey olmayacaktı. Bu yüzden ona Profesör Matthew Harper'dan ve ona olan aptalca aşkımdan bahsetmeyecektim. Çünkü ne kadar muhteşem olursa olsun ve her zaman bana gülümsemesini ne kadar çok istersem isteyeyim, o ve ben çılgın bir aşk hikayesi, birbirlerine aşık olan kaderli bir çift olmayacaktık.

Çekici olduğunu düşündüysem ne olmuş? Eminim tüm okul öyledir. Ama kesinlikle buna göre hareket etmeyecektim.

Hiçbir zaman.

B Ryan?" Çalan telefonumu açarak sordum. Taramalarım bitmiş, o günkü dersimi vermişim ve nihayet eve gitmeden önce bazı e-postaları yanıtlamak için masama geri dönüyordum Gün için.

"Hey, Matt." Sesini duyar duymaz, olanlardan sonra onu aramayı unuttuğumu fark ettim.

"Geçen gece sana söylemeden gittiğim için özür dilerim, ben sadece-"

"Bu konuda endişelenme, dostum. Barda ne olduğunu hepimiz gördük. Eve sağ salim döndü mü?"

Gözlerimi kapattım. "Evet. İçkiyi biraz fazla kaçırmıştı ve arkadaşlarının çok geç olana kadar ne kadar içtiğini fark ettiklerini sanmıyorum."

"İyi ki onun parlak zırlı şövalyesi gibi üzerine çullanmak için oradaydın."

Alay ettim. "O kitaplardan fırlamış bir prenses değil, Bryan." Ve ben de onun şövalyesi . Ya da prensi. Sadece arkadaşıydım.

"Elbette. Neyse, içkiler erken bitti ama Cole ve Tanner eğer gelebilersen gelecek ayki iç saha maçlarından birine hepimize bilet aldılar. Sana fazladan bir bilet daha verdiler, böylece istersen yanında birini getirebilirsin ve her zamanki gibi üçüncü teker olmazsın. Eğer o kızı getirmek istiyorsan-"

"Göreceğiz," diye homurdanarak araya girdim. En son ne zaman biriyle gerçek bir randevuya çıkmıştım? Son birkaç yıldır çok meşguldüm. Hem zaten çıkmak istediğim biri var mıydı ki? Uzun zamandır olmamıştı. Ama şimdi... "Ve ben senin üçüncü tekerin değilim. Tanrım. Benim dışımda tüm arkadaşlarımdan ciddi ilişkiler içinde olduğunu yüzüme vuruyorsun."

"Hey dostum," diye güldü, "sadece söylüyorum. Eğer bir kız arkadaşın olsaydı, tüm buluşmalarımız herkes için çok daha eğlenceli olurdu. Elizabeth sürekli çiftlerle bir şeyler yapmak istiyor ama ben en iyi arkadaşım olmadan bir şeyler planlamaktan nefret ediyorum. O yüzden..." Yedi aylık hamile olduğu gerçeğinden bahsetmedim, bu da o günlerde grup aktivitelerimizi ciddi şekilde kısıtlamıştı. Takılmak, maç izlemek ya da yemek yemek dışında pek bir şey yapmıyorduk zaten.

"Evet, evet, evet. Nefesini tutma. Her neyse, son birkaç yıldır hayat çok çılgındı ve çıkmaya zamanım olmadı."

Bryan mazeretime inanmamış gibi telefona hırıltılı bir sesle, "Sende hep bir şeyler oluyor," dedi. Belki de haklıydı. Oldukça kötü bir bahaneydi. "Bir dahaki sefere, birini bulmaya çalışmadan önce on yıl bekleyeceğini söyleyeceksin. Bu gidişle evlenmeden önce otuz beş yaşında olacaksın."

"Her neyse." Gözlerimi devirdim. "Henüz doğru kişiyi bulamadıysam elimde değil. Ve... ailemin sahip olduğu şeyi istiyorsam elimde değil."

Birbirlerine çok aşıklardı ve ben ve kız kardeşim bunu her zaman biliyorduk. Birbirlerine ve bize olan sevgilerini her gün hissetmişim. Ve sonra... bizden çok erken koparıldılar ve Tessa onlarsız büyümek zorunda kaldı. Kaçırdıkları dönüm noktalarımızı düşünmek hâlâ canımı yakıyordu ama en azından artık sürekli keskin bir acı yerine hafif bir sızı vardı. Birini sevmek, ona bu kadar bağlanmak ve tüm hayatımın bir anda elimden kayıp gitmesini istemiyordum. Bu almak istediğimden emin olmadığım bir riskti.

Belki Noelle hariç... Beynim bana fısıldıyor gibiydi. *Ya öyle olsaydı?* Risk almaya değer miydi? Daha önce hiç kimse olmamıştı.

"Biliyorum dostum," dedi Bryan'ın sesi alçalarak. "Ve senin de onları ne kadar özlediğini biliyorum. Dinle, bunun hakkında hiç konuşmuyorsun..."

"Sorun değil." Başımdan savmaya çalıştım. Bunca zaman sonra bile konuşmak hâlâ acı veriyordu. Tessa'yla bile ailemizden neredeyse hiç bahsetmemiştik. Büyükbabamız ve büyükbabamız öldükten sonra, elimizde kalan tek şey bizdik. Ve bu sadece başka bir

Biri onu her gündeme getirdiğinde kalbimizdeki asla onarılamayacak boşluğu hatırlatıyordu.

"Eğer istersen biz her zaman buradayız. Hepimiz," diye teklif etti ve bunun doğru olduğunu biliyordum ama beni telefonda göremese de başımı salladım. Bu duyguları içime atmayı tercih ettim. Bazı açılardan buna mecburdum, hepsi ortaya döküldüğünde ne olacağını gerçekten bilmiyordum.

"Minnettarım dostum. Dinle, yapmam gereken bazı işler var ama yakında konuşuruz, tamam mı? Yakında akşam yemeği planlayabiliriz. Hepiniz buraya gelebilirsiniz, yeni evde neredeyse her şeyi ayarladım. Eminim Kartopu da benim dışımda birinin ona biraz sevgi göstermesinden memnun olacaktır."

"Elbette," diye kıkırdadı Bryan. "Yakında bir gün belirleriz. Sana mesaj atarım." "Sonra konuşuruz," dedim ve telefonu kapatıp arkama yaslandım. Bryan'ın söylediği her şeyi düşünerek masamdaki sandalyeye yaslandım.

Basketbol maçı hakkında. Ve bir kız arkadaş getirmek. Bir eş *bulmam* gerekiyordu. Ama lanet olsun ki aklıma gelen tek bir kadın yoktu. Ona benimle gelmesini teklif etmek çizgiyi tamamen aşmak mıydı?

Arkadaşımdan seninle böyle bir maça gelmesini istemek garip değildi, değil mi? Çünkü biz arkadaştık. Evet, arkadaştık.

Dikkatimi yeniden bilgisayara verirken derin bir nefes aldım.

Arkadaşlar. Ama olmamızı istediğim tek şey bu muydu?

~ ~ ~

Her nasılsa, son üç hafta boyunca Noelle'i her yerde görmeye alışmıştım. Ve şimdi, her kızıl saç parıltısı, her kahve fincanı ve pasta bana onu hatırlatıyordu.

Onu kütüphanede görmeyeli günler olmuştu. Onunla günler olmuştu ve aklımı kaybediyor olabileceğimi düşünüyordum.

Onu korkutmuş muydum? Hiç sanmıyordum ama işte buradaydım, onu düşünmekten aklımı kaçıırıyordum.

Ve sonra, nihayet. İşte oradaydı, tüm ihtişamıyla, avlunun ortasında duruyor ve sanki bugün yağmur yağıp yağmayacağına karar vermeye çalışıyormuş gibi gözlerini kısarak gökyüzüne bakıyordu.

"Noelle!" Neredeyse bağıracaktım, kendimi ona yetişmek için hızla yürürken buldum.

Bana sıcak bir gülümseme verdi. "Matthew.

Merhaba." "Merhaba." Ben de sıırıttım.

"Birkaç gün oldu."

"Beni o kadar özledin demek? Yani *unutulmaz* olduğumu biliyorum ama..." Noelle güldü.

Onu böyle görmek güzeldi. Flört ediyor ve gülüyordu. Benim yanımda daha rahat olmaya mı başlamıştı? Normalde hep kızarırdı ve bu hoşuma gitse de, onun bu halini daha çok sevdiğimi düşündüm. Bu konuyu çok fazla irdelermeycektim, çünkü tek bildiğim burada, karşımda durduğu ve tişört elbisesi ve uzun, kalın hırkasıyla bile kesinlikle muhteşem göründüğüydü.

Bu yüzden bunu yaptığım için suçlanamazdım, gerçekten. "Yarın benimle yemeğe çıkmak ister misin?"

Gülümsedi. Ve sonra gülümsemesi soldu. "Oh. Oh hayır, yapamam." "Ne?" Kaşlarımı çattım.

Noelle dudağını ısırđı ve elleriyle oynarken bana baktı. "Görüyorsunuz, benim zaten planlarım var."

Ona sadece göz kırptım. "Oh." Randevu mu? Bana biriyle çıkacağını söyleyeceğinden neden bu kadar endişeliydim ki?

"Asistanlarıma bir saha gezisine çıkacağımıza dair söz vermiştim..." Durdu ve kendi kendine düşündü. "Belki de okul gezisi iyi bir kelime değil ama her neyse, bir otobüs kiraladık ve bir grup kızımı hayvanat bahçesine götürüyorum." Noelle kızıl saçlarının dalgalı bir tutamını kulağının arkasına itti ve ne söyleyeceğimi merak ediyormuş gibi bana baktı.

Ben de ne diyeceğimi merak ediyordum. *Hayvanat bahçesi* mi? Bir kaşımı kaldırdım. Bir grup üniversite öğrencisi hayvanat bahçesine mi gitmek istedi? Ve ben neden... "Ya ben..." Kendimi durduramadan ağzımdan çıktı.

Noelle beklentiyle bana baktı.

"Seninle gelsem nasıl olur? İyi bir arkadaş olurum, söz veriyorum." Dizlerimin üzerine çöküp yalvarabilirdim ama bunu bilmesine gerek yoktu. Sadece çılgınca da olsa onunla daha fazla zaman geçirmek istiyordum. Yine de umurumda olmadığını fark ettim. Hâlâ burada öğrenci olsa bile, içinde açıklayamadığım bir şey vardı. Onunla birlikte olma ihtiyacı.

"Sen... gerçekten benimle gelmek istiyor musun?" Noelle kaşını kaldırdı. "Hayvanat bahçesine. Bir grup alt sınıf öğrencisiyle mi?"

Başımı salladım. Gerçekten de öyle.

"Sana hiç deli olduğunu söyleyen oldu mu?" diye sordu ve ben gülmekten kendimi alamadım.

Gülmekten kendimi alamadım. "Hayır. Sanırım ilk sen olurdun." "Peki, o zaman..." diye sırtıttı bana.

"Peki, bir kişilik daha yeriniz var mı?"

Gözlerini kırptırdı. "Oh, ciddiysin. Şey... um. Evet. Sanırım seni araya sıkıştırabiliriz." Sonra bir şey düşündü. "Eğer bütün kızlarım bütün zamanlarını seni süzerek geçirirlerse, bir sorunumuz olabilir." Noelle göz kırptı.

Yanaklarım sıcak mıydı? Olabileceğini düşündüm. Ensem utandığımda olduğu gibi benek benek olmamasını umuyordum ama onun bana bakışından öyle olduğunu düşündüm.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldı Noelle. "Yüzün mü kızardı?"

"Kapa çeneni," diye mırıldandım, ellerimi ceketimin içine soktum ve onunla göz göze gelmemeye çalıştım. Ama elimde değildi, çünkü karşımdaki Noelle'di ve tüm duyularım ona göre ayarlanmıştı.

Gözlerimin onun dudaklarına kaydığını biliyordum; pembe, dolgun ve tamamen öpülesi... Ama yere kök saldıgım yerden kıpırdamadım. Hareket edemedim.

Boğazımı temizledim. "Evet, bu hafta sonu size ve asistanlarınıza eşlik etmeyi çok isterim. Eğer sizin için de uygunsa."

Noelle gülümsedi. İşte o zaman fark ettim ki bu kız güneşti. Ve ben onun sıcaklığında yıkanmak istiyordum. "Bunu çok isterim. Ama cidden, uyarayım, bazen biraz... gürültü yapıyorlar." Yüzünü buruşturdu ve dudaklarımdan küçük bir kahkaha kaçtı.

"Sanırım bunu görmek isterdim," dedim, dudaklarım gülümseyerek yukarı kalktı.

"Ne?" Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Bir avuç çılgın üniversite öğrencisi mi?" "Hayır," diye başımı salladım, ona doğru bir adım daha yaklaştım, neredeyse

Kulağına fısıldardım. "Sen iş başındasın." Dedim ve bana baktığında, o güzel sırtışı yüzüne yapışmıştı, bunun eğlenceli olacağını biliyordum. "Sınıfımı mahvettikten sonra bu çok adil."

"Ben yapmadım-" diye homurdandı. "Peki, tamam. Otobüs yarın sabah tam dokuzda kalkıyor. Yurdun önünde buluşacağız." Parmağıyla göğsümü işaret etti. "Sakin geç kalma."

Başımı salladım. "Olmayacağım."

"Nedense sana inanıyorum." Sonra cebinden bir şey çıkardı ve bana uzattı.

Kâğıt parçasına ve üzerindeki yazıya baktım. Noelle, "İhtiyacın olursa ya da her neyse," dedi.

"Sen zaten..."

Utangaç görünüyordu. "Bakın, arkadaşlarınıza telefon numaranızı vermek normaldir. Evet. Eğer seni görmeseydim gelip seni bulmayı planlıyor olabilirdim.

Sen." Noelle omuz silkti. "Bunu büyütme. Seni *takip* edecek değildim ya."

Güldüm. "Hayır, çünkü her zaman takip eden benim, değil mi?"

Sanki bu çok ciddi bir konuymuş gibi ciddiyetle başını salladı.

"Kesinlikle." "Sana rastladığıma sevindim," diye gülümsedim.

"Ben de." Noelle bana güneş ışığıyla dolu gülümsemelerinden birini daha gösterdi. "Sabah görüşürüz, tamam mı? Sıkı giyinin, yarın hava serin olacak gibi görünüyor. Ama umarım yağmur yağmaz." Parmaklarını çaprazladı.

"Tamam," diye başımı salladım ve sonra hızlıca "Hoşça kal!" diye bağırarak gitti.

İşte o zaman, avlunun ortasında dururken, yarın için tam olarak neye imza attığımı fark ettim.

Noelle ile bir gün elbette ama aynı zamanda düzinelerce sakiniyle de bir gün.

Ve potansiyel olarak
öğrenciler. Umarım
benimkilerden biri
değildir.

ON BİR

Noelle

HAzel beni öldürecekti. Bunu aşmanın hiçbir yolu yoktu. Çünkü daha birkaç gün önce onun karşısında oturmuş ve ona hiçbir şeyin kesinlikle olmayacağını söylemişim.

Matthew Harper ve benim aramda bir şeyler olması gerekiyordu... Ve şimdi o da bizimle küçük hayvanat bahçesi gezimize geliyordu.

Yurda geri dönerken inledim, evet dediğim için şimdiden kendime vurmaya başlamışım. Adamla ve birkaç düzine birinci ve ikinci sınıf öğrencisiyle sekiz saatten fazla zaman geçirecektim.

"Selam Noelle," diye selamladı Hazel beni, lobideki kanepede yanına oturduğumda kucağındaki ders kitabından başını kaldırarak.

"Merhaba." Yastıklara gömüldüm ve çantamın ayaklarımın dibindeki halıya düşmesine izin verdim.

Bana şüpheyle baktı. "Neyin var senin?"

"Şey. Uh." Dudağımı ısırdım. "Yarınki hayvanat bahçesi gezisi için birini davet etmiş olabilirim de olmayabilirim de."

"Noelle!" Hazel haykırdı. "Otobüs çoktan doldu bile."

"Biliyorum, . Ve sorun değil, bu bir sorun değil. Benim koltuğumu paylaşabilir, sadece-"

"Bir saniye bekle." Gözlerini bana dikti. "O mu? Oh, Noelle, kimi davet ettin?"

Nefesimin altında onun adını

mırıldandım. "Neydi o?"

"Matthew Harper," dedim ona en masum gülümsememi sunarak.

"Noelle! Seni küçük !"

"*Amacım* bu değildi. Ona sadece numaramı verecektim, sonra yarın yemeğe çıkmak isteyip istemediğimi sordu, ben de planlarım olduğunu söyledim ve o da bir şekilde... gelip gelemeyeceğini sordu."

"Okul gezimize *birini* mi getireceksin?" "Bu bir randevu değil!"

"Peki ona akşam yemeği hakkında ne ?" "Ah." Başımı salladım. "Bir daha gündeme gelmedi."

"Ama sen... bilirsin." Bir kaşını kaldırdı. "musun?" "Onunla yemeğe çıkmak mı?"

Hazel başını salladı.

Ellerimi saçlarımda gezdirerek dalgalı telleri ayırdım. Bugün şekil vermemiştim, bu yüzden dalgalı ve kıvrıkcıktı, tamamen doğaldı. "Bilmiyorum Haze. Hayatta bazı şeyler vardır ki bir kere yaptın mı geri dönüşü olmaz." Bana baktı, sorduğu soru yüzünde belirgindi. İçimi çektim. "Sanırım Matthew Harper'la çıkmak da bunlardan biri." Tişört elbisemin eteklerini karıştırdım, havanın biraz ısınmasına şükreliyordum, böylece gardırobumdan biraz daha fazlasını giyebilecektim.

"Ne demek istiyorsun?"

"Hani şu hoşlandığın, gerçekten hoşlandığın ama seni diğer tüm erkekler için mahvedeceğini bildiğin insanlar var ya?" Hazel çaresiz bir şekilde omuzlarını silkti ve ben de devam ettim. "İşte o da öyle biri."

"Ve bu kötü çünkü...?"

"Çünkü aşık olmak istemiyorum," diye elimi havada salladım, sanki bu çılgınca bir kavrammış gibi. "Çünkü yapamayız."

Başını yastığa gömdü ve inledi. "Sen tanıdığım en inatçı kızsın."

"Ben inatçı değilim!" İtiraz ettim ve Hazel bana öylece baktı. Kafasına bir yastık fırlattım.

Ve iyi bir önlem için dilimi ona doğru uzattım. Yirmi beş yaşındakilerin ağırbaşlı davranması gerektiğini kim söyledi? Ben değil.

~ ~ ~

Hayatımın en iyi kararı olabilir de olmayabilir de (jüri hala kararını vermemişti), ertesi sabah saat sekiz kırk beşte Matthew Harper elinde çok şüpheli görünen bir paket servis kabı ve iki kahve fincanıyla binanın lobisine girdi. Elim kaldırdım

Odanın ortasında durmuş, elimde pano ve 50 küsur sakinimi kiraladığımız otobüse bindirmeye hazırlanırken kaşlarımı ona doğru kaldırdım.

"Selam." Matthew yaklaşırken bana gülümsedi. Panoyu asistanlarımdan birine uzattım ve tüm dikkatimi ona verdim.

"Merhaba. Erkencisin."

"Biri geç kalamayacağımı söyledi, o yüzden..." diye göz kırptı. Sonra kablolu ve kahve fincanını uzattı. "Sana kahvaltı getirdim. Muhtemelen yemek için vaktin olmadığını düşündüm."

"Haklısın." Güldüm. Kutuyu ondan aldım ve içine bakarken gülüm. Kafeteryadan aldığım tarçınlı rulolardan biriydi, üzeri krema kaplıydı. "Teşekkür ederim."

"Hep tatlı yiyorsun, o yüzden seversin diye düşündüm," diye mırıldandı. "Ve bir karamelli mocha." Bardağı ellerime bıraktı.

Bir kaşımı kaldırdım. Kahve siparişimi nereden biliyordu?

"Dikkat ediyorum," dedi savunmacı bir tavırla.

"Hadi o zaman," dedim sırtarak, sıcak fincanı yüzüme tutup bir yudum alırken. "Hadi otobüse binelim."

Dikkatli manevralardan sonra, sadece bir kız telefonunu odasında unuttu ve sadece üç öğrenciyi kaçırdık (muhtemelen uyuyakalmış, çok fazla ödev yapmış veya son dakikada gelmemeye karar vermiş olabilirler), sonunda yoldaydık.

Hazel ve ben asistanlarımızı bu tür küçük gezilere götürdüğümüzde normalde en önde otururduk ama yanımızdaki koltuklarda genellikle çantalarımız olurdu. Bugün, benim yanımdaki koltuk çok doluydu; uzun boylu sarışın bir adam kahvemi içerken beni izliyordu.

"Ne?" diye sordum. Başımı kaldırıp ona bakarak sordum. Otobüsteki kızların çoğu ya koltuk arkadaşlarıyla konuşuyor ya da müzik dinliyordu - karşımadaki Hazel da dahil - bu yüzden birinin konuştuğumuz şeyi dinlemesi konusunda çok fazla endişelenmeme gerek yoktu.

"Yok bir şey. Sadece bugün saçına yaptığın şekli beğendim." Matthew gülümsedi ve sonra uzanıp at kuyruğumdaki bir tutam saçı çekti.

"Teşekkür ederim," dedim. Kısmen günün büyük bir kısmında dışarıda olacağımızı bildiğim ve gözümden uzak tutmak istediğim , kısmen de onu göreceğimi bildiğim için sevimli bir şey yapmak istediğim için saçımı yarı yukarı yarı aşağı yapmıştım. Makyajımı da yapmış olsaydım ve normalde böyle bir şey için giyeceğimden *biraz* daha güzel bir şey giyseydim, bu benimle kendim arasındaydı.

"Biliyor musun," diye düşündüm, "neredeyse haksızlık gibi görünüyor." "Ne?"

"Sen benim kahve siparişimi biliyorsun ama ben seninkini bilmiyorum." Kaşlarımı çattım. O sadece kıkırdadı. "Ne yani. Sakın söyleme, sadece sıkıcı sade kahve mi içiyorsun?"

Matthew güldü. "Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, Noelle."

"Oh, hadi ama. Süt bile mi yok? Ya da şeker?" Şaşkınlıkla ona baktım ve başımı salladım. "Tabii ki hayır, çünkü tatlı sevmiyorsun, o zaman neden kahvene şeker koyasın ki?" Yüksek sesle mırıldandım.

İçkisinden bir yudum daha alarak kıkırdadı.

Gözlerimi kıstım. "Pastayla ne alıp veremediğin var anlamıyorum."

"Noelle, ben hiç pastaya *karşı* olduğumu söyledim mi?" Başımı salladım.

Matthew

Yüzünde yine o sırıtış vardı, sanki bundan zevk alıyormuş gibiydi. "Pastayı severim. Sadece düzenli olarak yemem."

"Oh."

"Ama seni tatlı yerken izlemek hoşuma gidiyor." Nefesinin altında mırıldandı, "Bence çok tatlı." Neredeyse onu duyamayacağım kadar ama duydum.

"O da ne?" Işıldadım. İltifatı, bana sevimli neden vücudumda bir telaş yaratmıştı?

"Hiçbir şey," diye homurdanarak başını otobüsün önüne doğru çevirdi.

Ama dudaklarının kenarındaki küçücük gülümsemeyi ya da birbirimize çok yakın oturuşumuzu -neredeyse değiyorduk ama tam değmiyorduk- kaçırmadım. İkimizden biri bir santim daha yaklaşırsa, kalçalarımız birbirine değecekti ve neredeyse kot pantolonumun içinden onun sıcaklığını hissedebilecektim.

Neyse ki hayvanat bahçesi kampüsten çok uzakta değildi ve sadece birkaç dakika sonra içeri girdik, bu da beni potansiyel olarak kendimi daha da utandırmaktan kurtardı.

Evet, sanki bu zaten olmayacaktı gibi.

Herkes otobüsün dışında toplandıktan sonra kızlara döndüm. "Pekâlâ, hayvanat bahçesi bugün saat beşte kapanıyor ve otobüs beş buçukta kalkacak, yani saat beş buçukta burada buluşacağız. İyi eğlenceler ve bir şeye ihtiyacınız olursa Rachel ya da Jessica'ya mesaj atmaktan çekinmeyin." Bizimle gelen iki asistan yardımcısına baktım. "Bence hepinizde numaraları olmalı."

Herkese el sallayarak veda ettik ve sonra Matthew'a döndüm. "Önce neyi görmek istersin?"

Güldü. "Sana en son ne zaman hayvanat bahçesine gittiğimi söyleyemem."

"Şeyllll," dedim, işaret parmağımı çeneme vurarak sanki düşünüyormuşum gibi. "Çocukken en sevdiğin hayvan hangisiydi? Oradan başlayabilir miyiz?"

İşte bu şekilde kendimizi kutup sergisinde kutup ayılarına bakarken bulduk. Buzun üzerinde yuvarlanırken ve yüzerken birkaç fotoğraflarını çektim ve yanımdaki iri adama bakmaktan kendimi alamadım.

"Bana seni hatırlatıyorlar," diye kıkırdadım.

"Hm?" Dalgın bir şekilde, gözlerini suyun içinde yüzen ayıdan ayırarak söyledi.

Ona sahte bir ifadesi verdim. "Huysuzlar. Ve büyükler."

Kıkırdadı ve sonra kulağımın yanına eğilip kulağıma fısıldadı, "Sanırım ben daha çok bir kurda benziyorum." Matthew bana şeytani bir sırıtış attı.

"Oh, öyle mi? Sen bir kurtsan, ben neyim?"

Geri çekilip bana baktı, beni değerlendirdi ve sonra başını salladı. "Küçük bir kıvılcık tilki."

Güldüm. "Burada onlardan olmaması çok kötü, değil mi?"

"Evet," diye başını salladı ve sonra başını tekrar kutup ayılarına doğru çevirdi. Yüzündeki acımasız ifadeyi fark etmeden edemedim.

"Sorun nedir?" Elimi onunkinin yanındaki parmaklığa koyarak sordum. Tam olarak dokunmadım ama-

Matthew sadece başını salladı ve sonra yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirdi. "Yok bir şey. Hadi, bir sonrakine gidelim."

Eli benimkine kaydı ve onu bir sonraki sergiye doğru çektim. Penguenlere bakarken ve ona hayvanat bahçesinde rehberlik ederken bile ellerimiz bir daha hiç ayrılmadı. Sanki birbirlerine yapışmış gibiydiler. Acaba o da benim gibi mi düşünüyordu diye merak ettim: Onun elinin benim elimde olması bu kadar doğru mu hissettirmeliydi? Parmaklarımın arasındaki boşluklar onunkilerin arasından kayması için mükemmel bir şekilde mi yapılmıştı?

Su samurlarının önünde durduk ve nefesim kesildi. "Aman Tanrım. Gabbi'ye bir fotoğraf göndermeliyim." Matthew' baktım, biraz açıklama yapmaya çalışıyordum. "Barda tanıştığın esmer kız mı? Su samurlarına bayılır. En sevdiği hayvan onlar."

Bana sessizce başını salladı ve etrafta koşuşturan ve sonra küçük kaydıraklarından aşağı kayarken tekrar tekrar suya dalan su samurlarının birkaç fotoğrafını çekmemi izledi.

Telefonumda Gabbi'ye bir mesaj yazarken "Çok tatlılar," dedim.

Su samurları merhaba diyor ve oynarken çekilmiş bir fotoğraf ve kısa bir video ekledim

suyun içinde. Burada yeterince uzun süre durursak onları yüzerken ve el ele tutuşurken görebileceğimizi umuyordum. Ama öyle bir şansımız yoktu.

"Evet," dedi Matthew ama başımı kaldırdığımda *bana* bakıyordu.

Matthew telefonuma uzanarak, "Ver şunu bana," dedi. "Ne?"

Telefonu elimden aldı ve sonra kamerayı açıp ikimizin selfie'sini çekerek beni şaşırttı. Telefonumu elime geri koyarken öylece bakakaldım.

Ne? "İşte. Artık telefonunda benim için bir fotoğraf var." "Biliyor musun," dedim, ellerimi kalçalarımaya koyarak, "bu benim

Bay Harper."

"Şey, Bayan Hastings, sanırım bunu çözebilirim," dedi ve telefonunu çıkarıp bir şeyler yazdı.

Telefonum çaldı ve "**İşte şimdi oldu**" yazısını okuduğumda hiç şaşırmadım.

Ona tekrar baktım ve o da sırtıttı.

"Sırada ne var, tatlım?" Matthew gözlerinin içi gülerek sordu. Diğer şeylerin yanı sıra Zürafalara da ev sahipliği yapan Afrika Savanı habitatına doğru ilerlerken ellerimizi tekrar kenetledim.

Onları korkuluklardan birlikte izledik ve Matthew'un elini sıktım. Bütün gün kafasının karışık olduğu belliydi ama nedenini bilmiyordum. Aslında onun hakkında çok fazla şey bilmiyordum, bu yüzden onu neyin rahatsız ettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu, sadece onu tekrar gülümsetmek istediğimi biliyordum.

Omzumla onu dürttüm. "Hadi, hoşuna gideceğini düşündüğüm bir şey biliyorum," dedim, yüzümde hınzır bir gülümseme belirdi.

"Öyle mi?" diye sordu ve onu Dippin' Dots standının önüne götürdüğümde güldü. "50 derece havada dondurma mı yemek istiyorsun?"

"Hadi ama, hayvanat bahçesi *deneyimi* gibi. Hayvanat bahçesinde Dippin' Dots almalısın." Gözlerimi ona diktim. "Nasıl eğlenileceğini biliyor musun ki?"

"Elbette, nasıl eğleneceğimi biliyorum!" Kollarımı kavuşturdum.

"Kanıtlarla o zaman."

O sıkıcı olduğu için onunla dalga geçtiğim vanilyayı aldı, ben de Doğum Günü Pastası aromasını aldım. "Mm," dedim bir banka oturduğumuzda, yan yana, kalçalarımız birbirine değiyordu. "Gördün mü, bu iyi bir fikir değil miydi?"

Bir kaşık yedi ve sonra komik bir yüz ifadesiyle bana baktı. "Bunlar çok garip."

"İmkânı yok." Şok içinde elimi kalbimin üzerine koyarak ona baktım. "Daha önce hiç Dippin' Dots yemedin mi? Buralı olduğuna emin misin?" Kaşığımı ona doğrulttum, ciddiye dim.

Güldü. "Evet, Noelle. Ailem her zaman normal dondurma alırdı. Normal insanlar gibi."

Gözlerimi kısmıştım. "Benim *normal* olmadığımı mı ima ediyorsun?" Alınmış gibi yaparak sordum. Ama bu alay, bu şakacı şakalaşma... doğru hissettiriyordu. Matthew'un suratının asık olmaması da iyi gelmişti.

Konuyu değiştirdi, oturduğumuz yerden hayvanat bahçesine bakarken kaşığını fincanına dayadı. "Burayı gerçekten seviyorsun, ha?"

"Evet. Annem ben küçükken beni buraya getirirdi," dedim ona bakarak. "Bu yüzden burası bana hep evim gibi gelmiştir."

"Peki ya baban?" diye sordu ve cevap vermem bir an aldı.

"Ben yapmadım..."

"Oh." Eli benimkini buldu ve biraz sıktı. "Konuyu açtığım için özür dilerim. İstemiyorsan bu konuda konuşmak zorunda değiliz."

Başımı salladım. "Sorun o değil. Sadece... Onunla bu anları hiç yaşayamadım." Dudağımı ısırdım. "Hep annem ve ben vardık."

"Özür dilerim," dedi birkaç vuruştan sonra. "Zor olmuş olmalı."

"Hem öyleydi hem de değildi. Mesela... küçükken ne kaçırdığımı bilmiyordum, anlıyor musun? Onu özleyecek bir babam olduğunu hatırlamıyordum. Ve sonra sanırım büyüdüğümde..." Omuz silktim, dondurma kabımı iki elimin arasında tutarak soğuktan titrememeye çalıştım.

Sadece başını salladı ve Dippin' Dots'umu yemeyi bitirdiğimde - muhtemelen onlar için çok soğuktu, ama bunu ona itiraf edecek değildim - beni ayağa kaldırdı, elimi tuttu ve tekrar yola koyulduk, hayvanat bahçesinde dolaşıyorduk. Aslanlar, kaplanlar ve ayılar, aman Tanrım!

"Burada kırmızı pandalar olduğunu biliyor muydun?" Onu sergiye doğru yönlendirerek, babam hakkında konuşmaktan uzaklaştığım için minnettar olduğumu söyledim. Söylemek istediğim daha çok şey vardı ama hazır mıydım, kalbim bunları ona açmaya hazır mıydı, bilmiyordum.

Birlikte yürüdük ve kırmızı pandaların oyununu izlerken gülümsemeden edemedim; bu şeyler çok sevimliydi ve eğer sesli bir şekilde *aww* a

birkaç kez yüksek sesle söyledim. *Özür dilerim*. Elimde değildi. Sevimli şeyleri hep sevmişimdir.

Gün sona ererken ve son bir tur attıktan sonra, birbirimize yaslanarak gün batımını izlerken, içime yayılan bu doğruluk hissine engel olamadım. Sanki bugün burada, onunla birlikte olmam gerekiyordu.

Asistanlarımdan bazılarını gün boyunca etrafta görmüştük ve onlara el salladığımda ya da bana soru sormak için geldiklerinde durduğumda her zaman garip bir şekilde ayrılmıştık. Ama o zaman bile bu çok doğal geliyordu. Hatta yanımıza gelen ikinci sınıf öğrencilerinden ikisi Matthew'u tanıyıp ona Finans'a Giriş dersinde olduklarını söylediklerinde bile. Onlar gittikten sonra verdiği tepkiye kıkırdamış olabilirim - mahcup görünüyordu. Biraz da beti benzi atmıştı ama yan tarafını çimdikledim ve onu flamingolara doğru çektim.

Hediyelik eşya dükkanının yanında durduk, birbirimize bakıyorduk, birbirimize dokunmayacak kadar uzak ama yüzünü, boğazının çizgilerini, çenesindeki kırışıklıkları inceleyebileceğim kadar yakındık. Uzanıp parmaklarımı üzerinde gezdirmek, elimle yüzünün pürüzlü kenarını izlemek için garip bir istek duydum. Ama yapmadım ve orada öylece durduk, donup kalmıştık. Birbirimize bakıyorduk.

Birbirimizi solumak.

Boğazını temizledi. "Bugün için teşekkür ederim. Hayvanat bahçesine en son gittiğimde... Uzun oldu." "Önceki günle ilgili olarak şunu söylemek istiyorum" demeden önce durakladı ama tıkanıdı.

"değil," diye ısrar ettim. "zorunda değilsin."

Matthew iç geçirdi, neredeyse kendine kızmış gibiydi. "Bunu seninle paylaşmak istiyorum. Hepsini. Ben sadece..." Çok kaybolmuş görünüyordu, gözleri acı ve kafa karışıklığıyla doluydu ve her ne hissediyorsa, bunun derinlerde bir yerde gömülü olduğunu biliyordum. Korkularını ve endişelerini benimle paylaşırken rahat hissetmesini istiyordum ama hazır olmadan önce değil. Kalbini güvende tutmak istediğimi, ona bir şey olmasına izin vermeyeceğimi anlamadan önce değil.

"Hazır olduğunda." Sıcak bir gülümsemeyle ona güven verdiğimi umdum, kollarımı ona dolama ve tam burada, hayvanat bahçesinin hediyelik eşya dükkanının önünde ona sarılma isteğime karşı koydum.

Başını salladı ve gözlerini kırptığında o parlak mavi gözler biraz daha berrak görünüyordu. Matthew güven verici bir şekilde omzumu sıktı ve "Bugünü çok özel kıldın" dediğinde içimin eriyeceğinden emindim.

Hayal mi ettim? Gözlerinin dudaklarıma nasıl kaydığını hayal etmiş miydim?

Eğer daha derin nefes alıyor olsaydım, dilimi alt dudağımda gezdirip onu ıslatsaydım, bunu fark edeceğimden emin değildim. O anda hiçbir şeyi fark edeceğimden emin değildim. Ne asistanlarımdan biri yanıma geliyordu, ne fırtına üzerimize yağıyordu, ne de dünya sona eriyordu.

Çünkü sadece Matthew ve ben birbirimizin gözlerinin içine bakıyorduk ve harika bir an için önemli olan tek şey buydu. Bir buzul havuzu gibi güzel, buz mavisli gözleri bir şekilde bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

Ve umarım benimkiler de bu hisleri ona iletmiştir. *Güvendesin. Sana değer veriliyor. İsteniyorsun.*

Neden bu kadar güçlü duygular hissettiğimden emin değildim - çünkü bu delilik değil miydi? Ama Matthew'un gözlerine baktığımda bunu *hissettim*.

Sonra bir göz kırptım ve her şey bitmişti; tüm öğrencileri otobüse geri topluyor ve kampüse dönüş yolculuğumuz için yerleşiyorduk. Oturduğum yerde Matthew Harper'la bacak bacak üstüne atmıştık, ellerimiz tehlikeli bir şekilde birbirimize değmek üzereydi.

Kısa bir yolculuk olmalıydı, ancak trafiğe takıldık ve ben farkına bile varmadan omzuna yaslanıp uyuyakalmış olmalıyım çünkü "Noelle, döndük" diye fısıldarken dudakları alnıma değiyordu.

Bir sıçrayışla doğruldum, neredeyse başımı koltuk başlığına çarpıyordum. "Özür dilerim," diye mırıldandı.

Başımın arkasını ovuşturarak başımı salladım. "Sorun yok." Ona baktım ve sesimi alçalttım. "Sert bir kafam var." Ve sonra ona göz kırptım.

Bu da ne demek oluyor?

Çok aptaldım. Kendi suratıma bir tokat atabilirdim. Bunun yerine iç çektim ve Matthew'un arkasında otobüsten indim.

Ve eğer inerken o kotun içindeki kıçını izleseymdim... Kimse baktığım için beni suçlayamazdı, değil mi? Vücudu objektif olarak inanılmazdı. Sıkı, fit ve her şeyiyle.

En alt basamağa çarptığımda elini uzattı, yere inmeme yardım etti ve sonunda o an gelmişti. Binamın dışındaki çimlerin üzerinde duruyordum, iyi geceler demek zorunda kalacaktım ve büyümlü günümüz sona erecekti.

Tekrar iç çektim. Gerçekten bitmesini istemiyordum.

"Bugün çok eğlendim," diye gülümsedi. "Bir daha Kızıl Pandaları görüp de seni düşünmeyeceğimi sanmıyorum."

"Peki ya sen?" diye sordum. Bana sadece göz kırptı.

"Ne?"

Yüzüm bir sırıtışa dönüştü. "Beni düşün." Göz kırptım.

Başını salladı ve burnuma fiske vurdu. "Sen çok..."

"Büyüleyici mi? Çekici mi? Önemli mi?" Saçlarımı hafifçe savurdum ve ellerimi kalçalarımaya dayadım. *Güzel mi? Hoş? İnanılmaz mı?* Dilinin ucundaki kelimenin ne olduğunu bilmek istiyordum. duymak, başımdan ayak parmaklarıma kadar içimi sıcaklıkla doldurmasına izin vermek istiyordum.

Ama o sadece başını salladı ve kendi kendine kıkırdadı. "İyi geceler, Noelle. Gelmemeye izin verdiğiniz için tekrar teşekkür ederim."

"Hazel'a söyleme ama sanırım seninle onunla eğleneceğimden daha çok eğlendim," diye fısıldadım. Matthew arkasını dönüp kamyonetine doğru yürümeden önce bana gülümsedi.

"Ya Matthew?" Dedim ve o da arkasını dönüp bana baktı. Ellerini paltosunun ceplerine sokmuştu ve saçlarının dışarıda geçirdiğimiz günün etkisiyle biraz rüzgârda savrulmuş, biraz da dağılmış halini seviyordum. "Akşam yemeği hakkında..."

Sanki en kötüsünden korkuyormuş gibi kaskatı kesildi. Sanki onu reddedecekmişim gibi. Sanki bunu gerçekten yapacakmışım gibi. Özellikle de bugün paylaştığımız onca şeyden sonra.

"Çok isterim." Gülümsedim. Ve sonra, çok işveli bir şekilde, tam boyuma göre ayağa kalktım (onun 1.80'lik boyuna kıyasla çok fazla değildi) ve dedim ki, "Yarın akşam. Beni saat yedide al."

Rahatlamış bir nefes verdi ve ağzının sol köşesi yukarı doğru eğildi. "Yarın görüşürüz, Bayan Hastings." Gözleri eğlenceyle parlıyordu.

Yaklaştım ve beni kollarına çekti. Ve sonra sarıldık. Matthew Harper'a sarılıyordum, burada, yurt binamın önünde. Kollarımı ona doladığımda ve yüzümü göğsüne gömdüğümde kendime engel olamadım. Onun kokusunu içime çektim, çam ağaçları, insan ve sadece *ona* ait olan bir şey gibi. Onun kollarında kendimi doğru hissediyordum, henüz bitmesini istemediğim bir doğruluk hissi. Uzun boylu gövdesine yaslanıp iç çekerken bile onun güçlü tutuşundan çıkmak istemiyordum.

"İyi geceler Noelle," diye mırıldandı saçlarıma.

"İyi geceler Profesör Harper," dedim göğsüne doğru, sonunda vücudunun sıcaklığını da yanına alarak çekilmeden önce.

Onun yokluğunda zaten ne kadar soğuk hissetmeme rağmen, kopan bağımızdan duyduğum hayal kırıklığını göstermek istemedim, bu yüzden ona tekrar göz kırptım - benim neyim vardı ki - ve sonra topuklarımın üzerinde dönerek neredeyse sekerek binaya geri döndüm.

O gece yatağında uzanırken bile gülümsememi engelleyemiyordum. O günü, onunla geçirdiğim her muhteşem anı zihnimde tekrarlıyordum. Gördüğümüz, bize merhaba diyen tüm asistanlarıma rağmen, bir şekilde gün sadece bizimmiş gibi hissettirdi. Sanki daha anlamlı bir şeymiş gibi.

Sadece el ele tutuşmak bile vücudumda bir heyecan yaratmıştı, varlığının her santimini aydınlatan kıvılcımlar. Dudaklarını dudaklarımda hissetmenin nasıl bir duygu olabileceğini düşünmeden edemiyordum. Midemde kıvrılan arzu; beni ihtiyaçtan çılgına çeviren bir istek. Bu arzu nereden geliyordu? Üç yıldır kimseyle -romantik *ya da* cinsel olarak- birlikte olmamıştım. Ve kaşıntıyı kaşımaya, bedenimin ihtiyaçlarını karşılamaya çalıştığımda, *doğru* hissetmemiştim. Öpüşmekten öteye gidememişim ve o zaman bile yanlış hissetmişim.

O zamanlar anlamadığım bir şeye ihanet.

Ama şimdi, öyle hissediyordum. Sanki tüm hayatım boyunca birini beklemişim gibi. Bunu bekliyordum. Onu bekliyordum. Çünkü bana dokunduğunda... Ruhumu ateşe verdi. İçimi sıcaklıkla, mutlulukla ve bir şekilde... belki de her şeyin yeniden yoluna girebileceğine dair bir inançla doldurdu. Kendimi onun içinde kaybedebilir ve asla bırakmayabilirdim.

Beni asla terk etmeyeceğini.

Yüzümü yastığa gömdüm ve onun kokusunu bir kez daha içime çekebilmeyi diledim. Vedalaşırken bana nasıl sarıldığını, beni nasıl değerli biriymişim gibi sıkıca tuttuğunu hatırlıyordum. Kendimi göğsüne bastırışımı, onun kokusunu içime çekişimi. Onun gücünü. Beni bedenine sarmasının verdiği hissin üstesinden gelemiyordum. Sanki yanıyordum ve beni için onun dokunuşuna ihtiyacım vardı. Ya da belki beni yakmasına izin verirdim ve bu sıcaklığın tadını birlikte çıkarabilirdik.

Telefonum çaldı ve komodinden almak için doğruldum.

Hazel'dan bir mesajdı, küçük bir göz kırpan yüz emoji ve ekinde bir fotoğraf vardı. Mesajı açtım ve sanırım nefesim boğazımda düğümlendi. "Ah, Hazel, seni sinsi köpek."

Bu bizdik -Matthew ve ben- arkadan. El ele tutuşmuştuk, arkamızdaki Hazel'dan tamamen habersizdik ve ben onun söylediği bir şeye gülüyordum. Ya Matthew'un yüzündeki ifade? İçindeki sıcaklığı görmezden gelemezdim.

Gözleri, bana bakarken gülümsemesi kelimelerin ifade edemediği şeyleri ifade ediyordu. Çok güzeldi ve bu anıyı sonsuza dek saklayacağımı biliyordum.

Nutkum tutulmuştu, *nefesim kesilmişti* ve eğer dikkatli olmazsam bu adama umutsuzca aşık olacağımı biliyordum.

Belki de zaten öyleydim.

TMELVE

Matthew

Iona tekrar sarılmak istedim. Onu kollarıma almak ve asla bırakmamak istedim.

Sanki bu kızı aklımdan çıkarmaya kararlı olsam bile, düşünebildiğim tek şey oydu. Güzel, tutkulu ve gülümsediğinde gözleri parlayan küçük kıız saçlı kız hakkında. Ve günü birlikte geçirdikten sonra, bana kendini açtıktan, geçmişini anlattıktan sonra... Kendimi durduramadım. Bir ay içinde, onun gülümsemesini görmekten zevk almaya başlamıştım. Ve ondan hoşlanmamam gereken her şekilde hoşlandığımdan emindim.

Kendimi hiçbir zaman çok gözlemci biri olarak görmemiştim ama son birkaç hafta içinde bir şekilde Noelle'in programını öğrenmiştim. Ve onun orada olacağını bildiğim sabahları kafeye gitmekten kendimi alamıyordum, bir masada oturuyor, kahvesini yudumlarken ve sabah ikramını yerken dizüstü bilgisayarında çalışıyordu. Orada, onun karşısında oturup çalışmasını izlemeyi seviyordum. Elimde değildi. Başkalarıyla konuşurken gözlerinin nasıl parladığını izlemeyi seviyordum.

Gürültücü, inatçı ve bazen de biraz şımarıktı ama asla geri adım atmazdı. Soru sormaktan veya fikrini söylemekten asla korkmazdı.

Şefkatliydi ve insanlara yardım etmek için her zaman elinden geleni yapardı. Onu sakinleriyle konuşurken görmüştüm ve onlara ne kadar değer verdiği çok açıktı. Noelle her zaman birinin neye ihtiyacı olduğunu biliyor gibiydi ve birinin onun gününü güzelleştirdiğini söylemek beni her zaman gülümsetirdi. Neredeyse havada süzülüyor gibiydi. Noelle'de bu... neşeli sihir vardı ve bundan tarif edemeyeceğim kadar keyif aldım

Onda en çok sevdiğim şey buydu. Sadece güzel değil, aynı zamanda düşünceli olması. Türünün tek örneği.

Ve... *sonra* onun vücudu vardı, ilk günden beri beni şehvetten çıldırtan manzara. Ona sahip olmak istiyordum, ona dokunmak istiyordum. Onu bu kadar çok istememden nefret ediyordum. Tanrım, hoşuma gitmesinden, geceleri gözlerimi her kapattığımda tek görebildiğim onun kıvrımlı vücudu ve omzunun üzerinden o mükemmel kızıl saçlarını savurması olmasından nefret ediyordum. Gerçek şu ki, hiç de nefret etmiyordum. Giyinişini seviyordum; kıvrımlarını saran, mükemmel kum saati figürünü ortaya çıkaran her giysi, Oregon'daki soğuk kış iklimi nedeniyle sık sık giydiği kazakların veya balıkçı yakaların altında bile. Bu kadar güzel olmasına bayılmışım - büyüleyiciydi. Kesinlikle, nefes kesici bir şekilde büyüleyiciydi.

Orada bir şeyler olduğunu biliyordum etkilendiğini, aramızdaki kıvılcımın iki yönlü olduğunu... Bunu hissedebiliyordum. Ama bunun hakkında konuşmamıştık. Ve... benimle bu şekilde ilgileniyor muydu ki zaten? Onunla ne istediğimi merak etmeye başlamışım ama o benimle istemiyorsa bunların hiçbirine sahip olamazdım.

Hâlâ yirmili yaşlarındaydı, benim gibi birine bağlanmak için çok gençti, değil mi? Otuz yaşında, istikrar arayan, yuva kurmayı düşünmekten kendini alamayan birine. Bir eş bulmayı. Noelle'in önünde ne istediğini bulması için koca bir hayat vardı ve ben... istediğinin ben olmadığımıdan oldukça emindim.

Ve bu çılgıncaydı, değil mi? Bu şekilde düşünmem bile çılgıncaydı çünkü uzun zamandır biriyle birlikte olma fikrine kararlılıkla karşı çıkıyordum. Elbette hâlâ endişeliydim, çünkü birini sevmek onu kaybedebileceğiniz anlamına geliyordu, ama Noelle'e yaklaştıkça daha çok merak ediyordum. Acaba aradığım kişi bu muydu? Buna değecek tek kız o muydu?

Ama nereden başlayacaktım ki? Bu tür bir konuda, yani ilişkiler konusunda çok fazla deneyimim olmadığını itiraf etmekten nefret ediyordum. Elbette, birkaç sıradan ilişkim oldu. Ne olduğumu bilecek kadar kadınla birlikte olmuşum.

ama bunun dışında, gidip kadın aramam gerektiğini hissetmemiştim. İşlerin yürümemesi için hep bir bahanem vardı.

Ve bunun Noelle'e olmasını istemedim.

Ailem üniversitenin ikinci yılında öldükten sonra, kendimi derslerime gömdüm ve zamanla kalbimin kırılmasını riske atmamak için nedenler bulup bulmadığımı ya da tanıştığım kızlarla *ilgilenip ilgilenmediğimi* merak ettim.

Ama sonra karşımda Noelle duruyordu ve hayatımda onu istediğimden daha *fazla* istediğim bir kadın olduğunu sanmıyordum. Onunla sadece kovalamacanın heyecanı yüzünden mi ilgileniyordum? Yoksa onun görüntüsünün zihnime kazınmasına neden olan daha başka bir şey miydi?

Vedalaşırken, ben ona sarılıp gün için teşekkür ettikten sonra, o yatakhanesine geri dönmek için dönmüştü. Ben de yerimden kıpırdamamış, onun gidişini izlemiştim, ta ki *akşam yemeğiyle* ilgili bir şeyler söyleyene kadar.

Midemin neden düştüğünü bilmiyordum ama düşmüştü. Bakışlarının ruhumu delip geçtiğini hissetmeden önce gözlerim kaldırımdaki ayaklarıma düşmüştü. *Çok isterdim*. Gözlerim tekrar onunkilere kaymıştı ve yüzündeki gülümseme o kadar büyüktü ki neredeyse sendeleyecektim. Şu anda bile o gülümsemenin bende yarattığı etkiyi hissediyordum.

Bana el sallamak için elini kaldırdı ve sonra yatakhanesine geri döndü.

Gün içinde bana sadece bu küçük buluşmalardan, kampüste karşılaştığımız ve beni ateşleyen bu küçük olaylardan daha fazla zaman ayırması için onu ikna edebilmeyi diledim. Kahve dükkanında ve sonrasında yaptığımız yürüyüşte olduğu gibi daha fazla gün istiyordum. Onun tüm günlerine ve tüm gecelerine sahip olmak istiyordum, çünkü her zaman, her zaman onun parlak gülümsemesi ve sıcak tavırla çevrili olmak istiyordum.

Ve hangi düşüncenin beni daha çok korkuttuğundan emin değildim. Onu yanımda istemem mi yoksa ona yakın olmak için daha fazla bahane bulmam gerekecek olması mı? O gece barda bir şeyler değişmişti; bu kız benim olmasa bile yeni bir korumacılık. *Ama öyle hissediyordu!* Beynim çılgılık attı.

Kollarımda benimmiş *gibi hissediyordu*. Otuz yıllık hayatımda hiç yaşamadığım bir şeydi bu. Biriyle gerçek, hakiki bir bağ. Dokunduğunuzda hissettiğiniz küçük kıvılcımlar. Noelle ile ilk kez hepsi vardı.

Şimdi tek yapmam gereken onu nasıl elimde tutabileceğimi bulmaktı. Ona nasıl sahip olabileceğimi.

-Ve onu tutmak. Çünkü onu bırakmak ya da ondan vazgeçmek istemiyordum.

Onu istedim. Hayır. Ona ihtiyacım vardı.

~ ~ ~

Saat tam yedide kamyonetime yaslanmış, Noelle'in kapıdan çıkıp gecenin serin havasına girmesini bekliyordum.

Onu görmek için sabırsızlanıyordum. Sesimin bir ergen gibi çıktığını biliyordum, sanki tüm bu hormonlar beynimi kontrol ediyor olmalıydı, ama elimde değildi. Hayatımda ilk kez vücudumun bana söylediklerini görmezden gelmiyordum. Ve vücudum bana Noelle'i çok istediğini söylüyordu.

Ve akşam yemeği - akşam yemeğine gidiyorduk. Çenemdeki hafif kirli sakalı ovuştururken bile hiçbir şey yüzümü kaplayan sırtımayı azaltamazdı.

Muhtemelen bunun bir randevu olduğunu belirtmeliydim. Gerek var mıydı? Hay sikeyim. Üzerimde güzel bir pantolon, düğmeli bir ceket vardı, hatta takım elbise ceketini bile giymiştim ama Noelle'e bunun bir yemekten başka bir şey olduğunu söylememiştim, değil mi?

Bunu ima etmemiş miydim? İma etmemiş *miydi*?

Binadan çıktığında paniklemem yarıda kesildi, dar beyaz balıkçı yaka kazak bir elbise giymişti ve taba rengi ayak bileği botları vardı, *ve-vay* canına.

"Merhaba." Bana küçük bir el salladı.

"Noelle. Hey." Ellerimi saçlarımda gezdirdim. Gözlerimi alamıyordum. Tanrım. O kadar güzeldi ki. Ve eğer ona bakabiliyorsam, neden başka bir şeye bakmak isteyeyim ki?

Önümde dururken çantasının zincirini sıkıca kavradı. "Ee, nereye profesör?" Başını bana doğru eğdi.

Boğazımı temizledim ve ona elimi uzattım. ". mi?"

Noelle'in onu götürmek için seçtiğim yeri beğeneceğini umuyordum. Bunun *neden* önemli olduğunu bilmiyordum, ama birden önem kazandı. Bir anlık farkındalık beni şimşek gibi çarptı: Bu kız ve onu mutlu etmek söz konusu olduğunda benim için her şey önemliydi. Sanki onu gülümsetmek dışında yapabileceğim bir şey olduğu aklımın ucundan bile geçmemişti.

"Matthew." Park yerinde kamyonetimin yanında durdu. "Bu... bir *Randevu* mu? Burada ne işimiz var?" İkimizin arasında eliyle işaret etti.

"Bunun bir randevu olmasını istiyor musun?" Tereddüt edince ona doğru bir adım attım ve kulağına yaklaştım. "İnan bana, tatlım. Bunun bir randevu olduğunu anlayacaksın, tamam mı?" Geri çekildim, ona bir gülümseme attım ve kapıyı açtım.

Noelle bir an için bana baktı, yanakları biraz kızarmıştı ve dudakları tamamen öpülebilir görünüyordu.

Yolcu koltuğuna oturmasına yardım ettikten sonra kapısını kapattım ve sürücü tarafına geçtim. Yol boyunca Noelle gününden, asistanlarından ve kızlarının dünkü hayvanat bahçesi gününü çok sevdiklerine dair nasıl çok fazla geri bildirim aldığından bahsetti. Önüme bakarken kendi kendime gülümsedim - çünkü gülümsemek zorundaydım. Normalde böyle boş konuşmalar beni rahatsız ederdi. Havadan sudan konuşmalar, önemsiz sohbetler... Bunlarla daha önce hiç uğraşmamıştım. Her zaman işe koyulmak, sadede gelmek istemiştim.

Ama Noelle ile? Onunla birlikte olmadığım zamanlarda gününün her saniyesini dinlemek istediğimi fark ettim. Her konuşması, her anlamsız hikayesi, her sırtışı ve kıkırdaması beni büyülüyordu.

Plan yapmak için o kadar zamanım olmamıştı -yirmi dört saat hiç bu kadar uzun ve aynı zamanda bu kadar kısa gelmemişti- ama böyle bir şey olursa onu nereye götürmek isteyeceğimi bir süredir biliyordum.

Gözleri kayarak benimkilerle buluştu ve sonra birden utanarak yüzünü kalın kazağının içine gömdü. Kıkırdadım ama sessizce sürmeye devam ettim.

Sonunda restorana yanaştık: en sevdiğim küçük İtalyan hâlâ aile işletmesi.

Atmosfer zincir restoranlardan çok farklıydı: küçük, sıcak ve rahat. Dışarıda ışıklar yanıyordu ve

Ağaçlara asılmış ışıklar, neredeyse romantik hissettiriyordu.

Kapıyı açarken Noelle'e elimi uzattım, elini benimkinin içine soktuğunda ona dokunabildiğim için minnettar oldum. Keşke ona yardım ederken daha fazlasını yapabilseydim, mesela ellerimi beline dolayıp onu *kaldırabilseydim*. Ve sonra, belki de onu anlamsızca öpmeden önce etrafında döndürürdüm. Ve sonra - *ancak o zaman* - yemeğe giderdik.

Ama bunların hiçbiri için çok erkendi. Ve düşündüm ki... Dudaklarına baktığımı fark etmiş olsa bile, benim onu öpmek istediğim gibi o da beni öpmek istemiş olsa bile, onu korkutmak istemiyordum. Kuyruğunu bacaklarının arasına kısıtırıp benden kaçmasını istemedim.

Işıklara ve mahallenin ortasındaki küçük restorana bakarken küçük bir şaşkınlık sesi çıkardı. "Burası çok şirin."

İçeri girip iki kişilik bir masa istediğimizde elini sıkıca elimde tuttum. Ona dokunmayı bırakmak istemiyordum. Hayvanat bahçesindeki dünden sonra... İkimizin de aramızdaki bu bağı kaybetmek isteyeceğini sanmıyordum. Elimde değildi. Onun eli benim elimdeyken her şey çok doğru geliyordu. Ve belki de böyle hissetmek için biraz erkendi - onu tam bir aydır tanımıyordum bile. Ama şimdi ve burada... İlk defa sadece ikimiz vardık.

Masaya geldiğimizde, isteksizce elini teslim ettim ve karşısındaki kabine kaydım.

Garsona siparişlerimizi verdikten sonra Noelle koltuğuna yaslandı ve kollarını kavuşturup masaya dayarken bana en meraklı bakışlarından birini attı. "Yani..."

Ben de onun duruşunu taklit ederek ona sııttım.

"Ee?" Elini kaldırdı ve bir parmağını havaya

kaldırdı. "Ne yapıyorsun?" Bir kaşımı kaldırdım.

"Senin hakkında bildiğim her şeyin üzerinden geçiyorum. Şimdi sus." Noelle şakacı bir tavırla gözlerini bana dikti ve ben de ona bakmaktan kendimi alamadım. Çünkü gerçekten.

"Noelle-"

"Gel . Eğlenceli olacak. Sonra bana bilmediğim daha çok şey anlatabilirsin." Sııttı.

"Bir. Eskiden Seattle'da yaşıyordun." Başımı salladım. "İki." Bir parmağını daha kaldırdı. "Tatlı sevmiyorsun. Kahvene şeker de koymuyorsun. Açıkçası bu çok sıkıcı. Üç, kurtları seviyorsun." Devam etmesi için elimle işaret ettim. "Hmmm, başka ne var." Beynini kurcalıyormuş gibi yaptı.

"Üniversitede basketbol oynardım," dedim.

"Bu mantıklı," dedi gövdeyi süzerek. Güldüm.

"Neden?"

"Çünkü," dedi, gözleri kocaman açılarak. "*Çok uzunsun.*"

"Senin aksine, sen çok küçüksün."

"Hey," diye kaşlarını çatı Noelle, "Ben *küçük* değilim."

"Benim için küçüksün," diye sııttım.

"Ortalama boydan daha uzun olduğumu bilmeni isterim, çok teşekkür ederim. Dev gibi olmana engel olamam."

Garson ekmek getirdi ve ben daha çürütemeden sözümüzü kesti.

Noelle ekmeği aldı ve bir parça kopardı. Yemekten ne kadar hoşlandığını bildiğim için onu yerken izlerken gülümsemekten kendimi alamadım. Garipti,

Birinde böyle bir şeyi fark etmek ne kadar zordu, değil mi? Ama ben fark ettim. Onu yemek yerken her izlediğimde, yemekten ne kadar zevk aldığı belliydi. Ekmeğini ağzına atmadan önce tereyağına bulardı.

Ona yemek yapmak, yemeğimi yerken yüzündeki o ifadeyi görmek için içimde bir dürtü vardı. Onunla hak ettiği şekilde ilgilenmek. Ona karşı hissettiklerimin sahiplenici olduğunu biliyordum ama elimde değildi.

"Ne?" Lokmasını yuttuktan sonra bana sordu.

"Hiçbir şey." Başımı salladım, ona bakışımı değiştirmeye çalışıyordum. Nasıl da her zaman ona takılıp kalıyordum. Belki de kafamı kontrol ettirmem gerekiyordu.

Ya da adamların aklımı başıma getirmesini.

"Pekâlâ, sorulara geri dönelim. Benim hakkımda ne bilmek istiyorsun, Noelle?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Önemli şeyler. Hiç kardeşin var mı? Anneni seviyor musun? Arkadaşlarımı ya da ailemi bir daha göremeyeyim diye beni gecenin karanlığında kaçırarak mısın? İlk öpücüğünü verdiğinde kaç yaşındaydın? Sence bu çılgınca mı? Yani... biraz çılgınca, değil mi?"

"Noelle." Güldüm. "Sen çok..." *Çok güzel. Büyüleyici. İnanılmaz. Seksi. Dürüst. Gürültülü. Gülünç ve utanmaz bir şekilde siz.*

"Ah, yine mi bu?" diye inledi.

"Beklediğimden çok daha fazlasısın," dedim dürüstçe.

Sanki sözlerimi sindiriyormuş gibi bir an durakladı ve kaşlarını bana doğru salladı. "Peki tam olarak ne bekliyordunuz Profesör?"

"Noelle." *Tanrım.* Ona dönelim. Bana böyle seslenmesinden nefret ederdim.

Ama ben *yapmadım*. Aramızdaki bu oyun, aramızdaki gergin çizginin bir parçasıymış gibi hissediyordum. Hat koptuğunda ikimizden birinin ne yapacağını bilmiyordum.

Sipariş ettiği İtalyan sodasından bir yudum alırken bana kıkırdadı. Kahretsin, bu kız ve bitmek bilmeyen tatlı düşkünlüğü.

"Emin değilim," diye kıkırdadım. "Ama önümde oturan bu *küçük*, alıngan kızıl saçlıdan kesinlikle değil." Onu odanın diğer ucunda gördüğüm ilk karşılaşmamızı hatırladım.

Ona, varlığının beni her zaman bir tür manyetik çekime maruz bıraktığını nasıl açıklayabilirdim? Sanki o bir *güneşti* ve benim kaderim hayatımın geri kalanında onun etrafında dönmekti. Ve belki de sadece onun güneş ışığına ihtiyacım vardı.

Hayatım. *Sen güneş ışığı gibisin*, ona söylemek istedim. *Ve yardım edemem ama senin etrafında olmak ve her bir parçasını özümsemek istiyorum.*

Ama konuyu daha fazla uzatmadı ve sonra garson kız yemeğimizle birlikte geldi ve tabağındaki peynirli makarnadan ilk ısırığı alırken Noelle'in gözlerinin parlamasını izledim.

Kendime not: Noelle makarnaya bayılır. Bunun beni neden şaşırttığını, neden uygun bulduğumu bilmiyordum ama bu bilgiyi daha sonra düşünmek üzere dosyaladım.

"Sorularıma cevap vermeyi hiç bitirmedin." Sonunda kaşlarını çatarak bana baktı.

"Soğumadan yemeğini bitir." Çatalımı onun tabağına doğrulttum. "Sonra da sorularınızı cevaplayacağım."

"Ve sonra... Tatlı alabilir miyiz?" Gözleri şekerci dükkânına girmiş bir çocuk gibi parlıyordu.

Evet, onun adına üzüldüm çünkü anında verdiğim yanıt "Elbette. Ne istersen alabiliriz."

Peki ya yüzüne yayılan gülümseme? Buna değdi. Her şeye değdi.
o.

~ ~ ~

Tatlıyı bitirdikten ve hesabı ödedikten sonra - ısrarım üzerine Noelle'in kendi hesabını ödemesine izin vermedim, çünkü onu yemeğe davet eden bendim - sandalyemden kalktım ve elimi uzattım. Onun elini tekrar tutmak istememe neyin sebep olduğunu açıklayamıyordum, ama tek bildiğim hayvanat bahçesi gezisinden beri, onu bardan eve götürdüğümünden beri, hatta belki *ondan* da önce, tek yapmak istediğimin bu olduğuydu.

Elini dışarıda bırakmadım. O da elimden bırakmadı. "Yani..." diye başladı, sonunda bakışlarını topuklu botlarından ayırarak ve gözlerimin içine bakıyordu. Bu şekilde, aramızdaki boy farkını anlayabiliyordum. Ayakkabıları birkaç santim daha uzatmıştı ama yine de ona bakmak için biraz eğilmemi gerektirecek kadar kısaydı ama başına bir öpücük kondurmak için başımı öne eğemeyeceğim kadar da değil.

Yapacağımdan değil. Şu anki ilişkimizin durumunu düşünürsek bu garip olurdu. Arkadaşlık mı? Evet. Bu konuda anlaşmıştık. Bundan daha fazlası olabilir miş gibi gelse de ikimiz de bundan bahsetmemiştik. Henüz bahsetmedik. *Yemeğe çıkmayı* kabul etmesine ve tüm bu gecenin çok daha fazlasını hissettirmesine rağmen.

Ama o noktaya gelmeden önce ona söylemem gereken o kadar çok şey vardı ki - tabii o noktaya geldiysek.

"Tamam. Soruların vardı," dedim, parıldayan ışıkların olduğu ağaçların yanından geçerken. Soğukta bile tek hissedebildiğim Noelle'in elini tutmanın verdiği sıcaklık olması bana garip geliyordu.

Başını salladı ve ben de bana daha önce sorduğu şeyi düşünmeye başladım.

Hiç kardeşin var mı? Anneni seviyor musun? Arkadaşlarımı ya da ailemi bir daha hiç görmeyeyim diye beni gecenin karanlığında kaçıracak mısın? İlk öpücüğünü aldığında kaç yaşındaydın? Sence bu delilik mi?

"Benim bir kız kardeşim var. Annem tanıdığım en iyi kadındır. Seni kaçırmak gibi bir niyetim yok, günışığım. İlk öpücüğümü aldığımda on altı yaşındaydım ama korkunçtu, o yüzden sayılmaması gerektiğini düşünüyorum. Ve evet," diye sözümü bitirdim, ona doğru yaklaştım, dudaklarım neredeyse başının tepesindeydi. "Bunun çılgınca olduğunu düşünüyorum."

Gülümsedi ve Tanrım, onun gülümsemesinin bana yöneldiğini görmek hoşuma gitti. Sadece ona açıkladığım gerçekler yüzünden. Ve evet, belki ona söylemem her şey bu değildi ama bu bir başlangıçtı.

"Tamam. Şimdi sıra bende. Şimdi benim sıram."

Bunu düşünmek için zamana ihtiyacım yoktu. "Neden Salon Direktörü olmaya karar verdiniz? New York'ta yaşamamanın en sevdiğin yanı neydi? Tüm zamanların en sevdiğin tatlısı hangisi? Şimdiye kadar aldığın en iyi Noel hediyesini söyleyebilir misin? Ve son olarak... ne kadar harika olduğunu biliyor musun?"

Kızardı ve ben de elimde olmadan çenesini kaldırıp onunkini tutmayan elimle bana bakmasını sağladım. "İnanılmaz birisin, Noelle; bunu biliyor musun?"

"Bazen hatırlatılmak güzeldir," diye mırıldandı nefesinin altından ve o anda ne kadar özel olduğunun ona yeterince söylenmediğini anladım ve buna inanması için elimden gelen her şeyi yapacağıma yemin ettim. Benim onda gördüğümü onun da görmesini sağlamak için. Hayallerinin peşinden gitmek için elinden gelen her şeyi yapan güçlü, cesur bir kadın.

Hiçbir şey söylemedim, sadece onu izledim.

Sorularımı yanıtlamadan önce derin bir nefes aldı. "New York'tan geri taşındığımda... bir değişikliğe ihtiyacım olduğunu biliyordum. Burada hala çok sayıda bağlantım vardı ve kampüsü her zaman sevmişimdir. Her zaman evim gibi hissettim. Bu yüzden birisi bana iyi bir Salon Direktörü olabileceğimi, üstelik bunun barınma, yemek ve maaşla birlikte olduğunu söylediğinde hemen atladım. New York'ta yaşamakla ilgili en sevdiğim şey..." Yüzünü buruşturdu, sanki

düşünüyordum. "Belki Broadway. Bilmiyorum, orada yaşamayı gerçekte yaşadığımdan daha çok sevmeyi bekliyordum. En sevdiğim tatlı kırmızı kadife cheesecake ve sanırım şimdiye kadar aldığım en iyi Noel hediyesi daktilom olmalı." Gülümsedi. "Kullanışsız olduklarını biliyorum ama çok havalı. Ve bir nebze de olsa kendimi korumak için son soruya cevap vermeyeceğim."

Sokağın sonunda, küçük bir yanında, ışıklandırılmış iki ağacın arasında durduk. Bir saç telini kulağının arkasına doğru taradım.

"Bana başka sorunuz var mı?"

Başını salladı. Sonra iç çekti ve onu kollarımın arasına alıp her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedim. Ama yapamadım, bu yüzden orada öylece durdum, parmaklarımı elinin arkasında gezdirdim, ona kelimelerimle söyleyemediklerimi gözlerimle anlatmaya çalıştım.

Onu istediğim gibi rahatlatmak için çok erkendi ve sormak için doğru şeyin tam tersini seçmeyi başardım, "Babanla... ne oldu? Hayvanat bahçesinde ondan bahsetmiştin..."

Yüzündeki çatık kaşlar bir anda belirdi, keşke geri alabilseydim ama çoktan ortaya çıkmıştı. "Babam... ben üç yaşındayken öldü."

"Oh, Noelle, özür dilerim-"

"Merak etme. Bilmiyordun. Daha önce söylemedim. Ve ben... Ben onu çok az tanıyordum zaten. Hayatının aşkını kaybeden annemdi, biliyor musun? İş yerinde bir kaza oldu ve aniden gitti. O zamandan beri sadece annem ve ben varız."

"Anlıyorum," dedim usulca. Bana baktı ve göstermese bile yüzeyinin altında taşıdığını bildiğim acıyı ne kadar derinden anladığımı bilip bilmediğini merak ettim.

Hayvanat bahçesinde bütün gün yanımda taşıdığım düşünceler. Çünkü en son ne zaman hayvanat bahçesine gittiğimi, Seattle'daki Hayvanat Bahçesi'nde gri kurtların önünde durduğumu hatırlıyordum. Her zaman sevdiğim, her zaman tam olarak tarif edemediğim bir yakınlık hissettiğim hayvanları.

"Noelle-"

Başını iki yana salladı. "Hiçbir şey söylemek zorunda değilsin. Özür dilemene gerek yok. Ben... Ben buna alışmak için uzun zaman geçirdim."

O zaman kırmızı pandaların önünde dururken ona söylemek istemişim ama kelimeleri bulamamıştım. Ama bugün ne söylemem gerektiğini biliyordum. Duyması gereken kelimeleri kalbimde hissettim. Böylece derin bir nefes aldım ve kederimin derinliklerine daldım.

"Annemi ve babamı üniversitedeyken kaybettim. Araba kazasında. Yollarda kara buz vardı ve arabaları kaydı ve yuvarlandı... Neyse ki kız kardeşim o gece bir arkadaşının evindeydi, ama ben... Hiçbir zaman gerçekten kolaylaşmıyor, değil mi?"

"Hayır..." Noelle başını salladı. "Matthew. Bu, neden, hayvanat bahçesinde _."

Başımı salladım, kelimeler boğazımda düğümlendi. "Kız kardeşim benden sekiz yaş küçük. Ailem hayvanat bahçesine en son gittiğinde ben on altı yaşında olmalıydım?"

"Ve bu sana ailen hakkında düşündürdü." Noelle'in sesi titrekti. "Matthew, oraya giderken seni üzdüysem çok özür dilerim. Eğer benim yüzümden-"

Başparmağımı yanağımda gezdirerek, "Üzgün değildim," dedim. "Sadece bazen onları özleyorum."

Dokunuşuma doğru eğildi. "Babam hâlâ burada olsaydı benim hakkımda ne düşünürdü diye hep merak etmişimdir. Benimle gurur duyar mıydı?" Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu ve onu teselli etmek istedim ama hareketsiz kaldım.

"Oh, Noelle," diye fısıldadım. "Seninle çok gurur duyardı. Gurur duyacağını biliyorum. Bu kadar zeki ve güçlüyken nasıl gurur duymasın ki?" Ne kadar etkileyici olduğunu bilmiyor muydu? Tanrım, bir odayı aydınlatması bile... "Sen sadece... güneş ışığıydın, Noelle."

"Matthew," diye nefes aldı ve Tanrım, adımı *böyle* söylediğinde... Kalbim her seferinde bir an durdu. O da fark etmiş olmalı ki sustu. "Ne?"

"Ben sadece... Bana Matthew demenden hoşlanıyorum."

"Bu senin adın, değil mi aptal?" Burnunu kırıştırdı ve ben onun bu bakışına bayıldım. "Artık arkadaş olduğumuzu söylediğini sanıyordum. Arkadaşlar böyle yapar, değil mi? Birbirlerine ilk isimleriyle hitap ederler. Yoksa *Profesör'ü* mü tercih edersin? *Efendim mi?*" Yaramazca sırtıttı.

Sen bir veletsin, demek istedim.

"Öyleyiz." Bunun yerine başımı salladım. Geçmişimizi açıp paylaşmaya başladıktan sonra nasıl olmayabilirdik ki? "Biz arkadaşız, Noelle."

"Evet," diye gülümsedi, gözleri ikimizin arasında duran birleşik ellerimize bakıyordu. "Sanırım öyleyiz." Parmaklarımız birbirine kenetlenmişti ve onun küçük eli benimkinde mükemmel hissediliyordu. Bu sonuca ilk kez varmıyordum. "Arkadaş olduğumuza sevindim, Matthew."

"Ben de Noelle," diye mırıldandım nefesimin altında.

Orada durup birbirimize bakarken gözleri dudaklarıma kaydı, yüzlerimiz sadece birkaç santim ayrıydı. İkimizden biri eğilebilirdi, sadece bir

ve dudaklarımız birleşebilirdi. Onu öpmek bu kadar kolaydı ve ben de öpmek istiyordum. Hem de çok. Ama bunun yerine ona baktım, dudaklarının benimkilere karşı nasıl hissedeceği fikrini görmezden gelmeye çalışırken olabildiğince düzenli nefes aldım. Tadının neye benzeyeceğini.

Sokakta ışıklar parıltıyordu; ağaçların etrafını beyaz ışık şeritleri sarmıştı. Ona bakıyordum, yüzü ay ışığının sıcak parıltısıyla aydınlanmıştı ve ne kadar güzel olduğunu düşünmeden edemiyordum. Ve onun bana bakışını...

Arkadaş olduğumuzu söylemiştik ama o bana çok daha fazlasıymışım gibi bakıyordu. Belki de artık aramızdaki tek şey arkadaşlık değildi. Paylaştığımız onca şey, birlikte geçirdiğimiz onca zaman... Belki de Noelle'le sadece arkadaş olmak *istemiyordum*. Artık istemiyordum. Ama o istiyor muydu? Durum ne olursa olsun, gözlerim önce dudaklarına, sonra da tekrar gözlerine kaydı. Dolgun kalçaları ve kıvrımlarıyla bile benden çok daha kısa görünüyordu, başı göğsümün üst kısmına iniyordu ve Noelle çenesini benimkine yaklaştırırken başımı ona doğru eğdim.

"Matthew," diye fısıldadı Noelle bana bakmaya devam ederken, avuç içleri yukarı uzanıp göğsüme yaslandı. "Ne düşünüyorsun?"

"Şu anda seni gerçekten öpmek istediğimi düşünüyorum," diye nefes aldım, elim boynunun arkasına dolanırken ve diğeri beline sarılıp onu daha yakına çekerken.

"Peki sen neden yapmıyorsun?" Noelle başını kaldırdı ve ayak parmaklarının üzerinde durdu. "Çünkü ben..." Yutkundum. "Senden faydalanmak istemiyorum."

Ve kafamın içinde bunun yanlış olduğunu haykıran bir ses var, çok doğru hissettirse bile.

"Değilsin," diye dudaklarıma doğru nefes aldı. "Öp beni, lütfen?"

Ve onu asla inkar edemezdin. Dudaklarım onunkileri bulduğunda aramızdaki mesafeyi kapattım. Bu ilk öpüşmemizdi - sadece yumuşak, iffetli bir şeydi - ama bir şekilde tüm hayatım boyunca bunu beklemiş gibi hissettim. Onun için. Bir öpücükten fazlası değildi, bu da hemen daha fazlasını istememe neden oldu. Ağzının kenarına bir öpücük daha kondurdum ve sonra ellerim yüzünü kavrarken onu daha sert öptüm, şevkle ve hayranlıkla ve-

Sonra kollarımda o kadar yumuşak ve uysaldı ki, kendini bana açarken ağzıma doğru iç çektiğini hissettim: dilim ağzının içinde geziniyor, yemekten sonra yediği çikolatalı cheesecake'in tadına bakıyor ve öpüşmemizde kayboluyordum.

Noelle uzaklaştığında yanakları pembeleşmişti ve biraz nefessiz kalmıştı - ikimiz de öyleydik. Onu kendime doğru çektim ve başımı onunkinin üzerine koydum, başının çenemin altına ne kadar mükemmel oturduğunun tadını çıkardım. Gözlerimi kapattım, saçlarının vanilya gibi tatlı kokusunu içime çektim ve sonra iç çekerek kollarını bana doladı.

"Matthew-" diye başladı, sesi normalden biraz daha yüksekti, bu da kaşlarımı çatmama ve geri çekilmeme neden oldu.

"Tatlım, sorun ne?"

Sadece başını salladı ve ceketimin yakalarından çekiştirerek dudaklarımı onunkilere yaklaştırdı. Kollarım sırtına dolandı, onu daha sıkı çekti, bedenlerimizin her santimi birleşti ve bu her şeydi, *her şey*.

Ve o zaman anladım. Ona ve varlığının her zerresine takıntılıydım ve kendimi tutmak için yapabileceğim tek şey buydu. Aramızdaki kıvılcımı ne kadar hissetmiş olursam olayım.

Çünkü acele etmeyecektim. Bunu mahvetmeme izin veremezdim. Onu kaybetme riskini göze alamazdım.

ON ÜÇ

Noelle

K *Beni çağırır mısın lütfen?* diye fısıldadım ve birden tüm hayatım değişti. Bir anda, bir anda. Çünkü Matthew Harper'ın dudakları dudaklarıma değiyordu - elleri nazikçe yüzümü tutuyor, beni öpüyordu. Sanki değer verdiği, buna layık olan biriymişim gibi, içine gömülmek istedim.

Ve bana bir sorun olup olmadığını sorarak uzaklaştığında, tek yapabildiğim onu kendime geri çekmekti. Sahip olduğum her şeyle onu öpmek için. Ve beni çekip yerden kaldırdığında, bacaklarımı beline dolamama izin verdiğinde, böylece onu daha kolay öpebildim - sırtımı güzel parıldayan ışıklarıyla ağaca bastırdığında, *işte bu* diye düşündüm. *Bundan nasıl geri dönebilirim?*

Dudaklarımdan bir inilti kaçtı ve bunu hissedebildiğini biliyordum - beni ne kadar etkilediğini. Ben *de onu* ne kadar etkilediğimi hissedebiliyordum. Onun her lezzetli, güzel santimi şu anda bana karşı bastırılmıştı. Hepsi sertti, Matthew'un yumuşak yerleri yoktu. Özellikle de tam üzerimde duran-

"Matthew," diye mırıldandım, ensesindeki saçları çekiştirerek. Onu tekrar öpmek istiyordum. Bunu biliyordum ama yine de... "Matthew, yapmamalıyız..."

Geri çekildiğinde dudakları şişmişti, elleri hala beni desteklemek için altımda kıvrılmıştı ve nerede olduğumuzu, ne yapmaya bu kadar yakın olduğumuzu fark ettiğinde yanakları pembeleşti.

Matthew Harper *kızarıyordu*.

"Ah, seni güzel adam," diye mırıldandım ve beni nazikçe yere bıraktı.

Ağzımdan çıkan sesin kıkırdama mı, hayal kırıklığına uğramış bir iç çekiş mi, yoksa ikisinin ortasında bir yerde mi olduğundan emin değildim ama önemi yoktu.

Çünkü büyü bozulmuştu.

Ve Matthew öpüşmemizden dolayı biraz mahcup görünüyor muydu, yoksa bu benim hayal gücüm müydü?

Oh. Hoşuna gitmiyor muydu? Çünkü öyle olduğunu düşünmüştüm. Ne de olsa onu *hissetmiştim*. Birkaç dakika daha devam etseydik, bana sürtünüyor olacaktı. Kaşlarımı çatarak ona baktım, sadece mavi gözlerine bakıyordum.

Matthew sadece başını salladı, parmakları dudaklarının üzerinde geziniyordu, az önce yaptığımız şeye inanamıyormuş gibiydi. "Hadi," dedi. "Seni kampüse geri götürüp eve bırakalım."

Derin bir nefes aldım ve elini tekrar benimkinin içine sokarken dudağımı ısırdım, bu his sonunda beni dünyaya geri bağladı. Ama karnımdaki kelebekleri ya da içimde filizlenen ateşi görmezden gelemezdim.

Yine de görmezden gelmek zorundaydım, yoksa sadece onun etrafında olmaktan aklımı kaybedecektim. Onun varlığında hissettiğim bu fiziksel çekim - ellerimiz birleştiğinde ya da dokunduğumuzda, bana sarıldığında hissettiklerim... hepsi karşı koymaya çalışmak için çok fazlaydı.

Ve kamyonu geri döndüğümüzde, Matthew da karşı koyamıyor gibiydi; elleri belime dolanıp binmeme yardım ettiğinde değil, geri dönerken ve avuç içi uyluğuma dayandığında değil, sanki bana dokunmadan duramıyormuş gibi. Sanki mecbur kalırsa ölecekmiş gibi.

Yurt binama vardığımda, ön kapıya yaslanarak ona baktım ve beni tekrar öpmesini sağlayıp sağlayamayacağımı merak ettim. Bir kez daha dudaklarıma inen gözlerini izledim. Ama dilim dudaklarımin üzerinde gezinip onları ıslatsa da daha fazla yaklaşmadı.

"İyi geceler Matthew," diye fısıldadım.

"İyi geceler Noelle," diye karşılık verdi ve benden uzaklaşıp kamyonetine doğru ilerlemeden önce başımın tepesine bir öpücük kondurdu.

Orada, kaldırımda durdum ve uzaklaşmasını izledim.

Odama döndüğümde yatağıma yığıldım ve sadece tek bir şey düşündüm. Dudakları benimkilerin üzerindeydi ve daha fazlasını ne kadar çok istediğimi.

Daha fazlasına gerek yok.

Erkek yok kuralın buraya kadarmış Noelle, diye azarladım kendimi. Ama belki de o farklıydı. Belki de kalırdı.

~ ~ ~

Bütün gece dönüp durdum ve Pazartesi sabahı kendimi yataktan kaldırdığımda gözümü bile kırpmamıştım. Yine de kendimi kafeye sürükledim, kafeine, beni uyanık tutacak, Matthew'u ve dokunuşunu düşünmemi engelleyecek tanıdık rutine umutsuzca ihtiyacım vardı.

Ancak gözlerimi zar zor açık tutabiliyordum ve orada oturduğum süre uzadıkça, dizüstü bilgisayarımda yazarken gözlerim daha da sarktı. Güçlü bir elin uzanıp omzumu hafifçe sarstığını hissedene kadar uyuyakaldığımı fark etmemiştim bile. Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve beni şaşırtacak şekilde karşımda kanlı canlı duruyordu. Matthew Harper.

"Noelle." Ben daha açıklama yapmak için ağzımı açamadan onun sessiz sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Pekala. Sanırım bu olmayacaktı. Gözlerindeki endişeyi görebiliyordum ve kendimi kötü hissettim. Benim için endişeleniyor muydu? "Her şey yolunda mı?"

Ona bakarken gözlerimi ovuşturdum, sanki göz kırpıp geçebileceğim bir halüsinasyonmuş gibi, dizüstü bilgisayarımın kapağını kapatıp ona bakmadan önce. Anlamaya başlayamadığım nedenlerden dolayı beni önemsiyor gibi görünen bu iyi adama. Sonunda başımı salladım. "Ben iyiyim." Yalan ama kime yalan söylüyordum ki? Kendime mi?

Kesinlikle yutmamıştı.

"Noelle," dedi tekrar.

"Ben sadece dün gece uyuyamadım." Ona utangaç bir gülümseme verdim. Sonra da zaten yalan söylediğim için bu numarayı sürdürmeye karar verdim. "Her şeyi dengelemeye çalışıyorum ama ödevler, koridor yöneticisi sorumluluklarım ve her şey arasında sanırım bir şey vermek zorunda kaldım." Esnedim. "Sanırım uykuydu, ama işte buradayız."

"Ve akıl sağlığım," diye homurdandı nefesinin altında. "Noelle. Biraz uyumalısın," diye emretti Matthew bana sert bir bakış atarak. "Burada uyuyakalmamalısın. Ve kesinlikle derslerinden birinde uyuyakalmanı istemiyorum."

Sanki kamuya açık bir alanda uyuklamak istiyormuşum gibi. Bu konuda yeterince utanıyordum, bir de burada durup benim uyku ilgileniyor olmasından. Son zamanlarda gözümü kırpacak kadar bile uyuyamamış olmama rağmen

Onun yüzünden. Çünkü vücudum alev alev yanıyordu ve onun varlığını düşünmek bile kalbimin hızla çarpmasına engel olamıyordum.

"Biliyorum..." Kaşlarımı çattım. "Denerim. Ama hala üzerinde çalışmam gereken milyonlarca şey var ve-" Bahane uyduruyordum, biliyordum, çünkü biraz uyumam gerektiğinin tamamen farkındaydım, ama bunu ona itiraf etmek istemedim, çünkü o ayakta durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, benim için endişeleniyordu...? Burada neler oluyordu?

"Noelle," diye iç geçirdi. "Sadece kendine dikkat etmeni istiyorum."

"Öyle mi?" Fısıldadım ve işte o zaman aramızda sadece bir nefeslik mesafe olduğunu fark ettim. Biraz daha yaklaşırsam ona tekrar dokunabilirdim. Vücudumu kaydırırsam, parmaklarımı uzatırsam... onları kolunun üzerinde gezdirebilir, bu adamın yanındayken vücudumun hissettiği o karşı konulmaz çekime teslim olabilirdim. "Neden?" diye sordum. Cevabını duymak istediğimden emin olmadan sordum. Vücudum ona bu kadar odaklanmışken onun cevabını duyacağımdan bile emin değildim.

"Neden?" Matthew bana tekrarladı, ama benim gözlerim hâlâ onun kollarına ve kıvrılmış nefis gömlek kollarına takılmıştı. Gözlerim tekrar onunkilere kaydı. *Doğru ya*. Burada bir konuşma yapıyorduk.

"Evet," diye mırıldandım. "Neden benim için endişeleniyorsun?" Kollarını göğsünden ayırırken gözleri bana odaklanmıştı; kollarının kıvrılması ve kaslarının esnemesi kaşlarımı çatmama neden oldu ve ona bakarken derin bir nefes aldım.

"Gerçekten bana nedenini mi soruyorsun Noelle? Bana misin? Dün gecedен sonra mı?" Bana başını salladı.

Ona başımı sallarken vücudumun titrediğini hissettim. Ben daha bir şey yapamadan kolumu okşamaya başladı, parmaklarının ucunu tenimde gezdirirken hafifçe dokunuyordu. "Ben... ne?"

"Bana ne yaptığını bilmiyorum," diye fısıldadı, diğer parmaklarından biri saçıma gelip bir tutamına dolandı. "Seni nasıl umursamayabilirim, tatlım?"

"Matthew..."

"Eve git," dedi daha kararlı bir şekilde, saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı, parmakları çenemde gezindi. "Biraz dinlen, Noelle. Seninle sonra konuşacağım," diye söz verdi Matthew. "Ve eğer uyuyamazsan... Beni arar mısın?"

"Tamam." Kabul ettim ve elleri onunkilere geri dönmeden önce yan tarafımda gezindi.

Kendimi tutamayıp uzandım ve elini bir kez sıktıktan sonra elimi yanıma bırakıp kapıya doğru döndüm. Başka bir şey söylemek için arkamı döndüğümde, başını salladığını ve nefesinin altında anlaşılmaz bir şeyler mırıldandığını gördüm. "Ben de hiç uyuyamadım" gibi bir şey olduğunu düşündüm ama konuyu uzatmak istemedim. Sonra kocaman ellerini saçlarında gezdirmeye başladı ve beynim yine kısa devre yaptı.

Öyle otomatik, istemsiz bir hareketti ki bu: başını sallarken parmaklarını sarı saçlarının arasında gezdirmesi. Yine de bunun kalbime ne yaptığını tam olarak tarif edemiyordum. Kalbime ne yaptığını, küçük arkadaş çevrem dışında neredeyse hiç kimsenin yapmadığı bir şekilde benimle ilgilendiğini gösteriyordu.

"Sonra görüşür müyüz?" Zar zor fısıldayarak sordum. Başını salladı. "Tatlı rüyalar, Noelle."

Oh, gerçekten çok tatlı olurlardı. Ve... Kötü. Çok, çok *kötü*.

Döndüm ve arkama bakmadan dışarı çıktım, çantam omzumda sallanıyordu, kemiklerimi yakan bu arzuya yenik düşmeden ne kadar gidebileceğimi merak ediyordum.

~ ~ ~

"Noelle?" Ben öğle yemeği sırasında -yine- kendimden geçerken Charlotte elini yüzüme doğru salladı. Cumartesi günü hayvanat bahçesi gezisi yüzünden iptal etmek zorunda kalmıştım ama Charlotte'la hafta içinde takılmak için hep fazladan zaman yaratmaya çalışırdık, o yüzden o Çarşamba günü benimle kampüs kafeteryasında buluşmayı kabul etmişti. Genellikle akşamları dans stüdyosunda çalışmasının avantajları.

"Özür dilerim." Göz makyajımı bozmamaya dikkat ederek bir elimi yüzümde gezdirdim. "Sadece yorgunum. Bu hafta pek iyi uyuyamadım."

Bir kaşını kaldırdı. "Sen böyle biri değilsin. Bunun geçen gece seni bardan kurtaran yakışıklı profesörle bir ilgisi var mı?"

"Ne?" Belki biraz fazla hızlı sordum. "Hayır." *Belki de. Evet, çünkü şu anda onunla çıktığımdan oldukça eminim, çünkü onu hayvanat bahçesine götürdükten sonra -hayvanat bahçesi! -Birlikte yemek yedik, ölmüş ebeveynlerimiz hakkında konuştuk ve şimdi nerede durduğumuzdan emin değilim.*

Ve yeterince uyuyamıyorum çünkü geceleri yatağında yatarken onu düşünüyorum ve ellerinin - Hayır. O konuya girmeyeceğim.

"Seni son yedi yıldır tanımanın en eğlenceli yanı, yalan söylediğinde bunu anlayabilmem Noelle."

"Sanki Daniel hakkında kendine yalan söylüyorsun?" Nefesimin altında mırılandım.

Kafası karışmış görünüyordu ve sonra gözlerini kıstı. "Bu da ne demek şimdi?" Bunu bir soru olarak sordu, ama bir açıklama, bir meydan okuma, bir cesaret gibi düz düştü.

"Boş ver. Bak. Hayır, Matthew'a bir şey olduğu yok." Bir yalan daha, ama bu noktada onlarla bir rulo yapıyordum. "Sadece salon müdürünün işleri ve ders ödevleriyle boğuşuyorum. Önümüzdeki haftayı sonra daha iyi olacak." Yine teknik olarak doğru değildi ama bunu ona söylemeyecektim.

"Tabii, *tabii*. Sen ne dersen o." Char sırtıttı.

Ona ters ters baktım ama konuyu değiştirmeyi tercih ettim. "Elbise işi nasıl gidiyor?"

Charlotte harika bir terziydi. O güne kadar gördüğüm en muhteşem elbiselerden bazılarını tasarlamış ve yaratmıştı. Geçimini bu işten sağlamaya çalışıyordu ama her birini yapmak çok zaman aldığı ve özel siparişlere bağlı olduğu için dans stüdyosundaki yarı zamanlı öğretmenlik işini sürdürüyordu. Birkaç ay boyunca, evinin sokağının aşağısındaki kafede barista olarak da çalışmıştı.

Eğer ben çılgınca meşgul olsaydım, Charlotte'a ne diyeceğimi bile bilmiyordum. Hayatı bana bile biraz fazla çılgınca geliyordu, tüm bu şeylerle hokkabazlık yapıyor ve hala en iyi arkadaşlarına ayak uydurmayı başarıyordu. Ama buradaki küçük bayan sosyal kelebek benimle konuşmadan bir hafta bile geçirmiyordu.

"Bu... şey, keşke sadece siparişler üzerinde çalışmak için daha fazla zamanım olsaydı. Bazen yetişemiyormuşum gibi geliyor. Ama bugün bir gelinlik siparişi aldım ve aman Tanrım, Noelle, çok güzel olacak."

"Senin adına çok mutluyum," diye gülümsedim. "Bu harika, Charlotte."

Charlotte gülümsedi. "Teşekkürler, N. Bir gün, umarım, bu işi tam zamanlı olarak yapabilirim, ama o zamana kadar..."

Başımı salladım. "Anladım." Telefonum çaldı ve saatin kaç olduğunu fark ettim. "Kahretsin, gitmem gerek Char. Sınıf arıyor. Haftaya görüşürüz, tamam mı?"

"Plan yaparız," diye gülümsedi. "Kızlar Cumartesi gününü kaçırmayı telafi etmek istiyorlar. Ayrıca, bar gecesini de tekrarlamamız gerekiyor."

İnledim. "Bir daha asla o kadar içmeme izin verme. O geceye dair neredeyse hiçbir şey hatırlamıyorum." Muhtemelen en iyisi buydu.

"Tabii ki hayır." Charlotte kaşlarını çatarak bana baktı. "Dürüst olmak gerekirse, tuvalete gidip tüm o... karmaşayla geri dönene kadar kadar sarhoş olduğunu bile fark etmemiştim. Neyse ki o seksi profesör seni kurtarmak için oradaydı, değil mi?"

"Aman Tanrım," dedim kızarmış yanaklarımı kalın battaniye atkımın içine gömerek. "*Lütfen* ona öyle demez misin?"

"Hayır." Charlotte güldü ve ben de ona kaşlarımı çattım. "Hadi ama Noelle, bu başına gelecek en heyecan verici şey olabilir. Hiç olmadığı kadar."

"Şu anda ciddi olamazsın." İnleyerek elimi alnımda gezdirdim. "Ciddiyim, Char. Yemin ederim, orada hiçbir şey olmuyor." Ama itirazlarıma rağmen, bu giderek daha az doğru geliyordu. Ona ve *kendime* orada bir şeyler olduğunu ne zaman itiraf edecektim?

"Tamam, . Ama gerçekten, git buradan. Sana mesaj atarım."

"Yakında görüşürüz, C." Çantamı aldım, ona el salladım ve kafeteryadan çıkıp sınıfıma doğru yürüdüm.

~ ~ ~

Bir yanım onunla konuştukça ona karşı beslediğim küçük karasevdanın daha da kötüleştğini kabul ediyordu ama duramıyordum. Ya da belki sadece durmak istemiyordum. Hazel bunun için beni çok azarlayacaktı. Neden hep haklı olmak zorundaydı ki? Ve neden ondan bu kadar çok hoşlanmak zorundaydım?

O gün salon yöneticiliği görevimden ve dersimden döndüğümde, sonunda kendi kitabımı oluşturacak sözcükleri barındıracak olan boş belgemin önüne oturarak kendimi şaşırttım ve başladım.

Nasıl sonuçlanacağını ya da nereye varacağını bilmiyordum ama üzerinde hiç düşünmeden neredeyse bin kelime yazmıştım ve berbat olsa bile (büyük ihtimalle) başladığım için kendimi iyi hissediyordum.

Sanki o dosyada tozlanmaya yüz tutmuş tüm fikirler sonunda gün ışığına çıkabilirmiş gibi. Yeniden hayalini kuracak bir şey bulmuş gibi hissediyordum. Aklımdan çıkaramadığım adam herhangi bir gösterge ise, potansiyel olarak hayal edilecek bir şey bile.

Yaşanan onca şeye rağmen düşüncelerime engel olamıyordum; kalbimde umutsuz bir romantizm vardı ve bu her zaman sürüklendikleri yerdı. Ama aniden, uzun zamandır ilk kez yeniden umutlandığımı hissettim. Sanki aynı anda hem annemi gururlandırıp hem de kendimi mutlu edebilirmişim gibi. Ve bir şekilde... Tekrar sınırsız hayaller kurabilirdim.

Belki de bütün gece onu, benim için yaptığı onca harika şeyi düşündüğüm için yatağa girip yorganın altına yerleştiğimde, henüz geçemediğim o çizgiyi nihayet geçmiştim.

Ona mesaj attım.

Selam. Uyuyamıyorum.

Cevabı bir süre sonra geldi. **Koyun saymayı denedin mi?**

Ben: Haha. Çok komik.

Uyuyamayacak kadar öfkeliydim. Charlotte ile yaptığım konuşmadan sonra bile, bütün hafta boyunca gözlerimi kapattığımda görebildiğim tek şey onun yüzüydü.

Neyse ki cevap yazması için çok beklemem gerekmedi.

Matthew: Noelle.

Ben: Matthew.

Telefonun diğer ucundan kaşlarını çatıldığını hayal ettim. Nedense bu düşünce şimdi yüzüme bir gülümseme getirdi. Belki de onun gülümsemelerinin sadece bana verilmek üzere saklandığını hissettiğim içindir.

Bu şekilde devam edemezsin, tatlım. Eğer boşa koşturmayla devam edersen çökeceksin.

Nedense onunla alay etmek hoşuma gidiyordu ama bunu daha derinlemesine araştırmayacaktım.

: Sadece biraz kahve içeceğim, değil.

Başka bir mesaj hazırlarken telefonum çaldı. Ekranda onun adını gördüğümde kalbim birkaç kez çarptı. Elbette, mesajlaşıyorduk... ama bu? Telefonda konuşmak mı?

"Merhaba?" Ciyakladım.

"Noelle," diye hitap etti bana, merhaba demenin formaliteleriyle uğraşmadı. Sanırım zaten sohbet ediyorduk, bunun ne önemi vardı ki? "Uyuman gerek."

"Hiç yatakta uzanıp tavana bakarak uyumak için kendinizi zorladığınız ama bir türlü uyuyamadığınız oluyor mu? Gözlerimi her kapattığımda..." Sustum. Onu düşündüğümü söyleyemezdim. Onun hakkında fanteziler kurduğumu. O öpücüğü zihnimde tekrar tekrar canlandırdığımı. Hayır. Kesinlikle olmaz. Kesinlikle olmazdı. Düşüncemi bitirmedim ama Matthew fark etmemiş gibiydi.

"Lütfen. Beni burada öldürüyorsun. Uyumana yardımcı olmak için ne yapabilirim? Projelerinde falan sana yardım ederim, böylece yarın gece gerçekten uyuyabilirsin."

Buraya gelebilirsin, diye düşündüm, ve belki o ağzını kullanabilirsin-Tanrım. Bana yardım etmek mi istedi? Sorunumun kendisi olduğunu bilmiyor muydu? *Yarın gece gerçekten uyuyabilmen için sana yardım edeceğim.* Ama bana bu şekilde yardım ederse.

Gözlerimi kapattım. "I-"

"Hayır demeden önce, biraz uyuyana kadar seni bu işten kesinlikle kurtarmayacağımı bil. O yüzden bana yardım etmek için ne yapabileceğimi söyle yoksa evine gelir ve bu işi kendim çözerim." Telefonda kendi kendine başını salladığını duyabiliyordum.

Bana karşı alfa erkeği gibi davranmasını *endişe* verici bulmam gerektiğini biliyordum, ama aslında bu adamın ne kadar tatlı ve şefkatli olduğunu biliyordum. Bunun nasıl da endişeli bir yerden geldiğini. Başka biri olsa bundan nefret ederdim ama onda bayıldım. Adildi çünkü ona sorunumun ne olduğunu söylemiyordum.

Yapabilir miydin? Düşünceyi uzaklaştırdım. Hayır. O çizgiyi geçemezdik. Bunu yaparsak ikimiz için de felaket olur, değil mi? Üniversitenin bunu hoş karşılamayacağını düşündüm ve eğer ikimizin de işini riske atma şansımız varsa... Hayır. Sırf onu istiyorum diye ikimizin de kariyerini tehlikeye atmamalıydım.

"Saldırgan, ha Matthew?" Kıs kıs güldüm. Beni çok kolay yıpratıyordu, çünkü ne isterse istesin bu adamın teklifine hayır dememin mümkün olmadığını biliyordum. Belki bir tanesi evime gelebilirdi. Biraz dağınık olan yurt daireme göz gezdirdim. *Bunun* için çok erkendi ve onu burada düşününce yüzüm kızardı. Belki de yarın temizlik yapmalıyım.

Ama onu görmek? Bunu dünyadaki her şeyden çok istiyordum.

"Noelle." Sesi dişlerini gıcırdatıyor gibiydi. "Ben ciddiylim."

Kıkırdadım. Onun damarına basmak hoşuma gidiyordu. Çünkü her ne kadar kabul etmek istemesem de, onunla bunu yaşamak *güzeldi*. Vücudumun ona verdiği fiziksel tepkiden daha fazla bir şey, zihnimi sakinleştiremiyordu. Ya da belki de bundan daha fazlasıydı, onun burada olmasının nasıl bir şey olacağını düşünmek.

Kanepemde. Üstümde. Yatağımda. *Kahretsin.* Bu görüntüleri uzak tutmam gerekiyordu. Çünkü elimi tuttuğundan, koluma dokunduğundan, saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdığından beri tek düşünebildiğim bana yapmasını istediğim kötü şeylerdi. Hayır, hayır, hayır. Oraya gitmiyorduk.

onunla telefonda konuşurken. Beni kaldıran ince yapılı kollarını ya da çıplak tenimde gezinen parmaklarını düşünmüyordum. Hayır.

Sırtımı ağaç kabuğuna dayadığımda onun ereksiyonuna doğru bastırılacağımı düşündüğümde nefesim biraz kesildi.

"Ee? Ne olacak?" Sonunda, onun hakkında fanteziler kurduğumu bile fark etmediğim sessizliği bozarak söyledi.

"Ne?" diye sordum. Büyüsü bozulmuş bir şekilde sordum.

"Akşam yemeği yemek ister misin?" Oh. *Oh*. Dalmıştım ve bir cevap bekliyordu. Ve beynimin ne yöne gittiğini bildiğim için onu evime davet ederken kendime güvenmiyordum.

"Ne zaman?" Kekelememeye çalıştım.

"Yarın akşam dersin var, değil mi? Yani, cuma günü diyebilirim. Şimdi, cidden. Biraz uyu."

"Tamam, . İyi geceler, Matthew."

"İyi geceler, Noelle."

Telefonu kapatır kapatmaz, yemin ederim, kelebekler geri geldi. Lanet olsun ona.

Çünkü o gece nihayet uykuya daldığımda, onu tekrar öptüğüm düşüncesiyle uyuyakalmıştım. Yemekten sonra.

Randevumuzda.

Ve... Bu da neydi böyle? Artık sadece arkadaş olarak sınıflandırılabilirliğimizi sanmıyordum. Öyle miydik? Çıkıyor muyduk?

Ve belki de daha önemlisi... Olmamızı istiyor muydum?

ON DÖRT

Matthew

Mathew!" Bryan o gece buluşmak için seçtiğimiz bara yaslanarak beni yumrukladı. Sadece ben ve çocuklar -Elizabeth evde kalmayı tercih etmişti ve Kaitlin de gece vardiyasında çalışıyordu. Kelly de erkeklerin gecesine kesinlikle katılmak istemiyordu. Onu suçladığımdan değil.

"Bu gecenin gündeminde ne var?" Cole birasını yudumlarken sordu. "Bundan başka bir bar kavgası ayrılığı mı?" Bana bir başparmağını salladı.

"Çok komik. Bu bir daha olmayacak." *Umarım.* Çünkü bu sefer, daha önce yaptığımdan çok daha fazlasını yapacaktım. Bu kez Noelle sinsice kalbimin bir köşesine girmişti ve ben onu korumak, ona göz kulak olmak istiyordum.

"Senin kız nasıl bu arada Harper?" Tanner beni yanımdan dürterek sordu.

"O benim kızım değil," diye iç geçirdim. *Henüz değil. Onun şeytanlarını nasıl kovacağımı ve onu nasıl benim yapacağımı bulana kadar değil. Onun içinde olmak için yanıp tutuşmadan onu nasıl öpeceğimi bulana kadar değil.* Kahretsin, berbat bir haldeydim, değil mi? Onu düşünerek biramı daha sıkı kavradım. Belki de bir kadınla birlikte olmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Konuyu değiştirerek onlara döndüm, "Kız arkadaşlarınız nasıl? Bilirsiniz, gerçekten var olanlar. Benim hayali olanın aksine."

Cole alay etti. "Sen ona çıkma teklif etmedin diye o hayali değil Matt."

Gözlerimi devirdim. Onlara henüz akşam yemeğimizden bahsetmemiştim. Öpüşmemizin bir süre daha sadece bizim öpüşmemiz olarak kalmasını istiyordum.

"Bizim kızlar iyidir," diye ekledi Tanner, "çünkü şuradaki bunu söylemeye pek meyilli değildi." Cole bir yudum daha almadan önce ikizine omuz silkti.

"Liz nasıl?" Biramı yudumlarken Bryan'a bakarak sordum.

"O iyi, sadece şişmiş ayak bileklerinden nefret ediyor," diye güldü. "Onları ne kadar ovarsam ovayım, ertesi sabah yine de şikayet ediyor." Aşk acısı çeken bir köpek yavrusu gibi iç çekti. Şaşırtıcı bir şekilde iyi bir görüntüsü vardı. Onun için ne kadar çok şey yaptığı konusunda istediğimiz kadar şaka yapabilirdik ama karısını ne kadar çok sevdiği ortadaydı. "Şikayet ettiğimden değil. Onu seviyorum."

Gülümsedim. "Evet. Biliyorum."

"Her neyse, önümüzdeki hafta küçük kıızıl saçlı kızı maça getirip getirmeyeceğine karar verdin mi?" Tanner sordu.

Bir başkasının ona böyle hitap ettiğini duyunca neredeyse tıkanıyordum. "O kadar da küçük değil," diye homurdandım. Çünkü onu kollarımda tutarken ne kadar küçük olduğunu düşünerek ona küçük diyebilirdim, değil mi? Ama bunu başka biri yaptığında tuhaf oluyordu. Hoşuma gitmiyordu. "Ve hayır, henüz ona sormadım. Sana haber veririm. Biz... Biz neyiz bilmiyorum." Bir elimi saçlarımda gezdirdim. Etiketlediğimiz gibi değildi.

"Ama ondan hoşlanıyorsun?"

Başımı salladım. "Yapmamaya çalıştım ama . Gerçekten istiyorum." "Peki bu konuda ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum." Çocuklar boş ifadelerle bana bakarken biramdan bir yudum daha aldım. "Biraz korkuyorum, tamam mı? Uzun zaman oldu. Ve ben sadece... yapamıyorum."

"Dostum. Bu ailenle mi ilgili?" Bryan sordu ve onları düşündükçe kalbimin sızladığını hissedebiliyordum.

"Hayır." Gözlerimi kıstım. "Bunun onlarla hiçbir ilgisi yok. Onlar hakkında konuşmak istemiyorum." Ama *öyleydi*, değil mi? Her şey hep onlarla ilgiliydi. Onunla asla tanışamayacaklardı bile.

"Onunla tanışmak istiyoruz Matt. Tek söylediğimiz bu." Arkadaşlarım basketbol sezonu hakkındaki sohbetlerine geri döndüler, ama benim ailemi -ve Noelle'i- düşünmekten dikkatim dağılmıştı.

Onun hakkında ne düşünürlerdi? Keşke burada olsalardı. Bana mükemmel tavsiyeler vereceklerini biliyordum. Bana doğru yolu gösterirler, ona sırlıslıkam aşık olduğum için *deli* olmadığımı söylerlerdi. Ona karşı hissettiklerimin üstesinden gelmeme yardım ederlerdi.

Ve bir gün onları evleneceğim kızla tanıştırdığımda benim için çok heyecanlanacaklarını biliyordum. Mutlu, hatta sevinçli. Şımartabilecekleri torunları olacağı fikrini dört gözle beklerlerdi. Ama şu anda geleceğe baktığımda? Kasvetli ve boş geliyordu. Çünkü tüm bunlara bir gün biriyle sahip olacaktım ve ailem bunu görmek için burada olmayacaktı. Benimle ne kadar gurur duyduklarını söylemek için. Torunlarını sevmek için. Bu duygu bana bir ton tuğla gibi çarptı.

Bunu asla geri alamayacaktım. İçimi çektim.

Bu düşünceleri bir kenara iterek, her zaman yaptığım şeyi yaptım; onları derinlere gömdüm. Bir duvarın arkasına sakladım ve arkamdan tuğlayla ördüm. On dokuz yaşındayken buzla kapladığım tüm duygular yerine *burada* olana, şimdi olana odaklandım.

Tüm bu düşünceler ve duygularla hiçbir zaman tam olarak yüzleşmemiştim.

Peki ya birini içeri aldığımda ne olacaktı? O duvarlar eriyip yıkıldığında? Geleceği kesin olan duygu gelgitinden sağ çıkabilecek miydim? Neredeyse on iki yıl sonra hala anne babasını özleyen kırık bir çocuk olduğumu fark ettiklerinde hala yanımda kalmayı seçecekler miydi?

ve istediğimden de emin değildim.

Noelle'e çıkma teklif etmek -onunla birlikte olmak- kalbimi başkasına verme riskine değer miydi?

Belki de öyleydi. Belki de sadece korkmuştum. Ya da belki sadece korkakça davranıyordum. Denemek için bile birini kaybetmekten çok korkuyordum. Belki de. Belki de. Belki de. Zihnim dakikada bin mil koşuyordu.

Ancak zihnimdeki fırtınayı dindiren tek bir şey vardı.

Bu sayede rüzgâr sustu ve kulaklarımdaki öfke dinmiş oldu.

Ve kollarımda, alnından öperken bana gülümseyen Noelle'i düşünüyordum.

Ve ne yapmak istediğimi, hatta belki de yapmam gerektiğini biliyordum. Denemek zorundaydım,

Ve o gece beni aradığında, orada oturup onu düşünürken, tavana bakarken, hiç düşünmeden ona tekrar çıkma teklif ettim.

Akşam yemeğine. *Sevgililer Günü'nde*. Önemli bir değil.

~ ~ ~

Alnımı parmaklarımın arasına sıkıştırarak telefonu kapattım.

Onu o kadar hazırlıksız mı yakalamıştım ki Cuma gününün ne olduğunu bile fark etmemişti? Sevgililer Günü'nün sinsice yaklaştığını ama ona o gün yemeğe çıkmayı teklif etmenin biraz daha... şok edici olacağını düşünmüştüm. Hayatımda ilk kez, tatil için yanımda birinin olmasını istemekten kendimi alamadım. Sadece tebrik kartları için icat edilmiş olsa bile. Artık benim için daha önemli bir şeydi.

Ve düşündüğüm sadece bir kişi vardı. Bütün hafta onu düşünmüştüm. Mesafemi korumaya çalışıyordum çünkü artık onun tadına baktığım için tekrar yapmak istediğim tek şey buydu. Ellerimi onun yumuşak bedenine gömmek, parmaklarımı kalçalarında gezdirmek ve daha fazlası için yalvarana kadar onu anlamsızca öpmek istiyordum.

Nasıl açıklayacağımı bilmiyordum, sadece bunun kaçınılmaz olduğunu biliyordum. Ve akşam yemeğini kabul etmişti. *Yarın.* Sevgililer Günü'nde.

Çıkıyor muyduk? Bu muydu... bu ?

Ama bu konuyu *konuşmamıştık* bile, bu yüzden *randevumuz* için seçeneklerimiz üzerinde düşünürken bile onu korkutacak bir şey yapmak istemiyordum. Ve ellerimi ondan uzak tutabileceğim bir yere ihtiyacım vardı. Evim söz konusu olamazdı elbette ama aklımda onun çok seveceği bir yer fikri vardı.

Perşembe günleri Noelle'in gece dersi vardı. Onun programını çok iyi biliyordum: Kampüsteki kafeye gelip birkaç saatliğine işlerini hallediyordu ve bu her zaman benim derslerimin arasında oluyordu, ben de orada oluyordum.

Kırmızı kalplerle kaplı beyaz bir kazak ve ona uygun kırmızı bir etek giymiş bir şekilde ona bakıyordum. Kalbim birkaç kez çarptı. Bu rutine alışmıştık - gerçekten de rahattı - ve karşısındaki sandalyeye geçtiğimde yorum yapmadı.

Kıyafetine bir kaşımı kaldırdım. "Sevgililer Günü yarın."

"Farkındayım, evet."

"Yani... Erken kutlama mı yapıyorsunuz?" Başını salladı. "Aşk *seviyor* musun?" Ona takılıyordum ama başını bir kez daha sallarken bile dudakları gülümsedi.

"İlla bilmek istiyorsan," diye iç geçirdi. "Yarın her zamanki Sevgililer Günü kıyafetimi giyemeyeceğim, çünkü biri bana çıkma teklif etti."

Nefesim kesildi. "Vay canına. Ne cesaret."

Ciddi bir ifadeyle başını salladı ve çantasından sarıyla sarılmış kalp şeklinde bir kurabiye paketi çıkardı. "Tatlı sevmediğini biliyorum," dedi utangaç bir ifadeyle. "Ama bunları ben yaptım ve senin de bir tane almanı istedim."

"Bunları sen mi yaptın?" Şaşırmış bir halde elimdeki şekerli kurabiyelere bakarak sordum. Üstündeki kremaya baktım ve ne yazdığını fark ettim: *Sevgilim olur musun?*

Oh, bu kız. Kesinlikle kalbimin peşindeydi. Ve eğer dikkatli olmazsam, ona vereceğimden oldukça emindim.

"Teşekkür ederim. Eminim inanılmazdırlar."

Sırıttı. "Bu benim büyükannemin tarifi. Baba tarafımdan."

Başımı salladım. "Peki bunlardan herhangi birini... *randevunla* paylaşacak mısın? Yarın mı?"

Noelle bu düşüncüyü düşünüyormuş gibi durakladı ve sonra başını salladı. "Hayır. Sanırım kurabiyelerini hak etmesi gerekecek."

"Oh, öyle mi?"

Başını salladı. "Korkarım öyle."

"Sanırım sevgilin Çin yemeği sevip sevmediğini merak ediyor," diye sordum. Burada ne yaptığımızı tam olarak bilmiyordum ama hoşuma gidiyordu. Ve ona sevgilim *olmasını* teklif etmek istiyordum, kelimenin tam anlamıyla. Onu öpmek ve ruhumun her zerresini ona dökmek istiyordum. *Evet*. Çılgınca olsa bile bunu istiyordum. Ve bu sadece paylaştığımız ateşli bakışlar ya da küçük bakışlar, hatta gülümsemeleri ve son bir aydaki dalgalar değildi. Paylaştığımız o öpücük bile değildi. Onun hakkında her şeyi bilmek, onu içten ve dıştan tanımak istiyordum. Daha önce hiç kimseye söylemediğim şeyleri onunla, sadece onunla paylaşmaktı. Onunla ilgili *her şeydi*.

Başını salladı. "Sevgilime Çin yemeklerini sevdiğimi söyleyebilirsin. Ama sadece bir şartla." Bir kaşımı kaldırdım. "Beni şaşırt."

Güldüm ve o da dikkatini tekrar önümdeki masada duran kurabiyelere çevirdi. "Beğenirsen bana söylemen gerekecek. Şekerli kurabiyelerimle biraz ünlüyüm, biliyor musun?" Sırıttı. "Ama kimseye söyleme," diyerek değerli bir sırrı korur gibi kafenin etrafına baktı. "Kimsenin torpil yaptığımı düşünmesini istemem, anlıyor musun?"

Oh. Elimde değildi, dudaklarımın kenarları yukarı kalktı. Onu öpmek istiyordum. Onu o kadar çok öpmek istiyordum *ki*. "Gidip yarınki randevu için her şeyin hazır olduğundan emin olsam iyi olacak." Kahve fincanımı aldım

masadan aldım -benim için sipariş etmişti- ve ona söyleyecek başka bir şey bulmaya çalışırken elimde çevirdim ve işte o zaman bardağın kenarındaki kırmızı öpücük izini fark ettim. Tekrar Noelle'in yüzüne baktım, kırmızı rujunu fark ettim ve utangaç bir şekilde kızardı. Bu kız. Yemin ederim. Kurabiyeleri inanılmazdı ve bunu ben söylüyordum, neredeyse hiç tatlı yemeyen bir adam. Hepsinin üstünde küçük bir söz vardı, kırmızı, pembe ve beyaz kremalarla kaplanmıştı ve tıpkı o iğrenç kalp şekerler gibi farklı ifadeler yazıyordu. *Öp beni* yazanı sevdim çünkü bana onun parlak, kırmızı dudaklarını düşündürdü -tamamen öpülebilir. Bu da bana onu tekrar öpmek istediğimi düşündürdü. Son seferden beri onu tekrar öpmek istiyordum. Neden onu aklımdan çıkaramıyorum?

Son kurabiyeyi o gece eve döndüğümde *bana mesaj atması* için sakladım ve tezgahımın üzerinde, bir fincan kahvenin yanında dururken fotoğrafını çekip Noelle'e göndermekten kendimi alamadım.

Senin dileğin benim için emirdir, tatlım.

Ben: Kurabiyeler için tekrar teşekkürler, bayıldım.

Noelle: Tabii ki . Ne de onları ben yaptım. **Ben:** Yarın görüşürüz, Noelle.

Yarın görüşürüz, yakışıklı.

~ ~ ~

"Hey, Noelle," dedim, burnunun ucunun soğuktan kızardığını ve Portland'ın sürekli çiseleyen yağmurundan dolayı başının üstünün ve saçlarının hafif nemli olduğunu fark ettim. Benimle ofisimde buluşmasını istemiştim ve içeri girerken gözlerinin odaya bakışını izledim.

Sonunda tüm kutularımı açıp çerçevelerimi asabildiğim için mutluydum. Burası hâlâ oldukça seyrekti ama en azından asgari düzeyde dekorasyona sahiptim.

"Merhaba profesör." Bana bu saçma lakapla hitap etme ısrarına güldüm. Noelle bana o sıcak gülümsemelerinden birini verdi ve ben de ona sahip olduğum için çok mutlu oldum. Sadece bu şekilde bile olsa ona sahip olduğum için.

"Neden bana öyle diyorsun?" Uzanıp parmaklarımı nemli buklelerinde gezdirmek istedim. Ona dokunmam gerekiyordu ama beklemem gerektiğini biliyordum. *Sadece biraz daha.*

"Sana prof demeyi sevdiğimi hiç düşündün mü Matthew?" Kelimeye küçük bir vurgu ekleyişini ya da isminin üzerine küçük bir vurgu yapmasını kaçırmadım. Dürüst olmak gerekirse, onun dudaklarından çıkan sesi seviyordum. "Belki de seni nasıl etkilediğini görmek hoşuma gidiyordur?" Sırttı.

Bana işkence etmeyi sevdiğini düşünmeye başlamıştım. Boynumdaki kırmızılığı özlediğini sanmıyordum. Sadece yüzümün de vücudumun geri kalanı kadar belli olmamasını umuyordum.

Noelle eşyalarını karşımdaki sandalyeye oturttu ve ardından ceketini çıkararak uzun kollu kırmızı elbisesini ve altına giydiği kalp desenli taytını ortaya çıkardı.

"İnanılmaz görünüyorsun," dedim ve bunda ciddiye dim. "Demek meşhur Sevgililer Günü kıyafetin *bu*, ha?"

Başını iki yana salladı. Noelle başını sallayarak, "Hayır, bu benim *özel* Sevgililer Günü kıyafetim," dedi. "Peki... planın nedir? Eğer unutmazsan bana Çin yemeği sözü vermiştin."

Güldüm. "Ben yapmadım, merak etme."

"Tamam, ayaklarımı yerden kes," dedi ayaklarını masamın kenarına vurarak. "Büyülenmeye hazırım."

"Ceketini al," diye fısıldadım kulağına, ensesindeki saçları okşayarak. "Yemeğe gidiyoruz." Sürpriz olarak hazırladığım piknik sepetini kaldırdım. Çin yemeği ve tatlı olarak da kırmızı kadife cheesecake almıştım, hatta sepete bir şişe şarap da koymuştum.

"Oh. Piknik mi yapıyoruz?" Beklentiyle bana bakmadan önce kollarını montunun içine soktu. "Ama... Şu anda dışarısı kırk küsur derece. Dondurucu." Gözlerini kısmıştı. "Bu havada nerede piknik yapacağız Matthew?"

", " dedim, onu kapıdan dışarı yönlendirerek. "Benim bir yerim var."

Onu el ele kampüsteki en sevdiğim noktalardan birine giden patıkaya götürdüğümde muhtemelen deli olduğumu düşündü.

Gizli bir mücevher. Nehre ve nehrin ötesindeki şehre bakan, kenarda yer alan bir çardaktı.

Buraya daha önce gelmişim, bir battaniye, bir fener ve bir ısıtıcı koymuştum.

Nefesi kesildi. "Bütün bunları sen mi yaptın?"

Başımı salladım. "Seni tamamen kendime saklamak istedim," diye sıırttım.

battaniyelerden birinin üzerine yatırdım, diğerini bacaklarının üzerine yığdım, yanına sokuldum ve sepetten yiyecekleri çıkardım.

Noelle derin bir nefes aldı. "Bunların hepsi harika kokuyor, aman Tanrım. Buraya gelmek için can atıyordum, uzun zaman oldu." Ona verdiğim tabağa biraz yemek koydu ve ben de getirdiğim bardaklardan birine biraz şarap doldurdum.

"Hizmet edebildiğime sevindim," dedim ve yemek çubuklarımı havada sallayarak yemeğini işaret ettim. "Şimdi ye de o küçük yurt dairende açlıktan ölmen konusunda endişelenmeyi bırakayım."

"Hey!" diye itiraz etti. "O kadar da küçük değil."

Bir kaşımı kaldırdım. "Noelle. İçerideydim. Yatak odanızda yatağınız için ancak yer var, yoksa sizi yukarı taşıdığımda ve içine yerleştirdiğimde fark etmediğimi mi sandınız?"

Kızardı. "Tanrım, lütfen o geceden bir daha bahsetmeyebilir miyiz? Çok utandım ve evimi o şekilde gördüğüne inanamıyorum."

Şimdiye kadar gördüğüm en temiz daire olmayabilirdi ama kesinlikle en dağınık daire de değildi. Ve ben kim oluyordum da bunu ona karşı kullanıyordum? Yemeğine karışmaması için eğilip saçlarını kulağının arkasına doğru taradım. "Bunu unutabileceğimden emin değilim," dedim, o geceyi düşünürken sırtışıma gizlemeye çalışarak. Noelle'in kollarına ne kadar mükemmel oturduğunu. Ne kadar sıcak olduğumu göğsümde mırıldanmasını. Onu yatağında bırakıp gitmenin ve iyi olduğundan emin olmak için bütün gece orada kalmamanın ne kadar zor olduğunu.

"Öyle yapmalısın." Noelle kaşlarını çattı. "Çünkü ben yaptım."

Daha yakına eğildim, dudaklarım kulağının yanındaydı ve tenine karşı yavaşça konuştum. "Kollarımda nasıl hissettiğini unutmak *istemiyorum*, Noelle."

Her ne kadar kızarmaya devam etse de -bu kez boynuna kadar uzanıyordu, tüm yüzü kıpkırmızıydı- o gece onu evine geri götürdüğümü hatırladığında gözlerindeki o küçük ifadeyi görebiliyordum. O da kollarımda nasıl hissettiğini unutmak istemiyordu. Belki de aramızdaki bu şey her neyse, arkadaşlıkla daha fazlası arasındaki çizgide gidip geliyorduk ama umurumda değildi.

Yemeye devam ederken tekrar yemeğine baktı ve ben de köfteden bir ısırık aldım. "Bunlar çok güzel," diye onayladım ve bir ısırık daha aldım.

Noelle bana gülerken burnunu kırıştırdı, bir lokma daha erişte yedi ve ben de sohbetimize devam etmeden önce ikimiz de yemeğimizin çoğunu bitirene kadar bekledim. Nedense bitmesini istemiyordum, konuşmayı hiç kesmek istemiyor gibiydim ama öncelikle yemek yemesini istiyordum.

"Ne?" diye sordu, bir çatal dolusu yemek havada durakladı.

Başımı salladım ve bir elimi sarı saçlarımin tellerinde gezdirdim. "Yok bir şey," diye kıkırdadım. "Sadece yemeği bu kadar çok sevmene bayılıyorum."

Tekrar kıpkırmızı oldu. "Ah. Evet. Sanırım hayvanat bahçesinde ona 'sevimli' demiştiniz."

"Öyle. Ama sen her zaman sevimlisin, Noelle." Biraz mahcup bir şekilde sırttım. Neden sesim sekizinci sınıftaki aşkımla konuşuyormuşum gibi çıkıyordu?

"Şey..." Başını eğdi, sanki o da bir şey itiraf etmek istiyormuş ama nasıl söyleyeceğini bilemiyormuş gibi bana baktı. "Sen de o kadar kötü değilsin," diye mırıldandı ve sonunda lokmasını alıp çiğnemeye başladı.

Sırttım. "Öyle mi?"

"Bana ukalalık taslama şimdi," diye kaşlarını çattı ve çatalını bana doğrulttu. "Erkekler kibirli pisliklere dönüştüklerinde çekici olmazlar."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Kibirli bir pislik olma. Anladım."

"Güzel." Noelle'in en sevdiğim gülümsemesi yüzüne yayıldı - kahverengi gözlerini aydınlatan sıcak bir gülümseme. "Çünkü seni olduğun gibi seviyorum. *Ben de, Noelle. Ben de seni.*

"Bana arkadaşlarından bahset," dedim, yemeğimizi bitirdikten uzun bir süre sonra, ikimiz de kucaklarımıza birer battaniye sererek birbirimize sokulmuş bir şekilde otururken.

"Gabbi, Angelina ve Charlotte?" O sordu. "Tanıştıkların mı?" Başımı salladım. "Nasıl tanıştınız?"

"Üniversitedeki ilk yılımda. Charlotte ve ben oda arkadaşydık ve sonra Daniel, Gabbi ve Angelina ile tanışmamızı sağladı - tam karşımızdaki odada kalıyorlardı. Çok hızlı arkadaş olduk ve bir kez birbirimize kenetlendik... Hayat boyu bağlanmak hakkında ne derler bilirsiniz. Sanki biz öyleymişiz gibi hissediyorum. Onlar şu anda benim ailem gibi." Şimdi saçmalıyordu ama onu durdurmak umurumda değildi. "Her zaman sahip olmayı dilediğim kız kardeşlerim."

Daniel mi? Neden onun adını ilk kez duyuyordum? Kim olduğunu öğrenmem gerekiyordu ve neden hiç tanımadığım bir adamı kıskanıyordum? Dürüst olmak gerekirse, benim neyim vardı da onun hakkında garip bir sahiplenici erkek gibi düşünüyordum?

"Peki, Daniel kim?" Sormaktan kendimi alamadım.

Kaşlarını çattı. "Oh, o benim en iyi arkadaşım Charlotte'un - şey, çıkmıyorlar ama sanırım onun da en iyi arkadaşı?" Noelle omuz silktili. "İkimize de sahip, biliyorsun. O Angelina'nın ağabeyi. Charlotte'la taşınma gününde tanıştı ve gerisi... dedikleri gibi." Omuzlarını yuvarladı. "Bu geçmişte kaldı. Onunla tanıştığından beri hiç kız arkadaşı olmadığından eminim. Ama ikisi de karşılardaki kişiyi göremeyecek kadar inatçı."

"Oh." Rahatlayarak iç çektim. "Yani sen hiç...?"

Bir kaşını kaldırdı, ben de ona mahcup bir sırtışıla karşılık verdim. "Bana hiç Daniel'la *ilgilenip ilgilenmediğimi* mi soruyorsun Matthew?"

"Hayır," dedim hızlıca ve *evet*, bu kulağa istediğimden biraz daha savunmacı geldi. "Muhtemelen başka insanlarla çıktığını biliyorum, Noelle."

"Elbette..." Bana tek kaşını kaldırdı. *Kahretsin*. Burada ne ima ediyordum? Onun hayatındaki potansiyel bir erkeği kıskandığımı mı? Daha önce sevgi beslediği herhangi birinin şimdi bir şekilde benim rakibim olduğunu mu? Bana karşı bir şeyler hissedip hissetmediğinden ya da dizim onunkine değdiğinde ya da elimin arkası onunkine çarptığında benim hissettiklerimi hissedip hissetmediğinden emin değildim.

Sadece başımı salladım. "Özür dilerim. Deli bir adam olmak istemiyorum. Sadece seni başka bir adamla düşünmek..." Yüzümü buruşturdum ve suçlulukla ona baktım.

"Peki ya sen?" Noelle sordu. "Burada ilgilendiğin biri oldu mu?"

"Kampüste mi?"

Ben dudağımı ısırırken o başını salladı ve kırmızı kadife cheesecake'ten bir çatal dolusu daha ağzına attı.

"Sadece bir tane," dedim bakışlarımız birleşirken. Çatalın üzerindeki krema tabakasını yaladı. "Onu tanıyor olabilirsin," dedim. Bu onun dikkatini çekti ve gözleri kısıldı. "Şu boylarda, ateş gibi kızıl saçları var ve tanıdığım herkes arasında en çok tatlıya düşkün olanı."

Gözleri parladı, genişledi. "Gerçekten mi? Başka kimse olmadı mı?"

Başımı salladım. "Bana sürekli kızlarını ya da akrabalarını ayarlamaya çalışan çılgın iş arkadaşlarımdan kaçmam gerektiğini söylediğim zamanı hatırlıyor musun?"

"Doğru. Seni tuzağa düşürmelerine izin vermediğine sevindim," dedi Noelle başını hafifçe sallayarak ve tekrar ufuk çizgisine ve aşağıdaki karanlık nehre döndü.

"Biliyorum, henüz..." diye iç geçirdi. "Buna bir etiket koymadığımı biliyorum ve burada acele etmek istemiyorum-" Başımı salladım, istediğim tek şey onun dilinin tekrar ağzıma girmesi olsa da. "Ama başka kimse olmadığını bilmeni istiyorum. Tamam mı?" Dudağını ısırıldı. "Ve bir süredir... hiç olmadı."

Gergin görünüyor muydu? Onun için 'bir süre'nin ne olduğunu bilmek istemiyordum, çünkü benim için *sonsuz kadar* sürmüştü.

Alnına bir öpücük kondurdum. "Benim için de başka kimse yok, tatlım."

"O zaman kurabiyeleri hak ettin demektir," dedi sırtarak.

Dün bana verdiği gerçek kurabiyeleri kastettiğini biliyordum ama mecazi kurabiyeleri de düşünmeden edemedim. Eğildim ve başparmağımı çenesinde gezdirdim. "Bunu unutmayacağım, Noelle."

Kulağıma fısıldamak için dönmeden önce bir an durakladı, "Umarım beklediğimize değer." Ve sonra göz kırptı.

Hay sikeyim. Yine mi kızardım? Onun sözleri beni her zaman böyle etkilemeyi nasıl başarıyordu?

"Gidelim," dedim, eşyalarımızı topladıktan sonra ona elimi uzattım.

Kaşlarını çattı. "Şimdiden mi?"

Ona gerçeği söyleyemedim - eğer burada bir an daha kalırsak, bu bekleyişi giderek kısaltmanın bir yolunu bulacaktım. Çünkü acele etmemem gerekiyordu. Ağırdan almalıydım.

Çünkü sonsuzluktan daha azını kabul ve Noelle'in bana ne vermek istediğinden henüz emin değildim.

Yatakhanesine geri dönerken onu kolumun altına aldım ve içeri girmek için dönerken bütün gece altında sarmaş dolaş olduğumuz battaniyeyi tuttu.

Gitmeden önce bileğini yakaladım ve onu kendime doğru döndürdüm. "Sevgililer Günün kutlu olsun, Noelle."

Ve sonra onu öptüm. Uzun, sert ve tutkulu bir şekilde ve muhtemelen olması gerekenden daha fazla özlemle çünkü uzaklaştığında derin nefes alıyordum ve gitmesine izin vermek için yapabileceğim tek şey buydu.

"Sevgililer Günün kutlu olsun, Matthew." Battaniyeyi kendi etrafına sardı. "Bu gece için teşekkür ederim. Mükemmeldi."

"Öyle mi?"

Başıyla onayladı. Onu burnunun ucundan bir kez daha öptüm.

"İyi geceler."

"İyi geceler." Sırıttım ve ortak enerjimizle sımsıcak bir şekilde içeri çekilmesini izledim.

Hayatım hiç şu anki kadar dolu olmamıştı. Sadece bunu nasıl sürdüreceğimi bulmam gerekiyordu.

ON BEŞ

Noelle

Serşembe sabahı, kendimi bir kez daha en sevdiğimiz kafede, masanın üzerinde bir yığın kitap, bir tabak hamur işi ve dört kahvemizle birlikte en iyi arkadaşlarımla çevrili buldum.

"Umarım hepiniz geçen hafta okumak için *hiç* vaktim olmadığını biliyorsunuzdur," diye kaşlarımı çattım. "Bu yüzden son seçtiklerimizi okuyamadım ama okuyacağım, söz veriyorum."

"Sorun değil Elle," diye başını salladı Gabbi. "Olan biten her şey yüzünden çok yoğun olduğumu biliyoruz. Bunu sana karşı kullanmayız."

"Bu dönemin bitmesi için sabırsızlanıyorum."

"Derslerin nasıl gidiyor?" Angelina ağzına bir üzüm atarak sordu.

Dürüst olmak gerekirse, onu *kıskanıyordum*. Ang üniversitede ne yapmak istediğini biliyordu, pazarlama diplomasını almıştı ve şimdi prestijli bir teknoloji yazılım şirketinde çalışıyordu - ve bir sonraki iş terfisine doğru ilerliyordu, merdiveni tamamen irade ve kararlılıkla tırmanıyordu. Benim ona sevgiyle hitap ettiğim gibi o bir patron kaltağıydı.

Gabbi bile her şeyi çözmüş gibi görünüyordu, Angelina'yla aynı şirkette insan kaynakları müdürü olarak çalışıyor ve bir yandan da fotoğrafçılıkla uğraşıyordu. Hayatlarını bir arada yaşamaları güzeldi. Öte yandan ben... Onlar adına mutluydum, sadece hayallerimi gerçekleştirmenin benim için yeterli olacağını umuyordum. Bu ne zaman olursa olsun.

"Dersler tamam." Omuzlarımı silkerek kaldırdım. Charlotte onlara geçen haftadan bahsetmiş olmalıydı. "Sadece çok yoğunum ve bahar tatili yaklaşırken herkes fazladan iş yüklüyor gibi geliyor. Ama sorun değil çünkü anne-." Kahretsin, Matthew'dan bahsetmemek için kendimi zor tuttum.

Tekrar. Adı nasıl bu kadar kolay ağzımdan çıkıyordu? "Çünkü her şey kontrolüm altında," dedim biraz daha yüksek sesle. Utangaç bir sırıtış attım.

Neden onlara söyleyemedim? İstiyordum, değil mi? Ama aynı zamanda... belki de Matthew'la bu kozanın içinde, sıcak ve güvende olmak, o battaniyenin altında birlikte sokulmak ve kimsenin bana soru sormamasını istiyordum. Nereye gittiğimizi, geleceğin ne getireceğini düşünmek zorunda kalmamak. Şu anda sadece biz vardık ve daha fazlası için bu çizgide ilerlemeye çalışıyorduk.

Kordon bir noktada kopacaktı. Yıpranmıştı ve ona daha fazla direnemeyeceğimi biliyordum. Öpücüklerden, el ele tutuşmaktan ve küçük dokunuşlardan daha fazlasına ihtiyacım olduğunu biliyordum. Dün gece onun yanına oturduğumda havadaki yüklü enerjiyi yanlış anlamamıştım. Ya da ikimiz de bir şey söylemeden gözlerimizin birbirini yakalaması ve biraz fazla uzun tutması.

Sadece bunu düşünerek iç çektim. Sanki bir sonraki adıma -her neyse ona doğru- hazır olsam bile, o benden uzaklaşmaya devam ediyordu. Ama her ne kadar bunu istediğimi bilsem de - onunla fiziksel arzularıma teslim olmak istesem de, seksten daha fazlasını yapabileceğimden emin değildim. Bir ilişki içinde olmak istiyor muydum?

Charlotte elindeki ananas kâsesinin üzerinden başını salladı. "Yemin ederim çocuklar, neredeyse hiç uyumuyor."

Hepsi gözlerini bana dikti ve eğer Matthew burada olsaydı onlarla aynı fikirde olacağını biliyordum. "Dürüst olmak gerekirse, ben iyiyim," dedim hepsine. Umursamalarını takdir ediyordum, ediyordum ama onu sistemimden çıkarabilecek gibi değildim. Ona ihtiyacım vardı, uyuşturucu gibiydi.

Uyumamı engelleyen bir ilaç. Belki de çok iyi bir ilaç değildi. *iyi* bir ilaç. Ya da belki de sadece

"Tamam Noelle," dedi Gabbi kaşlarını çatarak, grubumuzun anne dostu. "Ama bir şeye ihtiyacın olursa, herhangi bir şeye... bize söylersin, değil mi?"

"Doğru." Ya da Matthew'a söyledim ama bu konumuzun dışındaydı. Ve beynimin herkesten önce yardım istemek için ona atlaması... Bana ne oluyordu da bu şekilde düşünüyordum? Ne olduğunu biliyordum ama yine de... bu konuyu onlarla konuşmak istemiyordum.

"Tamam o zaman," diye başını salladı. "Şimdi, kimin hakkında konuşmak istediği bir kitap var?" Gabbi sırıttı ve en sevdiğim tartışmalara başladık: kitaplar hakkında olanlara. Onların okuduklarından bazılarını ben de okumuştum.

Geçen hafta hiçbir şey okuyamayacak kadar meşgul olmama rağmen konuşmaların bir kısmına katılabildiğim için mutluydum. "Dün eğlenceli bir şey yapan oldu mu?" Angelina sordu ve ben de başımı kaldırıp şaşkınlık içindeydi. Bir şekilde biliyor muydu?

"Ha?" Aklım hemen Matthew'la birlikte gittiğimiz çardağa gitti. "Sevgililer Günü mü?" dedi, daha gerçekçi bir şekilde, nasıl unuttun bir tür ton.

"Hayır, zaten hiçbirimizin randevusu yoktu ki," diye mırıldandım içimden. Angelina gözlerini kısarak, "Şey... işyerinde biri bana çiçek göndermiş," dedi. "Bir kart bile eklememişler, bu yüzden kimden geldiğini bilmiyorum. Sadece masamın üzerinde duran bir düzine kırmızı gül. Garip."

Gabbi sadece ona bakıyordu ve Ang omzunu kaldırdı. "Ne?" "Hiçbir şey." Gabbi sadece başını salladı.

Diğerleri beni görmezden geldi ve sonra Charlotte Sevgililer Günü'nün ne kadar aptalca olduğu ve toplumun normları reddedip bunun yerine *Galentine Günü*'nü kutlaması gerektiği hakkında bir tartışma başlattı. Bazen bu kızın Parks and Rec'in çok fazla bölümünü izlediğini düşünüyordum ama bunu ona söylemeyecektim. Hayır, Leslie Knope'a tapmak ve bol kahvaltılık yemek istiyorsa, ben kime bir şey diyecektim ki? Hepimizin bir şeyleri vardı.

Ve... dün geceyi düşününce kalbim biraz çarptı. Kendimi konuşmadan uzaklaştırmanın bir yolunu ararken ellerimi karıştırdım. Dün gecedan önce en son ne zaman Sevgililer Günü için bir şey yapmıştım? Belki de Jake'le ayrılmadan önce çünkü geçen yıl ya da ondan önceki iki yıl hiçbir geleneğimi yerine getirdiğimi hatırlamıyordum.

Eskiden önemsiz görünen şeylerle -şeker, kurabiye, takdir kartları- neşe saçmayı severdim. Bunları üniversitedeki hocalarıma ve arkadaşlarıma dağıtmak bana kendimi çok sıcak ve takdir edilmiş hissettiriyordu ve bu duyguyu özlemiştim.

Ve bu yıl -belki Matthew'a karşı hissettiklerimden, belki de Jake'le ilişkimin bitmesinin üzerinden yeterince zaman geçtiğinden- Çarşamba günü uyanmış ve dört düzine kalp şeklinde kurabiye pişirmiştım. Çoğunu salondaki kızlar yemişti -kabul masasının yanına bırakmıştım- ve birkaç tanesini kendim için saklamıştım elbette, ama Matthew için de bir paket vardı.

Sanki... belki de sonunda hayatımda aşkı yeniden kabul etmeye hazırdım. Bunu *ruhumda* hissettim. Kalbimin tekrar kırılmasına izin verecek durumda mıydım? Kesinlikle hayır. Ne olursa olsun kendi kalbimi koruyacaktım. Ama sevgi vermek ve almak, bu hayatın en büyük mucizelerinden biri değil miydi?

Tarçınlı rulomdan bir ısırık daha aldım ve Charlotte'un gözlerini tekrar üzerimde hissettiğimde tüm bunları düşündüm. Yakınıma eğilip kulağıma fısıldadı, "Profesör Hottie ile işler nasıl gidiyor?"

"Char." İnledim. "Adım Profesör Harper ve ona *böyle hitap* etme." Yüzüm kızarmış mıydı? Onunla ilgili basit bir soru yüzünden mi kızarmıştım? Hayır. Siktir.

"Peki ona ne diyorsun?" Charlotte sırttı.

"Matthew," diye mırıldandım.

"Matthew mu?" Gabbi kaşını kaldırdı. Kahretsin, sesimizi yeterince alçak tutmamıştık.

"Oh, uh, evet. Ona ilk ismiyle hitap etmemi istedi. Bu o kadar da garip değil, tonlarca derste profesörlerim bunu yapmamızı söyledi."

"O gece seni bardan eve götüren profesörle aynı kişi mi bu?" Angelina bana bir bakış attı, ben de hemen en iyi kapa çeneni suratımla karşılık verdim. Ama yapmadılar. Tabii ki yapmadılar.

"Matthew'u aramasına izin verdiği *tek* kişi sen misin, Noelle?"

Beynimi zorladım. Gerçekten düşündüm. Lisans ya da yüksek lisans öğrencilerinden herhangi birinin ona ilk ismiyle hitap ettiğini duyup duymadığımı hatırlamaya çalıştım. Hayvanat bahçesindeyken... o kızlar ona Profesör Harper demişlerdi, değil mi? Acaba sınıfına ona ilk ismiyle hitap etmelerini mi tembihlemişti, yoksa sadece ben mi böyle yapıyordum? Ama kimsenin ona Profesör Harper ya da Dr. Harper dışında bir isimle hitap ettiği tek bir an bile aklıma gelmiyordu, bu yüzden evet, ona Matthew diyen tek kişinin ben olabileceğimi kabul etmek zorunda kaldım. Çünkü başından beri benden bunu istemişti.

Çünkü benimle asla böyle bir ilişki kurmak istememişti. Profesör/öğrenci ilişkisi. Ben onun için öyle biri değildim, o da benim için öyle biri değildi. Başka bir şeymiş gibi davranırsam kendime yalan söylemiş olurum. Ve bir tek ben olduğumu biliyordum. Onu akşam yemeğinden sonra bir restoranın dışında öpen tek kişiydim. Sevgililer Günü pikniğini hazırladığı tek kişi. Her gün kampüsteki kafeye sırf onu görmek için gelen tek kişiydim.

Ve, şey... Artık bunu kendime inkar edemezdim. Yüzde yüz, arkadaşan çok daha fazlasıydı.

"I-"

"Aman Tanrım," Gabbi'nin gözleri parladı. "Ona sırılsıklam aşıksın, değil mi?"

"Smitten?" İtiraz etmeye başlarken sesimi yükselterek söyledim. "Ona vurulduğum falan yok! Ona ufacık da olsa aşık falan değilim. Hayır."

"Yani size tezgâhta sırada beklediğini söylesem, onu görmek için mümkün olduğunca hızlı bir şekilde arkanızı dönmez miydiniz?"

Başımı salladım. "Hayır, tabii ki ." Sesim biraz fazla mı yüksek ve solukluydu.

Angelina, "Sen en kötüsüsün," diye şarkı söyledi ve diğer kızlar da gülmeye başladı.

Belki de sadece inkar ediyordum. Çünkü... Eğer burada, en sevdiğim kafede en iyi arkadaşlarımla birlikte olsaydı, arkamı dönerdim. Ve Sevgililer Günü yemeğimizden sonra... *Öyle* olsaydı ne yapardım? Duygularım birbirine karışmış gibi hissediyordum ve ne istediğimi bile bilmiyordum. İkimizin arasında hâlâ çok fazla bilinmeyen vardı.

Beni ilk kez öptüğünden beri her gün, her dakika onu düşündüğümü söyleyebilir miydim? Benim için anlamı neyse onun için de anlamı olup olmadığını sorar mıydım? Hayır, *bunu* yapamazdım. Çünkü bana onun için yeterli olmadığını söylediğinde kaçınılmaz kalp kırıklığına hazır değildim. Onun için yeterince şey ifade etmediğimi.

Çünkü terk edilmesi kolay biriydim. Çünkü birinin kalması için yeterince kayda değer değildim.

Ve lanet olsun, kalmasını istiyordum.

~ ~ ~

Sonraki hafta her zamanki gibi geçti -kahve dükkanı randevuları, uzun bakışmalar, birbirimizi gördüğümüzde ellerimizin fırçalanması. Ama bir daha öpüşmedik. Sevgililer Günü'nden beri el ele bile tutuşmamıştık. Dürüst olmak gerekirse, ne yapacağımı bilemiyordum.

Artık ona ne olduğumuzu sormadan nasıl yanında olacağımı bilmiyordum.

Dikkatimi dağıtmak için tek yapabildiğim bilgisayarımdaki word belgesini karıştırmaktı. Bir hafta boyunca orada burada on bin kelime daha yazarak kendimi şaşırttım

Telefonum çaldı ve Matthew'dan gelen bir mesajla karşılaşmak için kilidini açtım. Ekranda onun adını gördüğümde kalbimin hızla çarpmasına engel olamadım-

Özellikle de aramızda olanlardan sonra.

Hey, bu gece boş musun?

Telefonuma bakıp kıkırdadım. Öyle olduğumu biliyordu. Bu gece Salon Müdürü olarak görevde değildim, iki hafta sonraki bahar tatiline hazırlanmak için hemen hemen her şeyi halletmişim ve şu anda kanepemde oturmuş bilgisayarımda geziniyordum.

Kitap dokümanında yazacakmışım gibi davranıyordum ama bu çok daha umut verici geldi.

Ben: Şey, profesör. Bu gece dersim yok, ama eminim bunu zaten biliyorsunuzdur.

Bu yüzden sormadığımı biliyorsun Noelle.

Ben: Tamam... Şey, belirli bir planım yok.

Matthew: Güzel. Benimle Blazer'ın maçına gelmek ister misin? Fazladan bir biletim var.

Nasıl hissedeceğimden emin değildim: bir yandan beni tekrar bir yere davet ettiği için biraz başım dönüyordu ama diğer yandan ilk tercihi bile değildim. Ama çıktığımız da yoktu, değil mi? *En iyi* arkadaş bile değildik... Öyleyse neden midemde onunla gelmesini tercih edeceği başka biri olduğuna dair bir his vardı? Belki arkadaşlarından biri. Özellikle de bana son dakikada sorduğu için.

Ben: Tabii, kulağa eğlenceli geliyor.

Sonunda bir cevap yazdım ve sonra kanepeye yaslanıp gözlerimi kapatarak cevabının gelmesini bekledim.

Matthew: Tamam. Seni 5:00'te alırım?

Ben: Evet. Nerede yaşadığımı biliyorsun.

Matthew: Yakında görüşürüz, tatlım.

Matthew'un yanında olmaya, genel olarak onunla *birlikte* olmaya giderek alışıyordum ama ona neredeyse hiç spor maçı izlemediğimi ve spor bilgimin en iyi ihtimalle zayıf olduğunu itiraf edecek miydim? Kesinlikle hayır. Özellikle de bana üniversitede basketbol oynadığını söylediği gerçeğini düşündüğümde.

İnledim. Boyumdan büyük işlere kalkışmışım.

Beni almaya geldiğinde, üzerimde şirin bir siyah balıkçı yaka body ve bir çift skinny jean vardı - basketbol maçına giderken ne giyilirdi ki zaten? En sevdiğim uzun altın kolye ve bir çift bilekli botla eşleştirdim ve aynada kendimi yaklaşık yüzüncü kez inceledikten sonra

hızlıca bir kat göz makyajı ve ruj sürmeye karar verdiğimde, kapı çaldığında nihayet hazırdım.

"Merhaba." Gülümsedim, kapıyı kapı çerçevesine yaslandım. "Çok güzel görünüyorsun."

Kızardım. Neden bu adamın bana söylediği tatlı şeyler bana kendimi bu kadar değerli ve takdir edilmiş hissettiriyordu? Onun yanındayken sürekli kızarıyormuşum gibi hissediyordum. "Teşekkür ederim. Normalde basketbol maçına giderken ne giyilir bilmiyordum, o yüzden tahmin ettim."

"Harika görünüyorsun." Matthew gülümsedi ve ben de yan masadan ceketimi ve çantamı aldım. "Gitmeye hazır mısınız?" diye sordu.

"Evet." Kapıyı arkamdan kapattım ve anahtarlarımla kilitledim.

~ ~ ~

"Bekle, bekle, bekle." Kolunu çektim ve stadyumun ortasında durdum. Çünkü ona, biletlere ve koltuklarımıza bakıyordum ve çenemin yere düştüğünden emindim. Bana bu lanet olası maçta koltukların saha kenarında olduğunu söylememişti ve maçı sahada izleyeceğim için kendimi fena halde hazırlıksız hissediyordum. Matthew bize biraz atıştırmalık temin ettikten sonra erkenden oradaydık - birkaç saattir bir şey yemediğimi anladığından şüpheleniyordum, çünkü benimle yemek için bir tür radarı var gibiydi - ve sonra bizi koltuklarımıza yönlendirdi, sıraların arasından geçerken en ufak bir tereddüt bile göstermedi.

"Matthew," diye tısladım ona, "Bize saha kenarı bileti aldığını söylememiştin."

"Oh, öyle mi?" dedi, kıkıltısını tutarak, gözlerinde bir eğlence pırıltısıyla.

"Hayır! Yapmadın!" Fısıldayarak karşılık verdim ve tam o sırada elimi boştaki elinin içine aldı ve birleşirken kolumdaki kıvılcımları görmezden gelmeye çalıştım. Avucunun sıcaklığı göğsümde çiçek açmıştı.

Koltuklarımıza yerleştikten sonra, ağzıma bir parça patlamış mısır koymamıştım ki, iki uzun boylu esmer oyuncu yanımıza geldi.

"Um, merhaba?" Matthew'la aralarına bakıp yüzlerindeki aptal sırıtışları yakalayarak "Merhaba," dedim.

Neyin peşindeydi?

"Noelle," dedi Matthew sonunda, "bunlar benim arkadaşlarım, Cole ve Tanner." "Sen... ne? Onları *taniyor* musun?" Aman Tanrım, gecenin iki gerçek oyuncuyla tanışma ve gecesi fark etmemiştim. Ben bile bilmiyordum

Spordan pek anlamam ama önümde duran iki adam uzun boylu ve bariz bir şekilde yakışıklıydı.

Küçük çılgınlığıma ara vermeye çalıştım (çünkü, merhaba?) ve onlara geri döndüm. "Merhaba." Utangaç bir şekilde el salladım. "Ben Noelle."

"Sonunda Matthew'un kızıyla tanışmak güzel." İkizlerden biri dudak büktü ve çenem zaten açılmamış olsaydı, o anda açılacağından oldukça emindim.

Kız arkadaşı mı? Neden bunun için ciyaklamak istedim ki? Sahipleniciydi ama şaşırtıcı bir şekilde kulağa hoş geliyordu.

"Evet, senin hakkında çok ketum davrandı ama hepimiz seni daha yakından tanımak için sabırsızlanıyoruz." Diğer ikiz güldü.

Matthew'a baktım, biraz mahcup görünüyordu, bir eli hala aldığı patlamış mısırı tutuyordu, diğeri ise sandalyemin arkasına sarkmıştı. Kulağıma fısıldamak için daha yakına eğildi. "Sana söylemediğim için özür dilerim. Eğlenceli bir sürpriz olur diye düşünmüştüm. Ve-oh, bak! Yapmışlar!"

Matthew başını kaldırdı ve o anda bahsettiği çiftin yanımızdaki koltuklara doğru ilerlediğini fark ettim: güzel, siyah saçlı hamile bir kadın ve avucunu sırtına dayamış, onu sandalyelerimize doğru yönlendiren bir adam.

"Bryan! Elizabeth!" İkizlerden biri yanımızdaki banka yerleşirken haykırdı. "Hepinizin gelebilmesine sevindim." Kadın -Elizabeth- yanıma yerleşti ve kocası da onun yanına oturdu. Matthew'un bizi tanıştırmasını beklerken ona küçük bir gülümseme verdim.

"Bunlar da diğer en iyi arkadaşlarımız Bryan ve Elizabeth." Matthew ikisini işaret etti ve sonra boştaki elini tekrar benimkine sokup sıktı. "Bu Noelle."

"Merhaba," diyerek mahcup bir gülümsemeyle gruba baktım. "Hepinizle tanıştığıma memnun oldum." İkizlere dönmeden önce hepimiz birbirimize merhaba dedik. "Kızlarınız bu gece geliyor mu?" Matthew Cole ve Tanner'a sordu, onlar da sadece başlarını salladılar.

"Özür dilerim, bir dakika bekle," dedim Matthew'a bakarken konuşmayı keserek, "Hâlâ Blazer'lardan ikisiyle arkadaş olduğun gerçeğinin üstesinden gelmeye çalışıyorum?" Çenemin hâlâ yerde olduğundan oldukça emindim.

Matthew omuz silkti. "Hepimiz üniversiteye birlikte gittik." Bana sırtıttı. "Bana bu gece için bilet teklif ettiler ve çeviremedim." Ve

Herkesin meşgul olduğunu söylediğinde... en yakın arkadaşlarının hepsi buradaymış gibi görünüyordu. *Oh.*

Belki de aklımdan geçen ilk kişi bendim. Ne de olsa arkadaşları bana "kızım" diyordu. Biraz daha dik oturdum, bu fikrin içime akıttığı sıcaklığı ve gururu hissettim.

"Matthew bize senden o kadar çok bahsetti ki," diye bağırdı Elizabeth yanımdan. Bronz teni, siyah saçları ve ıslıl ıslıl parlayan yüzüyle muhteşemdi.

Öyle mi? "Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim," diye ters ters baktım ona, ama aslında arkadaşlarıyla benim hakkımda konuştuğu için gülümsememi tutmaya çalışıyordum. Bu beni neden mutlu ediyordu? "Ama korkarım Matthew hiçbiriniz hakkında benimle pek bir şey paylaşmadı. O bir çeşit muamma." Bana çok sevimli bir cahil numarası yapan gözlerle baktı.

Elizabeth'in yanındaki Bryan kıkırdadı. "Hiçbir fikrin yok Noelle. Onu on iki yıldan fazladır tanıyorum ve hâlâ tam olarak çözebilmiş değilim." "Oh, pekala." Gözlerimi Matthew'a kilitledim, kendimi onun buz mavisi gözlerinden alamıyordum. Onların içinde hep kayboluyordum. "Umarım Bir gün Matthew Harper'ın her şeyini anlayacağım, ha?"

Elizabeth beni yanımdan dürterek, "Bunu yapabilecek biri varsa, o da sensin," dedi. Sanırım bu açıklama üzerine biraz kızardım, kırmızılık çilli elmacık kemiklerime yayıldı.

Ve... ne? Tüm arkadaşlarına benim hakkımda ne söylemişti ki Matthew'un mükemmel bir şekilde hazırlanmış iç dünyasını kıracağımdan bu kadar emindiler? Beni bu kadar özel kılan neydi ki sadece benim onun kalbinin etrafındaki buzları eritebileceğimi düşündüler?

Ama... belki de benim için yaptıklarını düşününce çoktan yapmıştım. Son iki haftada benimle ne kadar çok şey paylaştığını düşünürsek.

Nefesimin altında anlaşılmaz bir şeyler mırıldandım ve sonra Cole ve Tanner ayrılıyordu ve herkes onlara oyunda iyi şanslar diliyordu ve ben hala Matthew'a *baktığımdan* oldukça emindim.

Maç başladığında, her iki takımın tüm oyuncuları anons edildiklerinde sahaya koşular ve ben kendimi maçın içinde kaybettim. Çoğu zaman neler olup bittiğini biliyor muydum? Kesinlikle hayır. Yine de takımımız basket attığında diğerleriyle birlikte ayağa kalkıp tezahürat yaptım mı? Evet, yaptım. (Burada deniyordum, özellikle Matthew bana üniversitede oynadığını söyledikten sonra. Aptal gibi görünmek istemedim).

Oyunun yarısında *korkunç* Kiss Cam'i çalıştırdılar. Gördüğümde inledim, yüzümü Matthew'un omzuna gömdüm ve neredeyse birkaç kez üzerimizde durup başka birine geçtiğinde rahatlayarak iç çektim. Sonunda Bryan ve kocasından sevgi dolu bir öpücük alan Elizabeth'e odaklandı.

Ve sonra ekranda yüzlerimiz belirdi. Evet, öpücük kamerasındaki bizdik. Sevgimi herkesin önünde göstermekten ne zaman bu kadar korkmaya başladığımı bilmiyordum - Matthew'un bundan hoşlanmadığını tahmin ettiğim için olabilir, ama ikimizin de rahat olmasını istemiordum. Ve eğer bunu yaparsak, burada, tüm arkadaşlarının önünde öpüşürsek, bundan geri dönemeyecekmişiz gibi hissediyordum.

Belki de istemedik, artık istemiyoruz.

"Matthew-" diye itiraz etmeye başladım, ona bakıyordum. Daha önce öpüştüğümüzü biliyordum ama bu herkesin içinde miydi? Çıldırılmamaya çalışıyordum.

"Hey. Nefes al. Sadece onları düşünme. Bana odaklan," diye nefes aldı, eli kalçamda dururken daha da yakınımaya eğildi.

Ama evet... Onu tekrar öpmek *istedim*, değil mi?

Başka bir şey söyleyemeden dudakları dudaklarımdaydı, önce yumuşak bir şekilde, sonra elini boynuma dolayarak beni kendisine yaklaştırdı ve öpücüğü derinleştirdi. Dili dudaklarımı itiyor, içeri girmek istiyordu ve ben de elimde olmadan ona izin verdim. Tanrım, bu öpücük... Tutku ve özlem doluydu. Ağızlarımız birleşirken dillerimiz de birleşti ve ben onun dokunuşunun altında *eriyordum*. Ellerim saçlarındaydı - *oraya* ne zaman gelmişlerdi? -Dalgalı sarı buklelerini sıkıca kavradım. Kendimi ona yaklaştırıyordum.

Matthew beni tam orada, herkesin önünde öperken kalabalık alkışlarla *patladı*. Oh. Oh, *Tanrım*. Öpücüğü keserek geri çekildim ve bana bakarken yüzüm kızardı, elleri yüzümü buldu, orada kaldı, gözlerime bakarken başparmağı elmacık kemiğimi tekrar tekrar okşadı.

Ve... Aramızdaki *böyle* bir öpücük ne anlama geliyordu ki? Çünkü beni öpme şeklinden, benim onu istediğim kadar onun da beni istediğini anlayabiliyordum. Bunu iliklerime kadar hissediyordum, sadece onun dokunuşuyla aydınlanıyordum. Dudakları uzaklaşırken bile elinin boynumda gezinmesi vücudumda küçük havai fişekler patlatıyordu. Ateşler içindeydim, sadece en basit dokunuşlarla bile ısınıyordum ama tek istediğim daha fazlasıydı, daha fazlası, daha fazlası.

Her nasılsa, o anda... Bizi izleyen onca insana rağmen beni *rahat* hissettirdi. Ve tek istediğim onun dudaklarının

tekrar benim. Bana hissettirdiklerini inkâr edemezdim. Rahatlatılmış, istenmiş ve her zaman önemsenmiş.

"İyi misin?" diye nefes aldı. Hâlâ yanağımı kavrayan eline başımı salladım, geniş avucuna sokulmuyormuşum gibi davranmaya çalıştım. Ama elini çekip beni kolunun altına aldığı anda bile utanacak bir şey bulamadım kendimde. Yanına sokuldum ve başımı göğsüne yasladım.

Oyunun geri kalanında eli omzumdan hiç ayrılmadı, başparmağı pazuma daireler çizdi, beni belki biraz *fazla* yakın tuttu. Yine de onun vücuduna sokulmak bu kadar doğru hissettirirken kendimi umursamaya ikna edemedim. Ondan gelen sıcaklığı iliklerime kadar hissetmek. O kadar yakındım ki, içime çektiğimde onun kolonyasının kokusu -çam ve temiz havanın odunsu notalarının üst üste bindiği harika, erkeksi bir koku- duyularıma doldu.

Sanki tüm bedenim canlanmıştı. Sadece dokunuşundan, kokusundan ve ona daha fazla eğildiğimde yüzünü terk etmeyen düşünceli ifadeden.

"Teşekkür ederim," diye nefes aldım, o kadar sessizdi ki beni duyduğunu sanmıyordum, parmakları bacağıma sürtünürken ve ben parmaklarımızı birbirine sararken bile.

"Ne için?" Matthew birkaç dakika sonra tekrar saçıma doğru mırıldandı ve ben de gülümsedim.

"*Bunun* için. Beni her zaman rahat hissettirdiğin için." Sanki bu balonun içinde sadece ikimiz varmışız ve hiçbir şey onu patlatamazmış gibi hissediyordum.

Bu anı terk etmek istemedim. Burada kalmak, ona sokulmak, sıcaklığını içime çekmek, elini elimde hissetmek istedim.

Başımın tepesinde bir öpücük hissetmeden önce "Senin için her şeyi yaparım," diye mırıldandığını duyduğumu sandım. Biraz kızardım ve gözlerimi tekrar Matthew'un sahadaki arkadaşlarına çevirdim.

Maçtan sonra ikizler Cole ve Tanner soyunma odalarının yanındaki koridorda bize selam verdiler ve sonra Matthew beni Moda Center'ın dışına, kamyonetine doğru götürüyordu ve ancak bir bankın önünde aniden durduğunda ona şaşkın bir bakış attım.

"Matthew-" diye başladım, tam o sırada boğazını temizledi ve "Noelle" dedi. "Oh," dedim.

Bana salladı. "Önce sen gidebilirsin."

"Um." Dudağımı ısırdım. "Sadece merak ediyorum, Matthew. Çünkü arkadaşlarıyla tanıştım, Sevgililer Günü'nü birlikte geçirdik ve şimdi de bu.

Ben sadece... Biz neyiz?"

"Ne olmamızı istiyorsun?" diye sordu.

"Biz arkadaşız, değil mi?" Bu sözler şimdi ağzımdan çıkarken nedense yanlış geliyordu. Öyle olsak bile, daha fazlası gibi hissetmeye başlamıştık.

Bana bakarken sarı kaşları alnında çatıldı. "Sence arkadaşlar normalde böyle mi öpüşür, Noelle?"

O öpücük, öpücük kamerası için bana verdiği o baş döndürücü öpücük. Ruhumu ateşe veren ve onun için yanıp tutuşmama, daha fazlası için yanıp tutuşmama neden olan türden bir öpücük. Bana ne vermek isterse kabul edecektim. Ona istediğimin o olduğunu söyleyebilir miydim?

Tekrar otoparka doğru yürümeye başladığımda elini uzattı, bileklerimi kavradı ve beni yerimde tuttu.

"Noelle-" sesi sanki bunu söylemek ona acı veriyormuş gibi acılıydı. "Ben sadece-"

"Bir şey ifade etmek zorunda değil," diye onayladım. "Sen istemediğin sürece değil." Arkadaşlar öpüşebilirdi, değil mi? Belki de hiçbir arkadaşımı öpmemiştim, öpmek de istemiyordum. Kendimi başka hiç kimseyle bu kadar yakın bulmamıştım... Ama bu öpüşmelerin, inkâr etmek için çok çabaladığım şeyin dışında mantıklı bir nedeni olduğu kesindi.

"Arkadaşlarımı böyle öptüğümü mü sanıyorsun?" Çenemi kavradı ve başımı kaldırıp ona bakmamı sağladı.

Sanırım yutkundum. Dudaklarımı yalamış da olabilirim. Emin olduğum tek şey ağzımdan çıkan bir sonraki şeyin "Hayır" olduğuydu.

Hayır. Bir arkadaşını böyle öpeceğini sanmıyorum. Sadece sana karşı olan hislerimle nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Çünkü bağlanırsam ve sonra sen buna değmeyeceğine karar verirsen ne yaparım? O zaman bununla nasıl başa çıkacağım?

Gözlerinin içine baktığımda, Jake'ten beri istemediğim şeyleri istediğimi fark ettim. Belki de Jake'le bile istemediğim şeyleri.

Aşk. Bir gelecek. Birlikte bir hayat.

Hay sikeyim. Bunları tekrar ne zaman istemeye başlamıştım? Bu adam bir şekilde yıllardır hissetmediğim sevgi ve takdiri özlememi mi sağlamıştı? Hepsi onun yüzünden... ne? Benimle ilgilendiği için mi? Korunduğumu, hatta güvende olduğumu hissettirdiği için mi? Beni sanki öpmezse dünyanın sonu gelecekmiş gibi öptüğü için mi?

Gerçekten boyumdan büyük kalkışmıştım. Belki de oturmam gerekiyordu.

Çünkü tüm bunları düşünmeme imkân yoktu - onun için değil. Kendime ne hissedersen hissedeyim, bunu yapmamamız gerektiğini hatırlatmaya çalıştım. Yine de beynimin o kısmını artık dinleyemiyordum. Bana böyle bakarken . Sanki her şey benmişim gibi.

ON ALTI

Matthew

W Blazers Stadyumu'nun dışında duruyorduk -birbirimizden birkaç santim uzaktaydık- ve onu tekrar öpmezsem aklımı kaybedeceğimi düşündüm.

Ve... sadece *arkadaş* mı? Olmamızı istediği tek şey bu muydu? Olmamızı istediğimi düşündüğü tek şey?

Arkadaşlarımı öyle öpmedim. Doğrusu, kimseyi böyle öpmemiştim. -Noelle'e kadar asla, ama bunu ona söyleyerek onu korkutmak istemedim. Ona karşı hissettiğim tutku ve yoğunluk... Daha önce hiç *kimseyle* böyle bir şey yaşamamıştım. Ama tek istediği arkadaş olmamızsa, o zaman onunla birlikte olmaya devam etmek için elimden geleni yapacağımı tahmin ediyordum. Onun varlığından bunu riske atamayacak kadar keyif alıyordum. Her sohbet, her kahkaha, her gülümseme... Noelle'in şimdiye kadar tanıdığım en büyüleyici kadın olduğuna ikna olmuşum.

Ama ona bu kadar yakın dururken kendime engel olamıyordum. Parfümünün kokusunu alabiliyordum, tatlı kokulu güller gibi, ve o tam oradaydı. Ve ondan daha fazlasını istiyordum. "Arkadaşlarımı böyle öptüğümü... düşünüyor musun?" Umduğumdan biraz daha kısık bir sesle sordum.

Noelle bana baktı ve sonra ben onun yüzünü yakaladım. Bakışlarımız birleşti ve birbirimize birkaç santim aralıkla bakarken kıvılcımları hissedebiliyordum ve sonunda Noelle başını salladı. "Hayır." Sesi nefes nefese çıkıyordu. Dilini alt dudağının üzerinde gezdirmesini izledim ve sonra ben

Ona doğru eğildim, konuştuğumda nefesimi teninde hissedebileceği kadar yakındım.

"Tekrar denemeye ne dersin?" Parmağımı çene kemiğinde gezdirerek mırıldandım. "Ve seni bir arkadaş gibi öpersem bana söyleyebilirsin, tatlım."

Noelle derin bir nefes aldı, kahverengi gözleri doğrudan benimkilerle birleşti ve sonra başını salladı. İzin veriyorum.

Dudaklarımız arasındaki mesafeyi bir kalp atışında kapattım. Cam'in bizi terk ettiği öpücükten beri yapmak istediğim şeyi yaptım. Bu öpücük ilk başta yavaştı, sadece ağzına birkaç nazik baskı. Keşfedici gagalar. Sonra, dudaklarını benim için ayırdığında onu daha sert öptüm. Bu öpücükte kendimizi birbirimizin içinde kaybediyorduk. Elleri göğsümü buldu, gömleğimi kavradı, benimkiler yüzünü kavrarken yumrukları küçük toplar halindeydi.

Onu *öpmek-ah*. Onu öpmek bana dünyada her şey yolundaymış gibi hissettirdi. Dilindeki tatlılığı tatmak, ağzımın içinde inlerken vücudunu bedenime bastırıldığını hissetmek... Dünyada bunun kadar güzel bir deneyim var mıydı? Eğer onu öpebiliyorsam... Neden başka bir şey yapmaya zahmet edeyim ki?

Ayrıldığımızda ikimiz de ağır ağır nefes alıyorduk, dudaklar şişmişti ve biliyordum, gözlerinde görebiliyordum. *Şehveti*. Bana duyduğu şehveti. Birbirimizi ilk gördüğümüz, ilk konuştuğumuz andan beri *biriken*, büyüyen ve iltihaplanan şey. O zaman bile onu istediğimi biliyordum. Ve artık bunu görmezden gelemezdim, vücudumun onunkine verdiği tepkiyi, hissedebileceğimi bile bilmediğim şeyleri bana hissettirmesini görmezden gelemezdim. Daha önce hiç kimseye karşı hissetmediğim şeyleri.

Bir parmağını pembe dudaklarında gezdirdi ve kaşlarını çatarak bana baktı, nerede olduğumuzu hatırlar gibi olurken gözlerindeki arzu ve şehvet yavaş yavaş kayboluyordu.

"Kahretsin," diye inledim, yere bakarak. "Noelle-"

Noelle'in yanıtı "Özür dileme," oldu. Sonra tekrar gözlerimle buluşmadan önce birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Matthew, ben-"

"Seni eve götürmeliyiz Noelle," dedim elini elime sıkıştırıp otoparka doğru yönelirken.

*Aptalca bir şey yapıp geceyi evimde geçirmeni istemeden önce.
Şehvetimizin bizi birbirimizle yatağa atmasına izin vermeden önce.*

Noelle vücut ısımın sıcaklığına sokuldu ve onu sardığım koluma tutundu. Elimde değildi - ona dokunmak artık ikinci doğamdı ve onun burada, bu şekilde olması çok doğru geliyordu. Arabayı sürdürdük

Sessizlik içinde kamyon, duyabildiğiniz tek gürültü işlek yollardaki arabalardı ve ben sadece ona sonsuza kadar böyle sahip olabilmeyi diledim.

Onu benim yapmanın bir yolunu bulmalıydım, gerçekten benim, ve sıkı tutunmalıydım. Çünkü onu elimde tutmak istiyordum.

~ ~ ~

Noelle, arabamda bulduğu kazağa sarınmış bir halde yurt binasının önünde dururken çok güzeldi. Üzerinde kocaman duruyordu ama onu bu kıyafetin içinde görmek hoşuma gitmişti; kendimi biraz sahiplenici hissetmeme neden olmuştu ama o anda onu kıyafetlerimin içinde görmekten daha çok hoşuma giden bir şey olmadığına karar vermiştim.

"Aramızdaki bu şeyi daha ne kadar görmezden geleceğiz?" Noelle bana fısıldadı, kamyonun yanında dururken yaklaştı. Gitmiyorum. Veda etmek istemiyordum ve onun da içeri girmek istemediğini söyleyebilirdim. "Sen... Sen benimle bu şekilde ilgilenmiyor musun?" Dudağını ısırды, onu hiç görmediğim kadar güvensiz görünüyordu.

"Seninle ilgilenmiyor musun?" Mırıldandım, diyaframımdan alçak bir hırıltı geliyordu.

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Ben-ne?"

Birlikte geçirdiğimiz onca zaman boyunca, şimdiye kadar, aramızda olduğunu bildiğim bu şey hakkında hiç konuşmamıştık.

Bir kolumu beline doladım ve başını bana doğru eğdim. "Seninle bu şekilde ilgilenmeyeceğimi nasıl düşünebilirsin, Noelle?" Başımı salladım. Bu kızı bu kadar çok istemem çıldırtıcıydı. Ondan ne kadar etkilendiğimi, her zaman etkilendiğimi.

"Ne zaman öpüşsek, daha ileri gitmeden durduruyorsun." "Çünkü hep *halkın* içindeyiz. Çünkü bunu mahvetmemeye çalışıyorum. daha başlamadan. Çünkü senden çok hoşlanıyorum, seni korkutacak bir şey yaparsam öleceğimi düşünüyorum."

"Sadece düşündüm ki..." Noelle gözlerini kapattı. Biraz mahcup görünüyordu ve ben bundan nefret ediyordum. Onda herhangi bir şüphe yarattığım için nefret ediyordum. "Yeterince güzel olmadığımı düşündüğün için." Nefesinin altında mırıldandı. Başka bir şey daha vardı ama yakalayamadım.

"Noelle. Sen... Bana ne yaptığını bilmiyorsun bile, tatlım. Seni her zaman ne kadar istediğimi. Seni şu anda içime alıp bütün gece boyunca sikmeyi ne kadar çok istiyorum." Ellerimi yanaklarının üzerinde birleştirdim. "Bana bunu senin de hissettiğini söyle, Noelle."

Neredeyse birbirimize tamamen bastırmıştık ve aşağı bakarsa onu ne kadar çok istediğimi *görüp göremeyeceğini* merak ediyordum. Sadece ona dokunmakla bile artan arzumu. Dairesine girmeyi ve onunla birlikte çarşafların altına girmeyi düşünmekten.

"*Bu*," diye tekrarladım ve kalbimin gümbür gümbür atışını duymazdan gelmeye çalıştım. Acaba göğsünde attığını hissediyor muydu? "Bu... çekim. Bazen beni *boğacağını* düşünüyorum Noelle, sana karşı hissettiğim çekim. Neden bildiğini *biliyorum*. Bunu hissettiğini biliyorum."

"Peki ya yaparsam?" Sesi kısıktı, fısıltıyı ancak aşıyordu. "Ya bunu istiyorsam? Hepsini?"

"O zaman buna direnmeyi bırakmalıyız," dedim onu kendime doğru çekerken, her santimim onun her kıvrımına doğru bastırırken.

"*Yapabilir* miyiz?"

"Noelle..." İçimi çektim ve başparmağımın yanına dokunarak yumuşak tenini yumuşattım. Biraz ürperdi ve benim ondan etkilendiğim kadar onun da benden etkilendiğini biliyordum.

"Aramızdaki bu şey," diye başladı, gözleri benimkilere kilitlenmişti, dudaklarımız sadece santimetre aralıktaydı. "Ben... Ben bunu görmezden *gelmek istemiyorum*. Artık istemiyorum." Gözlerini kırıştırtarak bana baktı ve güzel kahverengi gözleri hipnotize ediciydi.

"Yani?" diye sordum. Dudakları benimkinin hemen altında gezinirken sesimin hissettiğim kadar nefessiz çıkıp çıkmadığını merak ediyordum.

"Öyleyse beni tekrar öp Matthew," dedi parmaklarını kafatasımın dibindeki saçların arasından geçirerek. "Ve beni ne kadar çok istediğini söyle," diye yalvardı. "İçeri gelmemi iste."

"Her zaman seni düşünüyorum bebeğim," dedim ve sonra dudaklarım onunkilerin üzerindeydi, nihayet, *nihayet*.

Ve bu öpücük tutkuluydu, , ikimiz *de* birbirimize baktığımızda kanımızdaki şehvete teslim oluyorduk. Ama Noelle'le bundan daha fazlasıydı ve belki de hep öyleydi.

Ama bunu düşünemezdim, hiçbir şeyi düşünemezdim. Dudakları dudaklarımdayken olmazdı. Ellerini saçlarımda dolaştırıp kendini bana yaklaştırmak, bedenlerimizi birbirine daha da bastırırken değil. Kollarım onun kalçalarına dolandı, kalçalarını kaldırdı, onu vücuduma çekti - bu da onu ereksiyonuma doğru bastırdı. Kot pantolonumun üzerinden ne kadar sert olduğumu hissetmemesini umarak, temas sırasında inledim.

Bacaklarını belime dolamadan önce küçük bir şaşkınlık sesi çıkardı ve ben onu tekrar öperken kendini bedenime kilitledi. Dilimin onun ağzına, onunkinin de benimkine kaymasına izin verdim.

Çalıştığı yurdun önünde öpüştüğümüzün farkındaydım ama bu kadar çok şey hissederken bunu umursayacak gücü kendimde bulamıyordum. Ve bundan nefret ediyordum çünkü onun binasını görmek beni ayıltıyordu. Nerede olduğumuzu düşünmemi sağladı.

Birbirimizden uzaklaştığımızda "İçeri gelemem," diye fısıldadım. Noelle ellerini yüzümde gezdirirken neredeyse donup kalmış gibiydi, bakışlarımızı tutmaya devam ederken çenemi kavradı.

"Biliyorum," diye iç geçirdi, binaya bakarken. Bu geçemeyeceğimiz bir çizgiydi. "Ama..."

"Seni çok mutlu etmek istiyorum," dedim, tatlı ve saygılı bir nefesle fısıltıyla verilen bir söz. Saçlarımı alnımdan itti ve çenemi öptü. "Seni mutlu etmeme izin ver Noelle," diye mırıldandım, "lütfen?"

Başını sallayarak bana küçük bir gülümseme verdi. Tek istediğim buydu, onu mutlu etmek.

"Gitmeliyim," diye ekledim, aptalca bir şey yapmadan önce geri çekilmem gerekiyordu. Avucumla yüzünü bir kez daha kavradım. "Pazartesi görüşürüz." Delirmeden önce eve gidip aşağıdaki sorunumu halletmem gerekiyordu ama dürtülerimin beni yenmesine izin veremeyeceğimi de biliyordum.

Yavaş gitmeli ve ona zaman ayırmalıyım. Uzaklaşmasını izlemeden önce dudaklarına son bir öpücük bıraktım.

Günlerden pazartesiydi; bahar tatilinden önceki son haftanın başlangıcı. Ve bazı nedenlerden dolayı... önümüzdeki haftayı iyi değerlendirmem gerektiğini biliyordum. Ve belki... Belki bahar tatilini benimle geçirmek *isterdi*. Benim evimde.

Bütün gece ona tapmama izin verdiği yer.

~ ~ ~

"Yani." Tabağımdaki yumurtaları iterken Bryan kaşlarını kaldırdı. Şu anda neden en başta onlarla kahvaltıya gitmeyi kabul ettiğimi hatırlamaya çalışıyordum. Şimdi onlar tarafından sorgulanmak üzereyken kötü bir fikir gibi görünüyordu.

"Ee," dedim, bu oyunu oynamak istemediğim için. Ona doğru bir bakış fırlattım. "Devam et."

"Sadece arkadaşsınız, ha?" Sırıttı. Elizabeth kocasına yaslanırken gözlerini devirdi.

"Biz sadece-" Omuz silktim. "Ne *olduğumuzu* bilmiyorum, çocuklar." İnledim. "Sadece onun etrafında olmayı seviyorum."

"Bunu söyleyebiliriz," diye gülümsedi Elizabeth. "İyi birine benziyordu. Onu getirdiğine sevindim." *Sana söylemiştim* klasiğini beklerken tekrar tabağıma baktım.

Çünkü ikisi de kısa bir süre önce barda bir şeyler söylememişler miydi? Ve birden, kahvaltıda sadece olduğumuz için minnettar oldum.

-Cole ve Tanner günü kız arkadaşlarıyla geçirmeyi tercih etmişlerdi. Bryan ve Liz mutlu olmam ve yuva kuracak birini bulmam konusunda ısrarcı davranmış olabilirlerdi ama bunun tek nedeninin benim de onlar kadar mutlu olmamı istemeleri olduğunu biliyordum. Öte yandan Cole ve Tanner? Onlar sadece benimle dalga geçmeyi seviyorlardı. Onlardan büyük olmama aldırmadan, beni kızdırmanın yollarını bulmaya bayılırlardı.

"Bence o sana iyi geliyor," dedi Liz, kafeinsiz çayını yudumlarken beni düşüncelerimden çekip çıkararak. "Onun yanında daha çok gülümsüyorsun."

Bu düşünceyi düşünmeye çalıştım. "Evet," diye mırıldandım, onun haklı olduğunu düşünerek kaşlarımı çatarak, "Sanırım öyle."

"Neşelen, seni aptal," diye sırtıttı Bryan bana. "Ondan hoşlanıyorsun. Dün gece sana bakışından senden hoşlandığını anlayabiliyoruz. Ve kesinlikle onu öpmene izin verdi-"

Kızardım. Boynum ve kulaklarım kıpkırmızıydı ve bunu hissedebiliyorsa onların da görebileceğini biliyordum. Harika. Şimdi maçta dilimi onun boğazına sokmamdan bahsedecektik. Ne güzel. Yetişkin bir adam, bir kızı öptüğü için kızarıyor.

"Sanki ikinizi yıllar boyunca birkaç düzine kez dillerinizi birbirinizin boğazına sokarken yakalamamışım gibi."

Ben kaşlarımı kaldırırken Elizabeth kocasına bakarak, "Bu farklı," diye ısrar etti. Kahvaltılık sandviçini alırken bana , "Sonunda evlendik," dedi.

Bryan bana dönmeden önce karısına gözlerini devirdi. "Ayrıca hiçbir zaman kendimizi senden saklamaya çalışmadık. Birbirimizden hoşlandığımızı fark ettiğimizde, her şey bitmişti. Artık beraberdik." En iyi arkadaşım kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi ve kolunu karısına doladı. Belki de üniversite aşklarını ve bunun onlar için ne kadar kolay olduğunu biraz kıskanmıştım.

"O kadar kolay değil," dedim sonunda başımı sallayarak.

"değil mi? Erkek ol ve onunla daha fazlasını istediğini söyle, aptal."

"Bu-"

"Sakın bana *o kadar basit olmadığını* ya da *çok zor olduğunu* falan söylemeye kalkma. Matt. Seni 18 yaşımızdan beri tanıyorum. Yurt odalarımıza giren aptal birinci sınıf öğrencilerinden beri. Daha önce bir kız için bu kadar aptalca davrandığını hiç görmemiştim. Yani sen sadece... Bilmiyorum, ona nasıl hissettiğini söyleyebilir misin?" "Ya..." Dedim ve sonra durakladım. Kelimeleri yüksek sesle söylemek kendimi mahkûm etmek gibi geliyordu. Ama Bryan kaşını kaldırdığında ve Elizabeth bana bakıp iç çektiğinde devam etmem gerektiğini anladım. "Ya ona söylersem ve o beni istemezse? ... beni reddederse?" Acaba

Bunu halledebilir miyiz? Bilmiyordum.

Elizabeth başını salladı. "Onu kaybetme korkunun seni istediğin şeyin peşinden gitmekten alıkoymasına izin verme Matthew. Ve eğer bu o ise... sadece ona söyle." Bryan'a baktı ve sonra tekrar bana döndü.

"Ne?" diye sordum. Kocasıyla paylaştığı bakıştan şüphelenerek ona sordum.

"Bir fikrim var. Ama bana güvenmek zorundasın."

Sevdim. Tabii ki sevdim. En yakın arkadaşlarımdan biriydi. Tanrı aşkına, en iyi arkadaşım la evlendi. Neredeyse istediği her şeyi yapardım çünkü ona o kadar güveniyor ve saygı duyuyordum. Ben de başımı salladım.

Sonra bana fikrini söyledi ve ben de ne yapmam gerektiğini anladım.

En aptalca kararı vermediğimi umarak büyük bir yudum su içtim.

-Ya da hayatımın en büyük hatası.

Her şeyden çok istediğim kızın beni geri istemesini umuyordum. Önümde beni yalnız bırakmayan bir gelecek olduğunu umuyordum.

Tek istediğim buydu ve aniden tek ihtiyacım olan da buydu. O, sadece o.

YEDİ

Noelle

I haftasonu öpüşmemizi zihnimde tekrar tekrar canlandırmaktan kendimi alamadım. Maçta değil, maçtan sonra. Normalde arkadaşlarını böyle öptüğünü düşünüp düşünmediğimi sorduğunda ve sonra bana gösterdi. Ve vücudum -her parçam- yanıyordu. Bana her dokunduğunda, sanki içimde bir şeyler uyanıyordu ve artık geri dönüp dönemeyeceğimi bilmiyordum. İsteyip istemediğimi de bilmiyordum. Çünkü şimdi bunu düşünürken bile nabzım atıyor ve kalbim göğsümde çarpıyordu.

Maçtan sonra beni bırakırken kapımın eşliğinde durduğu ve benim de ona bakıp sadece gözlerinin içine baktığım anı hatırlamaktan kendimi alamadım. İkimiz de birbirimizden uzaklaşmıyorduk, aramızda sadece birkaç santim vardı, yaklaşmıyorduk.

Ama bunu kelimelere dökmek, hayatım boyunca daha önce *hiç* böyle bir şey hissetmediğimden bahsetmek, bir zamanlar evlenmeyi düşündüğüm adam için bile mi? Bu beni dehşete düşürdü. Ona karşı bu kadar açık ve dürüst olmak, kalbimin bir parçasını ona vermek gibi bir şeydi. Sersemlemiş ve dikkatim dağılmış bir halde odağımı tekrar ona çevirmiştim. Teninin tenime dokunuşuna. Onun dokunuşuyla kanımda tutuşan kıvılcımlara.

Aramızdaki bu şey mi? Bunu her gün çok güçlü bir şekilde hissediyordum, ona olan çekimi. Kalabalık bir odada göz göze geldiğimiz anda manyetik çekim yerini bulmuştu. Ve bir şekilde bunun *doğru* olduğuna dair bir his vardı. Sanki hayatımdaki *her* şeyin dışında, beynime anlamlı gelen oydu. Sadece o ve ben kalana kadar diğer tüm kararlar kaybolup gitti.

boş bir odada duruyorduk, gözleri benimkilere takıldığında aramızda kıvılcımlar uçuşuyordu. Ve birimizin pes edeceğini biliyordum. Birimiz kaçmayı bırakacak ve bu şeye teslim olacaktık. Bu kaçınılmazdı. Çünkü onun dokunuşunu, öpücüklerini ve çok daha fazlasını arzuluyordum ve kendime bunu istemediğimi ya da artık sahip olamayacağımı söylemeye devam edemezdim.

Buna ihtiyacım vardı, ona ihtiyacım vardı.

Evrene yalvarmak istedim. Onlardan -Tanrı'dan, kaderden ya da her kim sorumluyorsa ondan- bize mutlu sonumuzu vermesini istedim. Onlara, eğer kaderimiz buysa, eğer birlikte olmamız gerekiyorsa, o zaman iyi olacağımızı bilmem gerektiğini söyledim. Mutlu olabileceğimizi.

Çünkü Matthew Harper'ın kalbimi almasına izin verirsem, onu geri alamazdım.

Her ne kadar paylaştığımız fiziksel bağı, içimdeki kelebekleri ya da onun varlığında hissettiğim uzaysal farkındalığı inkâr edemesem de, asıl önemli olan bana ne kadar değer verdiğini tekrar tekrar göstermesiydi. Sadece bedenimi isteyen, benimle yatmak ve beni bir kenara atmak isteyen biri bana asla bu kadar saygıyla bakmazdı, değil mi?

Matthew'un dün gece bana baktığı gibi değil. Sanki onun laneti ama aynı zamanda kurtarıcısıymışım gibi. Bana daha önce hiç kimseye bakmadığını umduğum bir şekilde baktı, çünkü bunun -onun- tamamen benim olmasını istiyordum. Bu duygunun, bu anların sadece bizim olmasını. Ve sonunda dudaklarını dudaklarıma bastırmadan hemen önce gözlerindeki o ateşli ifade... Bu andan geri dönüş olmadığını biliyordum. İkimiz için de.

Bir an için bunun için endişelenmeli miyim diye düşündüm. Çünkü Matthew Harper'ın paramparça *olmuş* kalbimi onarabileceğinden ve onardığından ne kadar eminsem, onu bir kez daha kırık bir şekilde yerde bırakabileceğinden de o kadar emindim. Ama bunu düşünemezdim, *şimdi* değil.

Arkadaşlarımla otururken olmaz. Artık gerçeği onlardan saklayamazdım. Beni evine geri götürmesi ve bana söz verdiği şeyi vermesi için ona yalvarmaya bu kadar yaklaşmışken olmazdı. Şu anda beynimde bir döngü halinde, *bütün gece boyunca seni sikeyim cümlesi* dönüp duruyordu. Kelimeler onun ağzından çıkarken kulağa o kadar iğrenç geliyordu ki. Ama hoşuma gitmişti. Ve bunu istiyordum.

Ben de onlara anlattım... Hepsini. Yatak odamda bana ne yapmak istediğiyle ilgili yorumu hariç. *Bunu* bilmelerine gerek yoktu.

"Siz *öpüştünüz* mü?" Cumartesi sabahı en sevdiğimiz kahvaltı mekanında tabağımdaki yumurtaları iterken Gabrielle ağzı açık bir şekilde bana bakarak haykırdı.

"Şşşt," dedim, kruvasan sandviçimi ısıtırken etrafıma bakınarak. "Bu kadar yüksek sesle söyleme!"

"Noelle," diye gözlerini devirdi Angelina. "Buradaki kimsenin senin ilişkini umursayacağını sanmıyorum." Sesini komplocu bir fısıltıya düşürdü. "Çok ateşli bir profesör olsa bile."

"Öyle bir şey değil," diye itiraz ettim. Sadece detayları tüm dünyayla paylaşmak istemiyordum. Özellikle de neredeyse her hafta sonu geldiğimiz, baristaların isimlerimizi ve siparişlerimizi bildiği kahve dükkanımızda.

Gabbi kaşlarını çatı. "Gerçekten, tam olarak ne için kendini tutuyorsun, Noelle? Onu istiyorsun, değil mi? Kulağa onu istiyormuşsun gibi geliyor. Öyleyse sorun ne?"

"Ben sadece-" Beni tutan neydi? Gerçek şu ki, onu istiyordum. Beni ilk öptüğünden beri onu istiyordum, gerçekten. Açık alanda olmasaydık, beni ağaca yaslamasına izin verebilirdim, tam o anda ve orada. Neden sürekli halka açık yerlerde başımıza bunlar geliyordu?

Onu aklımdan çıkaramıyordum. Blazers maçından sonra bana sarılma şeklinin beynimde bir iz gibi kalmasını engelleyemiyordum. Sanki onu öpmek tüm beynimi yeniden düzenlemişti ve tek bildiğim bundan kaçmak istemediğimdi - artık ondan kaçmak istemiyordum.

"Sonu kötü biterse ne yaparım bilmiyorum çocuklar. Jake... beni kırdı."

"Matthew'la tanıştığından beri nihayet yeniden gülümsüyorsun Noelle. Seni gerçekten mutlu görmeyeli ne kadar uzun zaman oldu biliyor musun? Çünkü New York'tan taşındığından beri geçen onca zaman içinde seni hiç bu ayki kadar gülümserken gördüğümü sanmıyorum." Charlotte, bir şekilde her zaman tam olarak ne duymam gerektiğini bildiğini söyledi.

Ve onun haklı olduğunu fark ettim.

Tekrar gülümsemeye *başlamıştım*. Onun yüzünden değil, Jake'in içimde bıraktığı yaralar küçülüyormuş gibi hissettiğim için. Çünkü bu koca huysuz profesör hayatıma girip bana ne kadar değer verdiğini pek çok farklı şekilde gösterdiğinden beri kederimin ağırlığı azalmıştı. Benim dediğim biri varken bile hiç bilmediğim pek çok şekilde. Beni sevdiğini *düşündüğüm* biri.

Ve dün gece, vedalaşırken onu , vücutlarımız birbirine değdiğinde... Biliyordum. Bu inkar edilemez bir gerçektir. Bu adamı istiyordum. *Vücudum* bu adamı istiyordu. Etrafta dans etmekten çok yorulmuştum.

tam olarak ne olduğumuzu. Beni öpmüştü, yemeğe götürmüştü, benimle zaman geçirmişti... ama biz *neydik*?

Artık *arkadaş* olduğumuzu biliyordum diyebilirim. Ama bundan daha fazlası vardı. Birbirimizin yanındayken bir enerji vardı. Onun da bana karşı benim ona karşı hissettiğim kadar güçlü bir çekim hissettiğini söyleyebilirdim. Bana dokunduğunda verdiği tepki, sanki tenini çarpmış gibiydi. Eli elime değdiğinde gözleri nasıl da aşağıya düşüyordu - evet, hayal görmüyordum. Ve *hayatım* boyunca onun elini tutmak istedim. Hem de çok.

"Haklısın." İçimi çektim. "Sanırım ondan gerçekten hoşlanıyorum."

"Öyle mi *düşünüyorsun*?" Angelina homurdandı. "Ging, düşündüğünü biliyoruz. Ve anlıyoruz."

Gerçekten. O yüzden git erkeğini bul."

Başımı masaya yaslarken koluma doğru inledim. "Ama nasıl?" Retorik olarak sordum ama başımı kaldırdığımda üç arkadaşımın da yüzünde ortak hınzır ifadeler buldum.

"Bir fikrim var," diye sırttı Gabbi.

Eğer dün gece bir gösterge olsaydı, Matthew'un bana baskı yapma şekli, daireme girmek istediğini bilme şeklim...

Ama en azından *bundan* sonra ikimiz de sadece arkadaş olduğumuzu söyleyemeyecektik.

~ ~ ~

Ofisinin kapısını çaldım. Günün son dersinin çoktan bittiğini biliyordum ve orada olmasını umuyordum.

Bütün hafta sonu aklımdaydı, Cumartesi günü arkadaşlarımla öğle yemeğinden ayrıldıktan sonra daha da çok aklıma geldi. Ve şimdi burada, Pazartesi öğleden sonra kapısının önünde duruyordum çünkü onu görmeden bir gün daha geçirmek zorunda kalırsam delirebileceğimi düşünüyordum.

"İçeri gel," diye seslendi kapıdan ve açmadan önce derin bir nefes aldım.

Ofisine girdiğimde botlarımın kısa topukları fayans zeminde tıkırdadı. Bir an orada öylece , elim hâlâ kapı kolundaydı ve kapı aralığından ona bakıyordum. Sonra boğazımı temizledim, gözlerinin vücudumda bir aşağı bir yukarı gezinmesinin tadını çıkardım ve ona gülümsedim. "*Profesör Harper*."

"*Bayan Hastings*?" Matthew soru sorarcasına bir kaşını kaldırdı.

Sonunda kapıyı arkamdan kapattım ve kilidi çevirdim. Bizi burada baş başa yakalamaları riskini göze almanın bir anlamı yoktu. Onu izlerken kapıya yaslandım.

Matthew artık oturmuyor, masaya yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Son derece rahat görünüyordu, aynı anda hem rahat hem de kendinden emin bir görüntüsü vardı. Sarı saçları bugün geriye taranmıştı, sadece tek bir parça alnına düşüyordu. Uzanıp geriye doğru taramak istediğim küçük bir kıvrım.

Sabır, Noelle, kendime moral vermeye çalıştım. *Senin bir planın var.* Kırmızı dantelli bir iç çamaşırı seti içeren bir plan, ama vicdanımın en akıllı kısmıyla bunu tartışmadım. Bu düşünce karşısında homurdandım ve kendime gülmek için direnirken Matthew bana bakakaldı. Onun yerine, masasına yaslanarak ne kadar iyi görüldüğüne hayran kaldım.

"Bugün size nasıl yardımcı olabilirim Bayan Hastings?"

"Oh. Şey, görüyorsunuz, Profesör..." Ona sırttım ve eteğimin kenarıyla oynadım. Çok ama çok kısa eteğimle. "Bir sorunum var gibi görünüyor ve görünüşe göre bunu sadece sen çözebilirsin."

Bir kaşını kaldırdı ve bana doğru bir adım atmak için masadan kalktı. "Peki bu sorun ne olabilir?" Sözüünü kesip doğrudan bana baktı.

Son iki ayda daha da yakınlaşmıştık ve tüm o olasılıklardan, tüm o *isteklerden* sonra... Bununla savaşmaktan yorulmuştum.

"*Sen.*" Nefes aldım.

"Noelle..." Başımı eğerek ona baktım. "Ben mi?" diye sordu ve ben de tatlı tatlı gülümseyerek kirpiklerimi kırıştıtarak ona baktım.

"Evet, Matthew," diye tekrarladım. "*Sen* benim sorunumsun." Bana doğru bir adım daha atarken sıcaklığın vücuduma yayıldığını, nabzımın hızlandığını hissedebiliyordum.

Buna ihtiyacım vardı. Ona ihtiyacım vardı.

Mırıldandı. "Peki *senin*... bu sorunun için bir çözümün var mı tatlım?"

"Birkaç fikrim var ama önerilere açığım... *Efendim.*"

O bir adım daha atarken ben de bir adım geri attım ve sonunda sırtım kapıya dayandı, çünkü vücudu artık benimkinden sadece bir nefes uzaktaydı. Kolonyasının kokusunu alabilecek kadar yakındım, güçlü ve erkeksi kokusu tüm duyularımı dolduracak kadar *ona* benziyordu.

"Benim tatlı küçük Noelle'im. Buraya beni baştan çıkarmak için mi geldin?"

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diye nefes aldım, elim vücuduna doğru ilerledi. Ona dokunmak istiyordum. O kadar yakındı ki. Dudaklarını tekrar tatmak, nefesini boynumda hissetmek istiyordum. Onun her şeyini, bana vereceği her şeyi istiyordum. İsteddiği her şeye sahip olmasına izin verirdim, yeter ki istesin.

"Tatlım," dedi, dudakları alnımdan sadece birkaç santim uzaktaydı. "Benim küçük baştan çıkarıcım. Seni ne kadar düşündüğümü biliyor musun? Seni lanet olası aklımdan ."

Eli yüzümü bulup çenemi kavrayınca başımı yukarı kaldırdım. "Hayır," diye nefes aldım. "Söyle bana. Beni ne kadar düşündüğünü söyle."

"Beni *kızdırıyorsun*," dedi Matthew ve sonra dudaklarını benimkilere yapıştırarak bir kez daha aramızda hissettiğimiz çekime teslim oldu. "Beni *büyülüyorsun*." Dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Sanırım üzerime bir lanet yerleştirdin çünkü tek istediğim *sensin*." Dudaklarının dudaklarıma değmesinin ne kadar tuhaf olduğunu bir kez daha düşündüm. Kendime onun benim için kim olduğunu, bir profesör olduğunu hatırlatmaya çalıştım ama tek görebildiğim, projemde bana yardım eden, sarhoş olduğumda benimle ilgilenen ve yeterince uyuduğumdan emin olan sıcak ve nazik adamdı. Artık bunların hiçbir önemi yoktu, çünkü buradaydık ve o beni istiyordu. Beni istediğini biliyordum.

"Uyuyamadım," dedim, ellerim gömleğinin yakasını kavrarken geri çekildim. "Bana neden uyuyamadığımı sor, Matthew."

"Neden uyuyamadın, Noelle?"

"Geceleri yatağıma uzanır ve seni düşünürdüm Matthew. Öpücüklerini. Ellerini. Bana dokunduğunda nasıl hissedeceğimi. Yatağımda *benimle birlikte* olmanı dilerdim." Dudaklarımı ağzımın üzerinde gezdirdim. "Seni istiyorum," diye nefes aldım. "Çok fazla, Matthew."

"Sana söyledim, artık bununla savaşmayacağım," dedi kulağıma bir öpücük kondurmadan önce. Kulak mememi kemirdi. "Yapamam. Senin için hissettiklerimi görmezden gelemem, Noelle."

Hâlâ kapının önündeydik, ben onun büyük kollarının arasında sıkışmıştım ve bir kez daha boyunu takdir ettim. Her ne kadar 1.80 boyumla kısa sayılmasam da, üzerimde tamamen yükselmesini ve uzun gövdesinin benimkini cüceleştirmesini seviyordum. Ve Tanrım, büyük, güçlü elleriyle yüzümü tutarken başını benimkine doğru eğdiğinde, dünyada onun kollarından başka olmak isteyeceğim hiçbir yer olmadığını düşündüm. Altında kıpırdandım, hâlâ kapıya doğru itiliyordum, ahşap damarları sırtıma sertçe vuruyordu, beni kabaca kapıya doğru bastırırken kapı kolu sırtımı kesiyordu.

Dudakları tekrar dudaklarımdaydı ve beni öpüş şekli -belki de onsuz ölecekmiş gibi, benim dokunuşum onunkinin altında olmadan- beni diğer tüm mantıklı düşüncelerden tamamen uzaklaştırdı. Odaklanabildiğim tek şey dudaklarının dudaklarıma değdiği hissiydi; henüz tıraş edilmemiş sakalının yanaklarıma değen kısmıyla tam bir tezat oluşturan yumuşak dudakları. Dili iterek içeri girmek için yalvardı ve ben de ona doğru açılarak içeri girmesine izin verdim, dillerimiz birbirine dolanırken biraz başım döndü.

Matthew'un elleri yüzümden sırtıma doğru hareket etti ve beni kendisine daha yakın tuttu. Elimde olmadan parmaklarımı saçlarına gömdüm ve bu sırada mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş saç tellerini karıştırdım. Beni daha sert, daha tutkulu ve daha yoğun bir şekilde öperken bile onları karıştırmaktan zevk aldım.

Bu öpücük. Yemekten sonra paylaştığımız öpücük gibi yumuşak değildi. Sert, emredici, hatta belki biraz özensiz ve arzu doluydu. Dili benimkini daha da keşfederken elimde olmadan ağzına doğru küçük bir inilti çıkardım. Gömleğinin eteklerini kurcaladım, ondan daha fazlasını istiyordum, her zaman sakladığı çıplak tenine dokunmak istiyordum, ellerimle vücudunun hatlarını ezberlemek istiyordum.

"Sen-" diye sordu, hem kendi ağzından hem de benim ağzımdan akan tükürükle ıslanmış dili dudaklarında gezinirken geri çekildi.

"Evet" dediğimde daha kelimeler ağzından çıkmamıştı bile. Bu adamın benden istediği her şeyi kabul edeceğimi fark ettim.

"Emin misin?"

Çılgınca başımı salladım. "Kapa *çeneni* ve elbiselerimi çıkar," diye homurdandım, kazağının altından çekiştirerek tek bir hareketle çıkardım. Sonra gömleğinin düğmelerini çekiştirdim ve sonunda tişörtünü tenine doğru açık bıraktım.

Ve *cehennem*, belki de cenneteydim? Çünkü vücudundaki karın kasları hiçbir profesörde görmeyi beklediğiniz türden değildi. Güzel ve seksiydi ve şu anda, en azından şimdilik, o . Ellerimi göğsünde gezdirdim, meme uçlarının üzerinden geçerek ince yontulmuş karnına doğru indim.

Üzerindeki gömleğin geri kalanını silkti ve kazağıyla birlikte yerde bir yığın halinde bıraktı. Ve *sonunda* elleri üzerimdeydi, bluzumun düğmelerine dolandı ve bugün giydiğim kırmızı, dantelli sütyeni göstermek için onu açtı.

"Bunu benim için mi giydin bebeğim?" Ellerini askıların üzerinde gezdirerek, göğsümün kıvrımlarına hayranlıkla *baktı*. "Güzel şey."

"Evet *efendim*," diye inledim, başparmağını dantel tabakasının altında bile açıkta kalan meme ucumun üzerinde gezdirirken. "Sadece senin için."

"Hayır efendim," diye fısıldadı kulağıma, nefesi boynuma değiyordu. "Eğer bunu yapıyorsak -ki yapıyoruz- sadece biz varız. Noelle ve Matthew, hiç kimse ya da hiçbir şey değil. Tamam mı?" Başımı salladım ve sutyen askılarından birini tenime yapıştırarak ani acı karşısında nefesimin kesilmesine neden oldu.

"Tamam," diye başımı salladım.

Eğildi, dudakları boynumu bulup ağzı açık öpücükler kondurdu. Ona daha iyi bir açı vermek, tenimi emme şeklini takdir etmek için başımı eğdim -aşağıya doğru inip kapalı meme ucumu ağzına almasını takdir ettim.

"Oh, Tanrım-Matthew..." Gözlerimi kapattım. Daha önce hiç kimse bana bunu yapmamıştı.

Bana doğru daha da eğildi, artık o kadar yakındı ki nefesi yine yanağımdaydı ve parmakları sütyenimin arkadaki kopçasını buldu, hızla çözdü ve iç çamaşırının yere düşmesine izin verdi. Karşısında çırılçıplaktım, üzerimde sadece eteğim ve çoraplarım vardı, kendimi bu adamın yanında hiç olmadığım kadar utangaç hissediyordum.

"Tanrım, bebeğim, kesinlikle göz kamaştırıcısın," dedi Matthew, ancak elleriyle göğüslerimi kavrarken sesi hafif ve şakacıydı. "Bu kıyafeti sadece benim için giydin, değil mi? Noelle-" Tanrım, bu güzel adam beni nefes alacak havadan daha çok istiyormuş gibi bakıyordu.

Elleri çok büyüktü ama onlar bile göğüslerimin tamamını içine sığdıramıyordu. Başparmaklarını meme uçlarıma sürmeden önce onlara masaj yaptı.

"Matthew, lütfen-" Ellerimi göğsüne doğru ittim. "Daha fazla, daha fazlasına ihtiyacım var."

Ellerini indirip belime koyduğunda kendimi ona doğru yaklaştırdım. O kadar yaklaşmıştım ki pantolonundaki şişkinliği kalçamda hissedebiliyordum - Tanrım, benim için nasıl da sertleşmişti. Ellerimi uzattım, avuçlarımla pantolonunun üzerinden onu kavradım. Ben de sertleşmiş meme uçlarımı göğsüne bastırırken Matthew keskin bir nefes aldı.

"Tanrım, Noelle. Bana ne yaptığını hissedebiliyor musun, tatlım?" diye mırıldandı kulağıma. Sonra Matthew eteğimin kenarından çekiştirerek yukarı itti ve dantelli külotumu, sutyenimle uyumlu kırmızı külotumu ortaya çıkardı. "Seni benim için sıırılsıklam ve ıslak mı bulacağım, tatlım?"

"Evet," diye inledim ve bir parmağını kumaşın üzerine koyarak kıvrımlarımın üzerinde gezdirdi, zaten hassas olan kıvrımlarım onu arzuluyordu. *Onun için* ıslanmıştım, sadece bana yapmasını istediğim her şeyi düşünüyordum. Sadece bana dokunmasından.

"Bunu sana kimin yaptığını söyle," dedi, elini üzerime koydu, başparmağı külotumun eteğini okşarken cinsel organımı avuçladı.

"Sen." Kalçalarımı eline doğru salladım, daha fazla baskıya, daha fazla temasa, *bir şeye* ihtiyacım vardı. "Sadece sen. Sadece sen."

Açıklamamdan tatmin olmuş gibi mırıldandı, bir parmağını iç çamaşırımın kemerine doladı ve yavaşça üzerimden çekti. Dokunuşunun altında titrerken yüzüne yayılan şeytani sırıtışı fark etmeden edemedim. Matthew'un parmakları ayaklarıma ulaştığında külotu tekmeleyerek çıkarmak için hamle yaptım ama elini kaldırdı ve ben donakaldım. "Matthew, ihtiyacım var-"

"Şşş, tatlım. Tuttum seni. Bırak seninle ilgileneyim, Noelle."

Gözlerim onun üzerindeydi, önümde diz iç çamaşırını sonuna kadar çıkarmasını ve ben itiraz etmek için ağzımı bile açamadan cebine sokmasını dikkatle izliyordum. Bir kaşımı kaldırdım ama o bana bakarken kararlı bir şekilde hiçbir şey söylemedim, açık mavi gözleri *istekle* parlıyordu.

"Şimdi, benim tatlı küçük baştan çıkarıcım, ofisime bu şekilde geldiğin için cezan ne olmalı sence?" İnledim ve Matthew'un dili ağzının çatısına çarptı. "Kelimelerini kullan, bebeğim."

"Dokun bana," diye yalvardım. Bana dokunmasına, kulağıma tatlı sözler fısıldamasına ve boşalana kadar içimde sallanmasına ihtiyacım vardı. Bunu sadece istemiyordum, Tanrım, buna ihtiyacım vardı. "*Lütfen* dokun bana, Matthew."

Eli kalçalarımın arasından aşağı kaydı, başparmağı klitorisimin etrafında dönmeye başlamadan önce parmakları giriş yerimin üzerinde gezindi.

Siktir, diye düşündüm, o hızlanmaya başladığında gözlerimi kapattım.

Sonra bir parmağını soktu, ıslak kıvrımlarımı keşfetti ve kaçmakla tehdit eden çığlıkları bastırmak için elimi ağzıma kapatmak zorunda kaldım. Kendime nerede olduğumuzu hatırlatmaya çalıştım - ofisinde olduğumuzu, önümde çömelmiş beni parmaklayan kişinin bu ateşli Profesör olduğunu, ama tek düşünebildiğim parmağının içimde ne kadar iyi hissettiğiydi.

"Kahretsin, benim için çok ıslaksın, Noelle."

"*Matthew-*" diye inledim, o da baskıyı artırdı, parmağını içime soktu, sonra ikincisini soktu, beni öyle niyetle okşadı ki

Öyle ki titrememek için kapının çerçevesine tutunmak zorunda kaldım. "Tam oraya," diye ciyakladım, özellikle iyi bir noktaya, tüm vücuduma zevk dalgaları gönderen bir noktaya vurduğunda. Çok yaklaştım-

Parmaklarını çekerek benden derin bir inilti çıkardı. Ama buz mavisi bakışları beni yalayıp temizlerken hiç ayrılmadı. "*Lütfen*," diye inledim, istediğim yere geri koymak için elini tutmaya çalıştım ama o sadece başını salladı.

"Önce o küçük tatlı amcığının tadına bakmak istiyorum, Noelle. Ama sessiz olmalısın," diye ısrar etti. "Yoksa biri bizi bulacak."

Kalçalarımı kavrayıp birbirinden ayırırken başımı sallamamı nefes çekiş izledi. Matthew bir bacağını omzunun üzerinden kaldırırken, uyluk hizasındaki çoraplarım aşağı yuvarlandı. Dudakları bacaklarımın iç kısmını öperken hiçbirine odaklanamıyordum ve sonra dili girişime doğru bir çizgi yaladığında tüm beynim bulanıklaştı.

Ve *Tanrım*, dilini içime daldırdığında derin derin inledim. Kalçalarımı sıkıca kavramış olmasaydı, muhtemelen ayakta durma yeteneğimi kaybederdim.

Ellerinden biri beni tutmayı bıraktı ve başparmağı klitorisimi buldu, daireler çizerek ovarken diliyle bana ziyafet çekmeye devam etti, kıvrımlarımı yaladı ve her santimimi keşfetti. Ellerimi tekrar sarı saçlarına gömdüm ve onu kendime çekmek için saç tellerini çekiştirdim. "Matthew, *lütfe*n, çok yakınım-

Çekildi, başparmağı yukarı bakarken hareketsiz kaldı. "Şşş, benim güzel kızım, seni boşalttığımda herkesin duymasını istemeyiz." Bunu yapabilirdim. Sessiz olabilirdim. Ağzımı kapatmak için elimi kapı çerçevesinden çektim. Ama sonra dudaklarını tekrar üzerime koydu, her yerimi yaladı ve avucumun içine saldıgım çığlığa engel olamadım.

Dilini iyi kullanıyordu - Tanrım, bu kadar iyi olmak nasıl mümkün olabilirdi? - Ve bu şekilde, bir bacağını omzuna atmış ve ağzını onlara dayamış kaç kız daha götürdüğünü merak ettim.

Bu düşünce beni aniden sinirlendirdi, sanki ağzının başka birinin üzerinde olması fikri kanımı kaynatacaktı, ama sonra dilini tekrar klitorisime bastırdı ve diğer kadınlarla ilgili her türlü düşünce beynimden gitti, geriye sadece *iyi, çok iyi, sikiş, daha sert lütfe*n, oh *tanrım* düşünceleri kaldı.

Seksimi yaladı, en hassas yerlerimi emdi ve öptü ve bu arada iki parmağını soktu, beni çalıştırdı

Vücudumun onun etrafında kenetlendiğini, Matthew diliyle beni anlamsızca çalıştırırken zevkin arttığını ve zirveye çıktığını hissedebiliyordum. "I-Oh-Matthew. Boşalacağım," diye elime doğru bağırdım. Sırtımın kapıya *yaslanması* ve doruk noktasına ulaşmam çok uzun sürmedi ve sonra *yükseliyordum*, kaslarım beni ele geçiren hisle geriliyordu.

Nefesimi toparlayabilmem için birkaç dakika geçti ve bana baktığında, vücudum hala bana verdiği orgazmın zevkiyle çalkalanıyordu, gözlerindeki yoğunluk beni titretti. Kendimi kapının çerçevesine bıraktığımda bacağımı yavaşça aşağı indirdi, hala nefes nefese kalmıştım.

Matthew yerden kalktı ve eliyle çenemi tutarak başımı kaldırıp tamamen ona bakmamı sağladı.

"Hoşuna gitti mi hınzır kız?" diye sordu, dudaklarını dudaklarıma değdirerek onun üzerinde kendimi tatmama izin verdi ve ben de onaylarcasına ağzının içinde mırıldandım.

Ona bakarken parmaklarım kemerinin halkalarını kavradı, ama başka bir kelime söyleyemeden beni kucaklayıp masanın üzerine koydu, hala üzerimde sadece eteğim ve çoraplarım vardı.

Kemerini çözüp pantolonunu çıkarışını, tekmeleyerek üzerinden atışını izledim ve ardından külotu da hızla onu takip etti. Birdenbire tüm vücudu gözlerimin önündeydi ve çok *büyüktü*, çok büyük.

Gözlerimin büyüdüğünü hissedebiliyordum. Kelimenin tam anlamıyla bakire değildim ama birlikte olduğum hiç kimse onun kadar büyük olmamıştı. "Aman *Tanrım*," diye tereddüt ettim, "Sığmayacaksın, çok-"

"Sus, tatlı kızım. Beni çok iyi karşılayacaksın, söz veriyorum," diye yatıştırdı, bana doğru adım atarak ellerini çıplak omzumda gezdirdi. "Sana göz kulak olacağım bebeğim. Söz veriyorum." Nefes almamı ve başımı sallamamı bekledikten sonra dizini kullanarak bacaklarımı açtı, sonuna kadar içeri girdi, aleti aramızda, karnımın üzerinde duruyordu. "Seni tam burada alacağım, Noelle. Bu masanın üzerine. O güzel bacaklarını benim için iyice aç, tatlım."

"Matthew-lütfen..."

"Şimdi seni becereceğim Noelle ve becerdiğimde *benim olacaksın*, tamam mı? O büyük kahverengi gözlerinle başka kimseyi etkileyemezsin, çünkü seni bu şekilde görebilecek, amının benim etrafında kenetlendiğini hissedebilecek tek kişi benim, tamam mı?" Başımı sallayarak onayladım, ellerim ona doğru kaydı, bir parmağımı üstünden damlayan prekum üzerinde gezdirdim.

Arkasına yaslandı, masasının çekmecesini açtı ve parlak kare bir paket çıkardı; masasında prezervatif bulundurmasının ne anlama geldiğini merak ettim. Bunu *burada* mı bekliyordu?

Beni ofisine götürüp, düşünemeyecek hale gelene kadar sıklıkla mi istiyordu? Ve eğer yaptıysa... Neden bu beni *daha da* tahrik etti?

Paketi elinden aldım, açtım ve üzerine bastırmadan önce bir, iki kez pompaladım.

"Aferin kızım," diye gürlledi ve sonra bana yaklaştı, gözleri şehvetle bulutlanmıştı. Kalçalarımı masanın kenarına yaklaştırdım ve ahşabı sıkıca kavradım. "Eminsin, değil mi Noelle?"

Başımı salladım. Bir önceki orgazmdan dolayı hâlâ hassas olsam da, girişime çentik attı ve sert uzunluğunu içime doğru yönlendirdi.

"*Matthew*," diye dişlerini gıcırdatırken, ucu içime girerken bana yaptığı baskı karşısında haykırmamaya çalıştım. Matthew ilk başta yavaşça içeri itti, vücuduma onu hissetmeye alışması için zaman verdi ve ne kadar ıslak olsam bile, hala sıkı bir uyumdu. Uzunluğuna daha iyi uyum sağlamak için kalçalarımı yukarı doğru eğdim.

"Noelle, *kahretsin*," diye homurdandı, bu sefer tamamen içime girdi ve tam doğru noktaya vurduğunda hissettiğim duyguyla küçük bir çığlık atmama neden oldu.

"Lanet olsun." Artık ne dediğimi bile bilmiyordum, sadece içimin tamamen dolduğunu biliyordum ve eğer hemen harekete geçmezse *parçalanacaktım*.

"Şimdi gidiyorum, tamam mı?"

Aman Tanrım. Daha kımıldamadı bile ve ben şimdiden başka bir orgazmın eşiğindeyim.

Matthew ellerini kullanarak beni daha da iyi pozisyona getirirken başımı salladım, kalçalarını bana doğru itmeye başlamadan önce yeni açığı beni daha da doldurdu. Hareketleri karşısında haykırmamak için dudaklarımı ısırdım. Odanın sessizliğinde sadece bedenlerimizin birbirine karışırken çıkardığı sesler, ara sıra çıkardığım inilti ya da Matthew'un içime daha fazla bastırırken çıkardığı homurtular vardı.

"Çok büyük," diye inledim. "Siktir, Matthew."

"Beni çok iyi karşılıyorsun güzel kız," dedi, "sanki benim için yaratılmışsın."

Elleri belimden göğüslerime doğru ilerledi, sardı, parmakları meme uçlarımı sıkarken ben zevkten ve acıdan haykırdım.

Bu da içime yayılan bir sıcaklığa yol açtı ve kendimi kesinlikle havada süzülüyormuş gibi hissettim.

"Evet-evet-sikeyim-"

İçime doğru sallanırken ağzını meme ucumun etrafına kapattı, dişleri göğsümün üzerinde gezinmeden önce diliyle onu yaladı ve sonra ısırды, yaladı ve yatıştırdı ve bana daha fazlasını verirse *kırılabilceğimi* düşündüm, bana vurmaya devam ederken başparmağı hala diğer tarafın üzerinde fırçalıyordu. Başımı geriye atarak derinden inledim ve içimde durdu, bana doğru eğilirken nefesi boynumda geziniyordu. "Ne istiyorsun, tatlı kız?"

"Gelmem gerek, *lütfe, lütfe,*" diye yalvardım, dudağımı dişlerimin arasına aldım ve derin derin içime çektim, çıplak kıkım masanın üzerinde hareket ederken parmaklarım tenine gömüldü, onu daha derine itmek için bacaklarımı etrafına sardım.

"Tanrım, Noelle. Sikeyim. Çok iyi hissediyorsun," dedi ve sonra başparmağı klitorisime geri döndü, daireler çizerek ovuşturdu ve dokunuşunun altında iç çektim, büyük güçlü elleri beni başka bir orgazma ikna ederken o çekildi ve bana geri çarptı. Orgazmım boyunca hızına devam etti, kulağıma dokunuşunun altında inlememe neden olan güzel şeyler fısıldadı ve Tanrım, sessiz olmam gerekiyordu, çünkü *eğer biri duyarsa-*

Matthew'un büyük eli ağzımı sardı ve burnumdan nefes almamı düzenlemeden önce bir an için ona karşı ciyakladım, içime girerken gözlerim onunkilere kilitlendi. "Şşş, tatlım, ne demiştik?" Sadece başımı salladım. Eğer beni bu şekilde becerirse, bana verdiği *emir bir yana, adımı* bile unutacağımı sanıyordum. Yine de, bir kez daha tamamen dışarı çekerken homurdandı ve sonra kabzasına kadar itti

- "Siktir, Noelle. Boşalacağım."

Boştaki eliyle belimi kabaca kavradı ve gözleri geriye kayarken kendini içimde kaybetti. Durgunlaştığında, kalçalarının gıcirtısı irkilerek durduğunda, elini ağzımdan çekti. Beni sert ama çok lezzetli bir şekilde becerdiği için nefes nefese kalmıştım.

Sonsuza kadar orada kalabilirdim, öylece, beni tuttuğu ve bana saygıyla baktığı şekilde, ama sonra Matthew benden çekildi ve ben sızlandım - aslında kendime rağmen sızlandım. Şimdiden onun yokluğunu, alıştığım baskının eksikliğini . Prezervatifi bağlayıp çöpe attı ve Tanrım, eğer onu o şekilde görmek nefesimi yeniden kaybetmeme neden olmadıysa.

"Bu... vay canına." Masadan zıpladım, yerde gömleğimi bulup aldım ve pantolonunun içine geri sokmasını izledim.

"Noelle, ben-"

"*Biliyorum*," dedim, ayağa kalkıp bluzumun düğmelerini ilikledim, eteğimi kalçalarımın göre ayarladım ve çoraplarımı baldırlarımdan yukarı çektim.

"Ben-Bu-Ama bunu tekrar yapmamalıyız... burada değil." Beni kendine doğru çekmeden önce yüzünü buruşturarak ofisine baktı. "Kimsenin seni duymasını istemiyorum."

Eğer yakalanırsak ikimizin de hayatı, işi tehlikeye girecekti. Bunu biliyordum ama yine de.

Vücuduna doğru biraz sarktım, haklı olmasından nefret ediyordum, bunu onun ofisinde tekrar yaparsak kolayca keşfedilebilirdik. Hayatımda yaşadığım en ateşli seks olsa bile, bir daha olamazdı. "Haklısın."

İç çekti. "Ama... ne zaman-"

"Tanrım, Matthew. Şimdiden bana tekrar ne zaman sevişebileceğimizi mi soruyorsun? Çünkü bunun *iyi* olduğunu biliyorum ama..." Dilimi ona doğru uzattım. *Sanki yaşadığım en iyi seks değilmiş gibi.*

"Noelle," diye inledi. "Ben de tam seni tekrar ne zaman görebileceğimi soracaktım." Elini saçlarımin üzerinde gezdirdi. "Bu hafta sonu seni görememek işkence gibiydi."

Vücuduna yaslandığımda derin derin nefes alıyordu. Elimini göğsüne doğru kıvırdım, yumruğum gömleğinin içine girdi. "Ne zaman istersen, bebeğim." Parmak uçlarıma kalktım ve dudaklarına bir öpücük kondurdum. Geri çektiğimde gözleri hâlâ kapalıydı. O zaman kıkırdadı ve göğsümde yayıldığını hissettiğim sıcaklığa engel olamadım. Bu her neyse, her neyse... yanlış bile olsa, onunla vakit geçirmeyi seviyordum. "Ne de olsa bahar tatiline kadar önümüzde koca bir hafta var."

"Elbette," diye mırıldandı, kendine özgü huysuz bakışlarından biri yüzünü kaplamıştı. Onu öpmek istedim ama gitmem gerekiyordu, bu yüzden yanağına bir öpücük kondurmakla yetindim ve sonra Matthew'u kapısının önünde bırakarak oradan ayrıldım. Yüzündeki gülümsemeyi, ellerini uzun sarı saçlarında gezdirişini, kısa sakalının üzerinde ellerini gezdirişini görmek için dönüp bakmadım.

Ama Tanrım, eğer görseydim... o şimdiye kadar gördüğüm en güzel adamdı, özellikle de gülümsediğinde ve bunun doğru olduğunu biliyordum.

Karanlıkta arabama doğru yürürken o anı gözümün önünden geçirmeden edemiyordum. Masasında beraberdik. Beni nasıl istediğini. Bana bebeğim demesi. Ve... "*Sen benimsin*" dedi, değil mi? Bunu mu kastetmişti yoksa

sadece anlık, güzel sekse kapılmış bir şey miydi? Bilmiyordum. Yine de bunun ikimiz için de iyi bitmesinin bir yolu var mıydı?

Arabama *atladığımda* iç çamaşırımı unuttuğumu fark ettim. Onun cebinde. *Külotumu saklamış*. Başımı direksiyona vurarak inledim.

SEKİZ

Matthew

H Lanet olsun. Masamda otururken göğsüm hâlâ kabarıyordu, Noelle'e tam burada yaptığım şeyi düşündükçe yanaklarım kızarıyordu. Ofisimde.

Lanet olsun. Elizabeth'in yardımına ya da tavsiyesine bile ihtiyacım olmadığı ortaya çıktı. Noelle'in o küçük eteği ve *sinir bozucu* dantel külotuyla ofisime gelmesini kesinlikle beklemiyordum. Onlar hâlâ cebimdeydi.

Cehenneme. Kesinlikle cehenneme gidiyordum.

Geri çekilen figürünün odadan çıkışını izlememeye çalıştım, onu masamda anlamsızca becerdikten sonra beni terk ederken göğsüme yerleşen boşluk üzerinde durmamaya çalıştım.

Bu da neydi böyle?

İş yerimde böyle bir şeyi kim yapıyordu? Ama beynime girmişti ve görebildiğim, duyabildiğim ve hissedebildiğim tek şey . Onu evine taşıdığım gece kollarımdaydı, zil zurna sarhoştı; hayvanat bahçesinden sonra otobüste uyuyakalması; öpüştüğümüz zamanki hali; ellerimin altındaki meme uçları-

Yüksek sesle inledim. "Senin neyin var Matthew Harper?" Sessiz kalmayı bile başaramamıştık. Yakalanabileceğimizi, meslektaşlarımdan birinin geç saate kadar çalışmış ya da geç bir dersten çıkmış olabileceğini biliyordum, ama bunu umursayacak gücü kendimde bulamıyordum,

Çünkü istediğim kız *oradaydı* ve *beni* istiyordu ve günlerce düşündüğüm tek şey buydu. Haftalarca, gerçekten. Belki de onu avluda ilk gördüğümünden beri.

Belki de sadece takılmak istiyordu, belki de sıradan bir şey istiyordu. Ama ona *sahiptim* ve onu elimde tutmak için sıkı sıkıya sarılmam gerektiğini biliyordum. Çünkü onu her şekilde istiyordum ve o koca beyninin içine çekilip benden uzaklaşmasından korkuyordum. Bunu yapmaması için ona aramızdaki iyi şeyleri hatırlatmam gerekiyordu.

Onun bensiz yaşayamayacağını anlamasını sağlamalıydım, tıpkı benim onsuz yaşayamayacağımı anladığım gibi.

Ve bunu nasıl yapacağımı bilsem bile, onu kaybetme düşüncesine dayanamazdım. Başka birinin onu öpmesine, ona dokunmasına, geceleri ona sıkıca sarılmasına. Ben onun içindeyken çıkardığı o küçük nefes seslerini duymaya.

Henüz ofisten bile çıkmamıştım ama aklımdan onu düşünmeden edemiyordum. Ona ne istediğimi bile söylememiştim ama ona benim demiştim.

Ama o benimdi, değil mi? Benim gibi hissediyordu. Onu ne zaman kollarıma alsam, dünya sakinleşirdi. Sanki her şey yoluna girecekmiş gibi. Sanki o hayatımda olduğu sürece güneş yüzümde parlamaya devam edecekmiş gibi. Her şey iyi olacaktı. Olmak zorundaydı.

Çünkü onu bırakmamın imkanı yoktu.

~ ~ ~

Ancak bildiğim bir şey vardı ki, o da Noelle'i *olduğu gibi* izlemekten daha çok keyif aldığım bir şey olmadığından oldukça emindim. Her gülümsediğinde, bunu benimle her paylaştığında saf güneş ışığı gibi hissediyordum. Bunu görmek, buna tanık olmak bile... O anda onunla birlikte olduğum için mutluydum.

Arada bir bana bakıyordu ve ben gözlerinde o bakışı yakalıyordum... Dudaklarıma bakıyordu ve oradaki özlemi, sıcak kahverengi bakışlarındaki sıcaklığı fark edemiyordum ve kendimi her zaman ona bakarken yakaladığım, cesaretine ve azmine hayran olduğum gibi onun da bunu görüp göremeyeceğini merak ediyordum.

Sanki evrenin bizim için planları varmış gibiydi. Sanki görünmez bir güç şu anda bile bizi birlikte olmaya zorluyordu. Şimdi bile, birlikte uyuduktan sonra. Ertesi gün içim karmakarışık ve ofisimden her çıktığımda onu görmek istiyor gibiydim. *Nereye* gidersem gideyim; tüm bunlardan *önce* olduğundan bile daha fazla. Nereye dönsem, o . Biz

kütüphanede. Ben onu barda kurtarıırken. Çardakta. Yurdunun önünde paylaştığımız her öpücük.

Ve sonra, dile getirilmemiş bir isteğin cevabı gibi, bir mucize cevaplandı ve kabul edildi, işte oradaydı: kampüsteki kafeteryada öfkeyle yazıyordu, yanında bir tabak yemek dokunulmadan duruyordu.

İş yerinde hiç bu kadar dikkatim dağınık ve tamamen işe yaramaz bir gün geçirmiş miydim? Hiç sanmıyorum. Derslerimi kelimelerimde tökezlemeden ya da düşünce trenimi kaybetmeden tamamladığıma şaşırmıştım. Yine de bugün herkese karşı çok daha az sabırlıydım ve nedenini bildiğimi sanıyordum. Ondandır haber alamamıştım.

Ne bir mesaj, ne bir arama, ne de bir *selam Matthew, dün aletini içime aldığımı biliyorum ama seni düşünmeden edemiyorum*. Hiçbir şey yok.

O gün kampüsteki tüm derslerimi ve ofis saatlerimi bitirdikten sonra artık elimde değildi. Bu gece görevde olmamasını umdum ve kafamın içindeki sese teslim oldum. Hâlâ bana bağırان ve yapmak istediğı tek şeyin bu kızla konuşmak olduğunu söyleyen sese. Bana bunu sadece istediğim için yapmamı söyleyen parçamı dinledim. Çünkü ben de aylardır aynı şeyi düşünüyordum. Öpüşmüş olsak da, onun içine girmiş olsam da... Uzun süren bakışmalardan, ellerimizin kazara birbirine değmesinden ve yıldızların altında birkaç öpücükten *daha fazlasını* istiyordum. Düşüncelerimi dolduran ve derslerin ilk gününden beri küçük gülümsemesini aklımdan çıkaramadığım bu kızıl saçlı -Her şeyi onunla yapmak istedim. Ömür boyu öpüşmek istedim. Bir ömür boyu kahrkaha.

Yani, siktir et. Ona mesaj attım.

Ben: Noelle. Bugün bir şey yedin mi?

Noelle: Hayır. İşle çok meşguldüm. **Ben:** ?

Yemeğe gidiyoruz. Matthew.

Bana bir seçenek bile vermiyor musun?

Noelle, cidden. Yemek yemen lazım. Bugün seni kafeteryada gördüm.

Yine beni takip ediyorsun, ha?

Telefonuma bakıp gülerken gözlerimi devirdim; bu kız beni onu takip etmekle suçladığında bile yüzüme bir gülümseme getirmeyi asla başaramadı. Niyetim bu olmayabilirdi ama yine de onu her yerde görmeyi seviyordum.

Neredesin? Seni alacağım, sadece seni nereye götüreceğimi söyle.

Yurttayım. Gerçekten, değil, bir şeyler hazırlayabilirim.

Nedense sana inanmıyorum. On beş dakika içinde geleceğim.

Kartopu'nu da yanıma alarak kamyonetime bindim ve ikimiz birlikte onun binasına gittik. Onu üzerinde çalıştığı tüm işlerden uzaklaştırmaya ve aynı zamanda karnını doyurmaya kararlıyım. Onunla ilgilenmek hoşuma gidiyordu. Onun beslendiğinden, bakıldığından ve mutlu olduğundan emin olmak için içimdeki ilkel bir sahiplenme dürtüsünü tatmin edip etmediği umurumda değildi - sadece buna ihtiyacım vardı.

Ve onunla hayatımdan başka bir şeyi paylaşmak istedim. Omzumun arkasından, arka koltuğumda oturan büyük beyaz tüy yumağına baktım. Noelle'e bir köpeğim olduğunu söylemiş miydim? Başımı salladım, benim hakkımda bilmediği ve onunla paylaşmak istediğim pek çok şey olduğunu fark ettim.

Birlikte uyuduktan sonra onu dışarı çıkarmamın bir zararı olmayacağını düşündüm. Neyse ki neredeyse Mart ayındaydık ve hava hala çiseliyor olsa da nihayet biraz ısınmaya başlamıştı.

Hemen on beş dakika sonra kapısını çaldım, gülümsememi tutmaya çalışıyordum. Ve... vay canına. Dar deniz mavisi kazak elbisesinin içinde bile ne kadar güzel olduğuna hayran kalmaktan kendimi alamadım. Ya da kazak elbisenin kıvrımlarını nasıl sardığını fark ettim. Buklelerinin yarısını geride tutan saç tokasını yeniden ayarladı ve sonra gözlerinin kırışması ve dudaklarının köşelerinden yukarı doğru eğilmesiyle tüm vücudu parlıyor gibiydi.

"Hazır mısın?" Ona daha fazla bakmamak için dikkatimi dağıtmaya çalışarak sordum.

"Kıyafetim uygun mu? Nereye gittiğimizden tam olarak emin değildim ve çok rahat olmak istemedim-" Kapının yanındaki masadan paltosunu aldı ve kollarında tuttu.

"Mükemmel görünüyorsun." Gülümsedim çünkü ciddiymdim. Zaten çılgın bir akşam yemeği randevusu da planlamamıştım; sadece yemek arabalarını ziyaret edecektim. Noelle'in buna bayılacağından hiç şüphem yoktu, yemekleri *çok severdi*.

Tekrar kendine baktı ve sonra başını salladı. "Tamam." Elimi uzattım, parmaklarımızı birbirine geçirdiğinde onun sıcaklığına minnettar oldum ve otoparka doğru yürüdük.

"Haydi," dedim, onu kamyonu doğru iterek. "Tanışmanı istediğim biri var."

Bana bir kaşını kaldırdı ama başka soru sormadı. Kamyonetime vardığımızda ve Snowball'un kabarık beyaz kafası camda belirdiğinde, Noelle şaşkınlıkla nefesini tuttu.

"Aman Tanrım," diye köpeğime mırıldandı, "çok güzel - bir kız, değil mi?" Başımı salladım, ağzımın kenarlarının yukarı doğru kalktığını gizlemeye çalışarak gülümsedim, sadece onun varlığıyla ne kadar eğlendiğimi. "Ne tür bir köpek bu?" Noelle, Snowball'un oturduğu arka koltuğun kapısını açtı ve onu başından okşadı.

"Bu Snowball. Samoyed cinsi." Köpeğim kuyruğunu deli gibi sallıyordu, belli ki benden başka bir insan tarafından ilgi görmekten memnundu. Noelle onu severken yüzümdeki gülümsemeye engel olamadım.

"Kartopu!" diye haykırdı, bayıldığım güzel, saf bir kahkaha attı. "Senin için çok uygun bir isim, değil mi kızım? Kocaman beyaz bir tüy yumağı." Noelle, Snowball'un kulaklarının arasını bir kez daha kaşdı ve sonra bana baktı. "Tahmin etmeliydim."

"Ne?" diye sordum. Kulaklarımın arkasındaki saçları kaşıyarak sordum.

"Kurt gibi büyük bir köpeğin olacağını." Noelle'in yüzü bir sırıtişa dönüştü. "Çok tahmin edilebilir birisiniz prof."

"Hey, onun bir *hediye* olduğunu bilmeni isterim."

Noelle homurdandı. "Onu sana kim getirdiyse seni çok iyi tanıyor olmalı."

"Evet," diye başımı salladım, Tess'i sevgiyle anıyordum. "Öyle."

Noelle'in ağzı bir çizgiye dönüştü ama köpeğimi sevmeye devam etti. Bunu yanlış olabileceğini, eski sevgilisinin onu benim için aldığını falan düşünmüş olabileceğini fark ettim ve yanlış anlaşılmayı çabucak düzelttim. "Tessa," diye boğuldum. "Küçük kız kardeşimin Noel hediyesiydi."

"Nerede yemek yiyeceğiz ki yanımıza bir köpek alabilelim?" Noelle konuyu değiştirdi ama yanağındaki küçük pembe parçaları görebiliyordum.

,"" diye gülümsedim.

"Öyle mi?" diye "Senin için her zaman bir gizem olmalı, değil mi?

O mu?

"Belki." Ona kapıyı açtım, onu içeri sokarken göz göze geldik.

Kamyonun içine girdim ve kapıyı kapatıp diğer tarafa geçmeden önce kemerini bağlamasına izin verdim. Sürücü koltuğuna atlarken kendi kendime "Belki de seni şaşırtmayı seviyorumdur" diye mırıldandım.

Beni duyduğunu sanmıyordum, ama o da benimle aynı şeyi düşünüyor , çünkü ağzından çıkan sonraki kelimeler şunlardı: "Biliyor musun, beni şaşırtmayı başarabilen tek kişi sensin. Diğer herkesten *nefret ediyorum*."

"En iyi arkadaşların bile mi?" Kontağı çevirerek sordum.

Başını salladı. "Tanrım, evet, *özellikle* de en iyi arkadaşlarımdan. Beni hangi saçmalıklara bulaştıracaklarını asla bilemezsin-"

"Shenanigans, ha?" Ona doğru bir kaşımı kaldırdım. Küçük bir kitap kurdu arkadaşlarıyla ne tür *saçmalıklar* yapabiliirdi ki? Eğer bar bir gösterge ise, belki de hepsi sandığımdan çok daha kabadayıdır diye tahmin ettim.

"Oh, kapa çeneni ve sür," dedi şakacı bir şekilde omzumu iterek. "Tamam, tatlım," dedim, ona bir sırıtma daha göstererek.

Gideceğimiz yere doğru ilerlerken radyonun sesini açtım: boş bir arazide bir araya toplanmış yiyecek kamyonları kümesi. Neyse ki benim için yağmurlu bir Şubat gecesi değildi, bu yüzden havada asılı duran hafif soğuğa rağmen dışarısı kuruydu. Snowball'un tasmaını yakasına taktım ve ardından Noelle'e kamyonundan inmesine yardım etmesi için elimi .

Park ettiğimiz yeri gördüğünde gözleri sevinçle parladı. "Oh!" dedi, öyle huşu ve şaşkınlık dolu bir kelimeydi ki kıkırdamaktan kendimi alamadım.

"Ne istersen Noelle, bu benim ikramım."

"Bunu yapmak zorunda değilsin Matthew." Başını kaldırıp bana, sonra da hâlâ birbirine bağlı olan ellerimize baktı, diğer elimde Snowball'un tasmaı vardı.

"Belki değil, ama bu gece gelmeni istedim. Ben de istiyorum. O yüzden izin ver."

Noelle kaderine razı olmuş gibi iç geçirdi ve beni alanın ortasındaki Mac and Cheese kamyonunun yanına çekti. Sırıttı. "Bu inanılmaz kokuyor." Derin derin içine çekti ve ben de ona hak vermek zorunda kaldım. Havaya sinmiş peynir kokusuna rağmen gerçekten de nefis kokuyordu. Kamyonda farklı malzemelerle servis edilen bir makarna yemeğı vardı.

"Bu senin için sorun olur mu?" Ben başımı salladıktan sonra tezgâhtaki adama döndü. "Bir istakoz ve karidesli peynirli makarna lütfen."

Siparişimizi alan adama kredi kartımı teslim etmeden önce gülümseyerek "Ben domuz etli olanından alacağım" dedim. Fişi alıp kartı cüzdanıma geri koyduktan sonra elimi tekrar Noelle'in elinin içine soktum ve bizi bir masaya doğru yönlendirdim.

Snowball'un tasmaını piknik bankının ayağına bağladım ve orada otururken içmesi için küçük bir kap su çıkardım.

"Vay canına," dedi Noelle, Kartopu'nun başını okşamamı izlerken. "Hazırlıklı gelmişsin."

Gülerek başımı salladım. "Yapmak zorundaydım. Hayatımdaki en önemli kadınlardan biriyle tanışmanı istedim." Ona bir sırıtış attım ve Noelle biraz kızardı.

Parmağımı elinin üzerinde gezdirdim, masanın üzerinde dururken tenine daireler çizdim. "Beni ne gülümsetir biliyor musun?" Başını salladı. Daha yakına eğildim. "İçine girmiş olmama rağmen en küçük şeylerde bile yüzünün kızarması." Bir parmağımı yanağında gezdirdim.

Birinin daha fazla kızarması mümkün müydü? Bu kız yatak odasında bana tamamen, yüzde yüz hükmedebilirdi - ve ben de buna izin verirdim - ama tatlı sözler?

Belki de onun küçük kızarıklıklarına takıntılıydım.

Elimi itti. "*Şimdi* olmaz," diye fısıldadı. "Ya biri bizi duyarsa?"

Ona bir kaşımı kaldırdım. "Şimdi de benden utanıyor musunuz Bayan Hastings?" Suratını astı. "*Matthew*."

"Biliyorum." İçimi çektim. Onu kucağıma çekip sarılmak istedim ama o haklıydı.

Ona karşı hissettiklerime rağmen, aramızda hâlâ dünyadan saklamamız gerektiğini düşündüğüm bir katman vardı. En azından o mezun olup başka bir iş bulana kadar. Üniversitenin onu ya da beni kovmak için bir bahane bulmasını istemiyordum. Ayrıca bir gün kazanmayı umduğum kadro da vardı ve bir skandalın tüm bunları mahvedebileceğini biliyordum.

Ama bunların hiçbirini Noelle'e söylemedim.

Sonra, yemeğimiz bitti ve Noelle bulaşıkları almak için aceleyle banktan zıpladı.

Noelle elinde iki tabak sıcak makarna ve peynirle geri geldi. Benimkini önüme koydu ve sonra kendi çatalına sapladı.

"Tanrım," diye inledi. "Hiç bu kadar lezzetli bir şey tattın mı?" Noelle ağzına bir lokma daha attı.

Kıkırdadım, kendiminkini yiyordum. O da benimkinden bir ısırık çaldı. "Oh, bu çok güzel." Bana bakarken çatalını emdi ve ağzından çıkarırken bakışlarındaki sıcaklığı kaçırmadım.

İkimiz de yemeğimizi bitirip çöplerimizi attıktan sonra Noelle canlandı ve kolunu pazuma dolayarak bana yaslandı.

"Tatlı?" Etrafımızdaki arabaları incelerken gözleri parlayarak sordu. Bir dondurma arabası vardı, ama aynı zamanda- "Donut?"

Güldüm. "Elbette, Noelle. Ne istersen."

Ve ciddiymdim, gerçekten. Ona istediği her şeyi verirdim.

~ ~ ~

Neyim vardı benim? Bu delilikti. Onu daha yeni görmüştüm. Daha dün onunla birlikte olmuştum, ağzım vücudunun her yerindeydi. Akşamı onunla geçirmiştım, Snowball'la dolaşmadan önce akşam yemeği yemiştik. Kampüse dönerken uyuklamasını izlemiştım.

Yurda girmeden önce ona iyi geceler öpücüğü vermişti.

Yine de onu şimdiden özledim. Oturma odamın tavanına baktım. Dayanamadım. O gece çıldırmıştım, kanepemde oturmuş, bir türlü sakinleşemeyen Kartopu'na top atıyordum. Sanki o da benim endişemi benim kadar hissedebiliyordu. Noelle'in köpeğimi sevmiş olması, ama aynı zamanda onun da Noelle'i sevmiş olması göğsümün sıcaklıkla dolmasına neden oldu. Kartopu mesafeli olabilirdi ve çoğu zaman insanları sevmezdi. Ama Noelle? Başını Noelle'in kucağına yaslamış ve eve dönüş yolculuğu boyunca onun yatmıştı.

Tüm bu ekstra enerjiyle ne yapacaktım? Çoktan iyi geceler demiştik. Bir seks çağrısı bekleyerek onun dairesine gitmeyecektim. Onu düşünmek bile beni sertleştiriyorsa bu onun suçu değildi. Dün geceden önce uzun zamandır seks yapmamıştım ve yine de onu arzulamaya başlamıştım.

Ama... resmi olarak ne olduğumuzu bile konuşmamıştık. Belki de bu onun için sadece sıradan bir takılmaydı. Belki de benim için ifade ettiği şey onun için ifade etmiyordu. Bunu istemiyordum, öyle olsaydı ne yapardım bilmiyordum ama *bilmiyordum*.

Sormaktan ve istemediğim bir cevap almaktan çok korkuyordum.

Yani şimdilik, evet... Bu her neyse onunla devam edecektim. Her neyimiz varsa, iyiydi. Onunla konuşmak hoşuma gidiyordu. Hatta onunla konuşmak istiyordum; uzun zamandır *kimseyle* böyle bir duygu yaşamamıştım. Küçük kız kardeşimle bile. Sonra yatağa girdim ve daha fazla dayanamadım.

Ben: Uyanık mısın?

Evet. Sadece yatağa giriyorum.

Uyumadan önce onun sesini duymaya ihtiyacım vardı. "Yirmi soru," dedim açar açmaz.

"Ne?" Sesi çok uzaklardan geliyordu, sonra sanki beni hoparlörden çıkarmış ya da yaklaşmış gibiydi. "Yirmi soru mu dedin?" Noelle tekrarladı.

"Evet. Benimle oynar mısın?"

"Hmm... Ne bilmek istiyorsun?" "En sevdiğin çiçek hangisi?"

"Ayçiçekleri." Gülümsedim. Elbette kendisi gibi güneşli ve parlak bir çiçek seçecekti. Bu küçük bilgiyi daha sonra kullanmak üzere bir kenara sakladım. Ne zaman işe yarayacağını bilmiyordum ama onu şaşırtmak istiyordum.

"Kar yağdığında yapmayı en çok sevdiğin şey nedir?" Noelle sordu ve ben pencereden dışarı baktım, keşke soğuk bir kış gecesi ve birlikte karda kalsaydık diye düşündüm. Keşke telefonda konuşmak yerine burada benimle olsaydı. "Şey, snowboard yapmayı hep sevmişimdir. Ama evde oturup sıcak bir içecek içmeyi ve pencereden karın yağışını izlemeyi de seviyorum."

Gözlerimi

Köpek. "Bence Snowball'un cevabı farklı olurdu."

Kıkırdadı. "Evet, bence senin kutup köpeğin karda koşturmaya bayılırdı."

Mırıldandım. "En sevdiğin kitap hangisi?"

"Adil bir soru değil. Çok fazla cevap var. Benden *bir tanesini* seçmemi bekleyemezsiniz."

"Tamam, yeterince adil."

"en sevdiğiniz ders?" diye sordu. "Matematik."

Güldü. "Bu beni neden şaşırtmıyor?" "Hey," diye kaşlarımı çattım. "Bu da ne demek şimdi?"

"Hiçbir şey." Neşeli sesi beni gülümsetti. "Bir sonraki sorunuzu sorun."

"Göbek adı?"

"Benimki sıkıcı." İç çekti. "Marie." "Oh, evet, beni dene."

"Seninki ne?"

"James."

"Oh, Matthew. Sanırım en basit göbek adı konusunda eşitiz," dedi ve ikimizi de güldürdü.

"Büyüyünce ne olmak istiyordun?" diye sordum.

"Her zaman bir yazar olmak, bir kitap yayınlamak istemişimdir. Ama yazdıklarımın iyi olup olmadığını bilmiyorum, açıkçası..."

"Öyle söyleme. Noelle," Kanepede uzanıp tavana bakmaya devam ederken kaşlarını çatarak telefonuma baktım. "Projelerini gördüm. Harika bir yazar olduğuna eminim."

"Evet, şey..." Telefonda sesi güvensiz geliyordu ve omuz silktiğini, onu etkilemiyormuş gibi davrandığını hayal edebiliyordum. "Göreceğiz sanırım."

"Sıra sende," diye dürttüm, yeniden canlanmasını istiyordum. "Sahil mi, dağlar mı?"

"Dağlar." Güldüm. "Karlar içinde bir yer. Kamp mı, otel mi?" Ona sordum.

"Aslında hiç kamp yapmadım," dedi Noelle. "Ama kulağa eğlenceli geliyor. Hmm... Seks yaptığın en çılgın yer neresi?" diye fısıldadı telefona.

"Şey... Ofisim," diye güldüm. "Seninle birlikte."

"Gerçekten mi?" diye homurdandı. Bu sese *bayılmıştım*. "Ben de," diye ekledi Noelle. "Ne yani, beni çılgın bir seks uzmanı falan mı sandın?"

"*İnanılmaz* derecede iyiydin. Neredeyse çileden çıkarıcıydı. Sanki ben Birlikte olduğun herkesi kışkandığımdan oldukça eminim ve sen kelimenin tam anlamıyla içimdeydin."

"Gerçekten, Noelle." O görmese de başımı salladım. "Benim için daha önce hiç böyle olmamıştı."

"Çok mu iyi?"

"Evet."

"Şu anda herhangi bir yerde olabilseydin, nerede isterdin?"

Noelle hiç tereddüt etmeden, "Senin kollarında," dedi.

"Gerçekten mi?"

"Beni aramadan önce ne düşünüyordun?" diye sordu, nefesi biraz sıkışmıştı.

"Sen." Sesim normalden biraz daha sert çıkmıştı ama fark ettiyse bile yorum yapmadı. "Ben sadece... aklımı senden alamıyorum, Noelle."

"Oh." Küçük dairesinde pembeleştiğini hayal ettim. Onun küçük kızarıklığını görmeye bayılıyordum, her şeyin benim için olduğunu biliyordum. "Ben orada olsaydım ne yapardın?"

Onu yatakta otururken, elinde telefon, başı arkaya eğik, gözleri kapalı bir şekilde benimle telefonda konuşurken hayal ettim. Onu pijamalarıyla hayal etmek hoşuma gidiyordu -yatağa hangi küçük seksi şeyi giymeyi seçtiğini merak ediyordum. Ama ben

ona ne yapmak istediğimi düşünmeden edemiyordum. Nereden başlayabilirdim ki? "Yapacağım ilk şey," dedim, biraz daha dik otururken, "sana yemek hazırlamak olurdu. Çünkü ben bir centilmenim."

Kadın . "Oh, yine mi koruyucu pislik rolü?" "Noelle-"

"Sus," diye uyardı, "Hoşuma gitti. Devam et." "O zaman ben de tatlı yerim."

"Tatlı mı? Ama sen tatlı sevmezsin."

"Oh, tatlı yemeyeceğim bebeğim. Ben *seni* yerim."

"Oh." Telefonda nefes nefese bir ses geliyordu ve şu anda bile onu etkiliyor olmam hoşuma gidiyordu. "Bundan sonra ne yapacaksın?"

Düşünüyormuş gibi yaptım. "Seni bu büyük yatağıma geri getirirdim, seni soymak için zaman ayırırdım ve son derece tatmin olduğundan emin olduktan sonra, seni yanıma yatırır ve uyuyana kadar sana sarılırdım."

Güldü. "Pekâlâ, sanırım bunu yerine getirmen gerekecek." Oyunumuza geri döndüm. "Normalde bahar tatilinde ne yaparsın?"

I olabilir neredeyse duymak ve tekerlekler dönüyor içinde onu Beyin. "Hiçbir şey.

Bazen annemle geçiriyorum ama o önümüzdeki hafta şehir dışında olacak."

"Sen..." Bir elimi yüzüme sürdüm. "Benimle geçirmek ister misin?"

"Bu bir soru sayılır mı?" Noelle sordu ve ben de telefona doğru güldüm.

"Hayır. Ama cidden, benimle geçirir misin?"

"Evet," dedi biraz nefessiz kalarak. "Bütün hafta mı?"

"Uh-huh. Sanırım seni bir kez yatağıma aldıktan sonra bir daha asla bırakmak istemeyeceğim."

"Matthew-" İtiraz etmeye çalıştı ama sesindeki tonu duyabiliyordum.

Bana onun da bunu istediğini söyleyen kişi.

Telefon konuşmamızdan onun da benim kadar etkilenip etkilenmediğini merak ediyordum. Kahretsin, şimdi bu kadar net görebildiğime göre, onu istiyordum. Onu eve götürmek ve vücudunun içini dışını öğrenmek istiyordum. Nelerden hoşlandığını, nelerden hoşlanmadığını. Ona neyin zevk verdiğini. Bunu kendisinin aramasını istedim. Ne isterse.

Her şeyi, her şeyi.

Bana ne verirse kabul ederdim.

Noelle sonunda yatağa gitmesi gerektiğine dair bir şeyler mırıldanmadan önce bir saat daha böyle sadece konuşarak geçirdik.

benimle telefonda. "İyi
geceler, Noelle." "İyi
geceler, Matthew."
Ve yüzümde bir gülümsemeyle uykuya daldım.

NINETEEN

Noelle

A Duş alıp güne hazırlanırken geçen düşünce - düzenleme ve ödevlerle dolu bir gün olacaktı ve kesinlikle Matthew'un yolunu düşünmeyecektim

beni iki gün önce masasına götürmüştü. Ya da dün gece beni sırf kendimle ilgili sorular sormak için araması. Çünkü beni tanımak istiyordu. Çünkü beni önemsiyordu.

Tek düşünebildiğim, oraya tekrar sürünerek gidip tekrarını istemektir. Ve Tanrım, onu düşünürken kendime dokunmaktan kendimi alamıyordum, başparmağım klitorisimin üzerinde gezinirken *onun* bana dokunduğunu, beni duşta yıkadığını... beni önemsediyini hayal ediyordum. *Hay sikeyim.*

Sabah boyunca sersem gibiydim ve Matthew'u düşünmemek için odamı temizleyerek ve ertelediğim işleri yaparak dikkatimi dağıtmaya çalıştım.

Ama ne kadar denersem deneyeyim, telefonum bir mesajla çaldığında ve onun adını ekranda gördüğümde dikkatimi dağıtmak ancak bu kadar işe yaradı. Kalbim yerinden fırladı.

Matthew: Sonra kahve içmek ister misin?

Tabii. 2:00?

Matthew: Dersim o sıralarda bitiyor, yani mükemmel olacak.

Her zamanki masamızda buluşalım mı? Saat 4'te dersim var, o zamana kadar boşum.

Matthew: Mükemmel.

Öğleden sonra boyunca gülümsemekten alamadım.

~ ~ ~

Tanrım, diye düşündüm, her zamanki masamızda karşımda oturan Matthew'a bakarken. Uzun zamandır gerçek bir ilişkinin sınırlarında dolaştığımız için bunu söyleyebildiğimi düşünmek bile garipti, ama bu, kafeye gelmek - bu noktada rutinlerimizden biri gibi geliyordu. Ama bugün bir şekilde farklı hissettirdi ve sanırım bunun nedeni gelmemi *istemesiydi*. *Seninle ne haltlar karıştırdım ben?*

Önümdeki tabağı, yani masaya otururken önüme koyduğu çikolatalı çöreği görmezden gelirken gözleri benimkilere takıldı. Normalde iki dakika içinde mideye indirirdim ama ona gizlice bakmaktan kendimi alamamıştım. Yine de, gözlerimiz birleştiğinde ve bakışlarımız birbirini tuttuğunda bile, yanaklarımın onun bakışları altında kızardığını hissettim.

En son ne zaman bir erkek beni böyle hissettirdi? Karnımda kelebekler uçuşuyormuş gibi? İki gün önce beni *masasının* üzerinde becermişti - şimdiye kadar yaşadığım en ateşli seks, buna şüphe yok. Ve ben bunun bizim için ne anlama geldiğini bile sormamıştım - bana yardım ettikten sonra bile, yemekten sonra, *seksten* sonra. Ondan bana verebileceğinden daha fazlasını istemeye izin vermekten korkuyordum. Bu onun için sıradan bir şey miydi? Beni bu şekilde tekrar görmek istiyor muydu? Ama endişelerim ne olursa olsun, yine de adama karşı mutlak bir *istekle* doluydum.

Boğazımın temizlenmesi şehvet dolu düşüncelerimi böldü ve döndüğümde Lucas'ın orada durduğunu gördüm, Hazel bir kucak dolusu kitap tutmuş ve yanında duruyordu. Saf olmayan düşüncelerimin geri kalanını uzaklaştırmaya çalıştım ve dikkatimi ona yönelttim. "Merhaba Lucas. Merhaba Haze." Gülümsedim. "İkiniz de Profesör Harper'ı tanıyorsunuz," dedim kaşlarını çatmak üzere olan Matthew'a el sallayarak. Bu konuda ona daha sonra takılacağımı düşündüm.

Ona başlarıyla selam verdiler ve sonra Lucas bana döndü.

"Hey. Noelle." Bir şeye hazırlanıyormuş gibi rahatça gülümsedi. "Aradan sonra salon müdürlerinin etkinliğine gidecek misin?"

Hay aksi. Her şey olup biterken bunu unutmuştum. Ona başımı salladım. Ama yine de. "Evet, onlara gideceğimi söyledim."

"Randevun var mı?" Lucas bana sordu ve Matthew'un ona bakmadan bile kaşlarını çatmasının derinleştiğini biliyordum.

"Um... hayır?" Başımı salladım. "Ayrıca, siz ikiniz..." Hazel ile Lucas'ın arasına baktım. Hazel, bu dönem birlikte ne kadar çok zaman geçirdiklerini itiraf etmek istemiyormuş gibi utangaç görünüyordu. I

Ne kadar kötü bir arkadaş olduğumu fark ettim çünkü Matthew'la olan onca şeyden sonra Hazel'a onun hakkında neredeyse hiç soru sormamıştım. Onunla daha çok konuşmaya karar verdim.

"Ben değil." Başını iki yana salladı. Hazel omzunun arkasından *özür dilerim* diye mırıldandı. "Arkadaşım - Pine Hall'un salon müdürü - senin çok tatlı olduğunu düşünüyor ve onunla gidip gitmeyeceğini sormamı istedi." Yüzünde bembeyaz bir gülümseme belirdi ve onun için üzüldüm. Ama karşımda oturan adamdan başka kimseyi gözüm görmüyordu. Matthew, şu anda Lucas'a hançer gibi bakıyordu ama o bunun farkında değilmiş gibi görünüyordu.

Matthew'a dikkat ediyor muydu? Bizi bilmiyordu ama Matthew oradaydı. Elbette ilişkimizi duyurmaya çalışmıyorduk ama saklamakta da pek iyi olduğumuz söylenemezdi. İnsanlar romantik ilişkimizi öğrenirse bunun sonuçları olabileceğini biliyordum ama bütün sömestr boyunca birlikte kahve içmiştik. Arkadaş olarak.

Her iki durumda da... "Ah," dedim basitçe. "Lucas, teklifin için minnettarım ama sanırım yalnız gideceğim." Gözlerim Matthew'unakilere takıldı ve bir şey söylememek için dilini ısırıldığını anladım. Hazel orada öylece sessiz durmuş, Lucas'la benim aramdaki etkileşimi izliyordu.

Lucas kaşlarını çatı. "Gerçekten ilgilenmiyor musun?"

Matthew'un bakışlarından kaçınmaya çalışarak vücudumu ona doğru eğdim. "Özür dilerim Lucas. Ben sadece... İlgilenmiyorum."

"Noelle, o harika bir adam ve bence ona bir şans vermelisin." Lucas'ın sesi sinirli geliyordu ve ben dişlerimi sıktım.

"Hayır dedi," diye homurdandı Matthew ben daha bir şey söyleyemedim. Hazel ikimizin arasına bakıp kaşlarını çatı ve o anda neler olduğunu anladığını biliyordum. Ona yattığımızı söylememiş olsam bile geri kalan pek çok şeyi bir araya getirmişti. Ama Lucas bunu bilmiyordu.

"Özür dilerim." Ona tekrar baktım. "Şu anda hayatımda bunu arayabileceğim bir yerde değilim. Umarım anlayışla karşılar." Hazel'a dönüp baktığımda, Matthew'un ikimizi izlemesini izliyordu. Hay sikeyim.

Matthew'un bana nasıl baktığını fark etmiş miydi? Sanki ben *onunmuşum* ve beni ondan almaya çalışan herkesi yok edecekmişim gibi? Umarım etmemiştir. "Hazel, bu akşamki film gecesi için her şey hazır mı?" Konuyu değiştirmeye çalışarak sordum.

Hazel başını salladı ve sık kahverengi bukleleri hareketle birlikte zıpladı. "Bize yeni bir film bile aldım. *"13 Going on Thirty"*yi denedim ama ne yazık ki asistanlar bana oy vermedi."

Kıkırdadım. "Hazel, bunu zaten izledik. İki kez."

Homurdandı. "En sevdiklerimden biri." Sonra *da* o ana kadar bana kaşlarını çatmış olan Lucas'la göz göze geldi. "Neyse, Lucas," diye başladı, "arkadaşının da bir randevuya ihtiyacı yok. Sırf birlikte gidiyoruz diye-"

Matthew bana bir kaşını kaldırdı, ben de omuz silktim.

"Tamam," diye başladı, derin sesi sinirlerimi yatıştırıyordu. "Bu işi hallettiğimize göre kahve içiyoruz. Size başka bir konuda yardımcı olabilir miyiz?"

Sesi böyle çıkınca tüylerimin diken diken olmasına engel olamadım. Otoriter, kontrol ondaymış gibi. Oh, Tanrım.

"Hayır-" Lucas söze başladı ama Hazel onun sözünü kesti.

"Biz de tam gidiyorduk zaten. Yetişmemiz gereken bir film var! Güle güle Noelle! Güle güle, Profesör Harper!" Lucas'ın kolundan çekştirerek onu kapıya doğru çekti ve ben de gözden kaybolmalarını izledim.

"Randevu yok," diye homurdandı Matthew onlar uzaklaştığında. Eli dizimin üzerinden kaydı ve masanın altındaki sahiplenici dokunuşu hissedebildim ama aldırmadım. Söz konusu o olduğunda değil: bu huysuz muamma adam, başkalarına karşı kısa ve soğuk davrandığında bile bana bu kadar ilgi ve sıcaklık gösteren bu adam. İtiraf etmeliyim ki, böyle olması hoşuma gidiyordu. Yanında tamamen kendisi olduğu tek kişinin ben olduğumu bilmek hoşuma gidiyordu. Elimi onunkinin üzerine koyarak jestine karşılık verdim.

"Sadece seninle mi?" Alay ettim.

"Tanrım, Noelle. Seni başka bir adamla görsem ne yapardım bilmiyorum."

Masanın altında parmaklarımızı birbirine geçirdim. "Beni duyduğun Matthew. Biriyle çıkmayacağım. Söz veriyorum." Başka biriyle yani. *Sadece senin için gözlerim var*, demek istedim. Homurdandı ve ben sevgiyle başımı salladım.

"Söylediğim şeye geri dönelim..." Konuyu değiştirdim. Sonra donup kaldım, çünkü daha önce ne diyordum? Ah, evet. Doğru ya. Kesinlikle hiçbir şey, çünkü bu kampüs kafesinin ortasında arkadaşım slash professor slash hookup slash belki daha fazlasını gözlerimle becermekle meşguldüm. Tekrar devam etmeyince kaşlarını kaldırdı ve ben de hemen çöreğimden bir ısırık aldım.

İşte. En azından şimdi ağzım doluyken konuşmak zorunda kalmayacağım.

"Dinle," diye başladı, hâlâ biraz huysuzdu. "Ben sadece..."

Bana ne söyleyeceğini merak ederek başımı ona doğru çevirdim. "Öyle mi?"

"İstediğin her etkinliğe seninle geleceğimi biliyorsun, değil mi? Bu tür etkinliklerden nefret etsem bile." Başımı salladım çünkü sanırım öyleydim. Onu son etkinlikte, yanıma gelene kadar huysuz bir şekilde görmüştüm. "Eğer seninle olacaksam her yere giderim."

"Benimle gelmeni *istiyorum*." Her zaman.

"Randevu olarak mı?" O sordu, ben de başımı

salladım. "Noelle-"

Dudağımı ısırdım. "Ama şu anda bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum." Kaşlarını çattı.

Lucas'a çıkmak istemediğimi ima etmiş olsam bile... Bu doğru muydu? Matthew'la seks yaptım ve neredeyse onunla telefon seksi yapacaktım, ona evinde olsaydım bana ne yapacağını sordum. Benimle müstehcen konuşmasını duymak *istiyordum* çünkü telefonda o kadarcık bir şey bile beni sonsuz bir hayal kırıklığına uğratmıştı. İkinci bir tur istiyordum. Ama daha fazlası için hazır mıyım? Bilmiyordum. Çünkü daha fazlası olmak, kaybedebileceğin bir şeylerin olduğu anlamına geliyordu.

Derin bir nefes aldım ama ben bir kelime bile söyleyemeden tekrar başladı. "Noelle. Yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmak istemiyorum ama seni ne kadar önemseydiğimi bilmeni istiyorum, tamam mı? Bundan asla şüphe etme."

"Seninle her şeyi yapmak *istiyorum* Matthew. Gerçekten istiyorum." Elimi uzattım ve masanın karşısında onun elinin üzerine koydum. "Sadece her şeye alışmak için zamana ihtiyacım var, tamam mı? Ama *evet* demiyor *olmam* hayır demek değil. Sadece henüz tüm dünyaya söylemeye hazır olup olmadığımı bilmiyorum."

"Anlıyorum." Ve gerçekten anladığını biliyordum.

"Sadece bir üniversite etkinliğine birlikte gidersek, herkes çıktığımızı bilecek ve bir şey olursa..." Herkes öğrenecek. Ya da daha kötüsü, bir skandal başlatırız ve buradaki geleceğin tehlikeye girer. Bunu ona yapamazdım, yapamazdım.

"Sorun yok Noelle," dedi bana güven vererek. "Hazır olduğunda bana söyle, ben burada olacağım."

"Geri almak yok," dedim onu göstererek.

Gözleri parladı, buz mavisi eriyerek kristal havuzlarına dönüştü ve sırtısındaki sıcaklığı görebiliyordum. "Hiçbir şey. Söz veriyorum."

Ve kalbimin burada tehlikede olduğunu biliyordum. Ona tamamen verirsem ne yapacağımın emin değildim.

"Hâlâ bahar tatilindeyiz, değil mi?" Sordum ve yüzündeki sırıtışı kaçırmadım. "Çünkü bazı fikirlerim var..." Sesimi baştan çıkarıcı bir fısıltıya indirdim.

Evet, bu adamı bana sahip olduğu sürece elimde tutmayı planlıyordum.

~ ~ ~

En iyi arkadaşlarımla hasret gidermek için çok gecikmişim ama Matthew'un başına gelenler yüzünden sürekli bir şeyler oluyordu ve son bir haftadır onlarla pek konuşmamıştım. "Ve... işte böyle oldu." Kahvemi yudumlarken hikâyemi bitirdim.

"Özür dilerim, sen gerçekten-" Gabbi ağzı bir karış açık, elindeki kahve fincanını tutarken şaşkınlıkla kekeleydi.

Angelina iri gözlerle bana baktı, ben de utangaç bir tavırla omuz silktim.

"Bir şekilde... oldu işte." Onlara garip bir gülümseme verdim.

"Tamam... özetleyelim." Parmaklarını kaldırıp saymaya başladı. "Sana gidip erkeğini bulmanı söyledik. Onunla yattın. Şimdi onunla çıkıyorsun ve bize bunun olduğunu daha *yeni mi* söylüyorsun? Sürtük, bize daha önce söylemediğine inanamıyorum! Daha fazla detaya ihtiyacımız var!" Angelina yan tarafımı dürttü. "Dökül!"

"Aman Tanrım," diye haykırdım, "sana *her şeyi tek tek* anlatmayacağım. Ang. *Bazı* şeyler özeldir, bilirsin."

"Noelle." Angelina bana "*hadi ama sürtük, seni tanıyoruz*" der gibi baktı. İçimi çektim. "Hepimiz aşk romanları okuyoruz. Bize onunla yattığından daha fazlasını anlatmalısın. Ne zaman? Nerede? Bu nasıl oldu?"

İçimi çektim ama parmaklarımı kaldırdım. "Üç gün önce ofisine, onunla konuşmaya gittim ve bir anda... oldu."

Gabbi güldü. "Küçük Noelle'imize bakın, büyümüş de küçülmüş."

"Lütfen!" Kolunu şakacı bir şekilde ittim. "Bundan önce bakire değildim ya-"

"Hayır, ama daha önce hiç birinin *ofisinde* seks yapmadın. Tanrım, iyi miydi? Umarım iyiydi. Umarım şu anda senin aracılığınla yaşadığımı biliyorsundur." Gabbi devam etti. "Biriyle birlikte olmayalı çok uzun zaman oldu."

"İyiydi." . "Her zamankinden daha ."

Charlotte inledi. "Burada hâlâ seks yapmamış tek kişinin ben olduğuma inanamıyorum." Yüzünü ellerinin arasına gömdü.

"Sorun yok bebeğim," diye dürttü Angelina onu. "Olacağı zaman olur, söz veriyorum. Doğru kişiyi bulana kadar beklemekte yanlış bir şey yok." "Sadece doğru kişiyi *asla bulamayacakmışım* gibi hissediyorum, Ang." Charlotte kahve fincanına baktı. "Çıkmak berbat bir şey. Biriyle otuz dakika geçirdikten sonra ondan hoşlanmadığımı hemen anlıyorum. Sonra her şeye baştan başlamak zorunda kalıyorum ve bu çok yorucu oluyor. Noelle, bir sevgilin olduğu için çok şanslısın.

Yakışıklı profesörünü buldum," diyerek fincanına karşı hülyalı bir şekilde iç geçirdi.

"Char," diye onu rahatlattım. "Son bekar sen değilsin ya da öyle bir şey değil. Birini bulacaksın, söz veriyorum."

"Peki onu bir daha ne zaman göreceksin?" Angelina kupasının üzerinden bana bakarak sordu.

"Bilmem ki?" Omuz silktim ve sonra telefonum ondan gelen bir mesajla pingledi. Bir çeşit altıncı hissi mi vardı? Orada oturmuş beni düşündüğünü düşünerek kıkırdadım.

Matthew: Dersten sonra ofisime gel.

"Sanırım... bu gece." Telefonumu kaldırdım. "Az önce bana mesaj attı." Gabbi eğilip telefonuma baktı ve kıs kıs güldü.

"Ofis seksi 2. raunt, hadi gidelim!"

"Tanrım," diye gözlerimi devirdim. "Bunu sana asla söylememeliydim. Ve kesinlikle onun ofisinde seks yapmaya devam edemeyiz, çünkü birinin bizi onun masasında bulmasını istememe imkân yok-"

"Masasında mı?" Charlotte içkisini yudumlarırken boğuldu. "Ne tür bir aşk romanında yaşıyorsun ve neden bu *benim* hayatım değil?"

"İtiraf etmeliyim ki... Çok ateşliydi," diyerek kaşlarımı oynattım.

"Yani *birlikte* misiniz?" Gabbi sordu ve ben sadece başımı salladım.

"Resmi olarak değil. Henüz hiçbir şey tanımlamadık. Ama bahar tatilini onunla birlikte onun evinde geçireceğim. Ben sadece... henüz biriyle *çıkma*ya hazır olduğumu sanmıyorum, zaten bunu ona da söyledim. Yani bilmiyorum. Arkadaşlıkla daha fazlası arasında garip bir belirsizlik içindeyiz. Belki de şimdilik sadece seksle yetinmeliyim."

"Noelle." Charlotte gözlerini devirdi. "Seni tanıyorum. Sadece seksle yetinmen mümkün değil. Kendinle tanıştın mı?"

Öyleydim, sorun da buydu. Hayatımda çok uzun süre umutsuz bir romantik olmuşum ve bakın bu beni nereye getirmişti - aldatılmış ve New Yorkta yalnız bırakılmışım. "Bunu tekrar yapabilir miyim bilmiyorum. Son seferinde..."

beni kırdı. Her şey yeniden olursa kendimi nasıl toparlayabilirim?"

Ya Matthew kalbimi kırarsa? Bundan kurtulmanın bir yolu olduğundan emin değildim.

"Sadece... ona sana bütün erkeklerin Jake gibi olmadığını göstermesi için bir şans ver," dedi Gabbi güven verici bir şekilde. "Bakalım nereye . Ve onun mükemmel bir erkek olduğunu fark ettiğinde ve ona sırlıslıkla aşık olduğunda, ben kesinlikle sana bunu söylemek için burada olacağım."

Diğer kızlar güldü ve ben düşüncelerime daha da daldım.

Bunu istiyor muydum? Onunla bir ilişki? Daha fazlasını? Kalbimi korumaya çalışarak aptallık mı ediyordum, çünkü onu kırarsa hayatta kalabileceğimden emin değil miydim? En azından denememek benim için aptallık mıydı? "Haklısın," dedim sonunda. "En azından denemeyi ikimize de borçluyum."

Endişe ve bilinmeyenin korkusu neredeyse ezici olsa da gülümsedim.

TMENTY

Matthew

INoelle'i düşünmeden edemiyordum. Ona karşı bir şeyler hissetmeye başlamıştım. Ama dürüst olmak gerekirse... Ona aşık oluyordum. Hem de çok.

Bütün günümü onu düşünerek geçirmemeliydim, özellikle de beynimde dans eden açık seçik düşünceleri. Çıplaktı, masamda otururken üzerinde sadece eteği vardı. Onu tekrar tekrar yaladığımda aldığı tadı. *Tanrım*, işim zorlaşmadan durmam gerekiyordu. *Tekrar*. Bu düşünceyi bir kenara ittim ve önümdeki kâğıdın en üstüne %100 yazarak bir sonraki kâğıda geçtim. Yine de faydasızdı, çünkü onu tekrar kollarıma alma, öpme, benim için dizlerinin üzerinde nasıl görünebileceği düşüncesi dışında hiçbir şeye konsantre olamıyordum-

Sikeyim. O benimdi ve tek yapmak istediğim bunu ona kanıtlamaktı. Bunu ilan etmiştim. Gözlerimi ona diktiğim anda bunu hissetmiştim. Benim olmalıydı, yanımda olmalıydı. Gözlerimi her kapattığımda gördüğüm şey vücudunun ve Tanrım, tek istediğim ona tekrar böyle sahip olmaktı.

Ama kimseyle çıkmak istemiyordu. Bunu açıkça söylemişti. Sınıf arkadaşının gözlerinin içine bakmış ve *şu anda hayatımda bunu arayabileceğim bir yerde olmadığımı* söylemişti. Zamana ihtiyacı olduğunu biliyordum. Bana da söylemişti ve ne kadar zamana ihtiyacı varsa o kadar bekleyecektim.

Buna hazır olmadan önce. Bizim için. Çünkü o benim kız arkadaşımdı - gerçekten de bir süredir öyleydi ve ben ondan her şeyi istiyordum. Ve bana kimseyle *çıkmayacağına* söz verdiğinde... Umarım bu listeden sonsuza dek çıkarılmamışındır.

Telefonumu elime aldım, rehberini açtım ve basit bir mesaj yazdım.

Dersten sonra ofisime gel. **Noelle:** Şimdi

talep ediyoruz, değil mi profesör? **Ben:**

Seni görmek istiyorum.

Ben: Gel, lütfen?

Sadece bir daha iç çamaşırlarımı saklamayacağına söz verirsen.

Ben: Söz veremem bebeğim.

Noelle: Bir çift daha çalarsan bana daha fazla almanı sağlarım.

Ben: Sana ne istersen alırım tatlım, yeter ki seni tekrar kollarıma alabileyim.

Romantik bir gün, ha Matthew? Hoşuma gitti.

Homurdandım. Bana külotunu saklamak gibi aptalca şeyler yaptıran bu kız kimdi? Onlarla bir şey yaptığım yoktu ama benden uzaklaştığı düşüncesi, hala ıslak ve kıyafetlerinin altında hiçbir şey giymeden... Bu düşünce bazı geceler benimle kalabilirdi. Ve duşta.

Dersten sonra oradaydı, ofisimin kapısında bekliyordu, kollarını birkaç ders kitabına dolamıştı. Belki de hiçbir zaman geçen gün benim kollarımda olduğu kadar güzel görünmediğini düşündüm-

"Biliyorsun, normalde bunu yapmam," dedim, kapımın kilidini açarken ona baktım, utancımın belirtilerinden boynumun yandığını hissettim. Ofise girdik ve o hızla benimkinin karşısındaki sandalyeye çöktü, benim kendi sandalyeme yerleşmemi bekledi.

"Ne," diye sordu, dudaklarında bir sırıtişla başını bana doğru eğerek, "ofisinde birini mi beceriyorsun?"

"Noelle," diye inledim. "Öyle demek istememiştim-" Kızardım ve ensemin tamamen kırmızı ve lekeli olacağından emindim.

"Beni zaten *çıplak* gördün Matthew. Şimdi bu konuda utanmanın zamanı olduğunu hiç sanmıyorum."

"Sadece bilmenizi isterim ki normalde ben..." Düşünceme uygun bir son bulamadığım için sözümü yarıda kestim.

Kimseyle uğraşacak biri değilim gibi şeyler söylemek istedim. Seni aklımdan çıkaramıyorum. Seni tekrar istiyorum ve bana yardım et, küçük inlemelerinin sesini aklımdan çıkaramıyorum. Daha da utanç verici olan, basit ve yalın gerçektir. *Bu şimdiye kadar yaptığım en iyi seksti. Benim için daha önce hiç böyle olmamıştı.*

Bana doğru yaklaştı, masamın kenarına oturdu ve bir elini bacağıma dokundururken masama yaslandı. *Seni ilk gördüğümde beri büyülenmiş* durumdayım, demeye *dilim varmadı.* Kimseyle çıkmak istemediğini söylemişti ama benden gelen bir mesajdan sonra buradaydı. Önümde oturuyordu.

Sadece tekrar takılmak mı istiyordu? Boş ver onu. Bu kadından her şeyi istiyordum; gülümsemesini, kahkahalarını ve tabii ki zevkini ve inlemelerini de. Yine de, orada daha fazlası vardı. *Senden etkilenme şeklimden nefret ediyorum. O kadar ki seni aklımdan çıkaramıyorum ama...* Ama tek yapabildiğim seni düşünmek-

"Senden faydalanmaya çalışmıyorum," diye çıktım sonunda. "Ben sadece... Normalde sıradan ilişkiler kurmam." Söylediğim yanlış bir şeymiş gibi görünüyordu, çünkü boğazını temizledi, masanın üzerine zıpladı ve dizlerini çaprazlayarak bana baktı, sanki *benimle* yattın der gibiydi.

Tekrar denedim. "Noelle. Tanrım, sen hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın. Bu benim için sadece seks değil bebeğim. Bunu bilmeni istiyorum. Bunu daha önce hiç yapmadığımı bilmeni istiyorum. Yanlış bir fikre kapılmanı istemiyorum çünkü bu benim için böyle bir şey değil." *Kadınları ofisime getirip onlarla birlikte olmak gibi bir alışkanlığım yok. Sadece seninle. Sadece sen olacaksın.*

"Yani... beni istemiyor musun?" diye sordu bir saç telini kulağının arkasına atarak. "Bu *bir ama* olması gereken bir an gibi görünüyor." Sonra güldü, itiraf etmek istediğimden daha fazla duyguyla dolduran sıcak bir ses.

"Seni *her zaman* istiyorum." Dişlerimi gıcırdatarak ona neredeyse hırladım. "Ama... Bunu gerçekten yapmamalıyız," dedim sonunda. Doğruyu söylüyordum, yapmamalıydık. Birbirimizi bu şekilde görmemeliydik, birbirimizi bu şekilde istememeliydik.

Durmak istediğimden değil, tam tersiydi. Onu kollarıma almak ve asla bırakmamak istiyordum. Çatılardan onun benim olduğunu, tamamen benim olduğunu ve başka hiç kimsenin ona sahip olamayacağını haykırmak istiyordum. Bu kadına karşı nasıl bu kadar sahiplenici ve bölgeci olmuştum? Onu tanıdığım son iki ay içinde nasıl olmuştu da benim her şeyim haline gelmişti?

Ama onu kaybedersem, buradan ve hayatımdan çıkıp giderse ve benimle bir daha hiç konuşmazsa, acı çekenin *ben* olacağımı biliyordum. Kalbimde bir delik, şimdiye kadar kendimi hiç açmadığım bir kırılganlık olacaktı. Ona kadar. Çünkü Noelle Hasting'in pırıl pırıl kişiliği kalbimin derinliklerine kadar işlemişti ve bir daha çıkmasını asla istemiyordum. Ama tüm bunları ona nasıl açıklayacaktım? Onu bunaltmadan ve benimle hazır olmadığı bir şeye başlamasını istemeden neler hissettiğimi ona nasıl anlatabilirdim?

"Ne yapacaksınız *Profesör*?" Noelle imalı bir şekilde sırıttı. "Hiçbir şey *yapmıyoruz*. Sadece burada, ofisinizde oturuyorum." Dizlerini kavuşturdu ve küçük eteğinin üstünü görebildim.

"Noelle," dedim gözlerimi kısarak, *ne yaptığını bildiğimi* ifade ettiğini umduğum bir bakışla.

"Seninleyken..." diye nefes aldı ve yüz hatlarımı bir şaşkınlık ifadesinin kapladığını hissettim. "Seninleyken hiçbir şey düşünmüyorum. Ne geçmişimi ne de gelecekle ilgili korkularımı. Çünkü sadece biz olduğumuzda... sadece Matthew ve Noelle... Daha önce hissetmeme izin vermediğim şeyleri nihayet hissetmeme izin verebiliyorum Matthew. Bunu kaybetmek istemiyorum. Ben..." Derin bir nefes aldı. "Seni kaybetmek istemiyorum." Söyleyebileceği onca şey varken... Oynadığımız bu oyun neydi?

İkimiz de birbirimizin rahatlığını kaybetmek istemediğimiz için hangi çizgilerde parmak ucunda yürüyorduk? Onunla birlikte *olmanın* bana verdiği sıcaklık ve güç.

"Neden bugün gelmemi istedin?" Noelle sordu, sesi nefes nefese ve alçaktı.

"Sana ihtiyacım vardı," diye mırıldandım.

"O zaman bana sahip ol," diye yalvardı, üzerime eğildi, saçları yüzünün düşüyordu.

Onu istedim. Tabii ki istiyordum. Sürekli tüketen, her zaman var olan ve kesinlikle çıldırtıcı bir şeydi. Ama... "Noelle... bebeğim... eğer yakalanırsak, eğer biri öğrenirse-"

"Yakalanacağımızı kim söyledi?" Noelle sırıttı, eli göğsümde durmadan önce uyluğumda . Sonra bana doğru eğildi, dudakları o kadar yakındı ki nefesini yanağımda hissedebiliyordum.

"Noelle. Ben sadece-" diye başladım ama o beni durdurdu, parmağını dudaklarıma koydu ve sonra dudaklarını dudaklarıma bastırdı, tatlı bir şeydi, nazik ve şefkatli. Sadece bir öpücüktü ama içimdeki ateş çoktan yanmıştı.

Ellerimi saçlarında gezdirdim, muhteşem kırmızı buklelerine gömdüm. Sakalımın ense kısmını öptü -tekrar tıraş olmam gerekiyordu- sonra çenemin kenarlarını, boynumun kıvrımlarını öptü ve geri çekildiğinde kahverengi gözleri *muziplikle* parlıyordu, kendi gözlerime yansıdığını hissedebildiğim bir arzu. Pantolonumun fermuarını zorlayan bir arzu. Daha önce bir kızı öpmek bile beni bu kadar sertleştirmemiş ya da onu bu kadar çok istememe neden olmamıştı. Ama Noelle ile...

Başımı ona doğru eğdim, bakışlarımın altında gözlerinin ışıldamasını izledim ve elimi yanağına götürdüm, başparmağım tenini sıyırdı. "Noelle."

"Matthew."

Nefesimi keskin bir şekilde içime çektim. "Yapamam-" Durdum. *Neyi yapamam? Onu istemeyi, ona ihtiyaç duymayı, onun tarafından tamamen büyülenmeyi mi?* Ama artık umurumda bile değildi. "Gitmene izin veremem bebeğim," dedim ve bu gerçektir, tüm gerçek. Bana aitti. O benimdi.

"Gitmeyeceğim, Matthew. Bunu istiyorum." Gözlerini kapattı ve ben de yüzündeki bir tutam saçı geriye doğru taradım.

"Güzel. Çünkü seni istiyorum. Sadece hazır olduğundan emin olmak istiyorum... çünkü sevgilim olmadan kalmaya dayanamıyorum."

Noelle'in eli tekrar kalçamdaydı ve sonra kasıklarına doğru ilerliyordu - eli vücudumun onu neredeyse kalbim kadar isteyen kısmının üzerinde geziniyordu. "Noelle," diye inledim pantolonumun üzerinden sikimi avuçlarken.

"Noelle," dedim tekrar, bu sefer bir uyarıydı, çünkü onu ne kadar istesem de bunu bir daha yapmamalıydık, burada, *ofisimde* değil. Saat geç olsa ve etrafta kimse olmasa bile. Çünkü onu *çığlık* atana kadar becermek istiyordum ve bu duvarlar buna elverişli değildi. "Bütün haftamız var," diye fısıldadım.

Ama, şey... pantolonumdaki bu şişkinlikle de gidemezdim ve Noelle önümde otururken, bir eli ereksiyonumda ve diğeri pantolonumun bel bandındayken, dudaklarını yalamasını izledim ve onu durduramayacağımı biliyordum. Önümde diz çöküp bacaklarını ayaklarının arkasına dayayarak vücudunu masamın altına indirirken onu durduramadım.

"İzin ver," diye nefes aldı, masamın yarığındaki sıcak kahverengi gözlerinden beni izlerken, çevik parmakları yavaşça fermuarı açtı ve sonra sikim önünde çıplak kaldı. *Siktir*. Noelle mırıldandı, küçük eli tabanımın etrafına sarıldı, parmakları aletimin etrafında tam olarak kapanmadı, beni bir, iki, üç kez pompalarken-

Ağız ucumun etrafında kapandı, dili etrafımda dönüyordu, Noelle beni aşağı yukarı okşamaya devam ederken eli hala hareket ediyordu. Keskin bir nefes aldım, gözlerimi kapattım ve sesimi alçak ve nefeslerimi sabit tutmaya çalışırken başımı sadece bir anlığına sandalyenin arkasına yasladım.

Sonra gözlerim tekrar önümde diz çökmüş, sıkım ağzındayken bana bakan kıza kaydı. "Tanrım," diye küfrettim, "*Noelle*," adını sanki bu lanet gezegende bildiğim tek kelimeymiş gibi söyledim, sanki onun kontrolü altındaymışım, varlığının her santimine sahipmişim gibi. O her şeyimdi. Bana baktı, dudakları beni emerken güzel bir *o* oluşturuyordu ve dili uzunluğumun her santimini keşfediyordu.

Sonra elleri kalçalarımın gitti ve beni boğazına daha fazla itmek için kendini ayarlamadan önce daha derine yerleşti. "Bebeğim," diye uyardım, etrafımda boğulmasını istemiyordum, ama başını salladı, kalçalarımı sakınleştirmeye çalışırken burnundan nefesini düzenlemek için birkaç saniye aldı, bana istediğini yapmasına izin verdim, yumuşak ellerinin her dokunuşu sessizce katlanacağım bir lanetti.

"Benim için çok iyisin, tatlım," diye övdüm, "dizlerinin üzerinde, beni çok derinden alıyorsun." Aşağı uzandım, ellerimi başına koydum, parmaklarımı saçlarına doladım, durmam için ağlayana, onu becermem için yalvarana kadar çekip çekip başka bir şey istemiyordum-

Bu düşünce dokunuşunun altında seğirmeme neden oldu ve dudaklarındaki sırtışı *hissede biliyordum* - beni nasıl etkilediğini biliyordum - ve bu yüzden ellerimi kafa derisine gömdüm, onu kendime yaklaştırdım, aşağı kaymasına izin verdim, böylece dudakları aletimin dibine ulaştı ve alını neredeyse hala gri kazağımla kaplı tonlu karnıma yaslandı.

Birden, boğazını sikkeme izin verirken nefesimin altında onun adını nasıl söylediğimin farkına vardım - nefes nefese ve muhtaç bir şekilde *Noelle, Noelle, Tanrım Noelle, Noelle, siktir. Noelle, Noelle*, sözcükler yuvarlanarak odanın sessizliğini doldurdu ve "Gidiyorum-" dedikten sonra başını salladı, ben de parmaklarımı saçlarından kurtardım ve ağzının içine boşalmadan önce hafifçe geri çekilmesine izin verdim, o güzel küçük boğazından aşağı akıyordum.

Ağızını silmeden ve başını benimkine doğru eğmeden önce yutkunmasını izledim -Tanrım, daha önce hiçbir kadın sormadan bunu yapmamıştı-.

"Buraya gel," dedim, masamı işaret ederek ve onu yerden kaldırmaya çalışarak. Onu tekrar boşaltmak istiyordum, onun sesini içime çekmek istiyordum.

orgazm, ve sonra... şey, bir dahaki sefere, bunu lanet olası bir yatakta yapıyor olacağız. "Beni nasıl istiyorsun?" Kirpiklerinin arasından bana baktı.

Dudakları hala tükürükten parlıyordu.

"O güzel amını yemek istiyorum bebeğim. O yüzden masama çık ve bacaklarını benim için aç Noelle." İtaat etti, tahtaya tırmandı ve bacaklarını benim için açtı. Külotunu çıkarma zahmetine bile girmedim, sadece kenara ittim, parmaklarım girişinin üzerinde gezindi.

"Bunu mu istiyorsun?" Noelle başını salladı ve ben de kendimi onun önünde yere bıraktım, dilimi onun içine sokmadan önce girişini yaladım, kızımın amının tadına baktım. Bunu Noelle'e -ve sadece Noelle'e- yapmaktan ne kadar hoşlandığıma inanamıyordum.

Onu doyasıya yedikten sonra, dikkatimi kırmızı ve şişmiş klitorisine verdim ve dilimle ona taptım.

Klitorisini acımasızca takip etmeye devam ederken ağzımın altında kıpırdanarak sızlandı. Nefes nefese bir inilti daha çıkardığında başımı kaldırdım. "Seni boşaltmamı ister misin bebeğim?"

Ne isterse yapardım, çünkü bu kadın için her şeyi yapardım.

"Lütfen," diye yalvardı ve ben de amına tapmaya geri döndüm, ıslak kıvrımlarının içine bir parmağımı sokarken klitorisini emdim ve sonra bir tane daha. Etrafımda kenetlenmeye başladığında ve parmaklarımın üzerine geldiğini hissedebildiğimde, onu derinden öpmek için ağzımı ondan çektim.

"Seni istiyorum," diye yalvardı, eli sikime uzandı ama onu durdurdum.

"Burada değil," dedim, saçlarını okşarken başımı sallayarak. "Bir sonraki Seni her becerdiğimde... Seni yatağında istiyorum, Noelle, tatlım." Küçük bir inilti çıkardı ve kulağına fısıldamak için eğildim. "Seni çılgık attıracak kadar sert sikmek istiyorum ve bunu buradaki ofisimde yapamam, değil mi?"

Titrek bacakları üzerinde masamdan indi. Daha fazlasını istediğini biliyordum, hala nabzının attığını ve benim için acı çektiğini söyleyebilirdim ve onu tekrar masama alamadığım için nefret ediyordum. Onu bir kez daha boşaltamadığım için. , külotu sıırılsıklamdı, kesinlikle arzuyla damlıyordu - ama onu burada alamazdım - onu masanın üzerine eğmeyi ve arkadan ona çarpmayı çok istememe rağmen. Hayır. Bunu tekrar yapamazdık.

Bu gece için ikimize de bir kez yetmeliydi. Bu yüzden sadece sandalyeme oturdum ve arkamı dönüp ona bakmadan önce kıyafetlerini yeniden ayarlamasını izledim.

Bana. "Matthew, ben..." Ama o sadece başını salladı ve kapıya doğru bir adım attı.

"Yarın gece görüşür müyüz?"

"Orada olacağım." Gülümsedi. "Ziller takılı."

"İç çamaşırı giymemeyi tercih ederim," dedim, onu tekrar kendime doğru çekerek. "Ama alabileceğimi alırım."

Sırıttı. "Yapacaksın."

"Velet." Burnuna fiske attım.

"Evet, ama bu yüzden benden hoşlanıyorsun." Noelle sıırıttı. "Ve yatak sözünü yerine getirmeni bekliyorum," dedi kapıdan çıkıp arkasından kapatmadan önce volta attı.

"Yapacağım!" Arkasından seslendim.

İçimi çektim, sonra elimi saçlarımda gezdirdim ve arkama yaslanıp tavana baktım.

Tanrım, beni kesinlikle *mahvedecekti*.

Hayır, *zaten* tamamen mahvolduğumdan oldukça emindim.

Onu yatağımda istediğimi söyledim ve bunda ciddiydim. Onu evimde istiyordum, onu hayatımın her alanında istiyordum, her zaman, çünkü o benimdi. Çünkü ona karşı hissettiğim bu sahiplenme duygusu yok olmayacaktı.

Sadece önce ona verebileceğim her şeyin farkına varmasını istedim.

TMENTY-ONE

Noelle

Mu hafta için salon müdürlüğü görevim nihayet bitmişti, bu da Bahar Tatili'nin resmen geldiği anlamına geliyordu. Matthew'un kapısının önünde duruyordum, üzerimde ipeksi yeşil bir elbise vardı, başka da bir şey yoktu,

Bir omzumda hazırladığım spor çantam, diğer omzumda ise devasa bez çantam sallanıyordu.

Dün gece yurda döndükten sonra kısa bir süre mesajlaştık ve ondan gelen iyi geceler mesajından sonra bile onu şimdiden özlediğimi fark ettim. Ama bugünü atlatmamı sağlayan düşünce *bahar tatiliydi*. Birlikte geçireceğimiz koca bir hafta. Evet, belki onun evine gelip onunla kalmak kalbim için aptalca bir fikirdi ama aynı zamanda tek istediğim onu görmek ve yanında olmaktı.

Bilgisayar çantamı tekrar koluma aldım ve kapıya bakarken derin bir nefes aldım. Kapıyı çalmadan önce elim bir an havada tereddüt etti ve kapıyı açtığında onu açık renk düğmeli bir gömlek, kot pantolon ve koyu renk çoraplar giymiş halde buldum. Kartopu hemen arkasındaydı.

"Selam Matthew," dedim, yanına sokuldum, evine ilk kez girerken bedenim yan tarafına sürtündü. Rahattı, şaşırtıcı bir şekilde çıplaktı ama evin en zayıf ipuçlarını barındırıyordu. Bir dağ resmi, bir kurt heykeli. Kurtları sevdiğini söylerken hayvanat bahçesinde şaka yapmıyordu. Bu düşünceye sırtıtım ve sonra bana ne dediğini hatırladım. Küçük kıızıl tilki. Gözlerim oturma odasındaki kitap raflarında duran kitap koleksiyonuna ve duvarlarda asılı duran, ailesi olduğunu tahmin ettiğim resimlere takıldı.

"Noelle. Merhaba." Bana gülümsedi ve yüzünü gördüğüme o kadar sevindim ki parmak uçlarıma uzanıp yanağına küçük bir öpücük kondurdum.

Mekânın içine doğru ilerleyerek çantalarımı oturma odasındaki sandalyeye bıraktım ve ellerimi kanepenin arkasında gezdirdim. Kartopu'nun başını okşamak için uzandım.

"Ne güzel kokuyor?" Burnumla havayı koklayarak sordum. "Ah, doğru ya. Yemek yaptım."

"Akşam yemeği mi?" Kaşlarımı kaldırarak "Yemek mi?" dedim. "Oh, Matthew, sanırım kalbime giden yolu buldun. Umarım beni diğer tüm erkekler için mahvettiğini biliyorsundur."

"Evet, mesele de bu zaten bebeğim." Kıkırdadı ve bana kendi küçük gülümsemesini verdi. Çünkü yemeği ne kadar çok sevdiğimi *biliyordu*. Beni ne kadar sık yemek yerken izlemişti? Nasıl zevk aldığımı, her lokmanın tadını çıkardığımı görmüştü. Ve diğer pek çokları gibi benim tuhaf olduğumu düşünmemişti.

"Gel o zaman." Matthew beni mutfığa yönlendirdi, beni bir bar taburesine oturtuktan sonra ocağa döndü, orada kaynayan bir tencere su ve karıştırdığı bir tencere görebiliyordum.

"Dürüst olmak gerekirse, bu kadar... *evcil* olmanı beklemiyordum." Kıkırdadım, onunla dalga geçmekten zevk alıyordum. Elbette yemek yapardı. Ondan neden daha azını beklediğimi bilmiyordum.

"Ne yani, artık bir erkeğin kız arkadaşına yemek yapmasına izin verilmiyor mu?" *Sevgilisi*. Oh, Tanrım. Bunu dün gece de söylemişti, *kızım* ve midemdeki kelebekler şimdi tüm gücüyle geri dönmüştü. Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum.

"Hayır," ona nazlı bir gülümseme vermeye çalıştım, "öyle demek istemedim. Sen sadece..." Uzun boyunu ve yapılı vücudunu işaret ettim. Onun sahip olduğu her şeyi nasıl tarif edebilirdim? "Sen *bunların hepsisin*. Ve yemek yapabiliyorsun? *Tanrım*, sen tam bir paket gibisin Matthew. Bana söylemediğin başka neler yapabiliyorsun?"

Sorumu duymazdan gelen Matthew, tezgâha dönüp orada duran şişenin mantarını açmadan önce bana küçük bir sırıtış attı. "Şarap ister misin?" Kendine bir bardak doldururken bana kaşlarını kaldırdı.

Şişeyi ikinci bardağa doldurup bana doğru uzatırken başımı sallayarak cevap verdim. *Beni sarhoş etmeye çalışıyorsun, öyle mi Matthew?*

Çünkü bana bakış şekli... Eğer bir şey kanıtlamış olsaydık, onu istemem için beni sarhoş etmesine gerek yoktu. Ve onunla gerçek bir temastan kaçmak için bir savunma mekanizmasına ihtiyacım yoktu.

Dürüst olmak gerekirse, fiziksel bağ kurmayı arzuladığım kadar, bir ilişki içinde olmanın, aşık olmanın beraberinde getirdiği romantik yakınlıktan da hep korkmuşumdur.

Ama Matthew'la kendimi güvende hissettim. Belki bir şeyler hissetmek için bile güvende.

Düşüncelerimi bir kenara bırakıp şarabı aldım ve onun yemeğimizi bitirmesini izlerken dalgın dalgın yudumladım. Tadının boğazımdan aşağı akmasına izin verdim, sıvının ekşiliğinin ve dünyayı biraz daha az keskin hale getirmesinin tadını çıkardım. Kenarları biraz bulanıktı, sanki birileri bu yemek odasının üzerine bir ışık saçmıştı ve sadece biz vardık.

Matthew kaynayan suyu lavabodan aldı, makarnayı bir süzgece boşalttı ve üzerine sosu dökmeden önce her ikisinden de bir tabağa kaşıkla birer porsiyon koydu. Tabağı önüme koydu: sarımsaklı tavuk ve alfredo makarna ve yanında baharatlı yeşil fasulye, çatalı elime aldığımda burnuma nefis kokular doldu.

"Bunların hepsi inanılmaz kokuyor," diye neredeyse yüksek sesle inliyordum.

"En sevdiklerinden bazılarını yapmaya çalıştım," diye gülümsedi. "İtalyan restoranına gittiğimizde alfredo sevdiğini fark ettim. Ve..." yeşil fasulyelere baktı. "Sana biraz sebze yedirmekten zarar gelmez diye düşündüm."

Onu şakacı bir şekilde ittim. "Sebze yiyorum, çok teşekkür ederim."

"Mhm," diye mırıldandı, tabağımdakilere dikkatle bakarak. Büyük bir lokma aldım.

Onu yatıştırmak için bir ısırık ve sonra bir tane daha. Çok lezzetliydi. "Belki... eğer *iyi bir kız olursan*, tatlı bile alırsın."

"Ah?" Kalbim göğsümde çarpıyordu ve adada yanıma oturduğunda ve ikimiz sessizliğe gömüldüğümüzde bile tek düşünebildiğim oydu. Ve vücuduma yayılan sıcaklık, sadece bana *iyi bir kız* dediğini düşünmekten bacaklarımın arasında biriken ısı.

Yemekler çok lezzetliydi ama bu sessizlik bana bizi ve birbirimiz için ne olduğumuzu düşünmek için çok fazla zaman veriyordu. Bunu etiketlememiştik, konuyu bir kenara itmişim ama beni bebeğim diye araması, mesaj atması, benim onu önemsemem ve onun da beni önemsediyini bilmemden artık bilemiyordum...

Kalbinizi kazanması için ona bir şans verin, dedim kendi kendime. Arkadaşımanın geçen gün öğle yemeğindeki cesaretlendirmeleri zihnimde yankılandı. Yapacağım, diye düşündüm. Ona bir şans vereceğim. Ve eğer istediği bir ilişkiyse... Deneyebilirim. Onun için her şeyi deneyebilirim.

Çünkü onun gülümsediğini görmek beni anlatamayacağım kadar mutlu etti.

Ve evet, bir şeyden emindim: Daha fazla şaraba ihtiyacım vardı. Ona bu kadar bağlanmamalıyım, Tanrı aşkına. Çünkü ya biterse? Ama Matthew karşımdaydı, evet beni masasında becermişti ama aynı zamanda benim için en tatlı Sevgililer Günü yemeğini de planlamıştı.

Bu düşünce çatalımı havada tutmama ve bir lokma daha yutarken uzaklara bakmama neden oldu.

"Ne düşünüyorsun, Noelle?" sesi araya girdi.

"Şey... Sen," diye cevapladım, düşüncelerimi saklamak yerine cesur olmaya karar vererek. Ağzıma bir çatal dolusu makarna daha attım.

Tanrım, şu anda onu bu şekilde düşünmemeliydim. Hele de burada oturmuş bana cömertçe hazırladığı akşam yemeğini yerken. Onu bu şekilde düşünmek kendimi bir tür seks bağımlısı gibi hissetmeme neden oluyordu, ofisinde onunla birlikte olmuş ve şimdi doymak bilmeyen biri gibi. Ona bakarken dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirdim. Ona doyamıyordum, değil mi?

"Öyle mi?" Matthew boş tabağını lavaboya koyduktan sonra başını dirsekleriyle yukarı kaldırdı ve parlak mavi gözleriyle bana bakarken ellerine yaslandı. Onu tanımadan önce bu gözlerin gibi olduğunu düşünürdüm ama şimdi hem çok soğuk hem de çok... davetkâr. Davetkâr, sakinleştirici. Okyanus gibi.

Başımı salladım. Şehvet sersemliğimden sıyrılıp kendimi yeniden odaklamaya çalıştım. Doğru ya. Burada önemli bir konuşma yapılması gerekiyordu. Ona istediğim, hayır, sormam *gereken* o kadar çok şey vardı ki. Ona söylemek istediğim şeyler, *bu* her neyse açıklığa kavuşturmak, *sen benimsin* dediğinde ne demek istediğinden emin olmak için.

"Noelle." Gözlerimin içine bakarken iki avucunu da tezgâhın üzerine koydu. "Aklında bir şey mi var?"

Başımı salladım.

"Aramızda hiçbir şey olmasını istemiyorum. Bizi ayıracak herhangi bir şey. Tamam mı?"

Başımı salladım ve o da bundan memnun görünüyordu. Kendimi şu anki düşünce akışımdan uzaklaştırmam gerekiyordu, bu yüzden hiç yoktan bir soru çıkardım. "Kaç kişiyle birlikte oldun?"

"Cinsel olarak mı? Yoksa romantik olarak mı?"

"Şey... İkisi de sanırım." Dudağımı ısırdım. Hem neden bilmek istiyordum ki? "Üniversitede başka kimse olmadığını söylediğini biliyorum ama merak ettim..."

Bir an bana baktı, kadehini doldurdu ve büyük bir yudum aldı. "Şey... Romantik olarak, bir düzineden az. Cinsel olarak belki beş?" dedi ve ben de bir sonraki tavuk ve makarna lokmamda boğuldum.

Her ne *kadar* ben de çok fazla insanla birlikte olmamış olsam da, Jake'ten önce üniversitede şurada burada birkaç kez takılmış olsam da, ondan daha fazla insanla yatmış olduğumu bilmek çenemi açık bırakan bir şeydi. "Bu mı? *Böyle* bir vücutla bana sadece beş kadınla yattığını mı söylüyorsun?"

"Ben bir tür seks tanrısı değilim." Güldü. Homurdandım. *Biri gibi sevişiyorsun.* "Ve teknik olarak," diye ekledi Matthew, şarap kadehi havada durmuş düşünceli bir şekilde bana bakarken, "Sen beşincisin."

Başka bir düşüncenin ortaya çıkmasını engellemek için makarnadan son bir çatal dolusu ağzıma attım.

"Noelle." Tabağımı alırken gözlerimi tekrar onunkilerle buluşturdum. Sanki doğrudan ruhuma bakıyormuş gibi hissettim.

Tanrım. Bana gerçekten bakmamalıydı, tek yapmak istediğim tam burada, mutfağında ona sarılmakken. Ama ben onun için ucuz bir ilişki değildim, o böyle şeyler yapmazdı. Ve bütün hafta boyunca burada, onun evindeydim. Bunun bir anlamı vardı.

"Evet?" Yutkundum, ona nasıl hissettiğimi nasıl söyleyeceğim konusunda aniden çok emin olmadığımı hissettim. Çünkü o karşımda dururken, bunu çok istediğimi *biliyordum.* Evine getirdiği, yemek pişirdiği tek kız olmak istiyordum. Asla. Neden şimdiden gelecekteki kadınları kıskanıyordum ki? Ve eğer istediği bu değilse... O zaman burada ne işim vardı ki?

Tezgâhın üzerine çıkmak için adadaki koltuğumu bıraktım. Aralarında durabilmesi için dizlerimi ayırdım ve beni daha da yakınına çektiğinde kendimi daha da tatmin olmuş hissettim. "Matthew," diye onu teşvik ettim, sanki kelimelerin dilinin altında sıkışıp kaldığını ve onları zorla çıkarmaya çalıştığını söyleyebilmişim gibi.

"Tanrım, Noelle. Hiçbir şey bilmiyorum ama seni istediğimi biliyorum. Beni neyin alt ettiğini bilmiyorum," diye başladı. "Sen oradaydın, hayatıma girdin ve sana baktığımda her zaman *kalp krizi geçirecekmişim* gibi hissetmeme neden oluyordun..." Matthew sözünü kesti, gözleri kısıldı, yüzünde parlayan duyguları izlerken gözlerindeki parıltı benim için çok açıktı. Tanıştığımız ilk günden beri beni, her şeyimi nasıl *gördüğünü.* Beni nasıl da *istemmişti.* Onun içinde kendimi güçlü, büyülü ve güzel hissettim.

Gözlerini. "Senin kirli bir sır olarak kalmanı istemiyorum Noelle. Seni ne kadar çok istediğimi saklamak zorunda kalmak istemiyorum. Kimseden. Tamam mı?"

Başımı salladım. "Matthew..." Ona nasıl hissettiğimi, onun tarafından nasıl büyülendiğimi, ilk günden itibaren sanki gelip kalbimi göğsümden söküp aldığını söylemek istedim. Ama kelimeler aklıma gelmiyordu, bu yüzden benim için tüm gerçeklerini ortaya koyan bu adama bakakaldım.

"Ve her zaman giydiğin o küçük külotlardan bahsetmeme gerek yok." "Oh, onları fark ettin, değil mi?" Sırıttım. "Onları sadece sana işkence etmek için giyiyorum, biliyorsun." Bana bakmasını izlerken dizlerimi çaprazladım ve elbisemin alt kısmını yeniden ayarladım, yırtmaç tam görebileceği şekilde yükseliyordu

kalçalarım kadar.

"Oh, bunu bilmediğimi mi sanıyorsun, tatlım?" Yüzünde şakacı bir sırıtış belirdi. "Ayrıca bunun için seni daha sonra cezalandırmaya niyetliyim."

O zaman gülmekten kendimi alamadım, içimde bir zevk dalgasının patladığını hissettim. "Peki aklında ne tür bir ceza var?" Dudağımı ısırdım, toplayabildiğim *en büyük* gözlerle ona baktım.

"Sanırım sana göstermem gerekecek, Noelle. Ama başka bir zaman, çünkü şu anda sana bir şey söylemek istiyorum." Durakladı ve ben de bir yudum hava çektim.

"Senden gerçekten hoşlanıyorum, Noelle. Hem de çok. Beynini seviyorum." Alnıma bir öpücük kondurdu. "Kalbini." Göğsüme, sol göğsümün üzerine bir öpücük kondurdu. "Gülümsemeni." Dudakları sonunda benimkileri buldu. "Vücudun, kıvrımların." Dudakları omzumu buldu ve bir süre orada oyalandı. "Özellikle o kalçalarını aklımdan çıkaramıyorum..." Elleri eteğimden yukarı, çıplak tenime doğru ilerledi. "Seni istiyorum. Her şeyini. Her zaman."

"Hâlâ *aç* mısın Matthew?" Mırıldandım, "Çünkü tatlıyla ilgili bazı fikirlerim var..."

Elbisemin askılarından biri omzumdan aşağı düşmüştü ve diğerini de omuzlarımdan aşağı silktim, elbiseyi göğsümün üzerinden iterek belime doğru düşmesini sağladım; yeşil kumaş karnımda toplanmıştı ve üzerimde sadece siyah sütyenim vardı.

Matthew'un ağzı kulağıma gitti, dili kulak mememi okşarken sıcak nefesi boynumu okşadı. "Seni tam burada istiyorum Noelle," diye homurdandı. "Bütün gece bu tezgahın üzerinde adımı haykırana kadar seni yemek istiyorum."

Parmakları köprücük kemiğimin üzerinde, hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan dantelli sütyenimin ince askılarının üzerinden aşağıya doğru gezindi. Parmaklarının tenime her dokunuşu omurgamdan aşağı vuran hisler gönderdi ve uyluklarımın arasında biriken sıvı ısıdan ne kadar tahrik olduğumu hissedebiliyordum. Sadece birkaç basit dokunuşla bile beni bu kadar ıslatabiliyordu.

"Öyleyse yap," diye nefes aldım, ellerimi sarı buklelerine dolayıp ağzımı onunkine yaklaştıırken ona göz kırptım. "Bana sahip ol."

Acaba benim gözlerim de onunkiler kadar şişmiş miydi? İrislerinin siyahı mavinin çoğunu kaplamış, gözlerinin etrafında küçük bir halka bırakmıştı. Çünkü eğer ben de ona onun bana baktığı gibi bakıyorsam, tek bir tat onu kesinlikle *mahvedecekmiş* gibi bakıyorsam, gerçekten boku yemiş olabilirdim.

Kelimenin tam anlamıyla demek istemedim - gerçi bunun daha sonra geleceğini tahmin ediyordum. Sonunda, *nihayet*, dudaklarım ve onunki buluştu ve biliyordum ki sahip olduğumuz her neyse,

Bu farklıydı. Çünkü onu kaç kez öpmüş olursam olayım, o yakıcı yoğunluk, o tutku kıvılcımı hiç azalmadı. Başkalarıyla olduğu gibi değil. Onunla bir şeyler farklıydı. Belki de ellerinin benimkilerin etrafına mükemmel bir şekilde oturması ya da onunla nefes nefese buluştuğumda ağzının eğimiydi. Tek bildiğim, bu tutku kıvılcımlarını başka hiç kimsede hissetmediğimdi. Tek bir dokunuşla midemde oluşan sıcaklığı hiç hissetmemiştim. Ona kadar değil. Matthew Freaking Harper o etkinliğe girip tüm hayatımı mahvedene kadar.

Dudaklarımı onun için ayırdığımda dili ağzımın içine kaydı ve ben sadece onun tadına bakarak iç geçirebildim -*şarap* ve sosun hepsi onun olduğu her şeyle birlikte dönüyordu, onun *sevdiğim* tadı- ve her öpücüğe, her harekete eşit yoğunlukta karşılık verdim.

"Bunu rüyamda görmüştüm," diye soluk soluğa söylendi ve ben de alnımı onunkine yasladım.

"Ne hakkında rüya gördüm? Rüyalarında bana ne yaptın Matthew?" Çünkü ben de gördüm. Beni bir sonraki sefer ne zaman alacağını, *bunu* nasıl yapacağını hayal ettim; dudaklarının boynumda, vücudumda gezindiğini hayal ettim.

Her gece rüyamda onu görüyordum ve düşüncelerime musallat oluyordu; aynı şeyi ona da yaptığımı bilmenin verdiği bir güç vardı. Onun yatağında tek başına, sertleşmiş ve ağrıyor olması, her benim yaptığım gibi kendine dokunması, onu tekrar içhayal ederken kendimi boşaltmam fikri... neredeyse başa çıkılamayacak kadar fazlaydı.

"Her şey. Her şey."

"Göster bana," diye kulağına fısıldamak için yakınına eğildim.

O da öyle yaptı. Elleri sırtıma uzandı ve sütyenimi çözdü, meme uçlarım zaten sert ve ağrıyordu ve eğilip birini ağzına aldığı anda zevkten soluğumu tutamadım. Yalarken, emerken, dişleri hassas tenimi hafifçe sıyrırken, etrafımda dönerken, göğüslerime hararetli bir ilgi gösterdi. Bedenimi kaydırdım ve elbisemin geri kalanından sıyrılıp yere düşmesine izin verdim, unutulmuştu.

Ağzını üzerimde gezdirirken hissettiklerimde gözlerimi kapatıp tezgâha yaslanmama neden olan bir şey vardı. Büyük elleriyle göğüslerimi avuçlayıp avuçlaması, derimin hala dışarı taşması, vücudumun her santimini severken her parçamı çok ama çok sıcak ve *saygıdeğer* hissettirdi - kum saati figürüm sayesinde kıvrımlarım, bir zamanlar nefret ettiğim kalın kalçalarım ve üç boyutlu göğüslerim.

Tanrı'ya ve bana nasıl taptığına.

"Matthew," diye inledim, "sanırım sadece meme uçlarımı için boşalacağım, aman *Tanrım*."

Ağzı diğerini dışarıda bırakmadan taraf değiştirirken ve eli artık sertleşmiş meme ucunu işgal ederken çıkan seslere engel olamadım. Onun *dokunuşundan*, dişlerinden, dudaklarından ve *dilinden*, Matthew göğüslerimi emmeye devam ederken kollarım kendimi yerinde tutmak için tezgâha dayandığım yerden onun omuzlarına doğru hareket etti.

Yüksek sesle ve daha yüksek sesle ağladım ve Matthew bana bakarken parmaklarını saçlarında gezdirerek geri çekildiğinde, sadece *lütfe*n ve *durma* dedim ve en iyi büyük kahverengi yavru köpek gözlerimle ona yalvardım.

"Ne istiyorsun, tatlı kızım?" Onu istiyordum. Kutsal ve yüce olan her şey için, onu içimde istiyordum ve beni boşaltmasını istiyordum ve Tanrı aşkına burada, mutfağında olması umurumda değildi, yeter ki ağzını tekrar içime soksun, parmakları klitorisimde olsun - bir şey, herhangi bir şey.

"*Beni becermeni* istiyorum," diye bağırdım. Sertçe. Tam burada, tezgâhın üzerinde." *Tanrım*, artık istediğimden ya da *ihtiyacım* olduğundan emin değildim, sadece kalçalarımın arasındaki sıcaklık daha da artıyordu ve arzumu bastırmasını, ihtiyaçlarımı karşılamasını istiyordum.

Ve Tanrı yardımcım olsun, onun hepsini istiyordum.

TMENTY-TMO

Matthew

P Kirala, Matthew. Sana ihtiyacım var."
Tanrım, bana böyle bakmaya devam ederse patlayacaktım. Ya da muhtemelen onu yatağıma bile almadan önce pantolonumun içinde kaybedecektim ve

Kotumun içinde büyüyen ereksiyonu kesinlikle görmezden gelemezdim. *Lanet* olsun. Uçlarımdan boxer'larıma doğru sızıntı olduğunu hissedebiliyordum ve bunun üzerine oldukça hızlı bir şekilde harekete geçmem gerekiyordu. Ama...

"Noelle," dedim, "*Burada* olmaz."

Ona onu yatağımda istediğimi söyledim ve *lanet olsun*, ciddiydim. Onu her yere seve seve götürebileceğimi biliyordum, ama onu iyice tatmin etmek, yumuşak tenini çarşaflarımda hissetmek, onu o görünmez kenara doğru çekerken parmaklarının kumaşı sarışını izlemek istiyordum. Ve lanet olsun ona çünkü bana daha önce hiç hissetmediğim duygular yaşıtıyordu. Noelle'le birlikte olmak istediğim gibi başka biriyle birlikte olmayı hiç bu kadar önemsememiştim. Onu sadece becermek istemiyordum, onunla istiyordum ve Tanrım, eğer bu düşünceler beni her şeyden daha çok korkutmuyorsa.

Biri bacaklarının altında, diğeri sırtını destekleyerek onu kollarıma almadan ve yatak odama taşımadan önce iyi bir önlem için boynunu ısırdım. Fazla bir şey değil, diye düşündüm, temel ihtiyaçlarımı karşıladığım basit odamı incelerken. Kuzeybatı Pasifik'te yürüyüş yaptığım bir dağın posterini vardı, kitaplığım en sevdiğim fantastik ve fantastik olmayan kitaplarla doluydu.

Tarihi kitaplar ve bir de köşede Snowball'un yatağı vardı. Noelle'i mavi yorganımın üzerine oturttum ve üzerinde sadece dantelli külotuyla yatağıma tünedi.

"Şu haline bak," dedim, göğsümde ona karşı büyük bir *arzu* kabarması hissederek. "Benim muhteşem kızım. Şu anda çok güzel görünüyorsun." Yanına tırmandım ve sonra boynundan aşağıya, köprücük kemiğine, göğüslerinin arasındaki kaburgalarına bir öpücük daha kondururken yüz yüze geldik, Noelle gömleğimi çekiştirerek çıkardı, onun benim için çıplak olduğu kadar benim de onun için çıplak olmam için çaresizce çırpınıyordu.

Parmakları karın kaslarımın üzerinde dans ediyordu, spor yapmaya olan bağlılığımdan dolayı sert ve sağlamdı. Sporu bıraktıktan çok sonra bile sporcu vücudum böyleydi. Ama Noelle'in parmaklarının çıplak tenimde tıngırdaması görüşümü, muhakememi bulandırdı. Sadece onu görebiliyordum, önümde, aç ve bekliyor.

Dokunuşuma karşılık olarak inlerken, ağzımı aşağı indirip boynunu emmeden önce kulak memesini kemirmek için onu daha yakına çektim. Ellerim göğüslerini buldu ve onları bir kez daha kavradım, masaj yaptım ve nazıkçe yatıştırdım, parmaklarım zaten hassas olan meme uçlarının üzerinde gezindi.

"*Matthew-tanrım*, büyük ellerinin üzerimde hissettirdiklerine bayılıyorum."

Kahretsin, eğer böyle devam edersem, sadece ona dokunmaktan, onu hissetmekten bile kendimi kaybedecektim. Ellerimi vücudunun daha da aşağısına götürdüm, karnının, kalçalarının üzerinde gezdirdim, sonra bir parmağımı içine girmemi engelleyen tek şey olan dantelin üzerinden geçirdim ve Noelle'den bir inilti çıkararak aşağı doğru bastırdım.

"Şimdiden benim için çok ıslaksın, değil mi? Ağzımı tatlı amına götürmek için sabırsızlanıyorum."

Noelle'in sesi soluk soluğaydı, cevap verirken biraz fazla yüksekti, "Tanrım, *evet*, senin için sırlıslıkla oldum, Matthew-" Klitorisine daha sert bastırduğımda boğazından bir ses daha çıktı.

"Hoşuna gitti mi?"

"Evet. Evet, Matthew, *siktir*. Sana ihtiyacım var, lütfen."

Parmaklarımı külotunun her iki ucundaki bantlara geçirdim ve külotunu aşağı çekip üzerinden çıkardım, böylece uzanmış, yayılmış ve benim için açılmış haldeyken her yerini görebiliyordum. "Sana bakmak istiyorum. Kızım yatağımda yayılmış ve benim için hazır."

"Beni nasıl istiyorsun?" diye mırıldandı ve benden tahrik olmasa da hafif bir hayal kırıklığı hırıltısı çıkmasına neden oldu. "Bana istediğin şekilde sahip olabilirsiniz."

Üstte ya da-"

"*Siktir*, Noelle. Önce *senin tadına* bakmak istiyorum," dedim, onu çevirip üstüme aldım. "Sonra bana binmeni istiyorum, böylece sikimin etrafına gelirken o güzel yüzünü görebileyim."

Uyluklarını ayırıp onu kendime doğru çekerek yüzüme oturmasını sağladığımda inleme sırası Noelle'deydi. Girişini yaladım, dilimle onu kızdırırken en hafif dokunuşları yaptım.

"*Matthew!*" diye haykırdı dilimin şaşırtıcı, baş döndürücü hissinden.

Ona karşı inledim, yukarı aşağı yalarken burnum klitorisine çarptı ve tekrar, ona baskı yapmadan, dilimin en hafifiyle girişini sıyırdım. Tanrım, üzerimde titremesine bayılıyordum, sadece benim için açılmış amının tadına bakmaya bayılıyordum.

"Yapma-" diye , "beni kızdırma."

Tepkim onun altında boğuklaştı ve titreşimler vücudunda bir ürperti yarattı. Parmaklarını saçlarımın arasına soktu, sanki üstüme otururken beni daha da yakınına çekmesi mümkünmüş gibi. Ona onu tatmak istediğimi söyledim ve tattım. Onu dilimle doruğa çıkarmak, tadını çıkarmak, acele etmemek istiyordum. Geçen sefer ofisimde yapamadığım gibi - ofisimde *yapmamamız gerektiği* gibi. Çünkü nasıl tanışmış olursak olalım, bu çalkantılı ilişki nasıl başlamış olursa olsun, onunla geçirdiğim son iki buçuk ay boyunca onun zekâsına, sivri diline, kıvrak zekâsına aşık olmuştum. Zihnine ve bedenine aşık olmuştum ve ona ne kadar değer verdiğimi göstermekten çok istediğim bir şey yoktu. Çünkü gerçekten de onu önemsiyordum. Neredeyse beni korkutacak kadar çok.

Sonunda dilimi içine sokup onu keşfederken ellerim onu sabit tutmak için kalçalarına doğru hareket etti. Kıvrımlarını yaladım, ıslaklığını ve Noelle'e özgü tuzlu tatlılığını tattım. "*Lanet olsun*," diye inledi. "Dilin, Matthew. İçimde çok iyi hissediyorum. Tadım güzel mi bebeğim?"

Ona karşı dürüst olsaydım, daha önceki partnerlerime -beni vücudum için kullanan ve duygularımı önemsemeyen kız arkadaşlarıma- oral seks yapmaktan hoşlanmadığımı söylerdim.

Ama Noelle, benim *Noelle'im*, her gün her dakika onun tadına bakmak istiyordum. "*Matthew*." Noelle tekrar ağlarken kalçaları içime gömüldü. Üstümde kıvrılırken daha fazla sürtünme kazanıyordu. "Daha fazla, lütfen," diye yalvardı, "Daha fazlasına ihtiyacım var."

Nefes alış verişi ağırlaştı, dilimin bir başka darbesi Noelle'in soluk soluğa kalmasına neden olurken kalçaları yüzüme karşı memnuniyetten sıkılıyordu. Çok yaklaştığını biliyordum ama parmaklarımı kalçalarında tutarak yuvarlak, tatlı kışına soktum ve onu nasıl çıldırtacağımı bilerek yine de zevk aldım.

"Oh, Matthew, *oh*-" Dilim yukarı doğru yaladı ve klitorisini buldu, dudaklarımı kapatıp emmeden önce etrafında daireler çizdi. Noelle'in bacakları başımın etrafında titriyordu ve eğer üstümde oturmuyor olsaydı, ona verdiğim zevke karşı sırtının yataktan kalkacağından emindim. Ama ben bunu istiyordum: ona ihtiyacı olan, en çok hissedeceği yerde ilgi göstermek.

titreyerek, "Matthew, ben-" diye bağırdı.

İlk orgazmını bulduğunda klitorisini emmeye devam ettim, onu tattığımda amı dilimin etrafında kenetlendi. Onu tatmak için yatağımdan daha iyi bir yer olmadığına karar verdim, bu şekilde.

Sonunda ağzımı ondan çektim ve dudaklarımdaki ıslaklığı yaladım. "Tadın çok güzel bebeğim. Bütün günümü bacaklarının arasında geçirebilirim."

Noelle yüzümden aşağı kaydı ve ellerim kalçalarımın üzerinde dururken kıvrımlı uyluklarına kaydı. Hâlâ kot pantolonumun altında bulunan sikime sürtünüyordu. Bir şeyin son derece farkındaydım: Tam şu anda ona ihtiyacım vardı, yoksa *gitmiş* olacaktım. Kumaşın üzerindeki ıslaklığı hissedebiliyordum, tükürüğümle onun sularının bir karışımı olduğunu biliyordum ve dişlerimi sıkmak zorunda kaldım. Odaklan. Nefes al.

"*Noelle*," diye inledim o bana karşı sallanırken ve sonra ellerim onu benden uzaklaştırdı, böylece Noelle'i *tam olarak* istediğim gibi almamı engelleyen tek şey olan bu lanet kot hapishanesinden kendimi kurtarabildim.

Pantolonumu ve boxerımı çıkardım ve sonra aletim onun önünde serbest kaldı, sert ve arzularımla şişti. Ona ihtiyacım vardı. *Tanrım*, ona ihtiyacım vardı. Ve Noelle tekrar üstüme tırmandı- "Seni içimde istiyorum," dedi. "Matthew. Lütfen."

Ve onun sikimin etrafında kenetlendiğini hissetmek için *çok* çaresizdim. Görünüşe göre onun da benim için olduğu kadar çaresizdi, çünkü uzunluğumun ucunu, dilimden ve ilk orgazmından hala hassas ve ıslak olan açıklığına yönlendirdi. Noelle bir an bekledikten sonra kendini kabzasına kadar üzerime bıraktı. Beynim prezervatif takmayı bile düşünemedim.

"Noelle-" diye uyardım, devam etmeden önce çekip aletimi sarmam gerektiğini biliyordum ama *Tanrım*, o kadar sıkı ve sıcaktı ki elleri göğsümün üstünde duruyordu.

"*Sorun* değil," diye inledi, tamamen *üzerime* çökerek, "Doğum kontrol hapi kullanıyorum." Başı arkaya eğik ve gözleri kapalı bir şekilde üzerime yerleşirken burada *öleceğimden* emindim. Her şeyimi alıyordu ve sırf etrafımdaki sıcaklığını hissetmek için derin nefesler almak ve o anda kendimi onun içine boşaltmamaya konsantre olmak zorundaydım.

"Çok iyi hissediyorsun, Noelle. Vücudunu çok seviyorum." Kalçalarım onun içine doğru yuvarlanırken kendime engel olamadım, onun içinde daha da derine iterken içimden bir zevk dalgası gönderdim.

Kalçalarım tekrar yukarı doğru itilirken, "İçimde çok iyi hissediyorum," diye nefes nefese kaldı. "Çok derin. Sikin içime çok iyi oturuyor Matthew."

İnledim. "Evet, Noelle, evet-" Tırnaklarını göğsüme geçirdi.

Sonra bir elini iki yanıma koydu, parmaklarını çarşaflara doladı ve yavaşça aşağı yukarı hareket etmeye başladı. Göğüslerinin hareketten dolayı zıplaması beni büyüledi ve parmaklarım kışına daha fazla girip iz bırakacağını bildiğim bir şekilde sıkarken sıkı nefesler aldım.

Onun her yerinde izler bırakmak istedim; boynunda, karnında, kalçalarında, kışında. Ona dokunduğum, onu benim yaptığım her yeri görmek istiyordum.

"Tanrım, çok güzelsin" diye *şarkı* söyledim, "Sikime binerken muhteşem görüneceğini biliyordum."

"Kapa çeneni," diye inledi, "yukarı."

Yine de, kendini toparlayıp tekrar aşağı inerken, yıldızlar gördüğüm kadar yoğun bir şekilde bana binerken yapmadım. "*Kahretsin, Noelle*, beni öldürüyorsun. Daracık amcığna bayılıyorum. Sanki benim için yaratılmışsın. Bana çok iyi uyuyorsun, Noelle."

"*Matthew*," diye ciyakladı, hızını daha da artırdı, parmakları çarşaftan kurtulup kendine doğru ilerledi, "İhtiyacım var-"

Onu durdurdum, sızlanıp kıvranırken ve üstümde zıplarken ellerini kendi ellerimde tuttum. Kalçalarımı tekrar yuvarladım. "Yaklaştın mı, Noelle? Bana binerken boşalmak ister misin, tatlı kız?"

Kendini bana daha fazla yaslarken başını salladı, küçük miyavlamalar ve inlemeler beni daha da sertleştirdi. Ama ne kadar yakın olayım, ne kadar

Orgazmımı kovalamak istiyordum ama henüz yapamazdım. Onun tekrar tatmin olduğunu bilene kadar olmazdı.

"Aman *Tanrım*," diye nefes nefese kaldı, "Çok yaklaştım-"

Noelle'in ellerini rehin tutmaya devam ederken kalçalarımı istemsiz spazmlardan uzak tutmaya çalışarak daha derine itme dürtüsüne direndim. "Ne istiyorsun, Noelle?"

"Dokun bana," diye homurdandı, "boşalmak istiyorum, *lütfen*."

"Aferin kızıma." Başparmağımın klitorisini bulabilmesi için ellerini serbest bırakarak rahatlardım. Ve sonra onu tekrar tekrar ovarak, onu o sınıra, peşinden koştuğu o amansız kovalamacaya yaklaştırıyordum.

"*Oh-Fuck. Matthew. Siktir.*" Başını arkaya yatırdı, gözlerini sıkarak kapattı, ellerimi yumruk yaptı, etrafımda sıkılaştı, Noelle tekrar doruğa ulaşırken tüm vücudu kenetlendi, zevk dalgaları onu dalgalandırdı. Kukusu çırpınıyor ve nabız gibi atıyor, beni daha sıkı sıkıyordu.

Muhteşemdi ve gözlerini yüzünden alamıyordum. Noelle'in *hayatımın* geri kalanında her gün böyle görüldüğünü görmek için her şeyini verebileceğini düşündüm - ona verdiğim zevkle dolu. "*Tanrım*, boşalmanı izlemeye bayılıyorum, Noelle."

Orgazmdan indiğinde, nefes nefese çarşaflara tutunmayı bıraktığında, onu ters çevirdim, yastığa yasladım, yüzüne bakarken hala içine gömülüydüm. Kızıl saçları alına yapıştığı için terden hafifçe ıslanmış güzel yüzüne; bana binmenin getirdiği fiziksel efor nedeniyle yanaklarının kızarmasına.

"Devam edebilir misin?" Onun izni olmadan devam etmeyecektim. Henüz boşalmamış olsam da, o kadar uzun süre dayanmış olsam da, hayır derse duracaktım, çekilecektim - kendimi bitirecektim.

Noelle'in kolları boynuma dolandı ve beni kendine çekti, bacaklarını vücuduma doladı, böylece istesem bile duramazdım.

"İçimde."

"Noelle-"

"İçime boşalmanı istiyorum, *lütfen*," dedi biraz nefessiz kalarak, "o kadar sert boşalmanı istiyorum ki sikinin içimde zonkladığını hissediyorum."

"Siktir. Noelle. Senin içinde olmaktan daha çok istediğim başka bir yer yok, tatlım."

Duramıyordum, o bana sarıldıkça, beni daha derine girmeye zorladıkça, her seferinde beni onun derinliklerine sokmaya zorladıkça içeri girip çıkmaya başladım.

Hareket ettim. Gözlerimi kapatırken odaklanarak homurdandım, alnımı onunkine yasladım, durumun samimiyetini görmezden gelmeye çalıştım, çünkü içine boşalırken gözlerinin içine bakarsam asla geri dönemeyeceğimi biliyordum. "Yaklaştım-"

Ve sonra onu izlemek için gözlerimi açtım çünkü... Onun için gitmiştim. Bu kız için tamamen bitmiştim. Ve bu kesinlikle, yüzde yüz Noelle'in suçuydu.

Çünkü beni içine çekmiş ve ona karşı tüm bu şeyleri hissetmemi sağlamıştı, ta ki ben onu hiç de bana benzemeyen bir şekilde arzulayana kadar.

Ama Tanrım, sonunda boşaldığımda, içine döküldüğümde, sıcak tohumum onu tamamen doldururken nefes nefese kalışını izlediğimde, yardım edemedim ama göz göze geldim.

Ve *bu*, serbest kalırken ona verdiğim yavaş itişler, sevişmek gibi hissettirdi.

Ben onun üzerine yığıldığımda, başım göğüslerinin arasında, nefes nefese, nefesimi yavaşlatmaya çalışarak, gerekenden çok daha uzun süre o şekilde kaldık.

"Tanrım, bu..." "Evet,"

dedi. "Evet."

Sonunda, Noelle'den gelen sızlanmayı duymazdan gelerek ondan ayrıldım - şimdiden onun sıcaklığının içinde olma hissini özlüyordum. Kendimi temizlemek için banyoya gittikten ve Noelle de aynısını yaptıktan sonra, onu tekrar kollarıma çektim ve sıkıca tuttum.

Çünkü onu asla bırakmak istemedim.

Orada, iç içe, çıplak bir şekilde yatıyorduk. Kollarımda sessizleşti ve ben de ona baktım. "Ne düşünüyorsun?" Başparmağımı teninde gezdirirken elim omurgasına doğru ilerledi.

"Ben sadece... şey. Matthew, kaç yaşında olduğunu bile bilmiyorum." Noelle'in iri kahverengi gözleri bakışlarımı yakaladı ve kalbimin göğsümde attığını hissettim. Neden beni bu kadar sinirlendirmişti? Neden bu kızın bir bakışı bana dünyada ondan ve benden başka bir şey yokmuş gibi hissettiriyordu?

"Otuz yaşındayım." Ne beklediğinden emin değildim ama yüzündeki şok olmuş ifadeden bunun bu olmadığını anlayabiliyordum. "Ne?"

"Hiçbir şey." Gözlerinin kenarları kırıştı ve o anda parmağımı yüzünde gezdirip gülümseme çizgilerini düzeltmek istedim. "Sadece daha yaşlı olduğunu düşünmüştüm." Şimdi parmakları koluma doğru ilerledi ve yavaşça pazumdan yukarı çıktı. Sanki ikimiz de birbirimize dokunmaya karşı koyamıyorduk.

"Yaşım bir *sorun mu*, Noelle?"

"Hayır. Hayır, tabii ki değil. Benden büyük olman umurumda değil Matthew. Seni istiyorum; bunu biliyor musun?"

Başımı salladım. "Evet, bebeğim." Başımı boynuna gömdüm. "Çünkü seni gördüğüm andan itibaren benim olduğunu biliyordum. Ve seni elimde tutmak zorundaydım. Sana sahip olmanın bir yolunu bulmalıydım, tatlı kızım."

"O zaman..." Hamile bir duraklama oldu. "Ben... Matthew, hayatta ne istiyorsun?"

Gözlerimi kırptım. "Sen." Tereddüt bile etmedim. Dudaklarımdan bu kadar hızlı dökülmesi şok ediciydi ama hiçbir şey daha doğru hissettirmemişti. "Bu... iyi mi? Birbirimizi o kadar uzun zamandır tanımadığımızı biliyorum ama... Seni hayatımda istiyorum Noelle. Sana söyledim, sen benimsin." Elini tuttum ve üstüne şefkatli bir öpücük kondurdum. İç geçirdi ve kollarıma dönerek başını göğsüme yasladı.

O bir şey söylemeyince başka bir şey ekledim. Başka bir gerçeği. "Hiç kimseyle böyle hissetmemiştim. Hiç kimse *için* bu kadar çok şey hissetmemiştim. Hiç kimseyle böyle olmamıştı."

Birdenbire kendine güvensiz mi oldu? Onu neredeyse üç aydır tanıyordum ve onu her zaman kendinden emin, gürültülü ve kendinden emin olmaktan başka bir şey yaparken görmemiştim. Ama şimdi, sessiz görünüyordu. "Ben de öyle hissediyorum," diye itiraf etti sonunda, "sanki seni gördüm ve kalbimde bir şey durdu. Ruhum *o olduğunu* söyledi ve ne yaparsam yapayım seni unutamıyorum. Sanki ben... Ben seninle olmak için yaratılmışım."

"Noelle," dedim, onu oturur pozisyona çekip yüzünü avuçlarımin arasına aldım. "Eğer beni istiyorsan, bunu istiyorsan, *bizi* istiyorsan... O zaman seni mutlu etmek için elimden geleni yaparım. Bu işi yürütmek için."

"Öyleyse beraberiz, öyle mi?"

"Aynen öyle, bebeğim." Güldüm ve sonra onu tekrar tekrar öptüm.

Onu açlıktan ölüyormuşum gibi öptüm, sanki bu dünyada istediğim tek şey oymuş gibi. Endişelenecek halim yoktu, çünkü kollarımdaydı, dudakları ayrılıyordu, elleri boynumda dolanıyordu ve Tanrım, dili ağzımdaydı. Eğer Noelle'i öpebiliyorsam, onun zeki dişleriyle dudağımı ısırıldığını hissedebiliyorsam, vücudunun benimkine oturduğunu hissedebiliyorsam, boğazının arkasındaki o küçük iç çekişi duyabiliyorsam, neden başka bir şey yapmakla uğraşayım ki?

"Sanırım beni mahvettin, Noelle."

Yüzüstü dönmüş, bana bakıyordu. Kollarını yastığın üzerinde kavuşturmuştu ve ben eğilip çıplak omzunu öpme isteğime karşı koydum. Tekrar.

"Güzel," diye sırttı. "O zaman başka hiçbir kız erkeğimin yanına yaklaşamayacak."

"Senin adamın, ha?" Kulağa hoş geliyordu. Çok hoşuma gitti. Ona bakarken yüzündeki çilleri saymamaya çalıştım, onları yanaklarında takımyıldızlar halinde birleştirmemeye çalıştım. Ama yanağını avuçlamadan önce uzanıp onlara dokunma, izlerini sürme dürtüsüne karşı koyamadım. Ona bu kadar çok dokunmayı bırakmam gerekiyordu.

"Evet, adamım. de senin kız arkadaşınım, değil mi?" "Tekim," diye onayladım.

"Sadece tekrar söylediğini duymak istedim."

Kollarımın arasına daha da sokulurken gülümsediğini hissedebiliyordum. Bu şekilde uykuya daldık, birbirimize sarıldık, kollarımızı birbirimize doladık, gözlerimiz kapanıncaya kadar birbirimizin kulağına tatlı sözler fısıldadık ve artık hiçbir şey söylemedik. Derin, huzurlu bir uykuya daldım, ona her zaman sahip olduğum bir uykuya.

Kalbimin büyük bir parçasını alan tatlı, alıngan küçük kızıla veda etmek zorunda kalacağım günün asla gelmemesini umuyordum.

TMENTY-THREE

Noelle

I Yatağında yanına kıvrıldığımda, dağınık kızıl saçlarım yastık kılıfının üzerine yayılırken parmaklarımı onunkilerin arasında dolaştırdım. Diğer eliyle başparmağını kürek kemiğimin üzerinde gezdiriyordu, Beni rahatlığa, konfora ve sıcaklığa sürüklüyor.

Gözlerimi kırıştıtararak ona baktım, o orada yatıp beni izlerken iç geçirdim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu sonunda.

"Beni öpmen için ne gerektiğini merak ediyorum." "Bu çok aptalca

"Nedenmiş o?"

"Çünkü her zaman seni öpmek istiyorum," diye itiraf etti.

"O zaman yapmalısın," dedim ve onu öpmek için daha da yaklaştırdım - tutkuyla - dilimi ağzına soktum, onunkiyle iç içe geçtim.

Tanrım, onu öpmeyi seviyordum. Onunla olan her şeyi seviyordum. Beni ne kadar iyi doldurduğunu, yatakta beni ne kadar önemsedığını... her açıdan. O doğuştan bir bakıcı, bir koruyucuydu - hiç ihtiyaç duymadığım, hiç istemediğim bir şeydi, ama Matthew'la birlikte hepsini istediğimi fark ettim. Onun hakkında tüm bu evcimen düşünceleri düşünmeme neden olduğu için ona lanet olsun. Beni kollarında tutarken tüm bu güzel, şehvet dolu düşünceler. *Lanet olsun ona.*

Uyandıgımda kolları hâlâ bana sarılıydı. Kendimi onlardan kurtarmaya çalıştım ama o beni daha sıkı tuttu ve kulağıma uykulu bir şekilde "Kal" diye fısıldadı.

"Matthew-" diye itiraz etmeye çalıştım ama başını tenime doğru salladı ve ben de iç çektim.

"Kal," diye tekrar rica etti. "Seni kollarımda tutmayı seviyorum."

Tek yapabildiğim kabul etmekte çünkü ben de onun sıcak kucağından ayrılmak istemiyordum. Göğsüne doğru kıvrıldım ve sıcak tenine sokuldum, kalbinin sabit atışı beni kolayca uykuya geri döndürdü.

Bir sonraki uyanışında, yatağın ayak ucunda duran ve Kartopu olduğunu anladığım büyük beyaz bir yumru dışında yatak boştu.

Çekmecede onun bir tişörtünü bulmadan önce kulaklarının arasını ovaladım ve üzerime geçirdim, her yerimi örtecek ve kalçalarımı fırçalayacak kadar büyük olmasını takdir ettim. Sonra mutfığa ve yemek kokusuna doğru yürüdüm.

"Gelecekte tekrar kaldığımda dört gözle bekleyeceğim şey bu mu? Bana bu kadar iyi davranırsan bir daha gideceğimden emin değilim Matthew."

"Günaydın, tatlım." Matthew gülümsedi ve dudaklarıma bir öpücük kondurmak için bana doğru eğildi.

"Günaydın bebeğim." Çıplak göğsünü takdir ettim; üzerinde sadece bir eşofman vardı ve ocağın üzerine eğilmiş, bir tavada domuz pastırması çevirirken hemen yanında başka bir alet yemek pişiriyor gibiydi. "Bunlar waffle mı?" Heyecanla sordum. Waffle benim en sevdiğim kahvaltı yiyeceğiydi.

"Kız arkadaşına kahvaltı hazırlamayı düşündüm," dedi ve ben de gülümsedim. "Oh. Kulağa hoş geliyor."

Waffle makinesinden bir tane çıkardı, benim için bir tabağa koydu ve ikinci bir waffle için hamuru dökmeden önce tezgahın üzerine bıraktı.

"Şurup mu?" Buzdolabını kurcalamaya başlamış, stoklayacak kadar iyi olduğunu düşündüğü yiyeceklere bakarken sordum. Çoğunlukla sağlıklı şeyler vardı - et, peynir ve sebze, ama araya sıkıştırdığı küçük tatlıları da gözden kaçırmadım - sadece benim için mi aldığını merak ettiğim şeyler. Şişeyi buldum, çıkardım ve adaya oturmaya gittim.

"Ee," dedim, Matthew tavadan pastırmayı çıkarırken benim için hazırladığı tabağın üzerine şurup gezdirirken. "Düşünüyordum da."

Matthew onaylarcasına mırıldandı ve tezgâha yaslanıp ikinci waffle'ın bitmesini beklerken ağzına bir parça pastırma attı.

Benimkinden bir ısırık aldım ve mutlu bir şekilde iç geçirdim. "Bunlar çok güzel. Aman Tanrım." Matthew kıkırdadı ve tabağımdan başımı kaldırdığımda onu kahvesini yudumlarırken buldum - tam da sevdiği gibi sade.

Orada yan yana otururken, telefonum tezgahın üzerinde vızıldadı. Ekrana bir göz attım ve kimin aradığını gördükten sonra çevirip baktım.

Onu görmezden mi geliyordum? Belki de. Sesi kapatmak için yan düğmeye bastım ve Matthew beni izlerken waffle'ımı yemeye devam ettim.

"Buna cevap verecek misin?" Matthew sonunda kaşlarını kaldırarak sordu.

"Hayır." Başımı salladım. "O benim annem. Ve şu anda onunla uğraşamam. Her şeyle yeterince uğraşıyorum." Etrafımızı çılgınca işaret ettim, her ne kadar artık tüm bunların neyi kapsadığından tam olarak emin olmasam da. "Üstelik bana ne yapmam gerektiğini ya da neyi yanlış yaptığımı söylemesini dinlemeden. Bu *benim* hayatım ve o sadece..." Matthew kaşlarını çattı ve ben de dudağımı ısırdım. "Ne?"

"Sanırım sadece... Annemle konuşamıyorum. İstesem bile o artık yok ve geçmişte sana her zaman çok saygılı davranmadığını biliyorum ama belki de ona değişmesi için bir şans vermelisin. Ona seni neyin rahatsız ettiğini söyle."

"Hazır mıyım bilmiyorum."

"Bu anlaşılabilir bir şey," diye başını salladı Matthew. "Sevdiğin insanlarla yüzleşmek zordur. Ama ben senin için buradayım, biliyorsun. Yardımımı ya da sadece manevi desteğimi istersen."

Uzanıp elimi sıktıktan sonra yemeğin geri kalanını hazırlamaya devam etti. Bunu ne kadar takdir ettiğimi fark ettiğini sanmıyordum - benim için her zaman her şeyi yapmaya istekli olmasını. Onun da aynı şeyi hissetmesini, neye ihtiyacı olursa olsun yanında olacağımı bilmesini istedim.

Başımı salladım ve o da yanıma oturdu. "Yani, düşünüyordun?" dedi ve ben ona sadece göz kırptım.

Daha önce aklımdan geçen düşünceyi hatırladım. "Ah! Doğru. Arkadaşlarımla nasıl tanışman gerektiğini düşünüyordum."

Bir kaşını kaldırdı. "Angelina, Charlotte ve Gabrielle? Ben zaten tanış onlarla, tatlım."

"Evet," diye kaşlarımı çattım. "Ama bu sefer resmi olarak. Ve belki hepimiz biraz daha... ayık olacağız."

Kıkırdadı. "Sen nasıl istersen, Noelle. Bu hoşuma gider."

"Güzel." Başımı salladım, mutlu bir şekilde waffle'ıma geri döndüm.

Matthew'un tabağıma koyduğu mükemmel, çıtır pastırmayı çiğnemek arasında gidip geliyordum. "Beni buradan hiç ayrılmak istemeyecek hale getiriyorsun," dedim ve hemen bu kelimelerinin ne anlama gelebileceğini fark ettim. yukarı baktım.

Matthew ciddi bir ifadeyle bana bakıyordu ve aklıma en kötüsü geldi. "Oh. Öyle demek istemedim."

Matthew başını salladı. "Hayır, hoşuma gitti. Bahar tatili bittikten sonra bile her zaman kalabilirsin."

"Emin misin?" Elindeki bardağı bırakıp yanıma geldi ve eliyle güven verici bir şekilde kalçamı sıktı.

"Eminim. Bu gece dışarı çıkalım. Seni bir randevuya götürmek istiyorum. *Gerçek* bir tarih."

"O basketbol maçına ne diyorsun?" Burnumu kıvırdım ve güldüm. "Ya da Sevgililer Günü'ne? Bence onlar da gerçek randevulardı." Alnındaki sarı bukleyi fırçaladım.

Kucağına oturup alnımı onunkine dayadığımda bana saygıyla baktı. "Ben sadece... Tanrım, Noelle, seni dışarı çıkarmak istiyorum. Şımartılmayı hak ettiğin şekilde seni şımartmak istiyorum."

Alnımı onunkine dokundurdum. "Sanırım bu hoşuma giderdi. Ama tek ihtiyacım olan sensin, biliyorsun değil mi?"

Tek istediğim buydu, diye düşündüm, *sadece sana sahip olmak, hepimize, aramıza hiçbir şey girmeden.*

"Güzel." Matthew gülümsedi. "Çünkü seni düzgün bir randevuya çıkarmak istiyorum bebeğim."

"Akşam yemeğinde ağırlanmayı bekliyorum," dedim ve boş kahve fincanımı uzattım; gülerek fincanı aldı ve benim için kahve doldurup karamel kreması ekledi.

Bunu kesinlikle benim için aldı, diye düşündüm sırtarak, çünkü bu huysuz adam kahvesine asla bir şey koymaz. Bu düşünceyle kendi kendime sırttım - huysuz adam- çünkü son bir aydır yanımdayken hiç de öyle biri olmamıştı. Sanki ne zaman birlikte olsak içi aydınlanıyordu ve bu kalbimi ısıtıyordu.

Kahvaltı bittikten ve bulaşıkları yıkamasına yardım ettikten sonra (Matthew'un bulaşıkları yıkaması ve benim de tezgahın üzerine oturup onun kollarını izleyerek bulaşıkları kurulamam olarak da bilinir), Matthew beni banyoya çekti.

"Duş zamanı," dedi, tişörtünü vücudumdan çekiştirerek çıkardı ve beni çıplak görmüş olmasına rağmen -bu noktada iki kez, ayrıca bütün geceyi çıplak tenlerimiz birbirine değerek geçirmiştik- karşısında tamamen çıplak dururken hala kızarmıştım. Matthew ilk başta fark etmedi, duş suyunu açtıktan sonra şortunu çıkardı, ta ki beni bulmak için arkasını dönene kadar

orada durup karnıma sarılıyordum. Neden bu bana onun içimde olmasından daha samimi geliyordu?

"Hey, hey," dedi, gözlerimi ona çevirmek için yüzümü avuçladı. "Neyin var? Neden utanıyorsun?"

"Ben-" Başımı salladım, boğazımı temizledim. "Utanmıyorum. Ben sadece..." Dudağımı ısırdım. "Bunu başka biriyle hiç yapmadım." Bir kaşını kaldırdı. "Ne? Duş mu aldın?"

Başımı salladım. "Eski sevgilim... o yapmadı..." Omuz silktim. Ona kalçalarındaki çatlaklardan nefret ettiğimi açıklamaktan nefret ediyordum. Zayıf olmadığımı biliyordum ve kıvrımlarımdan memnun olsam da bazen aynaya bakıyor ve gördüklerimden nefret ediyordum. Kalçalarındaki selülit, karnımın düz ya da biçimli olmaması, yanlarımdaki aşk tutamaçları... Bu durum bazen beni utandırıyor.

Her nasılsa *bu* bana seksten daha fazlasını ifade ediyormuş gibi geldi. Kollarımı karnıma sarıp saklanmak istediğimde bile benimle ilgileniyor, tüm bedenimi seviyordu.

Matthew çıplak omzuma bir öpücük kondurdu.

"Vücudunun her yerine tapınmak için zaman ayırmadı mı?" Diliyle bir tsk sesi çıkardı. "Bu çok utanç verici Noelle, çünkü sana doyamıyorum."

Beni kollarına çektiğinde, çıplak bedenlerimiz birbirine tamamen bastırıldığında dudaklarımın minnettar bir gülümsemeye dönüştüğünü hissedebiliyordum. "Noelle. İçine sinmeyen hiçbir şeyi yapmak zorunda değiliz. Ve bunu her şey için söylüyorum. Ama kendini benim seni gördüğüm gibi görmeni istiyorum. Güzel. Seksi. Değerli. Önemsenmiş." Ve söylemediği ama her nazik dokunuşunda ve hareketinde hissettiğim kelime: *sevmek*.

Başımı salladım ve elimi çıplak göğsüne koydum. "Senin yanında kendimi güvende hissediyorum," dedim; ifade ettiği şeyin bu olmadığını biliyordum ama yine de hissettiğim şey buydu.

Beni duşa götürmesine, saçlarımı ve vücudumu yıkamasına, ellerini dün gece öptüğü yerlerde gezdirmesine izin verdim. İşini bitirdikten sonra -ve çok açık bir şekilde ereksiyon halindeydi, belli ki her yerime dokunmasından benim kadar etkilenmişti- ben de ona karşılık verdim, onu sabunladım ve vücudundaki her iyi tanımlanmış kasa dokundum.

"Mmmm, bebeğim," diye inledi ellerimi şaftının üzerinde gezdirirken. "Bana dokunmana bayılıyorum, ama eğer istemiyorsan bunu durdurmanı istiyorum."

"Daha yeni temizlenmişken her tarafına boşalmamı istiyorsun."

"Ya da belki," dedim, sabun vücudundan akıp gittikten sonra göğsünü öperek. "Seni ağzıma alabilirim ve sonra-"

"Hayır!"

Ve beni tek bir hareketle ayaklarımdan çekip kollarına aldığımda, duşu kapattığımda ve sonra beni banyodan çıkarıp yatağa attığımda çığlık attım - hala sıırılsıklamdım.

"Matthew!" diye bağırdım. "Çarşafı ıslatıyoruz ve şimdi onları yıkamamız gerekecek."

Beni öpmek için eğildi ve ben de anlamsız protestomdan vazgeçtim -bunu en az onun kadar istiyordum- ve onu elimden büyük bir coşkuyla öptüm, ellerimle yüzünü tuttum ve onu üstüme çektim.

Sarı saçlarının ıslak telleri yüzüne yapışmıştı, küçük su damlacıkları ondan bana düşüyordu ve ben kıkırdadım. "Tekrar duş almamız gerekecek," dedim, ellerimi göğsünde aşağı yukarı gezdirdikten sonra boynunun arkasında kenetledim.

Matthew boynumu ısırırken, "Buna değer," dedi ve sonra kendini girişime yerleştirip içime sonuna kadar soktu-

"Oh *Tanrım*," diye inledim.

"Noelle, bebeğim," diye nefes . "Sanki benim için yaratılmış gibisin."

Parmaklarımı kafatasının dibindeki ıslak saçlarda dolaştırdım ve onu tekrar öptüm, itişleri hızlı ve düzensiz hale gelirken ağızlarımızı birbirine bastırdım.

"Belki de öyleydin," diye nefes aldım, kalçalarını her sallayışında orgazma daha da yaklaşıyordum. Gözlerimi kapatma dürtüsüne direndim. Gerçekten, seks daha önce hiç böyle olmamıştı ve onunla - bu samimiyetle, Matthew duşta vücudumu saygıyla yıkarken bana gösterdiği sevgiyle. Başka biriyle de böyle olacağını hayal bile edemezdin.

Başımı kalbine yasladım ve kalbinin atışını dinledim. Ve kendimi bıraktım - hayal edebileceğim en harika adama bağlı olarak bu mutlu, mükemmel anı tamamen yaşamama izin verdim.

Tek bildiğim bunun bitmesini istemediğimdi - bunun hiç bitmesini istemiyordum. "Yaklaştım," diye mırıldandım kulağına ve Matthew eğilerek

alnını benimkine dayadı. Başparmağı klitorisimi buldu ve acı verici derecede yavaş bir ritme doğru yavaşlayarak içeri ve dışarı iterken üzerinde daireler çizdi.

Sanırım inlemiş olabilirim, ama sonra duyumlarla boğulduğum için zihnim karardı: ıslak teninin benimkinin üzerindeki hissi, içimde çok derin olduğunu hissetmek, klitorisime baskı uygulama şekli, meme uçlarım göğsüne sürtünüyordu. Orgazmım beni vurduğunda haykırdım, vücudum hislerden sakinleştikçe mutlu bir şekilde serbest bırakıldığımı hissettim, doruk noktam onun uzunluğunun etrafında çırpınırken neredeyse Matthew'u daha derinde tutuyordum ve sonra arkamdan geliyordu, içime dökülüyordu. Neredeyse üstüme düşerken, beni kollarının arasına çekerken ve çekilmeden önce bana sıkıca sarılırken, çok sıcak, doygun ve *mutlu bir* şekilde onun yanına sarılabıldım - *ama* bu hafta sonunun, onunla geçirdiğim bu günün bir anını bile kaçırmak istemediğimi biliyordum.

Kendimizi temizledikten (ikinci kez) ve giyindikten sonra Matthew beni dışarıda kamyonetine götürdü ve beni belimden tutarak içeri çekti ve sürücü tarafına yerleşmeden önce beni bağladı.

Yanaklarımdaki kızarıklığı görmezden gelemiyordum - az önce beni becerme şeklinin ve bana karşı her zaman çok şefkatli ve düşünceli olmasının bir kombinasyonu. Bunları kendim de yapabileceğimi biliyordum - o da yapıyordu - ama onun tarafından ilgilenilmek çok iyi hissettiriyordu, bu yüzden şikayet etmedim.

"Nereye Matthew?" Orta konsolun üzerinde duran ellerimizi birbirine geçirirken ona sordum.

"*Çok verimli geçen* Bahar Tatilimize bir akşam yemeği ve sinemayla başlamanız gerektiğini düşünüyordum."

"Çok üretken, ha?"

Başını salladı. "Ne izlemek istersin? Sanırım şu anda o çok sevdiğin romantik kız filmlerinden biri oynuyor."

"Hey!" diye itiraz ettim, "Romantik oldukları için kız gibi değiller."

"Sadece seninle dalga geçiyorum, bebeğim." Elimi ağzına götürdü ve öptü. "Ne görmek istiyorsun?"

Başparmağımı elinin arkasında gezdirdim. "Sen seçebilirsin," dedim, birlikte vakit geçirdiğimiz sürece ne gördüğümüz umurumda değildi.

Memnuniyetle, gösterilmekte olan romantik filmi seçti ve sinemada olduğumuz süre boyunca el ele tutuşmayı bırakmadık. Başımı Matthew'un omzuna yaslayarak oturdum, sanki vücut temasına doyamıyordum, ona doyamıyordum. Belki de doyamadım.

Daha sonra en sevdiğim pizzacıya gittik ve annemle, arkadaşlarımdan doğum günü partileri, mezuniyetler ve birçok küçük anı için buraya geldiğim tüm zamanları anımsadım. Geceyi neredeyse

Birbirimizin kucağında, yan yana oturup pizza ve anılarımızı paylaştık. Mükemmel bir gündü ve onunla vakit geçirmekten daha iyi bir şey hayal edemezdin.

Ve hala önümüzde koca bir hafta vardı.

TMENTY-FOUR

Matthew

I Hayatım boyunca bir haftadan bu kadar keyif aldığımı hatırlamıyorum. Evimde mümkün olan her yerde *eğleniyorduk*: kanepe, duş, mutfak tezgahı ve tabii ki yatak. Son Gece, hala çıplak ve birbirimize sarılmış bir şekilde uykuya dalmıştık. "Bugün ne yapmak istiyorsun?" Hala Noelle ile yatakta tembellik ederken sordum. yanımda.

Mırıldanarak yüzüme doğru döndü, gözleri hâlâ uykudan cam gibiydi. "Uyu." Noelle başını göğsüme yasladı ve gözlerini kapattı.

"Günüşiği." Dağınık saç tellerini yüzünden uzaklaştırdım. "Bütün günü seninle yatakta geçirmekten daha çok istediğim bir şey yok, ama birlikte sadece birkaç günümüz daha var ve onları boşa harcamak istemiyorum."

Noelle homurdandı. Yemin ederim, sabahları onu yataktan kaldırmaya çalışmak bir ölüyü diriltmeye çalışmak gibiydi. "On dakika daha," diye mırıldandı.

Gülümsedim ve alnına küçük bir öpücük kondurdum. "Ben duş almaya gidiyorum." Bedenini benimkinden ayırmaya çalıştım.

İşte bu oldu. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve dudak büktü. "Bensiz mi?"

Çıplak kışına vurdum. Yatarken sadece benim tişörtlerimi giymeyi alışkanlık edinmişti ve itiraf etmeliyim ki bu *gerçekten* hoşuma gidiyordu. "Hadi o zaman."

İkimiz de duş alıp temizlendikten sonra (Noelle ile duş almak iki kat daha uzun sürüyordu, ama ben) mutfığa geçtik, böylece

Kahvaltı.

Ben yumurta domuz pastırması kızartıp tost makinesine kızarmış ekmek atarken Noelle tezgahın üzerine oturdu.

"Yani." Granite sırtını yaslarken bacaklarını tekmeledi. "Bugün için planınız nedir profesör?"

"Sanırım bunu sana sormuştum, Noelle. Yapmak istediğin bir şey var mı?"

Dudağını ısırdı. "Peki, Snowball'u da yanımıza alıp sahile gidebilir miyiz?"

"Dışarısı hâlâ altmış derecenin altında."

"Tamam, anlaşıldı. Hmm..." Bir an derin düşüncelere daldı. "Kitapçı günü mü?"

Spatulayı sağ elimde tutarken bir elimi onun iki yanına koydum. "Sadece daha fazla kitap almak istiyorsun, değil mi?"

"Belki." Dilini bana doğru uzattı. "Çiftçi pazarına gitmeye ne dersin? Normalde Çarşamba günleri buralarda bir tane olur... ve ben üniversiteden beri gitmedim."

"Ah, öyle mi?" Telefonunu çıkardı, öfkeyle yazıyor ve bir şeyler arıyordu. Sonunda telefonunu bana doğru çevirdi. "Tamam, kulağa hoş geliyor." Detayları okurken başımı salladım. "Yemek yapmak için bir şeyler alabiliriz."

Yanlışlıkla pencereden dışarı tıkladığımda, arka plandaki fotoğrafının hayvanat bahçesinde el ele tutuşurken arkadan çekilmiş fotoğrafımız olduğunu fark ettim. Sadece ona bakarak gülümsedim. Çift olmadan ya da herhangi bir şey olmadan önceydi ve o bana doğru eğilmişti, ben de ona daha önce hiç görmediğim gibi bakıyordum.

Kendi kilit ekranım ve arka planım için *onun* bir fotoğrafına ihtiyacım olduğunu fark etmemi sağladı.

Noelle, iç monologumdan habersiz, gülümsedi. "Yine de kitapçı randevusundan vazgeçmene izin vereceğimi sanma."

"Tabii ki hayır." Dikkatimi tekrar kahvaltımıza verdim ve bittikten sonra Noelle tezgahıtan indi ve ikimiz de masaya oturup yan yana yemeye başladık. "Yarın, belki?"

Başını salladı. "Bugün güneşin tadını çıkaralım."

Ve öyle de yaptık.

Çiftçi pazarı, güneşli gün için akın akın gelmiş gibi görünen insanlarla dolup taşıyordu ama Noelle ve ben kalabalığın arasına girip çıkarken bile bu beni rahatsız etmedi.

O gece akşam yemeği için bazı şeylerin yanı sıra çeşitli ürünler, peynirler ve somun ekmekler almıştık. Noelle ekmeğe bayılırdı ve ben de ona bayılırdım.

"Hadi," dedi ve beni yiyecek kamyonlarından birine doğru çekti. "Bir şeyler atıştıralım. Açlıktan ölüyorum."

Güldüm. "İki saat önce kahvaltı ettik." Noelle dilini bana doğru uzattı.

Ona bir tekne taze baharatlı patates kızartması aldım ve bir tane çaldığımda bana ters ters baktı.

Sırıttım ve burnuna bir öpücük kondurdum. "Sana daha fazlasını alabilirim, biliyorsun." Bunun üzerine sakinleşti ve ağzıma bir kızartma daha atarak beni besledi. Sadece bu hareketten bile yanaklarımın ısındığını hissedebiliyordum.

Nasıl

Samimiydi.

"Biliyorsun," dedi ben kızartmayı çiğnerken. "Yemeğimi kimseyle paylaşmam."

"Hayır mı?" Bunun beni neden şaşırtacağını düşündüğünü merak ederek sordum. "Herhangi biri," diye tekrarladı. "Hiç." Düşünceli bir şekilde gözlerinin içine bakmasını izledim.

Kızartmalar. "Sana kadar."

"Pekâlâ." Damarlarımdan akan memnuniyete engel olamadım. "Umarım seninle pek çok şey paylaşabilirim, Noelle Hastings."

"Beni doyurduğun sürece, Matthew Harper."

Sırıttım. "Bunu yapabilirim."

Noelle bir kızartma daha yedikten sonra geri kalanını da cilalayıp geri döndük ve bir tezgahтан diğerine geçtik. Burada ne kadar çok farklı türde ürün olduğu inanılmazdı. Tabii ki ürünler, ardından peynirler, unlu mamuller ve şaraplar vardı ama aynı zamanda çok sayıda ev yapımı ürün de vardı. Sabunlar, mücevherler, vitraylar, oyma ahşap eşyalar ve çok daha fazlası. Hiçbir şey satın almamış olsak bile, insanların zaman ayırıp yaptıkları şeylere bakmak eğlenceliydi.

Ayrıca birbirimizin hoşuna gideceğini düşündüğümüz şeyleri işaret etmek de eğlenceliydi. Noelle bakmıyorken, onun için gül kokulu banyo malzemeleri ve bana onu hatırlatan küçük bir tilki heykelciğı satın aldım.

Biz gezinirken, genç bir aile gördüm; anne, baba ve iki çocukları, tezgahlardan bal alırken gülümsüyor ve gülüyorlardı. Baba çocuklardan birini omzuna almıştı ve ben bunu görebiliyordum.

Buraya geldiğimizi görebiliyordum. Mutlu mesut, çocuklar yanımda. Kalbimin en derinlerinde sadece hayalini kurmama izin verdiğim bir şeydi bu; bir aile. Bunu düşünmeme bile zor izin veriyordum.

fikrinin benden alınacağını düşündüm. Ama burada, şimdi? Nasıl olacağını hayal ettim.

Noelle ile bir hayat yaşamak için. Kahkahalarla, birbirimize takılmalarla dolu bir hayat. Sabah seksi, duş seksi ve geç saatlere kadar uyumak. Bebek bezleri, krepler ve çocukların sanat projeleriyle. Kızıl kıvrıcık saçları ve mavi gözleriyle çocuklarımızın üzerine titremesini izlediğimi hayal ettim.

beliren sahne çok güzeldi. Onları izliyordum ama Noelle ekmeğin tadına bakarken ve kızımıza sarılırken zihnimin gözünde biz vardık.

"Matthew?" Noelle'in sesi yanılsamayı parçaladı ve beni o ana geri getirdi. Bu an... Bu bizim anımızdı. Ona gülümsedim. Aceleci davranamazdım, çünkü hâlâ burada ve şimdi tüm bunların tadını çıkarmayı çok istiyordum.

"Neye bakıyordun?" Gözlerimi takip ediyor gibiydi ve sonra kaşlarını çatarak uzaklaşan aileye baktı.

Başımı salladım ve alnına bir öpücük kondurdum. "Önemli bir şey değildi. Sadece düşünüyordum, hepsi bu."

"Tamam." Noelle balın olduğu bölmeye dönmeden önce kaşlarını kaldırarak bana baktı. "İyi olduğuna emin misin?"

Başımı salladım, başka bir şey söylemedim. Ona gelecekteki çocuklarımızı düşündüğümü söyleyemezdim. Çocuklar hakkında konuşmamıştık bile. Çocuk *istiyor* muydu ki? Emin değildim. Bu konuyu şimdi kesinlikle açmayacaktım. Evlilik, çocuk ya da herhangi bir şey hakkında konuşmak için çok erkendi. Daha bu hafta *birlikte* olmaya karar vermiştik.

"Noelle!" Bir kadın sesi bağırdı ve masadan başımı kaldırdığımda iki üniversite öğrencisinin ona sarıldığını gördüm.

Asistanlarım, diye mırıldandı Noelle. Onunla birlikte hayvanat bahçesi gezisine giden iki kişi olduklarını fark ettim. İsimlerini bulmak için beynimi zorladım.

"Siz burada ne yapıyorsunuz?" Noelle sordu. "Bahar tatilini şehirde geçireceğinizi bilmiyordum."

İki kız birbirlerine baktılar ve sonra kızardılar. Birbirlerinin ellerini tuttular ve ben de *sonunda* isimlerini hatırladım. Rachel ve Jessica.

"Biz-şey..." Koyu tenli olan Rachel kelimeleri bulmakta zorlandı ama küçük, tiki sarışın Jessica sadece başını salladı. "Rach'i tatili ailemle geçirmesi için davet ettim." Diğer kıza, patronlarına ne kadar bilgi vereceklerine karar vermeye çalışıyorlarmış gibi bir bakış attı.

Hiçbir şey söylemedim, ama Noelle'den biraz uzaklaşmaya çalıştım, personeliyle yalnız kalmasına izin vermek için. Kimseye ne olduğumuzu söylemek isteyip istemediğini bilmiyordum, özellikle de asistanlarına.

İşte o zaman orada olduğumu anladılar.

"Merhaba Profesör Harper." Jessica bana sırtıttı ve ben de karşılığında biraz utangaç bir gülümseme verdim. Neden yapmamamız gereken bir şey yaparken yakalanmışız gibi hissediyorduk? Ne de olsa ikimiz de yetişkindik ve Noelle bu ikisinden neredeyse beş yaş büyüktü.

"Merhaba," diye mırıldandım ve Noelle'in eli geri uzanıp benimkini sıktı. Noelle'e baktım, birbirimize ne olduğumuzu söyleyip söylememeyi ona bıraktım.

O yapmadı. Bunun yerine, kızlar onunla salon işleri hakkında birkaç dakika sohbet ettikten sonra, Noelle çoktan vedalaşmaya başlamıştı. "Şey," diye başladı, "dışarıda güzel bir gün var ve hepimiz pazarın tadını çıkarmaya geri dönmeliyiz." Tezgâh sahibine elindeki ürünler için birkaç banknot uzattı ve ardından beni sokağın diğer ucundaki ağaçlara doğru çekti.

Sonunda yalnız kaldığımızda, ikimiz de kahkahalara boğulmaktan kendimizi alamadık.

"Kendimi eli kurabiye kavanozunda yakalanmış beş yaşında bir çocuk gibi hissediyorum." Noelle'in gözleri kahkahalarla parlıyordu.

"Neden yakalanmışız gibi hissediyorum?" Ofladım. Sonra dikkatimi tekrar elimdeki potansiyel soruna çevirdim. Öğrencilerinin bilmesini istiyor muydu? "Öğrencileriniz-"

"Bir şey söylemeyecekler," diye beni rahatlattı.

Ona onun benim küçük kirli sırrım olmasını istemediğimi, ilişkimizi saklamak istemediğimi söylemişim ama belli ki Noelle aynı şekilde hissetmiyordu. Kaşlarımı çattım. "Emin misin?"

Başını salladı. "Onları gördün mü?" sesini fısıltıya düşürdü. "Çok çıkıyorlar." Sırtıttı. "Ben söyledim. Hazel'ın bana elli dolar borcu var."

Sanırım çenem biraz düştü. "Asistanlarınızın takılacağına mı *bahse* giriyordunuz?"

Omuz silkti. "İkisini de birinci sınıftan beri tanıyorum. Aralarında arkadaşlıktan öte bir şeyler olduğunu hep hissettim."

"Huh." Bir elimle çenemi ovuşturdum. "Peki bize karşı ne hissettin?" Noelle parmak uçlarında ayağa kalkarken gözlerindeki parıltı çok açıktı.

"Hmmm..." Noelle gözlerimin içine daha iyi bakabilmek için parmak uçlarında ayağa kalktı. "Beni *yiyecekmişsin* gibi hissettim. Ne de olsa sen bir kurtsun." Kirpiklerini kırıştırdı. "Ve ben sadece küçük bir kediyim."

"Noelle-" diye neredeyse hırlayacaktım. "Seni yemek istemiştim. Hâlâ da istiyorum." Ona kurt gibi sııttım ve çantalarından bazıları yere düşerken bile onu kollarıma çektim. "Ama sen küçük bir kedi yavrusu değilsin, değil mi? Benim küçük vixen'im."

O bir kedi yavrusu değildi, o bir tilkiydi. Pantolonumun içine girmek için her türlü yolu bilen hınzır bir tilkiydi. Haftanın geri kalanında hâlâ birlikte olduğumuza seviniyordum çünkü onu her gördüğümde kemiklerini kırmak istiyormuşum gibi hissetmeyi bırakmam gerekiyordu.

"Seni yemekten asla bıkmayacağıma eminim, tatlı kızım." Ona hınzırca bir sırıtış attım ve sözlerimin anlamını kavramasına izin verdim.

Güldü ve sonra en sevimli utangaç yüzünü takındı. Sanki ne yaptığını bilmiyormuş gibi, utangaç ve çekingen davranıyordu. Sanki bunun nasıl sonlanacağını bilmiyormuş gibi -ben onun üstündeyken. "Emin misin? Kesinlikle, kesinlikle, yüzde yüz emin misin?"

"Pozitif. Bunu sana milyonlarca kez söyleyebilirim ama bana inanacağını sanmıyorum, o yüzden bunun yerine sana bunu *göstereceğim*." Kaşlarımı oynattım ve biraz uzaklaşmadan önce çenesine bir öpücük kondurdum.

Noelle düşünüyormuş gibi . "Sanırım önce akşam yemeğine ihtiyacım var, sonra tüm gece boyunca *bana göstermekte* özgürsün."

Kulağını ısırdım. "Hadi gidelim, bebeğim." Nihayet ayrıldığımızda çantalarımızı çimlerin üzerinden kaldırdım ve burada ona saldırmayacak kadar kendimi kontrol edebildiğim için mutluydum.

Yeri ve zamanı Matthew, diye hatırlattım kendime. Bu kesinlikle yeri ve zamanı değildi.

Eve gidecektik, Noelle granit tezgâhıma oturup beni izlerken yemeğe başlayacaktım, ben taco yaparken cips ve salsa sosu atıştırıracaktım ve sonra onunla sevişecektim.

Bütün gece boyunca.

Bu aranın bitmesini hiç istemedim.

TMENTY-FIVE

Noelle

S Nowball kanepede bana sarılmıştı ve Matthew pişmiş kahvaltı. Ellerimi onun uzun, beyaz kürküne gömdüm ve eğilip yüzümü yaladığında gülümsedim. Bu kadar yumuşak ve Tıpkı beni sürekli kucaklayan sahibi gibi çok sevimliydi. Matthew gelip bana katıldığında gülümsedim, kucağıma bir tabak Fransız Tostu ve yumurta koydu. "Teşekkür ederim bebeğim," dedim Matthew benimle oturabilmek için Snowball'u kanepeden itmeye çalışırken ama köpeği kıpırdamadı.

Köpeğine ters ters baktı, ben de güldüm. "Şimdi de köpeğimi mi çalacaksın?" Matthew iç çekti.

"Evet." Sırıttım. "Belli ki beni senden daha çok seviyor, o yüzden..."

"Bil diye söylüyorum," dedi duştan sonra hala nemli olan saçlarımı karıştırmak için eğilirken, "Birini çok severse çabuk bağlanır..." Boğazını temizledi. "Bundan sonra zamanının çoğunu burada geçirmen gerekecek."

"Oh?" Kulağa hoş geliyordu.

Kendini köpeğiyle benim arama sokarken cevap olarak mırıldandı.

İçimi çektim. "Eve gitmek istemiyorum." Bugün hafta sonu olmasından nefret ediyordum çünkü bu her şeyin yakında biteceği anlamına geliyordu.

Bir hafta boyunca kahvaltı, öğle yemeği, akşam yemeği ve bolca *tatlıyla* beslendikten sonra gerçekliğe geri dönmek istediğimden emin değildim. Onun yanında uyanmak, köpeğini yürüyüşe çıkarmak ve çılgın ev işlerini yapmak istiyordum.

artık istemediğimi düşünmüştüm. Onun hayatına karışmak ve kimliğinin dokusuyla iç içe olmak istiyordum.

Bu çılgınlık mıydı? Belki de. Dün Matthew nihayet hava soğuk ve yağmurlu olduğu için beni söz verdiği kitapçı randevusuna götürdü ve kitapçı kafesinde yan yana oturup ikimiz de içeceklerimizi yudumlarken (benim için sıcak çikolata ve onun için her zamanki gibi sade kahve) kendimi coşkulu bir şekilde mutlu hissettim.

Uzun sürecek miydi? Öyle umuyordum.

"Kız kardeşimle tanışmak ister misin?" Matthew o gece kanepede kucaklaşırken bana sordu.

Televizyon çalışıyordu ama ona dikkatimi bile veremiyordum. Sadece Matthew'un kolunun beni nasıl sardığına, başparmağının omzumda nasıl daireler çizdiğine odaklanıyordum. Kartopu kanepenin önünde yatıyordu ve birkaç kez bize bakıp buraya sığabilmeyi dilemesini kaçırmadım ama o gerçekten dev bir köpekti ve ikimiz zaten tüm odayı kaplamıştık.

Bu haftanın bitmesini istemiyordum. Başka hiç kimsenin hiçbir şeyi mahvedemeyeceği bu mükemmel hafta.

Kendi düşüncelerime dalmıştım, onun birdenbire sorduğu soruya dikkat edemeyecek kadar dalgındım. "Ne?"

"Kız kardeşim yarın geliyor. Tessa." Matthew bana umutlu bir gülümseme verdi. "Bu onun bahar tatili ve henüz erken olduğunu biliyorum, daha çok yeniyiz ama ikinizin tanışmasını istiyorum." Omzumu sıktı. "Eğer sen de istersen."

Kız kardeşiyle tanışmamı mı istedi? Hayatındaki diğer tek kadınla, onun için en önemli kişiyle? Yüzümü kaplayan şaşkınlık ifadesine engel olamadım. "Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Tuhaf olacağını düşünmüyorsan tabii. Önümüzdeki Cumartesi gününe kadar burada kalacak ve sonra New York'a geri dönecek, yani..."

"Kız kardeşin Matthew ile tanışmayı çok isterim," diye onayladım. Ve eğer Matthew'un gençliğini dinleme avantajını elde edersem, bundan şikâyetçi olmayacaktım. "Bana sadece hangi gün olduğunu söyle, ben de boş olduğumdan emin olayım." Başımı göğsüne yasladım. "Sanırım bu gelecek hafta yatıya kalamayacağım anlamına geliyor, ha?"

Kaşlarını çattı. "Ah. Evet. Doğru ya." Küçük kız kardeşi evindeyken her gece onun yatağında uyumamın tuhaf olabileceğini hiç düşünmemiş gibi görünüyordu. Onunla tanışacağım için ne kadar heyecanlı olsam da, benimle ilgili ilk izleniminin *bu* olmasına izin veremezdim.

Bir de asistanlarım vardı, yani işim. Rach ve Jess beni çiftçi pazarında gördüklerinde endişelenmemiştim bile. Başkalarına söyleyeceklerini sanmıyordum ama her ihtimale karşı çıktığımızı doğrulamamıştım. kampüsteki bir profesörü, hepsinin biriyle görüştüğümü bilmesine bile gerek yoktu. Tüm soruları kaldırabileceğimi sanmıyordum.

Ama bundan daha fazlası vardı, değil mi? Kendi çekincelerimin yanı sıra, kim olduğumuzdan dolayı hala bir endişe katmanı vardı. Onunla dalga geçtiğimde ve ona Prof dediğimde bile asla yüksek sesle kabul etmediğimiz şeyler. Son zamanlarda çok daha az yaptığım bir şey.

Peki ya ayrılırsak ve herkes öğrenirse ne olacaktı? Tüm acıma duygularıyla, üzgün bakışlarla, neden yeterince iyi olmadığımı merak eden insanlarla uğraşmak zorunda kalacaktım. Çünkü Matthew... Kimsenin bana doğru kıvrılmış olan bu güzel adamı herhangi şeyle suçlamasına imkân yoktu. O kesinlikle mükemmeldi.

Onu her zaman kalbimin hemen yanında tutmak istedim. Böylece onu güvende tutarsam kırılmayacağını umuyordum.

"Bir de beni o kadar şımartıyordun ki hiç ayrılmak istemiyordum," diye şaka yaptım.

Güldü, alnı benimkine yaslandı. "Burayı daha çok evim gibi hissettiriyorsun, Noelle."

Ve biliyordum, tam o anda... Uçurumun tam kenarında duruyordum, düşmeye çok yakındım.

~ ~ ~

Pazar günü evime döndüm ve uzun zamandır ilk kez artık yalnız kalmak *istemediğimi* fark ettim. Jake'ten sonra bir daha birine karşı bu kadar açık ve savunmasız olabileceğimden emin değildim. Ama onunla, Matthew'la... doğru hissettirdi. Sanki onun tarafından kucaklanmak için yaratılmışım gibi, sanki birbirimizi bulmak ve birlikte olmak için bu dünyaya yerleştirilmiş ikiz ruhlarımız gibi. Çok doğru hissettirdi ve beni kollarına aldığı anda.

"Lanet olsun sana Matthew Harper," diye mırıldandım nefesimin altında. Onu düşünmek bile midemde kelebekler uçuşmasına neden ve dün gecedен sonra ona aşık olduğumu daha da iyi biliyordum.

Yanlış gidebilecek her şey için endişeleniyordum çünkü Jake'i kaybettiğim gibi onu da kaybetmek istemiyordum. Bir gün uyandığında can sıkıcı olduğumu, ona çok fazla değer verdiğim için zaman ve çaba harcamaya değmediğimi fark etmesini istemiyordum. Ve benim onun için yeterli olmadığımı karar verseydi bununla başa çıkamazdım. İnsanların ne düşündüğü kimin umurundaydı ki?

Beni önemsiyordu ve önemli olan tek şey buydu. Bana dokunuşundan, bana saygıyla bakmasından, beni el üstünde tutulacak, sevilecek bir şeymişim gibi tutmasından anlıyordum.

Duygularımı kontrol altına almam gerekiyordu. Ona aşık olmamalıydım, ona bu kadar bağlanmamalıydım ve hayatımın en samimi hafta sonundan sonra kesinlikle onu düşünmemeliydim.

Kapım çalındı ve nefesimi içime çektim. "İçeri gel!" Poptart kırıntılarını tozluklarımdan temizledikten sonra şu anda üzerinde çalıştığım sehpaı toplamaya çalıştım.

Hazel kafasını kapıdan içeri uzattığında rahat bir nefes aldım. "Güzel, sadece sen varsın," dedim.

"Sadece ben mi?" Hazel güldü. "Listende bu kadar üst sıralarda olduğumu bilmek güzel, Noelle."

Başımı salladım. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Senin öğrenci olduğunu sanıyordum."

Yanımdaki kanepeye oturmadan önce dilini bana doğru uzattı. "Duyduğuma göre eğlenceli bir bahar tatili geçirmişsin."

"Kimden duydu?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

"Ah, bilirsin işte... sadece bizim asistanlardan."

"!" Nefes nefese kaldım.

Dramatik bir şekilde başını salladı. "Korkarım öyle. Ve Profesör Hottie'nin -onların deyimiyle, benim değil- bu kez hayvanat bahçesindekinden bile daha yakışıklı olduğunu söylediler. Ve bana ikinizin çıkıp çıkmadığını sordular." Hazel bana bir kaşını kaldırdı. "Ben de onlara tam olarak cevap veremedim, yani... Çıkıyor musunuz?"

"Haze!" İtiraz ettim. "Asistanlarımızla olan ilişkim hakkında dedikodu yaptığına inanamıyorum! Bahar tatilini Lucas'la geçirmedi mi zaten?"

"Belki." Bana sadece bir bakış attı. "Ama en azından Portland'da geçirmemek gibi iyi bir düşüncemiz vardı."

Sadece güldüm. "Artık ona erkek arkadaşım diyor olabilirim de olmayabilirim de, evet." Parmaklarımı dalgınca buklelerimin arasında gezdirdim. "Ama o ikisinin beni sana ispiyonlayacağını düşünmemiştim!"

Hazel bir dolarlık banknotu havaya kaldırdı ve bana şeytani bir sırıtışla baktı. "Bunlardan birkaçının neler yapabileceğini bilsen şaşarsın."

"Personelimize *rüşvet* mi verdin? Hazel!" İnledim.

Omuz silkti. "Bana tüm iyi dedikoduları veremeyecek kadar meşguldün, o yüzden..."

"Söz veriyorum, sana hayatımı anlatacağım," dedim şakaklarımı ovuşturarak. "Ancak ve ancak, asistanlarımıza ilişkim hakkında soru sormayı bırakacağına söz verirsen."

Hazel başıyla onayladı. "Açıklamak gerekirse, bazıları sizi yurt dışında öpüşürken de yakalamış."

Kızardım. "Oh Tanrım."

Hazel gittikten ve o günkü işimin büyük bir kısmını (ve biraz da yazı yazmayı) tamamladıktan sonra kanepeye oturup Çin yemeği yedim. Onun yerine Matthew'un ev yapımı yemeklerinden birini yemeyi diliyordum.

Kız kardeşinin ertesi sabah uçakla geleceğini biliyordum ve ne kadar istesem de o oradayken kalmayacağıma karar vermiştik, ancak bunu -onu, her şeyi- biriyle konuşmak istediğimi inkar edemezdim, bu yüzden grup sohbetine bir mesaj gönderdim.

En İyi Arkadaşlar Kitap Kulübü

Bu akşam benim evimde yemeğe gelmek isteyen var mı?

Charlotte: Ben de varım.

Angelina: Şarabı ben getiririm. Saat kaçta?

Ben: 6 mı? Ne zaman istersen.

Kitabımı bitirdikten sonra geleceğim!

Güldüm. Her nasılsa üçü de her zaman yüzüme bir gülümseme yerleştirmeyi başarmıştı ve ne olursa olsun Gabbi'nin burnunun her zaman bir kitaba takılı kalmasını seviyordum. Bir şey söyleyemedim çünkü normalde ben de öyle yapardım. Bu sömestr biter bitmez okuma hedefimi tekrar rayına oturtacaktım. Mezuniyet okulu son zamanlarda okuma yeteneğimi kesinlikle kısıtlamıştı.

Ben: Yakında görüşürüz. ④④

Saatler sonra hepimiz oturma odamda oturuyorduk, kanepeye ve koltuğa kıvrılmıştık, elimizde sıcak çikolata fincanları vardı. Son birkaç günün özetini yaptım - onu görmeyi nasıl özlediğimi, evine nasıl gittiğimi, randevumuzu (bunu söylemek bile içimde kelekler uçuşmasına neden oluyordu) ve onun evinde geçirdiğim hafta sonunu. *Çıktığımızdan* bahsetmiyorum bile. Yani, gerçekten, dürüstçe, çıkıyorduk.

"Yani *resmi* misin? Resmen resmi mi?" Charlotte'un gözleri büyüdü. "Vay anasını."

"Evet. Bana G-kelimesini ve her şeyi söyledi."

"Aman Tanrım. *Noelle Hastings'in erkek arkadaşı mı var?*" Gabbi'nin sesindeki mizah açıktı. "Sanki daha geçen hafta bize aşka tövbe ettiğini söylemişti-" elini kalbinin üzerine koydu ve bir hikâye anlatıyormuş gibi yaparak güldü. Onun dramatizmine gözlerimi deviriyordum.

"Ama, gerçekten, Noelle, tüm bunlar hakkında ne hissediyorsun?" Angelina bana sordu.

"Dürüst olmak gerekirse, henüz bilmiyorum? Gerçek gibi *hissetmiyorum*. Sürekli kötü bir şey olmasını bekliyorum ve hep en kötüsünü beklersem başıma hiç iyi bir şey gelmeyeceğinden endişeleniyorum." Kaşlarımı çattım. "Ve Matthew... o iyi biri."

"Çok iyi," diye onayladı Charlotte iç çekerek. Şakacı bir şekilde omzuna yumruk attım.

"Şimdi gidip bir tane bulma sırası sende, seni umutsuz romantik."

Yalandan nefesi kesildi. "Oh, yapmadın!" Dilimi ona doğru uzattım ve herkes kahkahalara boğuldu.

"Cidden ama. Bu yıl hepimiz yirmi altı yaşına giriyoruz. Belki de *hepimizin* mutluluğu bulma zamanı gelmiştir?" Hepsine baktım. Grupta ilişkisi olan tek kişi olmak istemiyordum. Ve daha önce de

-Angelina'nın bir dizi kaçamağı, ardında bıraktığı erkekler vardı ve ben Jake'le birlikteyken Gabbi'nin de bir süre ciddi bir kız arkadaşı olmuştu. Ama geçen yıl, bir şekilde, hepimiz rutinimize alışmıştık, hayatımızda başka birinin varlığını özlemiyorduk. Dikkatimizi birbirimizden uzaklaştıracak birini.

"Sanki zamanım var da," diye homurdandı Angelina.

Ona gözlerimi devirdim ama bu bana Matthew'la konuştuğumuz bir şeyi hatırlattı. "Ayrıca, belki yakında bir araya gelmek istersiniz diye umuyordum, böylece onunla gerçekten tanışabilirsiniz?" En iyi yavru köpek suratımı takındım. Onu benim gibi tanımlarını istiyordum ama aynı zamanda ondan hoşlanmalarını da istiyordum. Beni ve Matthew ile olan ilişkiyi desteklemelerini.

"Yakışıklı profesör erkek arkadaşın Noelle ile yeniden tanışmak için sabırsızlandığınızı söylerken sanırım hepimiz adına konuşuyorum. Yanında getirebileceği bekâr iş arkadaşları var mı acaba?" Gabbi şaka yaptı. "Onun kadar yapılı oldukları sürece, lütfen. Ve belki daha koyu saçlı. Sarışınlardan hoşlanmadığımı biliyorsun."

Masadan kitabımı aldım ve koluna hafifçe vurdum. "Erkek arkadaşımın kollarına dikkat etmeyi bırak, bebeğim." Güldüm. "Senin gerçekten birileriyle yatman lazım Gabs."

Alay etti. "Lütfen, bana hatırlatmayın." Kolu dramatik bir şekilde yüzünün üzerinden geçti. "Bugünlerde iyi erkek bulmak çok zor. Yemin ederim yüzde yetmiş beşi sana bir bakıyor ve ilk buluşmada seni becereceklerini düşünüyorlar. Hayır efendim. Bu vücutla olmaz!" Gabbi parmaklarını salladı. Sonra sesi alçaldı ve kaşlarını çattı. "Evet, sevişme konusunda haklı olabilirsin, N."

Kolunu okşayarak kıkırdadım. Angelina ve Charlotte, Gabrielle'in ani çıkışına gülmek için zor tutuyorlardı ve ben sadece en iyi arkadaşlarıma sııttım. "Her neyse," dedim şarkı söyler gibi bir sesle, konuşmayı yeniden yönlendirerek. "Gelecek hafta için benim dairemde bir şeyler planlayabilir miyiz?"

Hepsi başıyla onayladı. Angelina, "Grup sohbetine bir mesaj gönderin," dedi. "Önümüzdeki birkaç gün içinde zamanı belirleyebiliriz."

"Bana uyar," dedim ve sonra kahve fincanıma gülümsedim, içimdeki her şeyin kötü biteceğini söyleyen hissi görmezden gelip böyle yaşamaya devam edip edemeyeceğimi merak ettim. Mutluydum.

Arkadaşlarım gittikten sonra gökyüzüne baktım. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım batan güneşe.

Evrene ne için teşekkür ettiğimden emin değildim; Portland'da güneşli bir gün için mi, Matthew Harper için mi, yoksa uzun bir aradan sonra nihayet kendimi toparladığımı hissettiğim için mi? Yüzüme vuran güneşin sıcaklığının tadını çıkarırken, basit bir teşekkürün tam burada, şu anda ne kadar minnettar olduğumu anlatmaya yetmeyeceği gerçeğini düşündüm.

TMENTY-SIX

Matthew

Noelle daha o sabah evden çıkmıştı ve ben Tessa'yı almak için Portland havaalanına giderken onu çoktan özlemiştim. Sonunda NYU'dan beni Bahar Tatili sırasında ziyarete geliyordu.

Ne yazık ki tatil programlarımız uyuşmuyordu ama ben ders verirken ya da kampüste bir işim varken Snowball ile evimde takılabileceğini söyledi. Yine de her şeyden çok... Onun burada olmasından, Noelle ile tanışma fırsatı bulmasından heyecan duyuyordum ve umarım onu benim kadar severdi.

Çünkü küçük kız kardeşim umutsuzca aşık olduğum kızdan hoşlanmazsa ne yapacağımdan emin değildim. Ve belki de henüz tam olarak o noktada değildim - buna aşk demeye hazır değildim, kalbimdeki tam boyutunu ona söylemeye hazır değildim, ama orada olduğunu biliyordum. Kalbimin onun etrafında atış şeklinden biliyordum - sabit ve gerçek, ama her zaman onun için. Kollarımda kendini o kadar doğru hissetmesinden anlıyordum ki, sanki orada olmak için yaratılmıştı.

Onu, sarı saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış, ayakta bavullarının gelmesini beklerken buldum. "Tess!" Gülümsedim ve kollarımı küçük kız kardeşime sımsıkı doladım. "Burada olmana çok sevindim." Dalgalı sarı saçları bir bandana ile arkadan bağlanmıştı ve annemize ne kadar çok benzediğini fark ettim. Ona bakarken bile biraz tıkandım.

"Hey ağabey! İşlerin yolunda gitmesine sevindim." Atlıkarıncada çantasını aramak için sarılmaktan vazgeçti ama yüzümü fark etmiş olmalı bana bir bakış fırlattı. "Ne?"

"Hiçbir şey." Gülümsedim. "Sadece bana annemi ne kadar çok hatırlattığını düşünüyordum."

"Oh." Tessa bana yumuşak bir gülümsemenin ardından küçük bir itekleme yaptı. "Kes şunu. Beni ağlatacaksın ve rimelimi mahvetmek istemiyorum."

"Peki," diye iç geçirdim, o çantasını beklerken arkasında durdum. Sonunda çanta görüldüğünde onu işaret etti ve ben de onun için aldım.

"Gitmeye hazır mısın?"

"Oh evet. Ve hakkında çok şey duyduğum Noelle ile tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Onun hakkında bu kadar çok konuşmuş muydum? Belki de . "İkinizin tanışması için sabırsızlanıyorum," dedim. "Ondan gerçekten hoşlanıyorum, Tessa. *Gerçekten.*"

Tessa güldü. "Biliyorum, büyük kardeşim. Şimdi gel ve beni evine götür. Sana aldığım yavru köpeği görmek istiyorum."

"Uyarayım, onu son gördüğünüzden çok daha büyük. Artık bir köpek yavrusu değil."

"Ben de buna güveniyordum," diye gülümseyerek bavulunun sapını yukarı çekti. "Hadi gidelim." Onun arkasından otoparka ve kamyonetime doğru yürüdük.

Açıkçası Noelle ve Tess'in tanışmasını sabırsızlıkla bekliyordum ve iyi anlaşacaklarını umuyordum. Çünkü her şey umduğum gibi giderse, bir gün kardeş olacaklardı.

Ve *bu* düşünce yüzüme aptalca bir gülümseme getirdi.

~ ~ ~

Küçük kız kardeşimin kız arkadaşıyla tanışması için bu kadar gergin olmamalıydım, ama gerçek şu ki, kesinlikle dehşete düşmüştüm. Onu hiç kimseyle tanıştırmamıştım: çıktığım kızlar ya çok kısa sürmüştü ya da onlarla ciddi bir ilişkim olmamıştı, o zaman neden zahmet edeyim ki?

Noelle için hissettiklerime hiç benzemiyordu. Ve bu nedenle Tess'in ondan hoşlanması benim için inanılmaz derecede önemliydi. Çünkü kız kardeşim her zaman hayatımdaki en önemli kişi, uğruna pek çok karar verdiğim, her şeyden korumaya çalıştığım kişi olmuştu. Ta ki Noelle'e kadar. Küçük tilkim hayatıma girmiş, savunmamın altına sızmış ve kendini yakınıma, kalbimin hemen yanına sokmanın bir yolunu bulmuştu. Yani evet, gergindim.

Kız kardeşimle iki gün geçirdikten, dersim olmadığında onu Portland'da gezdirdikten ve çocukken yaptığımız şeyleri yaptıktan sonra bile, Noelle'in bizimle olmasını dilemekten kendimi alamadım. O sabah kahvaltı için hazırlanırken, şimdi onu yanımda istediğimi, dün gece bana sarılmış olmasını istediğimi fark ettim. Çünkü onu yatağıma aldıktan sonra, yatağımda olmamasından nefret ettiğimi fark ettim. Ona bağımlıyım.

-görüşü, dokunuşu, tadı- ve her zaman onun etrafında olmak istiyordum. Noelle Hastings'te sahile sıfır bir mülk satın almak istiyordum, böylece her sabah ilk gördüğüm şey o olacaktı. Böylece her günü onun kollarımda sarılmış haliyle yaşayabilecektim. Onun için yemek yapmak, saçlarını yıkamak ve her gece onu yatırmak istiyordum.

Tess'i ne kadar sevsem de, kızımdan hoşlanmazsa ne yapacağımı bilmiyordum.

Noelle'in en sevdiği kahvaltı kafelerinden biri olan restorana giderken Tessa'nın dersleri, görüştüğü çocuk ve New York'taki hayatı hakkında konuşarak vakit geçirdik. Etrafında dolaştığımız tek konu mezuniyet sonrası için planlarıydı ve bunun onu rahatsız ettiğini söyleyebilirdim, sonrasında hayatında nereye gideceğini bilmemek.

"Seninle gurur duyuyorum, biliyorsun." Sonunda saçlarını karıştırmak için eğilerek söyledim.

"Matthew!" Tess çığlık atarak saçlarını düzeltmeye çalıştı. Gözlerini bana dikti. "Artık on yaşında değilim. Şunu yapmayı kes." Omzuma sert bir yumruk indirdi, gerçi istese çok daha sert . "*Kız arkadaşınla* tanışmak için güzel görünmeye çalışıyordum, biliyorsun."

Utangaç bir şekilde omuz silktim. "Üzgünüm, küçük kardeşim. Elimde değil. Bazen büyüdüğünü ve artık bana ihtiyacın olmadığını hatırlamak zor oluyor."

"Matthew." Kaşlarını çatı. "Sana her zaman ihtiyacım olacak; bunu biliyorsun, değil mi? Annemi ve babamı kaybettiğimizden beri-"

"Biliyorum." Sözüünü kestim ve Tess iç çekti.

"Onlar hakkında konuşabiliriz, biliyorsun. Asla yapmayız. Onları en az benim kadar özlediğini biliyorum..." Sesi kesildi.

"Yapamam, Tess. Hala..." Sadece başımı salladım. *Bu çok zor.*

Dikkatini tekrar yola çevirdi. "Bana Noelle hakkında daha fazla şey anlat."

"Ne bilmek istiyorsun?" Üzerimdeki hafif tozları kaşıyarak sordum.

Yüzümdeki kıllar.

Bir şey hakkında gerçekten çok düşünüyormuş gibi yaptı. "Onu seviyor musun?"

"Tessa..." Yutkundum. "Onu birkaç aydır tanıyorum ve birbirimizi ancak bir aydır görüyoruz. Bence ikimizden birinin bunu söylemesi için çok erken."

Tess omuz silkti. "Bilmiyorum. Babam her zaman annemle tanıştığı anda onunla evlenmek istediğini anladığını söylerdi. Bildiğiniz zaman, bilirsiniz, değil mi?"

"Peki sen hissediyor musun?" Ona sordum. "Erkek arkadaşın hakkında mı?"

Güldü. "Hayır. Ama ben gencim ve üniversitedeyim. Bu yıl 31 yaşına giriyorsun, Matty. Sonsuza kadar yalnız kalmak istediğini sanmıyorum, değil mi?"

girdiğimde homurdanarak karşılık verdim. "En iyi davranış," diye ters ters baktım ona kamyonundan inerken.

Tess bana sinsî bir gülümseme verdi. "Artık çocuk değilim, ağabey. Söz veriyorum kız arkadaşını sorguya çekmeyeceğim." Arkasından gidip kamyoneti kilitledikten sonra restorana girerken bana sıırttı.

Biraz geç kalıyorum! On dakika içinde orada olurum.

Tamam. Dikkatli sür.

Tessa ve ben arka taraftaki bir masaya yerleştik ve garsondan kahve sipariş ettim, o sırada kafamı kaldırdım ve Noelle'in aceleyle içeri girdiğini gördüm, dışarıdaki sabah soğuşundan yanakları kıpkırmızıydı, üzerinde bir güneş elbisesi ve taytlı kalın bir kazak vardı. Kıyafet o kadar *ona aitti* ki kalbim biraz sıkışmıştı.

"Üzgünüm geciktim," dedi Noelle, yanımdaki kabine kayarak. "Annem aradı ve telefonu kapatmasını sağlayamadım."

"Sorun değil." Tessa bir eliyle sarı saçlarını omzunun arkasına attı ve Noelle'e sıcak bir gülümseme verdi.

Tess'e dönmeden önce Noelle'i yanağından öptüm. "Noelle, bu benim kız kardeşim Tessa." Tess'in beni tekmeleyeceğini bildiğim *için küçük* ya da *bebek* kelimelerini kullanmamayı tercih ettim. "Ve Tess, bu da benim Noelle'im."

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," dedi Noelle. "Matthew bana sizden bahsetti ve New York'ta geçirdiğiniz zaman hakkında çok şey duydum. Üniversiteden sonra bir yıl orada yaşadım, yani muhtemelen aynı zamanlarda oradaydık."

"Yok artık!" Tess güldü. "Sokakta birbirimizin yanından geçip giderdik de haberimiz bile olmazdı."

Noelle başını salladı. "Seni görüp de hatırlamamış olmam mümkün değil." Noelle'in yüzler konusunda esrarengiz bir hafızası vardı, bunu biliyordum ama Tess'te de akılda kalıcı bir şeyler vardı. Boyundan kaynaklanıyor olabilirdi - annemle babamın ikisi de uzundu ve 1.80 boyuyla artık kesinlikle kısa bir kız değildi, ayrıca o yüze sahipti.

"Dur," diye gülümsedi kız kardeşim. "Bana büyük bir kafa vereceksin."

"Bu konuda yardıma ihtiyacı olduğundan değil," diye ekledim gözlerimi devirerek. Tessa beni masanın altından tekmelemeye çalıştı, ama ondan önce ayağını yakaladım. Ona sırttım ve o da nefesinin altında homurdandı.

"Ee, Tessa," dedi Noelle, kız kardeşim beni tekrar tekmelemeye kalkışmadan önce konuyu değiştirerek. "Matthew mezun olduktan sonra ne yapacağından henüz emin olmadığını söyledi?"

Tess dondu kaldı ve sonra başını salladı. "Ah... Hayır."

Noelle bana bir göz kaldırdı ve ben de küçük kız kardeşime baktım. "Eğer istemiyorsan bu konuda konuşmak zorunda değiliz-"

"Hayır." Tessa ısrar etti. "Hayır, sorun değil. Sadece henüz ne yapmak istediğimi bilmiyorum." Dudağını ısırdı. "Peki ya sen Noelle? Yüksek lisansını bitirmek üzeresin, değil mi? Sanırım Matthew bana öyle söyledi."

Başını salladı. "Hala bir yıl daha Salon Direktörü olarak kalıp kalmayacağıma karar vermeye çalışıyorum. Ama Öğrenci İşleri alanında yüksek lisans yapıyorum ve bununla ne yapmak istediğimden tam olarak emin değilim ama UP'de kalmayı umuyorum. Burası evim gibi, anlıyor musun?" Bana baktı ve ben de omzunu güven verici bir şekilde sıktım.

Hâlâ geleceğimiz, mezun olduktan sonra ne olacağı ya da ikimizin de bu ilişkiden ne istediği hakkında konuşmamıştık. Konuşmamız gerektiğini biliyordum ama hiçbir şeyin değişmesini istemiyordum. Ve sonunda bu konuşmayı yaptığımızda her şeyin değişeceğinden endişeleniyordum.

Tessa bana hüzünlü bir gülümseme verdi. Onun da benim düşündüğüm şeyi *düşündüğünden* emindim -ev. "Ev güzel olurdu." Neredeyse zorla söylüyordu ve şu anda bu konu hakkında konuşmak istemediğini söyleyebilirdim. Ev diyebileceğimiz bir yerimizin olmasını ne kadar özlemiştik. Ailemizi kaybettiğimizden beri nasıl da özlememiştik. Üniversiteyi bitirmeden önce büyükannem ve büyükbabamla yaşarken bile sadece biz vardık. Ve onları da kaybettiğimizde.

Ev, uzun zamandır hissettiğimiz bir şey değildi.

"Umarım kardeşim sana iyi davranıyordur," Tessa sonunda kasvetli ifadesinden sıyrıldı ve Noelle'e bir gülümseme daha verdi.

"Evet," diye sırttı Noelle, koluma yaslandı ve kirpiklerini bana doğru kırıştırdı. "O en iyisi."

Garson siparişlerimizi almaya geldiğinde sohbetimize ara verdik ve Noelle tarçınlı krep ile yanında çırpılmış yumurta ve domuz pastırması sipariş ettiğinde hiç şaşırmadım. Kahvaltıda bile tatlıları severdi.

"Aman Tanrım," diye haykırdı Noelle. "Matthew hakkında çocukluğunuzdan benimle paylaşabileceğiniz güzel hikâyeleriniz olmalı." En iyi köpek yavrusu bakışlarını atarak kız kardeşime yalvardı ve pes edeceğini biliyordum. Bu bakış beni onun ellerine yağ sürmeye itti.

Kaşlarımı çattım ikisinin arasına baktım. "Hey-" Noelle gülerek, "Oh, işte bakışlar," dedi.

"İster inanın ister inanmayın, dört yıl boyunca yüzüne kalıcı olarak yapıştırıldı."

Kız arkadaşım karşılık olarak kıkırdadı. Sanırım bu sadece gözlerimin Tessa'ya daha çok kaymasına neden oldu. Harper'ların Hastings'in cazibesine karşı bağışıklık kazanacaklarını hiç düşünmemiştim.

Tessa güldü. "Küçükken benimle oyuncak bebeklerle oynardı. Onların saçlarını örmekte oldukça iyiydi." Tessa Noelle'e en utanç verici çocukluk alışkanlıklarından bazılarını anlatırken biraz kızardım. "Bence bir gün iyi bir baba olacak."

"Bu kadar yeter," dedim, sandalyeme daha da gömülmek istercesine başımı sallayarak.

Noelle'e döndüm, bana bakıyordu, dudakları sanki parçaları birleştiriyormuş gibi ayrılmıştı. Ya da belki de Tessa'nın çocuklar hakkında yorum yapmasına şaşırmıştı?

Noelle dudağını ısırды ve devam etti. "Kardeşim yok, bu yüzden benim için... Bu çok farklı. Hiç birlikte vakit geçirebileceğim, oynayabileceğim ya da yanımda olduğunu bileceğim biri olmadı. En yakınım muhtemelen kuzenim Oliver, ama o benden üç yaş küçük."

"Sorun değil," diyerek kolumu omzuna doladım ve Noelle'i kendime doğru çektim. "Bence kardeşler abartılıyor zaten."

Ağzını kulağıma yaklaştırdı ve bana fısıldadı, "Bence bu çok tatlı. Kız kardeşinle birlikte olman." Tessa'ya döndü ve komplocu bir tavırla sırıttı. "Çocukluğunu dinlemeye bayılıyorum ama belki de bunu huysuz pantolon etrafta yokken yapmalıyız." Eliyle kalçamı okşadı ve ses tonundan şaka yaptığını anladım.

Dürüst olmak gerekirse, bu beni biraz gururlandırdı. Noelle ve Tess'in iyi geçiniyor olması. Eğleniyor gibi görünüyorlardı. Onların daha fazla bir şey olabilecekleri günü umut edebiliyordum.

Kız kardeşler.

Noelle'in ailesi olabilirdik, Tessa ve ben -başka kimsemiz olmamıştı ama Noelle ile... Belki de bunların hiçbirinin önemi olmaz diye düşündüm.

Kahvaltının geri kalanı kahkahalarla geçti, hepimiz üniversite hikayelerimizi paylaştık, Tessa bize terk ettiği aptal erkek arkadaşını anlattı ve ikisi de benim gençliğimle ilgili hikayeler anlattılar.

Tess'in bebeklik defterimi almamış olmasına çok sevindim, yoksa hiç düşünmeden defterimi çıkarırdı.

Her şey yolunda gitse ve doğru hissettirse bile... Henüz o noktada olup olmadığımızdan emin değildim.

TMENTY-SEVEN

Noelle

To gün Matthew ve kız kardeşiyle kahvaltı yaptıktan sonra, kafede her zamanki masamıza oturdum ve ellerimde bir kupa tuttum.

"Aman Tanrım, çocuklar," dedim en iyi arkadaşlarıma. "Kız kardeşi çok iyi. *İnanılmaz derecede* iyi. Oyuncu olmak istiyor ve ben de... Ondan gerçekten hoşlandım. Sanırım o da benden hoşlandı." Yanaklarım kızardı ve onlara bakarken yüzümü ellerimin arasına gömdüm.

"İyi geçti mi?" Charlotte donmuş içkisini yudumlarken gülümsedi. "Gördün mü, seni seveceğini söylemişim. Sevmemesi imkânsız."

"Evet," diye gülümsedim. "Öyle oldu. Gerçekten, gerçekten çok iyi." Kıkırdadım ve dördü de bana bakakaldı. "Ne?"

"Ona aşık oluyorsun, değil mi?" Gabbi başını fincanından kaldırarak sordu.

"Ne?" Dudağımı ısırdım. *Öyle miydin?* Sadece başımı salladım. "Sadece işlerin nereye gittiğini görüyorum. Elbette, çıkıyoruz... Ama o kadar da ciddi değil." Kendi sözlerime pek inanmayarak söyledim.

"Bilmiyorum, Noelle. Bana oldukça ciddi görünüyor. Tüm tatilini onunla geçirdin. Kız kardeşiyle tanıştın - kelimenin tam anlamıyla hayatındaki en önemli kişiyle. Bu nasıl ciddi olmaz?"

"Ama-bu değil-biz daha..." Lafı dolandırdım. Ciddi bir şey değildi, ama nedense bana nasıl davrandığını her düşündüğümde, o kadar şefkatli, sevgi dolu, ilgili, yemek yediğimden emin olmak ve bana bebeğim demek gibi şeyler yapıyordu ki... Ciddi olmadığımızı nasıl söyleyebilirdim? Ama öyle bile olsa. Başımı salladım. "Biz

uzun vadede konuşmadık bile. Resmi olarak çıkmaya bile karar veremedik. Ben... Ben ona aşık değilim."

"Belki henüz değil," diye homurdandı Angelina. Gerçeklik dozum konusunda ona her zaman güvenebilirdim ama şu anda sadece kendi balonumda yaşamak istiyordum. Buna ihtiyacım vardı çünkü ne olacağını bilmiyordum ve her şey darmadağın olursa ne yapacağımdan emin değildim.

Birlikte yatağa girdiğimizde sorduğum küçük bir soru dışında ona gelecekle ilgili hiçbir şey sormamıştım, çünkü bunun bu güzel, mutlu, balayı döneminin sonu olacağını biliyordum. Zor soruları yanıtlamaya ve hayatlarımızın en mahrem ayrıntılarını birbirimizle paylaşmaya başlamamız gerektiğini biliyordum.

Elbette o benim babamı kaybettiğimi biliyordu, ben de onun ailesini kaybettiğini biliyordum ama ikimizin de yaralarımızın ne kadar derin olduğunu bilmediğimize dair bir his vardı içimde. Ve ona Jake'ten de bahsetmemiştim.

İlişkimiz ya da bana yaptıkları hakkında değil. Büyük bir ihanetin hemen ardından bir uçak bileti ayırtmamın, bir zamanlar paylaştığımız dairedeki tüm eşyalarımı toplamamın ve Portland'a geri taşınmamın gerçek nedeni

-Evimi. New York'taki asistanlık işini - *nefret ettiğim*, sırf onunla gelmem için bana yalvardığı için girdiğim işi - gerçekten neden bıraktığımı. Hayatımı değiştireceğime dair kendime verdiğim kararla değil. Pek çok insan hayatında ikinci bir şansa sahip değildir; yeniden başlama şansı. Ama benim vardı.

Bazen insanlar bana o işi özleyip özlemediğimi soruyorlardı; New York'ta bir yayıncılık şirketinde asistan olarak çalışırken geride bıraktığım işi. Üniversiteden sonra her şeyi çözdüğümü düşünmüştüm: iyi bir iş, New York'ta fazla bir şey olmayan ama hayatımın başlangıcı olacak küçük bir daire, evleneceğimi düşündüğüm adamdan geleceği kesin olan bir yüzük - ama bu her şey dağılmadan önceydi. Gerçek şu ki, işimi sevmiyordum. Büyük şehirde yaşamaktan hoşlanmıyordum. Bir zamanlar her şeyim olduğunu düşündüğüm adamla evlenmeyi gerçekten istemiyordum bile.

Ve o yıldan sonra eve taşınmak *özgürleştirici* olmuştu.

Ama yine de iletişim kurmadığım şeyler vardı. Aradan üç yıl geçmesine rağmen henüz yüzeyini bile çizemediğim şeyler. En iyi arkadaşlarım bile acımın derinliğini bilmiyordu. Sanki kalbimde hiçbir zaman tam olarak onaramadığım bir delik vardı ve aradan bunca zaman geçmesine rağmen ruhumdaki bu sızı hiç dinmemişti. Yılın başında ve şimdi ne kadar farklı hissettiğimi düşündüm.

O zamanlar içimdeki boşluğu nasıl dolduracağımı, doğruluğa, istikrara ya da ilgiye duyduğum bu açıklanamayan özlemin nereden geldiğini bile bilmiyordum. Ama bunun beni dehşete düşürdüğünü biliyordum. Belki de kalbimi onarabilecek, paramparça olduktan sonra beni parça parça bir araya getirebilecek bir kişiye duyduğum özlem beni korkutuyordu. Ve belki de denizde akıntıya kapılmışım ve hala hangi yönün kuzey ya da güney olduğunu bilmiyordum. Sanki son iki yıldır çılgınca kulaç atıyordum ve belki de tek beklediğim kurtarıcımın beni kıyıya çekmesi, bana yeniden *hayat vermesi*, beni *tutması*, ısıtması ve bana *her şeyin yoluna* gireceğini ve *sadece dayanmamı çünkü seni kurtaracağımı* söylemesiydi.

Ama Oregon Sahili'nin buz gibi okyanus sularında, dondurucu soğuktaki akıntılara karşı titrerken bile bu sefer farklı olacağını biliyordum. Ve o anda kendime bir söz vermiştim. Başkasının kırdığını iyileştirmek için bir erkeğe ihtiyacım yoktu. Kendimi iyileştirebilirdim, kendimi daha önce hiç olmadığım kadar güçlü bir şekilde yeniden bir araya getirebilirdim. *Ben yeterliyim*, diye düşündüm kendi kendime o gün, sömestrin başında, dünyanın günlük hayatlarına devam etmesini izlerken. Çünkü öyle olmalıydım. Çünkü alternatifi kırılmak mıydı? Bununla nasıl yaşayacağımı bilmiyordum.

Ama tam burada ve şimdi, bu kafede arkadaşlarımla otururken? Matthew beni buz gibi sudan çıkarmış ve etrafıma sıcak bir havlu sarmış gibi hissediyordum. Ve kalbime. Ve her nasılsa, içimin derinliklerinde her şeyi ve her şeyi arzulayan, tamamlanmış ve tamamen sevilmiş hissetmek isteyen bu çaresizliği hissederken ve ağrırken bile, bunu yapabileceğimi biliyordum. *Hayatta* kalabileceğimi biliyordum. Çünkü yaşayacak, mutlu olacak ve bir zamanlar hayalini kurduğum her şeyi başaracak kadar güçlüydüm. Aşk olsa bile, o biraz bekleyebilirdi, değil mi? Çünkü ne kadar zor olursa olsun eski benliğimi yeniden bulacaktım.

Ve Matthew, bana hayatın yeniden yaşamaya ne kadar değer olduğunu gösteren kişiydi. Her gün karşıma çıkan ve bana aşkın nasıl olması gerektiğini gösteren kişiydi. Onun beni sevip sevmediğini bilmiyordum, hatta benim onu sevip sevmediğimi bile bilmiyordum, ama bildiğim bir şey vardı: O hayatımdaki değişimin tufanıydı.

Kendi etrafımda inşa ettiğim temeli, kendimi zarardan korumak için yarattığım savunmaları sarsmakla tehdit ediyordu. Ve bir şekilde biliyordum ki, eğer ona izin verirsem, hepsini yıkabilirdi.

Her bariyeri, her duvarı. O kadar uzun zamandır onları başarılı bir şekilde parçalıyordu ki, ne zaman ne olacağı konusunda endişeleniyordum.

Sonunda benden ne kadar daha iyi olduğunu fark etti ve beni terk etti. Kırılmış ve çok yalnız olduğum ve beni tekrar bir araya getirebilecek tek kişinin beni terk eden kişi olacağı fikriyle.

Bunun olmasına izin veremezdim. Kalbimin her parçasını Matthew Harper'a vermeme izin veremezdim - şimdiye kadar tanıdığım en iyi adam olsa bile. Beni güvende ve korunmuş hissettiren ama aynı zamanda içimde söndürülemeyecek bir fitili ateşleyen tek kişi olsa bile. Vücudumun her santimini sırf bunun için seven tek adam. Çünkü o istedi.

Çünkü beni hiç kimsenin *görmediği* bir şekilde *gördü*.

Kahretsin, mahvolmuştum - çünkü kesinlikle ama kesinlikle bu adama çok derinden aşık olma yolundaydım.

~ ~ ~

Tessa'nın bir hafta kalmasının en kötü yanı Matthew'la hiç yalnız vakit geçirememiş olmamdı ve o gece nöbetçi olduğum için onunla ve kız kardeşiyle bile vakit geçirememiştim.

Telefonum çaldığında yurttaki resepsiyonda oturmuş bazı etkinlik işleri üzerinde çalışıyordum. Hemen kilidini açtım ve yüzüme kocaman bir sırıtma yayıldı.

Bebek mi?

Selam yakışıklı. Ben de tam seni düşünüyordum.

Seni özledim. Keşke burada olsaydın.

Biliyorum ama yapamayız Matthew. Kız kardeşin orada ve ben de görevdeyim, bunu biliyorsun.

Seni yatağında düşünmeden edemiyorum ve yatağıma geri dönmeni istiyorum.

Siktir, Matthew.

Ben: Kız kardeşin ne zaman gidiyor?

Matthew: Cumartesi.

Ben: Yeterince yakın değil.

Yarın görüşürüz bebeğim.

Ben: Sen daha iyi.

Yarın görüşürüz. <3

O gece uykuya daldığımda, Matthew'un yüzü aklımdaydı, güçlü kollarının beni kendine çektiğini hayal ediyordum, onun kucağında kendimi güvende ve hissediyordum.

Sadece bu duygunun sürmesini umuyordum.

TMENTY-EIGHT

Matthew

Tonraki iki hafta çok hareketli geçti ve neredeyse Nisan ayına girmiştik. Tess'i havaalanına bıraktıktan sonra, Noelle ve ben birbirimizi mümkün olduğunca sık görmek için elimizden geleni yaptık, ancak biz bile Dönemin ortasında ve devam eden farklı şeylerin hepsinde yakalandık. Arkadaşlarımızla henüz akşam yemeği yeme şansımız bile olmamıştı, bu da onları hayal kırıklığına uğratmıştı. Arkadaşlarım Noelle'le tanışmıştı elbette, ben de Noelle'in arkadaşlarıyla barda tanışmıştım ama bu aynı şey değildi.

Aşık olduğum kızı tanımalarını istedim.

Ona henüz söylememiştim ama ona aşık olduğumu tüm açıklığıyla fark ettiğim anı unutamıyordum. O kadar ileri gitmişim ki tek düşünebildiğim oydu.

Noelle fırsat buldukça benimle kalırdı; bana sarılırdı. Çoğu sabah uyandığımızda bacağı benimkinin üzerinde, saçları yastık kılıfına dolanmış ve eli tişörtümü kavramış olurdu. Bunu, her gece yatağında bir kız olmasını ne kadar sevebileceğimi hiç fark etmemiştim, ama bir süre sonra sevdiğim şeyin eylem değil, onu paylaştığım kişi olduğunu anladım. Noelle kendimi yanında uyurken görebildiğim tek kişiydi ve ayrılırsak dünyanın sonu gelecekmiş gibi bana sarılmasını istediğim tek kadındı.

Soğuk bir sabahı, yataktan kalkıp üzerime bir eşofman altı ve kapüşonlu bir tişört geçirdim ve yüzü hala *yastığıma* gömülü olan küçük kızılımı yatağından çıkarmaya çalıştım.

"Benimle gel," diye yalvardım. Snowball'un tasmaı elimdeydi. Yanımda oturuyor, sabırla kuyruğunu sallıyordu ve eski güzel 'yakala onu' yöntemini kullanıp köpeğimin Noelle'i yalayarak uyandırmasını sağlayabilecekken, bunu daha medeni bir şekilde yapmayı tercih ettim.

Yine de sabahın erken saatleriydi ve Noelle önceki gece bizde kalmıştı ama Noelle'i yataktan kaldırmanın her sabahın en zor kısmı gibi görünmesine alışmıştım. Ta ki... Yatağı onun yanına oturup bir elimi çıplak omzunda gezdirene kadar.

"Sonra sana tarçınlı çörek alırım," dedim, onu ikna etmeyi umarak. Benimle gelmesine *ihtiyacım* olduğundan değil. Elbette tek başıma da koşuya çıkabilirdim ama onun da gelmesini istiyordum. Onu egzersiz yapmaya zorlayacağımdan değil - vücudu mükemmeldi; sadece yanımda olmasını istiyordum.

"Peki," diye inledi, yastığı başından atarak bana aslında uyanık olduğunu söyledi. "Seninle Forest Park'ta doğa yürüyüşüne çıkacağım, eğer yürüyüşten sonra bana tarçınlı çörek alacağına söz verirsen." Başımı salladım ve o bana bakmaya devam etti. "Ekstra krema ile," diye ekledi.

İçimi çektim, o da gözlerini kıstı. "Ekstra krema. ." Bunun üzerine Noelle kendini yataktan dışarı attı ve her zaman yerde duran spor çantasını karıştırdı.

Burada olduğu, benimle kaldığı her anı seviyordum ve birden ona daha fazlasını vermek istedim. Kalıcı bir şey, böylece eşyalarını bırakabileceğı bir yeri olacaktı. Böylece *her zaman* hoş karşılandığını hissedecek ve onu burada istediğini bilecekti. Çünkü istiyordum, gerçekten istiyordum. Ama çok hızlı hareket ederek onu korkutmak ya da ürkütmek istemiyordum, çünkü bu henüz çok yeniydi. Hâlâ çok yeniydik ve onu çok hızlı bir şekilde çok fazla zorlamak istemiyordum. Onun hayatımda olmasına ne kadar bağlandığımı fark etmesini istemiyordum.

On beş dakika sonra yoldaydık. Noelle bir çift turkuaz tayt ve dar siyah bir sweatshirt giymişti ve saçlarını yüksek bir at kuyruğı yapmıştı - ki bu saçlarının ne kadar uzun olduğunu gösterdiği için hoşuma gitti (onunla uğraşmak için biraz çekiştirmeye direndim) - ve makyajsız bile her zamanki gibi güzel görünüyordu.

Yürürken, koşarken ve patikalarda ilerlerken Noelle'in yüzünde eforun hafif kırmızı parıltısı vardı ve bir şekilde

benimkinde gülümseme.

"Su ister misin?" Çantamdan sadece onun için hazırladığım metal su şişesini çıkararak sordum.

Başını salladı ve ikimiz de içerken bir banka oturmak için kenara çekildik ve egzersiz yapmaktan nefes nefese kalan Snowball için de bir kaseye biraz koydum.

"Patikalarda yürürken ne düşündüğümü biliyor musun?" Noelle birkaç dakika sonra tekrar yola koyulduğumuzda söyledi.

Küçük bir gülümsemeyle başımı salladım. "Hayır, söyle bana."

"Düşünüyorum," dedi, dramatik bir etki yaratmak için arada biraz nefes nefese kalarak; onu uzun süredir izlediğim için farkı anlayabiliyordum. "Tarçınlı ekmeğimden aşağı damlayacak olan tüm o krema ve onu dilimle nasıl yalayacağım hakkında-"

Ve ben güldüm. Öyle bir kahkaha attım ki, denesem bile kendimi tutamadım. "Sanırım o dilini daha iyi kullanabileceğim birkaç şey bulabilirim..." Etrafta kimse olmamasına rağmen sözümü kestim ve kulağına eğilmeden önce yanağına hızlıca bir öpücük kondurdum. "Ve *yalamanı* tercih edeceğim birkaç şey daha."

"Hmm..." Noelle yolda arkasını dönerken bana düşünceli bir bakış attı ve yanaklarındaki kızarıklığı benden gizledi. "Geldiğim için bana söz verdiğin şeyin bu olduğunu sanmıyorum, Matthew Harper."

"Sanırım *gelmen* karşılığında sana ne istersen vaat edebilirim, Noelle Hastings." Bir kaşımı kaldırdım, sözlerimdeki ima açıktı. Güldü, ama yanaklarındaki küçük mutlu kızarıklığı kaçırmadım ve mutlu sessizliğe geri döndük, patikada yürürken ellerimiz iç içe geçmişti, nemli ormanda aramızda Snowball vardı.

Ve şehrin dağının tepesindeki nefes kesici manzarayı gördüğünde yüzünün aydınlanmasını izlemek? Son birkaç haftadır beynimde dolaşan düşünceler, tamamen gerçek *bir şeye* dönüşen bir fikir, sonunda Noelle'in güneşteki saçları gibi aydınlandı.

Onu sevmiştim.

Aniden farkına vardım ama bir süredir bunun doğru olduğunu bildiğimi de fark ettim. Karşımda duran kızı seviyordum - her tuhaflığını, benimle paylaştığı, bana gösterdiği her küçük parçasını - onun her parçasını seviyordum. Tüm kalbimi ele geçirmişti ve henüz bunun farkında bile değildi. Onu ne kadar sevdiğimi, ona ne kadar değer verdiğimi bilmiyordu.

Benim için hiç bu kadar güzel olmamıştı ve onu ne kadar çok sevdiğimi söylemek için sabırsızlanıyordum.

~ ~ ~

"Gelecek hafta da Noelle'i yemeğe getireceksin, değil mi?" Gömleğimin düğmelerini iliklerken Bryan telefonda bana sordu. Bir hafta önce, işler daha az çılgınken kabul etmişim ve şimdi aynada kendime bakıyor, en iyi arkadaşım bana planlarımı hatırlatırken bir üniversite etkinliği için kravat bağlamaya çalışıyordum.

Tüm çete resmen kız arkadaşım ile tanıştı. Sevdiğim kadınla. Onu sevdiğimi hâlâ bilmeyen kadınla. Eve döndükten sonra bile ona söyleyememişim.

Ona bakarken ağzımı her açtığımda kelimeler ağzımdan çıkmıyordu.

"Evet, tabii ki," diye mırıldandım telefona.

"Güzel, çünkü bu Elizabeth'in bebek doğmadan önce muhtemelen yapacağı son şeylerden biri ve seni orada ne kadar çok istediğini biliyorum." Gelecek ay doğacaktı ve bir aile olarak hayatlarına başlayacakları için çok heyecanlı olduklarını biliyordum. Kıskançlık duygusu içimde öfke yarattı, sonra onu yatıştırmayı başardım.

Baba olmak istedim. Çocuklarım olsun istedim. Bir aile istedim. Hepsini Noelle ile birlikte istiyordum. Ailemi kaybetmiş olsam da, gözümü kırparsam dünyada iyi olan her şey yok olacaktı gibi görünse de, artık Noelle'im vardı, bu yüzden bunların hiçbirinin önemi yoktu.

Ona sahip olmadığım, hatta denemediğim bir hayattan daha çok korkuyordum. Artık onu sevdiğim ve kaybettiğim bir hayatı hayal bile edemiyordum. Benim geleceğim sadece... O'ydu. Onun pembe yanakları, uzun kıvrıl saçları, çilli yüzü ve bize benzeyen birkaç çocuk.

Ben istedim.

"Orada olacağız." Beni görememesine rağmen başımı salladım. "Noelle'i tekrar görmek için sabırsızlanıyoruz."

Homurdandım. "Evet, evet, hepinizin bana yüz yüze tekrar söylediğini duymak için sabırsızlanıyorum."

Bryan güldü. "Dinle Matt, gitmem gerek ama akşam görüşürüz, tamam mı?"

"Elbette, dostum," dedim ve telefonu kapatırken vedalaştık.

Noelle'e aklımdan geçen her şeyi anlatabilmeyi dileyerek yansıma baktım.

Onun kalbi için savaşmak istedim, hayır, buna ihtiyacım vardı. Çünkü benim onu sevdiğim kadar onun da beni sevmesine ihtiyacım vardı. Ona buna değdiğini kanıtlamam gerekiyordu. Sonsuza kadar.

~ ~ ~

Yakın gelecekte herhangi bir üniversite etkinliğinden kaçınmak için elimden geleni yapmama rağmen, o hafta sonu Portland Üniversitesi'nin tüm personeli ve öğretim üyelerinin katıldığı Mezunlar Etkinliği'nde idim. Birçoğu partnerlerini, kocalarını, eşlerini ya da sevgililerini getirmişti ve de Noelle'in yanımda olmasını diledim.

Bu korkunç derecede sıkıcı etkinliği biraz daha eğlenceli hale getirebilirdi. Bunun yerine, büyük yemek salonunun diğer ucundaydı ve omuzlarındaki sevimli küçük firfırlarla kıvrımlarını saran güzel bir zümrüt elbise giymişti. Topuklu ayakkabılarının bacaklarını uzatış şekli nefesimi kesmekten asla vazgeçmedi.

Hazırlandıktan sonra evimin banyosundan çıktığında, ne kadar güzel olduğunu takdir etmekten kendimi alamadım. "Fermuarımı çekebilir misin?" Noelle ayakta dururken bir eliyle saçlarını tutarak sordu, çıplak sırtı bana açıktı.

Arkadan boynuna bir öpücük kondurmadan önce fermuarı çektim. "Vay canına." Noelle arkasını döndü ve ben de onu içeri aldım; saçları dağınıktı, Bir tarafı arkaya tutturulmuş büyük bukleler. Tam bir dakika boyunca ona baktım. "Noelle. *Vay canına.*"

Yanaklarına küçük bir kızarıklık yayılmıştı. "Bunu zaten söylemiştin," diye şaka yaptı. "Ama teşekkür . Charlotte benim için yaptı." Benim için küçük bir dönüş yaptı ve ben de onu kendime çektim.

"Vay be. Bana bunu Charlotte'un senin için *yaptığını* mı söylüyorsun? Vay anasını." *Çok güzeldi* ve ona bir eldiven gibi oturmuştu, beline dolanmış ve kıvrımlı kalçalarının üzerinde genişlemişti. "Çok seksisin," diye fısıldadım kulağına. "Umarım bunu daha sonra üzerinden çıkarabilirim."

"Aman Tanrım." Beni tersledi. "Kes şunu. Gitmeliyiz yoksa geç kalacağız."

"Belki de geç kalmak istiyorum," dedim ama ceketimi ve kamyonetimin anahtarlarını almadan önce dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Hazır mısın, tatlım?"

Noelle beni resmen kapıdan dışarı itmişti. "Evet. Gidip şu işi bitirelim." Sonra yüzünü buruşturdu.

"Ne?" diye sordum. Gülerek sordum. "Gidip yüzlerce mezun ve öğretim üyesiyle kaynaşmak istemiyor musun?"

Az önce bana hançer fırlattı. "*Senin* gibi mi?"

Omuz silktim. Tabii ki yapmadım. O da biliyordu, ben de biliyordum. Ama... "En azından seni bu seksi elbisenin içinde görebiliyorum," dedim kaşlarımı sallayarak.

"Seni takım elbise içinde görmek hoşuma gitse de..." Noelle suratını astı. "Bu *tam* olarak benim için de aynısı."

Noelle'in arabaya binmesine yardım ederken şakacı bir şekilde bir şeyler düşünüyormuş gibi yaparak mırıldandım. "Belki daha sonra gömleğimin kollarını kıvrabilirim? Bunu yaptığımda hoşuna gittiğini biliyorum."

Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Ne? Ne zaman bu konuda bir şey söyledim?"

"Rahatla, günışığım," dedim boştaki elimi kalçasına sürterek. "Bunu yaptığımda gözlerindeki sıcaklığı görebiliyorum, biliyor musun?"

Noelle kızardı, pencereye baktı ve başparmağımı teninde bir kez daha gezdirdikten sonra bana döndü. "Peki siz kollarınızı sıvadığınızda gözlerim ne diyor *Profesör Harper*?"

Araba kullanmıyor olsaydık, ona iyice yaklaşır, gözlerinin içine bakar ve vücudunun benimkine nasıl tepki verdiğini tam olarak anlatırdım. Açıkçası ona söylememe bile gerek yoktu. Ona *göstermek* istedim. Ama kampüse giden kısa yola odaklanmaya çalışıyordum ve ihtiyacım olan son şey arabamın arka koltuğunda şipşak bir ilişki yaşamaktı.

Bunun yerine sırtarak elimi kalçasına götürdüm ve diğer elimi direksiyonun üzerinde sıkıca tutarken hafifçe okşadım. "Derler ki..." Dramatik etki için durakladım. "*Sik beni.*"

"Hey! Benim sikik gözlerim yok."

"Tabii ki yok."

Bakışlarını bana dikti ve ben merkezine daha fazla yaklaşmadan elimi itti.

"Seni hiçbir yere götüremem," diye mırıldandı nefesinin altında, ama teninin hafifçe kızardığını, boynuna doğru ilerlediğini ve hatta kulaklarını biraz pembeleştirdiğini fark etmedim. Elimde değildi, onunla dalga geçmeyi seviyordum, onu böyle görmeyi seviyordum.

"Hadi, içeri girelim," dedim kampüste bir park yerine çekerken, kamyonetimden inmesine yardım etmek için ona elimi uzattım.

"Um." Önce bana sonra da etkinliğin gerçekleştiği binaya baktı. "Muhtemelen içeri ayrı ayrı girmeliyiz, ha?"

"Ne?" Eli elimden kaymaya başlamıştı bile. Kaşlarımı çattım. "Oh. Tamam. Evet."

Bu etkinliğe ayrı ayrı değil, birlikte gitmek istemiştim. İnsanlara çıktığımızı söylemekten korkuyor muydu? Kimsenin ilişkimizin doğası hakkında bir şey söyleyeceğini düşünmüyordum - sonuçta o benim öğrencim değildi ve birbirimizi hiçbir zaman profesyonel bir sıfatla tanımamıştık. Ama endişeliydim.

Üniversite aşırı muhafazakâr olabilirdi ama bu sadece bir kaçamak değildi.

İçime yayılan korkuya engel olamadım. Onu seviyordum ve o beni sahiplenecek kadar cesur değildi. Henüz değil.

Odada birbirimizin etrafında dönüyorduk -birbirimizle olacak kadar yakın değildik ama birkaç dakikada bir oyalanıyorduk ve parmaklarımız diğerinin eline sürtünüyordu. Kolumda kıvılcımlar uçuşuyordu. Her dokunduğumuzda olduğu gibi, sanki aramızdaki bağ elektrikleniyormuş gibi. Olması gereken.

Noelle biriyle, bir erkekle konuşuyordu ve kıskandığımı biliyordum ama elimde değildi. Konuşmamız kesilirken diğer profesörlere kibarca, "İkiniz de bana müsaade ederseniz," dedim. "Merhaba demek istediğim biri var." Gözlerim tekrar Noelle'e kaydı.

"Devam et." John'un karısı bana küçük bir gülümseme verdi. "Seninle biraz sohbet etmek güzeldi."

"Seni görmek her zaman güzel Alexis."

John'un karısı, her zamanki gibi tatlı, neşeyle karşılık verdi. "Umarım bir gün bu tür şeylere getirebileceğin kendi karın olur."

Noelle'e bakarak güldüm. "Evet, umarım." Bir gün, eğer şanslıysam... Noelle benimle evlenmeyi kabul ederse dünyanın en şanslı adamı olurum, değil mi?

Vedalaştık ve odanın diğer ucuna doğru ilerleyerek Noelle'i tatlı masasında buldum, seçimlerini gözden geçiriyordu. Eğildim ve kulağına fısıldadım, "Buradaki brownilerin en iyisi olduğunu duydum."

Ani yakınlığımdan dolayı biraz sıçradı ve sonra bir kahkahayı bastırmak için elini ağzına götürdü. "Oh, öyle mi? Bunu kimden duydun?"

"Benim muhteşem kız arkadaşım," diye sııttım. "Bana biraz onu hatırlatıyorsun. Kızıl saçlı, tatlılara takıntılı, *kesinlikle* bir brownie daha yemek istiyor."

"Hmm," diye sııttı. "Bu bir şeyler çağrıştırtıyor gibi. Ama sanırım yakışıklı erkek arkadaşına burada, tatlı masasında birlikte olduğumuzu söylersem kıskanır."

"İyi ki bilmeyecek."

"Matthew!" Noelle bir kahkaha daha atmamak için kendini zor tutarken omuzları sarsıldı.

"Tanrım, sana *dokunmak* istiyorum," diye mırıldandım, gözlerim inanılmaz elbisesinin içinde onun arka tarafını izliyordu. "Bu elbise vay be."

"Biliyor musun, giymeme yardım ettin," fısıldadı.

Böyle devam edersek birinin bizi tatlı masasının yanında *öpüşürken* yakalayacağından emindim ama umurumda değildi. Bundan çok fazla zevk alıyordum.

Elini benimkinin üzerine koydu ve gözlerimin içine baktı. "Dokun bana," diye nefes aldı Noelle, bana bakmaya devam ederken gözleri parlıyordu. Bu bakışı biliyordum.

Ve bu bakışla ikimizin de başının ne kadar belaya girebileceğini biliyordum. "Noelle," diye , "burada... yapamayız." Eğer o rahat değilse tüm dünyaya bizden bahsediyor. Etrafıma bakındım ve son bir kez fısıldamak için tekrar eğildim. "Beş dakika sonra aşağıdaki banyoda buluşalım, hani şu kimsenin kullanmadığı banyoda?"

Başını sallayıp masadan almaya karar *verdiği* brownie'den bir ısırık alırken gözlerinde hınzır bir parıltı vardı. Dudaklarında tadına bakmak için sabırsızlanıyordum. Her ne kadar tatlı sevmediğimi söylesem *de ona* karşı koyamıyordum ve onun her zaman tatlı bir tada sahip olmasına bayılıyordum. Ve evet, her halükarda ona yaklaşıyor olabilirdim. Tatlı seven bir kız arkadaşına sahip olmanın laneti buydu.

Koridordan çıkarken bana küçük bir öpücük kondurdu ve ben şimdiden beni aşağıya kadar takip edeceği ve onunla yoluma devam dakikaları sayıyordum. Merdivenlerden inerken kravatımı gevşettim, şimdiden o dar elbisenin içinde kışının ne kadar muhteşem göründüğünü düşünüyordum. Kalçalarını öptüğümde ne kadar güzel görüneceklerini.

Banyoya girdim ve kilidi arkamdan çevirerek onun da bana katılmasını bekledim.

Birkaç dakika bekledikten sonra Noelle bana dışarıda olduğunu mesajla bildirdi ve ben de kapıyı açarak onu içeri çektim.

"Merhaba," dedim sırtarak.

"Selam." Noelle gülümsedi. "Erkek arkadaşımın burada seninle birlikte olmamdan pek memnun olacağını sanmıyorum."

"Oh?"

"Mhm." Elbisesinin omuzlarından birini iterek tenini ortaya çıkardı.

"Aldıracağını sanmıyorum." Tüm dişlerimle gülümsedim, kendimi kırmızı başlıklı kızımı yemeye gelen büyük kötü kurt gibi hissediyordum.

Ve daha fazla dayanamadığımda, elbisesinin içindeki o güzel görüntüsüne, boynundan aşağı dökülen kırmızı buklelerine, öpmem için yalvaran yumuşacık tenine, onu kendime doğru çektim ve dudaklarımızı birbirine yapıştırdım. Yumuşak, tatlı ya da yavaş değildi. Saf arzu, ihtiyaç ve istek, dillerin ve dudakların çıldırtıcı bir çılgınlığına dönüşmüştü.

Noelle inledi. "Seni istiyorum."

"Şşş, bebeğim," dedim, boğazına ağzımı açarak bir öpücük kondurdum, kimsenin görebileceği bir yerde iz bırakmamaya dikkat ederek. "Sessiz olmalıyız."

Elbisesini beline kadar sıyırdım ve o zaman iç çamaşırı giymediğini fark ettim.

"Siktir." Alnımı onunkine yasladım. "Bütün gece böyle miydin?" Başını salladı ve uzandım, parmaklarımın onu kavramasına izin verdim, henüz istediğini bildiğim yere dokunmadım. "Ne kadar ıslaksın, bebeğim?"

"Çok ıslak," diye inledi. "Lütfen, dokun bana."

Bir parmağımı soktum ve o haklıydı - damlıyordu. İkinci parmağımı sokmadan önce bir parmağımla içine pompalayarak onu çalıştırdım. Noelle'in nefes alış veriş hızlanmıştı, o çok sevdiğim yumuşak sesleri çıkarıyordu ve sessiz olmaya çalıştığını anlayabiliyordum.

"Bu gece ne kadar güzel görüldüğün hakkında bir fikrin var mı? Seni burada sıklıkla ne kadar istediğimi?"

"Lütfen," diye inledi.

Başparmağımı klitorisinin üzerine koyup sıkı daireler çizdim. "Seni boşaltacağım ve sonra dışarı çıkacağız. Çünkü seni becerdiğimde o muhteşem kalçalarını mahvedeceğim ve döllerimin senden aktığını bilmek beni çılgına çevirecek."

"Matthew-" Parmaklarımla makas benzeri hareketler yapıp klitorisine daha hızlı sürtünürken Noelle ağladı. Ağzımı ona götürmeyi çok isterdim ama bunun için zamanımız yoktu.

"Eve gittiğimizde seni düzgünce becereceğim bebeğim, tamam mı? Bunu ister misin?" Başını salladı ve ben de parmaklarımı sabitledim. "Kelimelerini kullan, Noelle," diye kulağına nefes verdim. "Ve sonra seni boşaltacağım."

"Evet," diye bağırdı, orgazmını geciktirirken bana ters ters bakıyordu. "Beni eve götürmeni ve adımı hatırlayamayacağım kadar sert sikmeni istiyorum. Seni içimde istiyorum, Matthew. Lütfen."

Hızımı koruyarak devam ettim ve onun yaklaştığını görebiliyordum. "İşte bu, benim için gel, benim küçük cadalozum." Noelle'in nefesi kesildi ve parmaklarımın etrafında kenetlenirken orgazmının içinden geçtiğini hissedebiliyordum. Birkaç dakika sonra parmaklarımı çıkarıp sularını yaladım ve dudaklarına bir öpücük daha kondurdum.

"Vay canına." Elbisesini tekrar aşağı çekerken Noelle hâlâ nefesini tutmaya çalışıyordu ve ben de ona sııttım. "Bu çok ateşliydi." Pantolonumu düzelttim ve bana kaşlarını çattı. "Beni istiyor musun-"

"Hayır." Başımı salladım. "Eve gidene kadar iyi olacağım."

"Emin misin?" Ceketimi ve kravatımı yeniden yerleştirmeyi bitirdiğimde Noelle yanağıma bir öpücük kondurmak için eğildi.

"Eminim." Onun güzel küçük ağzını üzerimde hissetmek isterdim ama şimdi bunun zamanı değildi. "Şimdi, biri bizi burada yakalamadan gidelim."

"Kulağa *hoş geliyor, prof.*"

"Seninle ne yapacağım ben? Küçük velet." Burnuna fiske attım.

Doğrudan kulağıma konuşmak için parmak uçlarında ayağa kalktı. "Siktir et beni," dedi ve sonra kapıyı açıp gecenin karanlığında gizlice dışarı çıktı.

Kendime buz gibi su sıçratmam gerekiyordu. Vay anasını.

~ ~ ~

"Bryan?" Telefona cevap verdim, Noelle ve ben banyodan gizlice çıktıktan sonra serinlemek için arka verandaya çıktım. *Tanrı*'ya şükür alt katta kapısı kilitli özel bir banyo vardı. Partiden ayrıldığımız ve Noelle'i kampüste parmakladığım için kendimi suçlu hissetmeye çalıştım ama yapamadım.

Aksine, çatılardan "*O benim!*" diye bağırarak ve ona yaklaşan herkese hırlamak istiyordum. Çünkü onu *seviyordum*. Onu seviyordum ve bunu ona söylememiştim ve her gün her dakika bunu ona söylememek beni delirtiyordu.

"Matthew?" Bryan'ın sesi biraz soluk soluğaydı ama benim az önce olduğum gibi değildi. "Elizabeth... o..." Başlamadan önce derin bir nefes aldı. "Liz'in suyu geldi. Hastaneye gidiyoruz. Bizimle orada buluşabilir misin?"

Derin bir nefes aldım. En iyi arkadaşım ve eşinin bebekleri olacaktı. Oh. Tanrım. Tanrım. *Çok* erkendi.

Peki Noelle neredeydi? Dışarıdaki terasta tanıdık kırmızı bukleler aradım, onu gülümserken ve elinde bir şarap kadehi tutarken buldum. Onu boşaltmadan önceki halinden bile daha güzel görünüyordu. *Siktir*, şu anda düşünmem gereken şey değildi.

"Yoldayız," dedim Bryan'a. Kalabalığın arasından kız arkadaşına doğru ilerlerken ayrıntıları ve hangi hastanede olduğumuzu sordum.

"Sorun nedir?"

"Liz hastanede." Noelle'in gözleri büyüdü. "Doğum sancısı çekiyor."

"Oh. Oh Tanrım." Konuştuğu insanlara geri döndü. "Affedersiniz, gitmem gerek." Bana baktı ve beni anında sakinleştirdi. "Hadi gidelim."

"Emin misin?" Etrafıma bakındım. "Gelmek ister misin?"

Elimi sıktı. "Bunu kaçırmazdım. Şimdi, hadi, yakında Tanrı-Baba olacaksın. Gitmemiz gereken bir yer var."

El ele kamyonuma doğru yürüdük, birbirimize yaslandık, kimsenin bizi görüp görmediğini umursamadık bile. Dürüst olmak gerekirse, bu ilişkiye ihtiyacım vardı. Liz'in birkaç hafta erken doğum yapacağı gerçeği karşısında paniğe kapılmama ya da korkmama yardımcı oluyor ve beni gerçekliğe geri döndürüyordu. Hayatımızda onu açıkça kucaklayabileceğim zamanı ne kadar sabırsızlıkla beklediğimi fark ettim. Her zaman bunu istiyordum: bana doğru eğilmesini, elini tutmayı, vücut sıcaklığını benimkine karşı hissetmeyi.

Yakında, kendime hatırlattım. Yakında.

Onu sevdiğini söyledikten sonra, seni aptal.

~ ~ ~

Neredeyse sabah yediye kadar hastaneden ayrılmadık, gece geç saatlere kadar haberleri bekledik. Noelle'i nihayet hastaneden çıkarırken elimi yüzüme sürdüm. Kadınların ilk hamileliklerinde doğumun bu kadar uzun sürebileceğini fark etmemiştim.

Tüm bunlar hakkında ne hissettiğini merak ederek Noelle'e baktım. Hastane yatağının etrafında toplanıp Elizabeth'e ve küçük bebeğine bakarken bile sessizdi.

Bebek Theo'yu kucaklarında tutan Elizabeth ve Bryan çok mutlu görünüyordular. Hatta bir dakikalığına onu kucağıma almama bile izin verdiler.

"Merhaba Theodore," diye fısıldadım, tüy kadar hafif sesimin onu uyutacak kadar yumuşak olmasını umuyordum. "Ben senin Tanrı Baban'ım. Matthew Amca." Başımı kaldırdığımda Elizabeth'in gözleri yaşlarla parlıyordu. "Senin için her zaman burada olacağım, tamam mı? Hatta eğer sen istersen onun yerine beyzbol oynamak of

Basketbol." Onu tekrar Liz'in kollarına bırakmadan önce birkaç dakika daha sarıldım.

"Onu tutmak ister misin?" Liz Noelle'e sordu ve ben de onun biraz donup kaldığını söyleyebildim.

"Oh. Um. Emin misiniz?"

Liz başıyla onayladı ve Bryan bebeği onun kollarına bıraktı. Her ne kadar bizim bebeğimiz olmasa da, Noelle'i kucağında bir bebekle görünce yine de içimde bir sıcaklık ve sahiplenme hissettim.

Çılgıncaydı, ama bir şey doğru hissettiriyordu.

Kamyonetime doluştuğumuzda Noelle esnedi ve koltuğa yaslandı. İkimiz de bütün gece uyumamıştık; ben endişeden, Noelle de bana eşlik etmeye odaklandığından.

"Teşekkür ederim," dedim, emniyet kemerini bağlarken onu izledim. "Ne için?" Bana sadece göz kırptı.

"Sadece... orada olmak."

Uzandı ve elimi tuttu. "Sanırım... Senin için her yere giderim." Noelle dudağını ısırıldı. "Bu çılgınlık mı?"

Başımı salladım. "Ben öyle düşünmüyorum. Yani, daha önce hiç böyle hissetmemiştim ama..." Elini sıktım. "Senin için her şeyi yaparım, bunu biliyorsun değil mi?"

Başını salladı.

"Tanrım, ilk kez yeni doğmuş bir bebeğin yanında olduğumu biliyor musun?" Noelle sonunda fısıldadı. "O kadar küçüktü ki onu düşürmekten korktum."

Güldüm. "Annemin Tess'e hamile olduğu zamanı hâlâ hatırlıyorum. Doğduktan sonra onu bana ve ilk yorumum '*Neden bu kadar kırmızı?* Annem ve babam gülmekten kendilerini alamamışlardı." Onları düşünerek sessizleştim, hüznümlendim.

Torunlarıyla asla tanışamayacaklar.

"Hey," dedi Noelle sessizce. "Onları , değil mi?"

"Evet," diye başımı salladım, kederden boğazım düğümlenmişti. "Ben de tam torunlarıyla hiç tanışamayacaklarını düşünüyordum."

Noelle bana baktı, gözlerinde nasıl adlandıracağımı bilemediğim bir ifade vardı. "Ve sen... bunu mu istiyorsun? Çocuklar ve bir aile mi?"

Var, söylemek istedim. Seninle birlikte. Sadece seninle.

"I..." Motoru çalıştırmak istemediğim için ellerimi saçlarımda gezdirdim. "Gelecek hakkında hiç konuşmadığımızı biliyorum ama..." Noelle dondu kaldı

ve ben geri adım atmaya çalıştım. "Sadece kısa bir süredir birlikte olduğumuzu biliyorum." İçimi çektim. "Özür dilerim. Seni korkutmaya çalışmıyordum. Şu anda bunu konuşmak zorunda değiliz."

Dudağını ısırdı, kucağına baktı ve sonra gözlerini tekrar benimkilere çevirdi. "... Şu durumdan memnunum, anlıyor musun? Hiçbir şeyin bunu mahvetmesini istemiyorum."

Başımı salladım, sonunda arabayı çalıştırdım. "Ben de," dedim, ama kalbimin bir kısmı sadece bizim için ne istediğimi düşünerek ağrıyordu.

Bunu istememiş olması mümkün müydü? Evliliği, çocukları ve birlikte yaşamayı? *Hay sikeyim.*

Onu seviyordum, ona tamamen, delicesine aşkıttım ve onun bizi benim gördüğüm gibi görüp görmediğini bile bilmiyordum: gelecekte, birlikte. Her zaman birlikte, kendi çocuklarımızla, salıncaklı büyük bir verandayla ve yüzlerimizden hiç eksilmeyen gülümsemelerle.

Gözlerimi tekrar yola odakladım ve o şekilde sürdük - sessiz, eller hala konsolda kenetlenmiş, ama içime giren endişeye engel olamıyordum.

TMENTY-NINE

Noelle

F Son birkaç gündür Matthew'un kucağında bir bebekle görüntüsünü aklımdan çıkaramıyordum. Garipti çünkü bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Geleceğimin neye . Çünkü sevdiğim herkes beni terk etmişti. Hatta eskiden Jake ile evli olduğumuzu hayal ederken çocuk sahibi olmayı hiç düşünmemiştim.

Matthew gelecekten, ne istediğimiz hakkında konuşmadığımız gerçeğinden bahsettiğinde, bir nevi... kendimi kapattım. Bu konuşmayı yapmaya hazır değildim, aklımda bunu isteyip istemediğimi bile kabul etmeye hazır değildim.

Hazır mıydım? Hâlâ yirmi beş yaşındaydım. Bırakın bir bebeği nasıl büyüteceğimi, yarın ne yemek istediğimi bile bilmiyordum. Ya da evliliği düşünmeyi bile.

Nisan ayındaydık, yani dönemin bitmesine sadece birkaç hafta vardı ve Paskalya tatili de çok uzakta değildi. Ne yapacağımız hakkında konuşmamıştık; annemle birlikte bir şey yapacağımızı da düşünmüyordum ama ona sormadan Bahar Tatili'ni tekrarlayacağımızı varsaymak istemiyordum.

Yine de, neredeyse haftanın birçok gecesini kendi evimde geçirdiğim kadar Matthew'un evinde geçiriyordum. Bazen geceyi onda geçirmeyi, onu kendi alanımda, kanepemde kıvrılmış bir şekilde görmeyi diliyordum ama bu engeli yaratmamın, hayatımı bu şekilde ayırmamın bir nedeni olduğunu biliyordum.

İşim, kızlarım bana güveniyordu. Onlar için orada olmak, istikrarlı olmak. Ve eğer hepsi kiminle çıktığını bilirse ve bu ilişki biterse... Başımı salladım. Sonu kötü biterdi. Ve böyle bir şey olursa ne yapacağımı bilmiyordum.

Ben: Neredesin?

Kampüse girerken Matthew'a mesaj attım, akşamki dersime gitmeden önce bir kahve ya da öğle yemeği içmek istiyordum.

Ben: Öğle yemeği yemek ister misin?

Matthew: Hala derste. Film günü.

Doğru. bana mesaj at. Birkaç saat dersim yok.

Matthew: Ya da... benimle 234 numaralı sınıfın yanındaki malzeme dolabında buluşabilirsin.

Gözlerimi kırıştırdım ve telefonuma baktım. O...?

Ben: Sen...??

Ben: Rüya görüyor olmalıyım. Cidden gizli bir buluşma öneriyor olamazsın.

Matthew: Neden o küçük tatlı kışını buraya getirip öğrenmiyorsun?

Ben: Geliyorum.

Olacaksın. 4 4

Aman Tanrım. Onun imalarına gülmekten kendimi alamadım. Ve oh. Vücudumun ısındığını hissedebiliyordum. Lanet olsun ona. Bir dakika daha beklemedim: Binanın merdivenlerinden çıkıp 234 numaralı sınıfa doğru yürüdüm.

Kimsenin beni görmemesi ya da içeriden bir şeye ihtiyaç duymaması için dua ederek yakındaki erzak dolabına girdim ve bir kalp atışı sonra Matthew kapıyı açtı ve arkamdan içeri girerek tatmin edici bir tıklamayla kilidi açtı. "Merhaba." Ona gülümsedim. "Noelle," Matthew ben küçük dolaba bakarken muzipçe sırıttı. "Dün birbirimizi göremedik," dedi. "Seninle vakit geçirmeyi planlamıştım ama şimdi burada olduğuna göre..."

Ona yaklaştım, bir elimi göğsüne koydum ve parmaklarımın kollarından birinin üzerinde gezinmesine izin verdim. "Peki beni bu gizli buluşmaya davet ederken tam olarak ne düşünüyordunuz Profesör Harper?"

"Şu anda sana sahip olmam gerektiğini düşünüyordum, tatlı kızım." Başımı salladım, zaten şehvetle doluydum ve elini aşağıya, tam istediğim yere yönlendirdim. "Tanrım, Noelle, sınıfım film izlerken seni bu dolapta becermemi ister misin?" Parmakları külotumun içinden klitorisimin üzerinde gezinirken kulağıma baştan çıkarıcı bir şekilde nefes aldı. Bugün etek giymek çok akıllıca bir seçim olmuştu.

İnledim. "Evet. *Lütfen*, Matthew."

İki parmağıyla ovuşturarak bastırdı. "Benim için şimdiden ısladın mı, bebeğim?"

"Çok ıslak..." İnledim. Bu odada neler olacağını hayal ettiğimden beri inliyordum.

"Sen tam bir cadalozsun, Noelle," dedi, beni biraz daha sert ben de inlememek için bir elimi ağzıma kapattım. "Benim tatlı baştan çıkarıcım. Çok yaramazsın."

"Evet," diye kabul ettim, pamuğu kenara itip iki parmağını içime sokarken nefes nefese kaldım.

"Kötü kızlar ne alır biliyor musun, Noelle?" Elimde değildi, inledim. Yarattığı baskı çok iyiydi ama *daha fazlasına* ihtiyacım vardı. "*Cezalandırılırlar*. Bu hoşuna gider miydi? Benim küçük tilkim?"

"Oh. Oh Tanrım, evet, Matthew," diye nefes nefese kaldım ve bluzumun düğmelerini açtı, parmaklarıyla beni becerirken sütyenimi ortaya çıkardı. "Lütfen. Daha sert," diye bağırdım, ağzını aşağı indirip kapalı meme ucumu ağzına alırken.

"Seni öyle bir cezalandıracağım ki yarın yürüyemeyeceksin bebeğim."

Çılgınca başımı salladım, parmaklarıyla o noktaya vurmaya devam ederken zirveye ulaşmaya çok yakındım. Başparmağını klitorisime ekleyip baskı uyguladığında neredeyse kendimi kaybediyordum.

"Çok yaklaştım Matthew."

"Aferin kızıma," dedi, ağzı benimkinin üzerine kapanırken, çıkardığım küçük iniltileri tutkulu bir öpücükle içine çekti. Onun bu halini seviyordum - emretmesini, bana emirler yağdırmasını - ama tatlı halini de seviyordum. Çünkü ne söylerse söylesin, beni önemseydiğini ve benim ihtiyaçlarımı kendi ihtiyaçlarının önüne koyacağını her zaman, her zaman biliyordum.

Bunca zaman sonra bile beni özel hissettirdi. Onun dairesinde defalarca seviştikten sonra bile. Ve eğer bu sevişmek değilse... Buna ne diyeceğimi bilemiyordum. Seksten daha fazlasıydı.

Ama *bu*, bu tamamen farklı bir şeydi. Sert ve hızlı, malzeme dolabında gizlice dolaşmak... Neredeyse ofisinde yapmaktan daha ateşliydi. "Oh," diye ciyakladım doruğa ulaştığımda ve parmaklarıyla beni ovmaya devam etti, ben onları sıkıp titreştirirken, sadece titremeyi bıraktığımda parmaklarını çekti.

Onları dudaklarına götürdü ve suyumu yaladı ve sonra külotumu aşağı çekiyordu.

ve pantolonunun düğmelerini açıyor.

"Seni tam burada, kapının önünde becereceğim Noelle," diye fısıldadı kendini kurtarıırken. Ve Tanrı'ya şükür ki doğum kontrol hâpı kullanıyordum - prezervatif kullanmayı çoğunlukla bırakmıştık, ama o anda hiçbir şey beni onun içime kaymasına izin vermekten alıkoyamazdı.

"Evet, oh Tanrım, evet," diye inledim, beni tamamen içine almadan önce ucunu girişime doğru yerleştirirken. Orgazmdan dolayı hâlâ hassastım ve onun içimde olduğunu hissetmek -dolgunluk- neredeyse beni tekrar uçuşumun kenarına göndermek için yeterliydi. Bacaklarımı onun etrafına sararken beni kapıya doğru kaldırdı ve onu daha da derine, kabzasına kadar soktu.

"Noelle..." Bir an için durgunlaşırken gözlerini kapattı. "Çok iyi hissediyorsun, tatlım." Etrafında kenetlendim ve inledi. "Bunu yapmaya devam edersen sonum gelmeyecek."

"Sorun değil," diye fısıldadım, sarı saçlarından bir tutamı yüzünden çekip çenesinden öptüm. "Benim için sorun değil."

Başını bana doğru salladı ve sonra bana vurmaya başladı, beni sikinin üzerinde yukarı aşağı hareket ettirirken sırtım kapıya sürtünüyordu.

"Matthew-" Bir dizi nefesli inilti çıkardım ve onun da benim gibi yakın olduğunu . Birkaç cezalandırıcı itiş daha ve kollarında titriyordum, ikinci orgazmımın dalgaları içimde titreşirken onun etrafında .

"Bebeğim." Matthew'un gırtlaktan gelen sesi beni inletti. Gözlerini kapadı ve içime doğru sallanmaya devam ederken başını boynuma yasladı. "İçine boşalacağım, tamam mı?"

Başımı salladım, homurdanmadan önce beni birkaç kez daha kucağında zıplatırken parmaklarımı sırtına geçirdim ve sonra içime boşaldı.

"Matthew." Beni tutmaya devam ederken sesim soluk soluğa bir fısıltı gibiydi, henüz hareket etmiyor ya da çekilmiyordu. "Gitmeliyiz," diye fısıldadım. "Sınıfına geri dönmelisin."

"Sadece..." Başını tenime doğru salladı. "Seni biraz daha tutmama izin ver, tamam mı?"

"Tamam," diye nefes aldım.

Ve sonunda çekildiğinde, külotumu yukarı çekerken boşalması kalçalarımın aşağı sızdı, yüzünü kucakladım ve ona derin, sevgi dolu bir öpücük verdim.

"Sanırım cevaplarımızı seks yaptığımız en kirli yer olarak değiştirmemiz gerekecek," diye kulağına doğru güldüm. "Burası kesinlikle senin ofisinden daha kötüydü."

Sırıttı. "Hatırladığım kadarıyla soru *en çılgıncasıydı* ve senin için hâlâ planlarım var küçük tilki."

"*Bunun* nerede olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum," diye kıkırdadım ve kapıdan dışarı bakmadan önce kıyafetlerimi yeniden ayarlamayı bitirdim. "Görünüşe göre sahil temiz."

"Bu gece gelir misin? Dersten sonra?" Sadece başımı salladım. "Güzel," diye mırıldandı, "çünkü uyurken seni kollarımda tutmak istiyorum."

Ah, kalbim. Artık kalbimi ona kaptırma tehlikesiyle karşı karşıya değildim, o sadece her gün kalbimden bir parça koparıyordu.

~ ~ ~

O hafta sonu, nihayet kızları Matthew ile resmi bir toplantıya ikna etmeyi başarmıştım ve Old Spaghetti Factory'de dev bir yemek masasının etrafında da olsa onlarla biraz zaman geçirdiğim için çok minnettardım. Şehir merkezine yakın, deniz kıyısında bir yere gittik ve etrafımda toplanan arkadaşlarıma bakarken gülümsemekten kendimi alamadım.

Charlotte Daniel'i de gelmeye zorlamıştı, ki onu görmeyeli birkaç ay olduğunu düşünürsek bu çok hoştu. Fiziksel olarak orada olmasa bile, bazen Char'dan onun hakkında o kadar çok şey duyuyordum ki, sanki gerçekten oradaymış gibi hissediyordum.

Siyah saçlı mühendis Charlotte'un sağında oturmuş komplocu bir şekilde fısıldaşıyorlardı ve ben hala birbirleri için mükemmel olduklarını nasıl göremediklerini anlamaya çalışıyordum.

"Demek mezuniyetin yaklaşıyor, ha?" Angelina'nın söyledikleri, içime çekmemeye çalıştığım ravioli tabağımdan başımı kaldırmama neden oldu.

Başımı salladım. "Evet, sadece birkaç hafta kaldı ve sonra özgürlük!" Bir çığlık attım. "En azından yaz için. Yine de okula Salon Müdürü olarak bir yıl daha kalıp kalmayacağımı söylemem gerekiyor."

"Ne düşünüyorsun?" Gabbi canlandı ve sordu. Matthew'un konuşmamızı takip ettiğini söyleyebilirdim ama henüz bu konuda konuşmamıştık. Ne de olsa ona hazır olmadığımı söylemiştim.

Gelecek büyük ve korkutucuydu ve eğer konuyu açarsak... sanki her şey değişecekmiş gibi geliyordu.

"Şey..." Dudağımı ısırđım. "İşimi seviyorum ama kendime ait bir yerim olsun istiyorum. Bazen kendimi hâlâ birinci sınıf öğrencisi gibi hissediyorum, yurduma geri dönüyorum." Özellikle de geceyi Matthew'da geçirdikten sonra. Ama kararımdaki etkenlerden birinin bu olduğunu belli etmek istemedim. "Bölgede öğrenci danışmanlığı işi aramaya başladım."

"Sen mi yaptın?" Matthew sordu. "Bunu bana söylememiştin." Yüzündeki hafif çatık kaşları ve gözlerindeki şüpheyi görebiliyordum.

"Yapacaktım," diye fısıldadım, bir elimi koluna koyarak. "Söz veriyorum." Başını salladı ama kaşlarının arasında hâlâ bir çatıklık vardı ve onu oraya ben koyduğum için nefret ediyordum. Benim için endişelenmesinden nefret ediyordum... Ne? Onu terk etmekten mi?

Belki de beni terk etmeyi, eş ve anne olmak için benden daha uygun birini bulmayı düşünüyordu. Kendimi zar zor besleyebiliyordum; çocukları nasıl hayatta tutabilirdim?

Bunu düşünme, diye tembihledim kendime. Çocuklarını ve neye benzeyebileceklerini düşünme. Sarı saçlı, kahverengi gözlü bir oğlan. Mavi gözlü ve çilli kızıl saçlı bir kız.

Bu düşüncelerden kurtulmak için başımı salladım. Bunu istiyor muydum ki? Anne olmayı? Bilmiyordum. Benimkiyle ilişkim pek iyi değildi ve onun beni tek başıma büyütmesini izlemek... Bunu kendim için istemiyordum. Böyle yalnız kalacağım bir duruma düşme riskini göze alamazdım.

"Paskalya için ne yapıyorsunuz?" Charlotte sonunda sordu. "Küçük kız kardeşim buraya gelecek, o yüzden annemle babam bu yıl bir şeyler yapmak istiyorlar." Gözlerini devirdi ama annesinin hâlâ Paskalya sepeti yapmasını ve yumurta boyamakta ısrar etmesini sevdiğini biliyordum.

"Henüz bilmiyorum." Matthew'a baktım ve gözlerindeki bakış... Dikkatini dağıtmaya çalışarak onu dürttüm.

Gözlerime baktı. "Ne?"

"Paskalya mı?"

"Oh. Uh. Aslında sanırım şehir dışına çıkıyorum."

Kaşlarımı kaldırdım ama arkadaşlarımla önünde bu konuda ısrarcı olmayacaktım. Paskalya'yı benimle geçirmek istemiyorsa sorun değildi. Yurtta kalır ve asistanlarımla bir şeyler yapardım. Asistanların beni yanlarında görmekten hoşlanacaklarından emindim. Son zamanlarda neredeyse hiç görmediğim Hazel'dan bahsetmiyorum bile.

Ama yine de... "Tamam," dedim sonunda ve dikkatimi tabağındaki makarnayı itip kakan Gabbi'ye çevirdim. "Ne yapıyorsun Gabs?"

"Boston'a dönüp kardeşlerimi görmeyi düşünüyordum ama henüz uçak biletimi ayırtmadım. Eve gitmeyeli uzun zaman oldu..." İç çekti.

Son birkaç yılda hepimiz ailelerimizden ayrı büyümüşüz gibi hissediyordum. Gabbi'nin anne ve babasını her şeyden çok sevdiğini biliyordum, kardeşleri de harikaydı ama Portland'a gelmesinin bir nedeni vardı: kendi başına bir birey olmak. Ve bazen oraya geri dönüp dönmeyeceğini merak ediyordum... Büyük ailesinin dinamiği içinde kaybolduğunu hissedip hissetmediğini. Ağabeyi evliydi ve iki çocuğu vardı, küçük kardeşinin ise ciddi bir ilişkisi vardı. Unutulan o muydu?

İçimi çektim.

Matthew beni dürttü. "Her şey yolunda mı?" diye fısıldadı. "Evet. Sadece aklımda bazı şeyler var, hepsi bu."

Parmesanlı tavuğuna geri döndü ama benimle daha fazlasını paylaşmamasını özlemedim. Ve bu canımı yaktı. Çünkü ona aşık olmuştum ve sanki bir uçurumun kenarında duruyormuşum gibi hissediyordum. Peki düşüğümde ne olacaktı?

Angelina merakla bana baktı, ben de ona omuzlarımı devirdim. Deli gibi görünmeden tüm korkularımı nasıl paylaşacaktım?

Dondurma yedikten ve hesabı bölüştükten sonra ayrılırken Matthew'un koluna tutundum. Ona baktım, çok aşına olduğum yüzünü inceledim. Bu noktada neredeyse kendi yüzüm kadar iyi tanıdığım bir yüzdü bu. Beni kendine daha sıkı çekti ve restoranın dışında durup arkadaşlarıma veda ederken ben de kollarına yaslandım.

Daniel ve Matthew el sıkıştılar ve yakında bira içmek için bir araya geleceklerine söz verdiler. Kızlar Matthew'a ayda sadece bir kitap kulübü toplantısına katılabileceğini söylediler. Hepsi gülüp şakalaşırken ve herkes erkek arkadaşımı tanımaktan çok mutlu görünürken bile aramızda bir şeyler olduğunu hissediyordum.

Onunla geçirdiğim anın tadını çıkarmaya çalıştım ama içimdeki batma hissini görmezden gelemiyordum. Sanki içimden bir ses bana bu güzel şeylerin uzun sürmeyeceğini hatırlatıyordu. Bu kötü bir şekilde sona erecekti ve eğer sona ererse bir daha geri dönemeyecektim. Bittiğinde de. Sanki yerdeki çatlakları, sonu gösteren işaretleri arayıp duruyordum. Ve en çok endişelendiğim şey, onları bulursam ne olacaktıydı.

Sanki çatlakları eşelemeye devam edersem, daha derine inersem, şekilde onlara yeterince uzun süre bakarsam yer yarılacak ve beni yutacaktı. Matthew ve ben de hayatım boyunca korktuğum bu şeyin bir başka kurbanı. Sevdiğim ve değer verdiğim herkesi kaybetmek. Katalizörün ne olacağını bilmiyordum, ya da devam edersek ne olacağını

ama bunu öğrenmek de istemiyordum. Tek bildiğim, sadece bu anı yaşamak, onunla birlikte olmak ve her şeyin ters gideceğine dair mantıksız korkuyu görmezden gelmek istediğimdi.

Benim için bir anlamı olan tek adamı kaybedebileceğimi. Elimde tutmaya değer tek kişiyi, kendime izin verirsem sevebileceğimi düşündüğüm tek adamı. Ona tüm kalbimi, tüm varlığımı, her parçamı versem ve o da benim yeterince iyi olmadığımı karar verse ne yapardım? *Onun* için yeterli olmadığımı *mı*? Hedeflerimin yeterince büyük olmadığına, yeterince geniş hayaller kurmadığımı ve benden ona verebileceğimden daha fazlasını isteyeceğine.

Kalbimdeki o küçük çatlaklardan çok korkuyordum.

OTUZ

Matthew

I Arkadaşlarıyla tanıştıktan sonra bile aklında bir şeyler olduğunu biliyordu. Sanki birbirimizin hayatına tamamen girmişiz gibi hissediyorduk ama yine de söyleyemediğimiz şeyler vardı. Korkmuş muyduk? Hissediyordum.

Korkmuş gibiydim.

Ne zaman dersim olmasa ve Noelle'in gereken salon yöneticisi görevleri olmasa, tüm boş zamanlarımızı birlikte geçiriyorduk. Bazen bu, onun mutfak masamda oturup ödevlerini gözden geçirmesi ve dönem boyunca tüm projelerini bitirmeye çalışması anlamına geliyordu.

Arkadaşlarıyla akşam yemeğinden beri Paskalya Tatili bir daha gündeme gelmemişti ve şehir dışına gideceğimi söylediğimde gözlerindeki incinmeyi kaçırmamıştım ama başka bir soru da sormamıştı. Ona gerçeği nasıl söyleyeceğimi ben de bilmiyordum.

Noelle şu anda masada oturmuş, bilgisayarının başında hayal kırıklığı içinde homurdanıyordu.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Etrafında dolaşp kahvaltı hazırlarken başının tepesine bir öpücük kondurarak sordum.

"Hayır," dedi, klavyede bir şeyler yazarken sadece başını salladı.

"Emin misin?" Dolaptan seyahat kahve fincanımı almaya giderken tekrar sordum.

"Evet," diye iç geçirdi Noelle. "Bu sömestr bitene ve mezun olup artık dev, test ya da kâğıt kalmayana kadar bekleyemem." Bir elini makyajsız yüzünde gezdirdi.

Giymediğı zamanları severdim, çünkü bu yüzündeki her bir ili sayabileceğim ve parmağımı üzerlerinde gezdirebileceğim anlamına geliyordu. Ne olursa olsun çok güzeldi.

Saatine baktı ve başını kaldırıp bana baktı. "Hay aksi. Bir toplantı için kampüse gitmem gerekiyor." Noelle ayağı kalktı, esnerken kollarını uzattı.

İkimiz de buraya ne kadar sık geldiğini fark ettikten sonra spor çantası getirmeyi bırakmış ve evime sadece birkaç kıyafet bırakmıştı. Bu hoşuma gidiyordu; evimdeki kıyafetleri, banyomdaki diş fırçası hoşuma gidiyordu.

"Gitmeden önce kahvaltı etmek ister misin, tatlım?"

Noelle başını salladı. "O kadar aç değılim ve zaten daha sonra bir şeyler alabilirim."

"Tamam, ama sadece *eminsen*." Sırıttım. "Mkemmek krepleri kaırmanı istemem."

"Beni kışkırtmayı bırak," diye güldü. "Geç kalacağım ve bu çok önemli."

Bana *neyin* nemli olduğunu söylemediğini fark ettim ama ısrar etmedim. Hazır olduğunda bana söyleyecekti, değıl mi?

Ama sonra orada durmaya devam etti, bana bakarken bir sa telini parmağının etrafında döndürdü. Dudağını ısırđı, ağızını açtı, birkaç kez kapattı ve sonunda "Bu hafta sonu bir şey yapmak istemediğine emin misin?" dedi. Gözleri benimkiler hariç her yere -kanepedeki ders kitabına, ocaktaki tencereye- dalıp gidiyordu. "Şehir dışına çıkacağını söylediğini biliyorum ama benim bir planım yok ve belki Snowball'u parka falan götürebiliriz diye düşündüm-"

"Yapamam." Boğuk bir sesle söyledim. Sesim kısılmıştı ve boğazım kurumuştı. Sanki tüm nefesim ciğەرlerimden aniden çekilmişti ve konuşamıyordum. Kelimeleri çıkaramıyordum, beynim o günün ne olduğunu açıklamaktan tamamen yoksundu. Benim için ne anlama geldiğini.

"Ah," diye kaşlarını çattı ama kovulmamın canını yaktığını söyleyebilirdim.

"Noelle-" diye başladım ama donup kaldım. Bunu açıklamak için ne söyleyebilirdim? *Nasıl* açıklayabilirdim ki? İstiyordum ve onun anlayacağını biliyordum ama kelimeler bir türlü gelmiyordu.

"Sorun yok!" Başını salladı, bana doğru bir sırıtma gönderdi ama gözleri tamamen farklı bir hikaye anlattı. "Bak, gitmeliyim."

"Zorunda değilsin," dedim ama söylemek istediğim kelimeleri çıkaramadım. *Kal lütfen.*

"Yapacak çok işim var ve son zamanlarda kendi evimden çok buraya geldim. Kızlarım muhtemelen beni özliyordur." Noelle eşyalarını çantasına tıktırdı ve ben olduğum yere çakılıp kaldım.

Benim kızım. Noelle'im. Ona karşı pek çok konuda açık davranmıştım, bu konuda neden davranamayayım ki?

Elini hızla atan kalbimin üzerine koyup beni yanağımdan öperken bile bir şey söyleyemedim. "İyi günler Matthew," dedi ve dudaklarına bir öpücük kondurmak için eğilmeden önce elini hafifçe sıktım.

"Hoşça kal," diye fısıldadım, yüzünü kendi yüzüme yaklaştırdım, kelimeler beni başarısızlığa uğratsa bile ona benim için ne kadar önemli olduğunu hareketlerimle gösterebileceğimi umuyordum. İçimde tuttuğum şey bunca zamandır kalbimi kemiriyor olsa bile, bu düşünceleri dile getirebileceğimden emin değildim. Onları yüksek sesle söylemeyi, bunca zamandır uzak tuttuğum acıyı paylaşmayı midem kaldırabilir miydi?

~ ~ ~

Ona yalan söyledim. Paskalya tatili için bir planım yoktu, şehir dışına da çıkmayacaktım. Ama bu hafta sonu... Her zaman, her yıl evime kapanır ve kimsenin beni görmesine izin vermezdim.

Beni böyle görmelerini istemedim.

Kanepeye yığıldım, bir kolumu yüzüme atıp tavana bakarken dördüncü, hatta belki de beşinci biramı tutuyordum. Artık hatırlamak istemiyordum. Unutmak istiyordum. Her Nisan ayında bu hafta sonu gözlerimi kapattığımda kaybettiklerimi ve bir daha asla göremeyeceğim ebeveynlerimi düşünmeyecek kadar sarhoş olmak istiyordum.

Açıklayabileceğimden çok daha fazla acı veriyordu ve Noelle'in bana Bryan, Cole ve Tanner'ın bu hafta sonu her geldiğinde baktıkları gibi acıyarak bakmasını istemiyordum.

İlk yıl... en zoruydu. Üniversitedeki ilk yılım hayatımın en güzel yıllarından biri olmalıydı ama bunun yerine dördümüzün birlikte kiraladığı eve kapanmış ve her şeye karşı hissizleşene kadar dışarı çıkmamıştım.

Ağlamamıştım, gerçekten ağlamamıştım, sadece eskiden olduğum kişinin boş bir kabuğu gibi hissediyordum. Belki de son on yıldır böyleydin.

onları kaybettim. Bir gün canımın bu kadar yanmayacağını umarak dolaşıyordum. Eğer unutabilirsem, her şey yeniden yoluna girecekti.

Telefonum çaldı ama duymazdan geldim. Sonra bir mesaj geldi.

Konuşmak istersen ben buradayım.

O hep . Ve bu konuda konuşabileceğim tek kişi olmalıydı, değil mi? Ama nedense konuşacak kelimeleri bir türlü bulamıyordum. Her denediğimde ağzımı açıyordum ve ağzımdan hiçbir şey çıkmıyordu. Açıklama yok, özür yok, *ailemiz öldüğü için üzgünüm* yok.

Hayır, *ailemizi kaybetmemizin sebebi olduğum için üzgünüm. Senin büyüdüğünü göremedikleri için. Neden üzgün olduğunu kız kardeşiyle bile konuşamayan huysuz bir pislik olan benimle sıkışıp kaldığın için.* Belki de huysuzluk benim başa çıkma mekanizmamdı, insanların beni rahat bırakması ve daha derine inmemesi için kullandığım bir güvenlik aracıydı.

Çünkü bu konuda kimseyle nasıl konuşacağımı bir türlü bulamamıştım. Ne kız kardeşim, ne arkadaşlarım, ne de üniversitenin son iki yılında her şeyle başa çıkmaya çalışırken gitmemi önerdiği danışmanımla. Bunun yerine, içime kapandım. Kimseye açılmadım.

Neredeyse hiç kimseyle kendim hakkında konuşmadım.

Noelle'e kadar. Lanet olsun, ona tam bir pislik gibi davranmıştım.

Ama burada oturmuş, bir bira daha yudumlarken, sadece unutmaya çalışırken Noelle'i düşünemiyordum. Sevdiğim ve ona ne hissettiğimi söylemeyerek her gün hayal kırıklığına uğrattığım kızı düşünemiyordum.

Telefonumun vızıltısını duymazdan gelerek kanepede uzanırken bile kalbim acıyordu. Bryan da Tess'e katılmıştı. Belki Noelle bile bir ya da iki mesaj atmıştı.

Hiçbiriyle konuşamıyordum. Telefonumu kapattım ve uykunun bana gerçeklikten tatlı bir kaçış sağlayacağını umarak yüzüme bir battaniye çektim.

Sadece bugün için bile olsa unutmaya yeteceğini umarak.

OTUZ BİR

Noelle

E Sömestr tatilini yatakhanedeki kanepede, bir kavanoz jelibonla dertleşerek ve televizyonda ne varsa izleyerek geçirdim. Anlaşıldığı üzere, bir sürü Hallmark

Filmler. Hazel Cuma günü bana katıldı. İkimiz de pijamalarımızla kanepeye oturduk ve bir kase patlamış mısırı paylaştık, gözlerindeki cevapsız soruları görebiliyordum.

Son iki ay boyunca Matthew ile ne kadar zaman geçirdiğimi herkesten çok o biliyordu.

Ödevlerime ya da önümdeki yazıya bile odaklanamıyordum çünkü onun için çok endişeleniyordum.

Geçen gün evinden ayrıldığımdan beri hiçbir mesajıma cevap vermemişti. Ve ben endişelendim. Endişelenmeye hakkım vardı, değil mi? Beni başından savıyormuş, içeri almıyormuş gibi hissediyordum ve sorunun ne olduğunu bilmiyordum. Hayatında başka biri olma ihtimali olmadığını biliyordum, bana böyle davranırken olmazdı. Aramızda böyle çılgınca bir bağ varken olmazdı.

Her zaman çok açık ve dürüsttü, bu yüzden şimdi beni dışlaması beni çok endişelendirdi.

"Ne?" Bana milyonuncu kez bakıyormuş gibi hissettikten sonra nihayet Hazel'a sordum.

Başını iki yana salladı. "Hiçbir şey."

"ama," diye ısrar ettim. "Ne sormak istiyorsan sor. "Tamam."

Hazel yüzünü buruşturdu. "Sadece..." Dudağını ısırdı. "Haze.

Söyleyebilirsin. Ben cam değilim, kırılmam."

"Sadece kimseyle çıkmayacağını söylemiştin. Ya da aşık olmayacağını. Ve sonra..."

"Ve sonra Matthew ile tanıştım?"

"Doğru. Ve şimdi sen..." Şu anki kıyafetlerimi işaret etti. "Sadece şu anda onunla birlikte olmamana şaşırdım, hepsi bu."

"Oh." Deli gibi görünmeden ona tüm korkularımı ve endişelerimi nasıl anlatabilirdim? "Biz iyiyiz." Öyle miydik? "Sadece biraz ayrı zaman geçirmeye ihtiyacımız vardı." Kendi kendime başımı salladım, umarım dışarıdan kendime güveniyor gibi görünüyordum. Çünkü içimde değildim.

Hazel bir kaşını kaldırdı. "Emin misin? Çünkü etrafta dolanıp duruyorsun..."

"Hey!" Kaşlarımı çattım. "Ben üzülmiyorum."

"İki gün içinde bir kutu jelibonun tamamını yemeye ne diyorsun?" "*Şenlikli* olmak." İçimi çektim. "Çıldırmanın çalışıyorum Hazel. Çünkü Ondan *gerçekten* hoşlanıyorum, anlıyor musun? Ve aşık olmak istemedim... Çünkü birinin beni tekrar kırmasını istemedim. Bir ilişkiye her şeyimi verip de benim için olduğu kadar onlar için de önemli olmadığını görmek istemedim."

"Ve...?"

"Ve ne?" Başımı salladım. "Beni orada istemedi."

"Belki de başka bir şeyler oluyordur, Noelle. Onunla bu konu hakkında daha fazla konuşmayı denedin mi?"

"Hayır. O sadece bana kapandı."

"Şey... Onun arkadaşlarını tanıyorsun, değil mi?" Hazel'a oyundan bahsetmiştim. -Ve ilişkimizle ilgili diğer her şeyi. Onaylamak için başımı salladım. "İyi olduğundan emin olmak için onlardan birine ulaşmayı deneyebilir misin?"

"Bunu hiç düşünmemiştim. Evet, muhtemelen yapabilirim." Elizabeth o gün hastanede bana numarasını vermiş ve bir şeye ihtiyacım olursa onu aramamı söylemişti. Bu komikti çünkü yeni bebek sahibi olan oydu.

Telefonumu elime alıp Matthew'a gönderdiğim cevapsız mesajların hepsini görünce Elizabeth'in bana numarasını verirken bir şeylerin peşinde olabileceğini fark ettim. Belki o ve Bryan Matthew'un neden böyle davrandığını biliyordu. Ve belki ben bilirim, benimle bu konuda konuşurdu.

Çünkü eğer bir sorun yoksa, neden beni kendinden uzaklaştırsın ki? Belli ki bir derdi vardı ama bunu benimle paylaşmak istemiyordu. Beni dışlıyor muydu? Tekrar tekrar düşünmüştüm.

Birbirimize izin verebileceğimizi gösterdik ama yine de... İçimdeki batma hissini görmezden gelemiyordum.

Günaydın!

Ögle yemeği mi?

Ödevimi bitirdim. Seni özledim.

Matthew? Her şey yolunda mı? Bebeğim.

Lütfen bana cevap ver.

Sohbetten çıktım ve Elizabeth'le yeni bir sohbet başlattım.

Merhaba Elizabeth. Ben Noelle. Perşembe gününden beri Matthew'a ulaşmaya çalışıyorum ve hiçbir mesajıma ya da aramama cevap vermedi. İyi olup olmadığını biliyor musun? Onun için endişeleniyorum... Genelde böyle değildir.

Mesajıma cevap vermek yerine Elizabeth beni aradı. "Alo?" "Noelle?"

Diğer hattan Elizabeth'in sesi geldi. Çabucak uzaklaştım

Kanepeden kalkıp onunla yalnız konuşabileceğim diğer odaya geçtim.

"Evet. Selam."

Elizabeth derin bir iç çeker gibiydi. "Bunu telefonda konuşmanın mesajlaşmaktan daha iyi olacağını düşündüm. Dinle, bunu paylaşmak bana düşmez ama üniversitede ben de oradaydım ve o zamandan beri bu konu hakkında hiç konuşmadı. Bizimle değil. Kimseyle konuştuğundan emin değilim."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Ailesi. Yarın... yarın onun için her zaman zor bir gün olmuştur."

"Ailesi mi?" Kafam hâlâ karışık bir şekilde tekrarlardım. "O... Bana tek söylediği bir araba kazasında öldükleriydi."

"Noelle, sana bir şey söyleyeceğim ve umarım bu seni korkutmaz. Ama bence onun için iyi oldun. Tekrar açılmasını sağladın - en azından hepimize yavaş yavaş. Sen yanındayken çok daha mutlu görünüyor ve bence onun ördüğü bu buzdan duvarı aşacak, hepimizi travmasının dışında tutacak, bir daha incinmesin diye kalbini mühürleyecek biri varsa o da sensin."

"Ben mi?" dedim kırık bir fısıltıyla.

"Evet."

"Ama ben sadece... Anlamıyorum. Yarın onun için neden bu kadar zor?"

"Noelle." Elizabeth derin bir nefes aldı. "O günün yıldönümü öldüler."

Oh. Telefonu kapattığımı hatırlamıyorum. Ellerimden kayıp gittiğini hatırlamıyorum. Dizlerimin üstüne düştüğümü hatırlamıyorum.

Ama başımı kaldırdığımda Hazel karşımdaydı, halının üzerine diz çökmüş, elleriyle yanaklarımı avuçluyordu.

"Benim sürmemi ister misin?" Fısıldadı ve sanırım başımı salladım.

Onun evine nasıl gittiğimi, hatta Hazel'i bana evim gibi gelmeye başlayan eve nasıl götürdüğümü bile pek hatırlamıyordum. Tek bildiğim, altın saçlı güzel adamımın bunu tek başına yaşamasını, kendini dünyadan soyutlamasını ve kederiyle tek başına başa çıkmasını istemediğimdi.

Arabayı kenara çektik ve Hazel dizimi güven verici bir şekilde sıktı. Teşekkür etmek için başımı salladım, sonra arabadan indim ve kapıya doğru yürüdüm.

Matthew'un kamyoneti garaj yoluna park edilmişti, bu yüzden evde olduğunu düşündüm, ama evin önünde herhangi bir ışık görmedim. şekilde gelmek neredeyse garipti. Kapıda benim gelmemi beklemediğini bilmek. Bazen böyle beklemek hoşuma giderdi, pencereleri izler, kapının önünde adım attığını ve oraya gelmemi beklerken parmaklarını saçlarında gezdirdiğini görürdüm. Ancak bugün pencerelerde hiç hareket yoktu. Kanepede oturan sarışın bir adam yoktu, yanında dev bir top gibi kıvrılmış beyaz tüylü bir köpek de.

Kapıyı çalmadan önce derin bir nefes aldım. En kötüsünden korkuyordum, gerçekten - sadece beni daha fazla dışlamasını, beni dışarıda karanlıkta bırakmasını istemiyordum. Mecazi ya da gerçek anlamda.

Snowball'un parke zeminde koştüğünü ve havlamasını duyabiliyordum - sadece iki kez, aşinalıkla - Matthew'a orada birinin olduğunu haber veriyordu. Ama ayak sesleri gelmedi.

"Matthew?" Kapıyı tekrar çaldığımda hâlâ yanıt alamayınca seslendim.

Kaşlarımı çatarak bana acil durumlar için verdiği anahtarı kilide soktum. Bunu kullanmaya hiç ihtiyacım olmamıştı -geldiğim çoğu zaman beni ya o götürmüştü ya da o beni bekliyordu ve bu *tuhaf* bir duyguydu. Sanki bir yabancının evine izinsiz girmişim gibi. Sanki hayatının gizli bir anına izinsiz girmişim gibi.

Ama eğer onun kız arkadaşıysam ve birlikteyse, o zaman hayatının her parçasını benimle paylaşmasını istiyordum. Ve benden, herkesten sakladığı bu kederi, onun için orada olmak istedim. Çünkü birbirimizi iyileştiremezdik, acıyı yok edemezdik ama ona bunu birlikte atatabileceğimizi gösterebilirdim. *Birlikte* üstesinden gelebilirdik çünkü bizim işimiz buydu. Biz bir takımdık.

"Matthew?" Boş oturma odasından yine boş olan ofisine doğru ilerledim. Sonunda kapalı yatak odasının kapısına geldim. I

Dışarıda durup düşünceli düşünceli dudağımı ısırırken bile neredeyse nefes alışını duyabiliyordum.

Bunun bir sınırı aşmak olup olmadığını bilmiyordum - bana bir anahtar vermiş olduğu gerçeğini kabul etsem bile, onun için endişeleniyordum, bu yüzden onu kontrol etmem çok doğaldı, değil mi? Ve bunun için bana kızsam bile... O iyi olduğu sürece bu değiş tokuşu kabul edebilirdim.

Kapıyı açtığımda, yatakta sızmış olduğunu, komodininin alkol şişeleri ve boş bardaklarla dolu olduğunu hemen fark ettim. Ve işte benim Matthew'um - benim şefkatli, sevgi dolu adamım, görünüşe göre bir topun içine sıkışmış, battaniye yığınlarıyla çevriliydi. Onu bir bira ya da bir kadeh şaraptan daha fazla içerken hiç görmemiştim, hele gecede bir ya da iki kadehten fazla içtiğini hiç görmemiştim ve belki de bu yüzden sert alkol şişeleri beni bu kadar endişelendiriyordu.

İçten içe çok kırılmıştı ve ne kadar büyük bir keder taşıdığını fark etmemiştim bile. Her ne hissediyorsa... bunun onu gününü içerek geçirmeye ittiği gerçeği beni kahretti.

Onun için yeterli olacak mıyım? Onu bu durumdan kurtarmaya, dünyada hâlâ ne kadar çok iyilik olduğunu fark etmesini sağlamaya yetecek miydim? Ben de bir ebeveynimi kaybetmişim ve onun neler hissettiğini bildiğimden şüpheleniyordum. Ama ben... yeterli miydim? Onun için, bizim için? Bu düşünceden kurtulmaya çalıştım - sahip olduğumuz şey *iyiydi* ve ben bunu biliyordum. Onun da bunu bildiğinden şüpheleniyordum, çünkü bana her gün birlikte ne kadar doğru olduğumuzu gösteriyordu ve ben bundan hiç şüphe etmemiştim.

Ama onu bu *şekilde* görmek? Kalbimi kırdı.

"Matthew," diye fısıldadım, gözlerimde yaşların biriktiğini hissediyordum. "Çok özür dilerim."

Yatağa yaklaştım, elimle omzunu okşadım. Terli alnındaki saçları taradım ve sonra onu uyandırmak için hafifçe sallamaya çalıştım ama uyanmadı. Adını birkaç kez söyledikten ve onu daha sert salladıktan sonra bile dev adam kıpırdamadı. Yastığının nemli olduğunu fark ettim ve yüzünden süzülen gözyaşlarını görebiliyordum.

"Oh, bebeğim..." Boğuldum.

Sadece orada bulunarak beni rahatlattığı onca zamandan sonra... Bu duyguyu ona geri vermek istedim. Onun kollarında kendimi her zaman çok güvende ve korunmuş hissedirdim ve benim kollarımın da ona aynı hissi vermesini umuyordum. Onun yanındaki yatağa, yorganın altına girdim, dev bir yuvaya dönüştürdüğü battaniyelerin çoğunu yere ittim ve kendimi ona doğru çektim. Ona sarıldım, yüzümü nemli gömleğine yasladım ve göğsünde atan kalbinin sesini dinledim.

Vücudunun sıcaklığı beni uykuya daldırmadan önce ona ne kadar sarıldığımı bilmiyordum, ama daha sonra uyandığında, kollarım hala sırtına sarılıydı, sanki benim gerçek boyutlu vücut yastığımmış gibi ona sarılmıştım. Sanki bırakamayacakmışım gibi ona sıkıca sarılmıştım.

"Noelle?" Mırıldandı, saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı ve çenemi yukarı kaldırarak gözlerimin onunkilerle buluşmasını sağladı. "Burada ne yapıyorsun, tatlım?"

"Aramalarım ya da mesajlarım cevap vermiyorsun," diye mırıldandım ona bakarken. Kırmızı çerçeveli mavi gözlerine. Yalnız başına ağlıyor olması beni öldürüyordu. "Senin için endişelendim."

"Sen-" Derin bir nefes çekti. "Noelle." Endişelendiğim için kendini suçlu hissediyormuş gibi gözlerini sıkarak kapattı. "Benim için endişelenmene gerek yoktu, söz veriyorum."

"Elimde değil, seni koca aptal," dedim usulca, gözlerimden yaşların süzülmesine izin vererek. "Elbette senin için endişeleneceğim. Seni daha azını yapamayacak kadar çok önemsiyorum." Ona olan hislerim artık görmezden gelinemeyecek kadar büyüktü ve bu üç kelime dilimin ucunda geziniyordu. Onları hissedebiliyordum.

Sonunda kolları beni sardı ve bana sıkıca sarıldı. "Sadece zor bir gün geçirdim, söz veriyorum. Endişelenmene gerek yok."

"Sadece zor bir gün müydü?" İnanamayarak sordum. "Matthew... *lütfen* beni dışlama. Senin için buradayım. Bana neler olduğunu anlatabilirsin."

Başını salladı, sanki bu hareket onu sakinleştirecekmiş gibi elini saçlarımın üzerinde defalarca gezdirdi. Ona, cam gibi gözlerine bakarken dudağımı ısırdım.

"Elizabeth'le konuştum, Matthew..." Sesim o kadar kısıktı ki fısıltı bile sayılmazdı. Yatak odasının sessizliğinde bile kendimi zar zor duyabiliyordum.

Odaya girdiğimde Kartopu ayaklarının dibine kıvrılmıştı ve şimdi başını ayaklarına yaslamış, sanki "*iyi olacak mı?*" diye sorar gibi bana bakıyordu. Onun sadece bir köpek olduğunu biliyordum ama bu soruya ben bile cevap veremezdim. Başımı tekrar gömleğine gömdüm.

"Ne?" Sakinleşti. Sesi sertti. "Sana ne söyledi?" Cevap olarak ona daha sıkı sarıldığımda, Matthew iç çekti ve derin bir nefes alırken burnunu başımın üstüne koydu. "Ben sadece-"

"Bunun hafta sonunu neden birlikte geçirmek istemediğinle bir ilgisi var mı?" Düzgün nefes almak için kendimi zorlamaya çalışarak sordum.

"Hayır," dedi biraz fazla hızlı bir şekilde, ama sonra kaşlarını çatarak bana baktı ve başını hafifçe sallayarak uzun sarı saçlarını hışırdattı. "Evet. Ben..." Tişörtünü düzelttim, elimi yatıştırıcı bir hareket olduğunu umduğum bir şekilde omurgasında aşağı yukarı gezdirdim. "Hafta sonunu birlikte geçirmek istedim," dedi ve ben de homurdanma isteğime direndim.

"Bunu göstermenin komik bir yolu," diye gülümsedim. Elizabeth'in bana anlattıklarını ona da anlatabilirdim ama bana güvenmesi, benimle paylaşması gereken kişinin o olması gerektiğini hissettim. Ve eğer yeterince güçlü olursak... bunun üstesinden gelebilirdik. *Birlikte.*

"Bu hafta sonu... Yarın..." Sesi boğuklaştı ve elimi sırtına sürdüm, yatıştırıcı hareketin onu devam etmeye teşvik edeceğini umuyordum. "Bugün ailemin ölüm yıldönümü." Matthew sonunda söyledi ve zaten biliyor olmama rağmen, ifadesindeki keder içime işledi. Neden konuşmak istemediğini, beni neden kendinden uzaklaştırdığını merak etmeme gerek yoktu.

"Oh, Matthew." Eğer ona sarılmamış olsaydım, ilk içgüdüm elimi kalbimin üzerine koymak olurdu. "Özür dilerim-"

Başını bana doğru salladı. "Bilmiyordun... ve ben de sana söylemedim."

"Söyleyecek misin?" Çizgiyi aşmadığımı umarak inatla sordum. "Söyle bana şimdi, yani?"

Sanki ne söyleyeceğine karar vermeye çalışarak derin derin düşünüyormuş gibi durakladı. "Onlar gideli on yıl oldu ve ben hala..." Bir hıçkırığı daha bastırdı, keder tüm bedenini sarmıştı. "Bu konuda hiç konuşmadım," diye fısıldadı sonunda. "Kimseyle."

"Bryan'la ya da kız kardeşinle bile mi?" Onun da aynı şekilde hissettiğinden emindim ama yine de burada tek başınaydı ve bunu tek başına taşıyordu.

Başını iki yana salladı. "Tess'e kederimi yüklemek ya da bunu ona yüklemek istemedim. Ailemizi çok genç yaşta kaybettiğimiz için o da kendi acısını yaşıyordu. Ve Bryan... O her zaman yanımdaydı ama bu farklı. O anlamıyor..." Matthew'un gözleri yeni yaşlarla dolmuştu ve ne demek istediğini anlamıştım.

Nasıl hissettiğini.

Kürek kemiklerinin üzerini hafifçe ovuşturdum. "Hayır, belki de değil." Derin bir nefes aldım. "Ama *ben* biliyorum. Ve bu konuda benimle konuşabilirsin. Ben varım." Gözlerimiz kilitlendi ve farkına vardığını biliyordum. Anne babasını kaybetmekten duyduğu çaresizliği hiç kimseyle paylaşmamıştı, kimsenin anlamayacağını ve düşünüyordu. Ama ben yaptım. Ben geçtim

aynı kayıp. Tek fark, hayatımdan koparılmadan önce onun varlığını tam olarak hissedemeyecek kadar genç olmamdı. Ama o her zaman oradaydı, diğer tarafa giden yolu bulamayan bir hayalet gibi ve ben onun kaybını tüm hayatım boyunca hissettim.

Yıllarca neredeyse her gece annemin ağlamasını dinlemiştim.

Matthew'un gözlerinden yaşlar serbestçe akmaya başlamıştı ve bu kalbimi kırdı ama bana karşı açık ve dürüst olmaya devam etmesini istedim.

"Babamı küçükken kaybettiğimi biliyorsun." Devam etmeden önce Matthew'un hafifçe başını sallamasını bekledim. "Yıkımı hissetmeyecek kadar küçüktüm -belki o zaman hissetmedim- ama hayatımın her anında onun yokluğunu hissettim. Anlıyorum bebeğim. Onunla bir gün daha geçirmek için *her şeyi* yaparım."

Matthew ağzını açtı, çıkan tek ses boğuk seslerdi. Göğsüne ıslak bir öpücük kondurdum ve henüz kelimeleri bulamadığını bilerek devam ettim. "6 Eylül'de iş yerinde bir inşaat kazasında öldü, biliyor musun? Annemden bir telefon aldıklarında ben *üç* yaşındaydım, anaokulundaydım. Hatırlamıyorum ama bana ne söylediklerini biliyorum. Annem beni okuldan alamayacak kadar berbat durumdaydı. Komşum beni almak zorunda kaldı. Bir hafta boyunca onun evinde kaldım çünkü annem kendi kabuğuna çekilmişti. Yemek yemiyor, uyumuyor ve kimseyle tek kelime konuşmuyordu. Hayatının aşkı gitmişti. Onsuz yaşamının ne anlamı vardı ki?

"Sanırım bir an için bir kızı olduğunu unuttu. Ben de *annemin nesi* var diye sorup durdum. *Babam nereye gitti? Babam ne zaman eve gelecek?*" Gözlerimden yaşlar süzüldüğünü hissedebiliyordum ama devam ettim. Devam etmek zorundaydım.

Matthew'un kolları beni biraz daha sıktı ama durmadım. Duramazdım. "Annem tekrar hamile kalmaya çalışıyordu, biliyor musun? Başka bir bebek istiyordu. Sonra babam gitti. Sadece biz vardık ve annem onsuz nasıl yaşayacağını bilemiyordu. Ve ben... Neler olduğunu anlamak için çok küçüktüm ama o duyguyu *hatırlıyorum* Matthew. Sevdiğin kişinin asla eve dönmeyeceğini anladığında yaşadığın o ruh ezici hayal kırıklığını. Ve ben... bunu paylaşacak birinin olmamasını hayal bile edemiyorum."

Gözyaşları yüzünden aşağı süzölmeye devam etse de nefes alış verişini nihayet düzene girmişti. Matthew alnıma bir öpücük bırakmadan önce eliyle saçlarımı düzeltti.

O zaman hissedebiliyordum. Küçük de olsa ondaki değişimi. Bana anlatmaya, yüklerini ve kederini benimle paylaşmaya karar verdiği an. Çünkü ben bunu kaldırabilecek kadar güçlüydüm - çünkü o beni neredeyse her şeyin üstesinden kadar güçlü kılmıştı.

"Beni ziyarete geliyorlardı," dedi sonunda. "Uzun hafta sonu için beni eve götüreceklerdi. Paskalya, tıpkı bu hafta olduğu gibi. Paskalya'yı dağlardaki küçük kulübemizde geçirecektik, sadece dördümüz. Okuldan çıktıktan sonra Tess'i almaya gidecektik. Ama yollarda kara buz vardı ve araba kaydı. Buzda kaydılar, sonra araba yuvarlandı ve sonunda bir ağaca çarptılar." Vücudunu bir hıçkırık kapladı ve ona daha sıkı sarıldım. "Bu benim hatam. *Gitmiş* olmaları. Tessa'nın onlarsız büyümek zorunda kalması. Onların *mucize* bebeği. Benden sonra ona sahip olmak için çok uğraştılar ve onun büyümesini bile izleyemediler."

"Bu senin hatan *değil*," diye fısıldadım kalbine, ikimiz de birbirimizin kollarında ağlarken başımı boynunun kıvrımlarına gömmek istedim.

Devam etmeden önce derin bir nefes aldı. "Ben sadece... kendimi . Üniversite ikinci sınıftaydım ve ailem... bu dünyadan *gitmişti*. Bir anda. Ve evet, Bryan, Cole ve Tanner her zaman yanımdaydı - ben kendimden tamamen vazgeçmişken bile onlar benden ama duygularımı onlarla paylaşmadım. Kafamda neler olup bittiğini onlara anlatmadım. İstesem bile kelimeleri bulamadım. Tess büyükannem ve büyükbabamla birlikteydi ve ben de başımı öne eğmiş, üniversitenin son iki yılını atlatmaya çalışıyordum. Çok çalıştım, sadece geleceğe odaklandım. Tessa'nın ailemiz olmadan da ne kadar sevildiğini bildiğinden emin olmak için. İçimdeki tüm üzüntü ve öfkeyi onları benden aldığı için dünyaya gömdüm, çünkü o benden daha . O on bir yaşındaydı, biliyor musun? Benim küçük kız kardeşim. Dediğin gibi... Onun için her şey bir anda değişti.

"Duygularımı gömdüm çünkü hissetmekten daha kolaydı... bunu. Bu ıstırap, bu keder, onları o kadar çok özlüyorum ki kalbim acıyor. Kimsenin içeri girmesine izin vermemek ve herkesi duygusal bir mesafede tutmak daha kolaydı çünkü bu, bundan daha tercih edilebilirdi. Ta ki..." Durdu ve doğrudan bana baktı. "Tanrım, seninle tanışana ve belki de birine sahip olabileceğimi fark edene kadar. Çünkü senden önce Noelle, bunu hiç istemedim. Başka hiç kimse bu çabaya değmezdi. Ta ki sana kadar."

"Oh, Matthew," diye göğsüne yaslanıp ağladım, keşke söyleyebileceğim daha fazla şey olsaydı, ona söyleyecek doğru kelimeleri bulabilseydim

nasıl hissettiğimi. Onun kalbindeki bu deliği onarmayı ne kadar çok istiyordum, tıpkı benimkini onarmaya yardım ettiği gibi. "Çok özür dilerim."

Beni daha sıkı çekti. Onu asla bırakmak istemiyordum. "Sadece... sana sarılmama izin verir misin, tatlım?" Kırık bir fısıltı gibi çıkmıştı ama şu anda en çok ihtiyacı olan şeyin bu olduğunu biliyordum.

Dürüst olmak gerekirse benim de ihtiyacım olan şey buydu. Birinin beni düzeltmesine ihtiyacım yoktu, bunu kendi da yapabilirdim. İhtiyacım olan tek şey yanımda oturacak, ağlarken bana sarılacak biriydi; bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesi değil, hangi sıfatla olursa olsun benim için burada olduğunu söylemesiydi.

Ben de göğsüne doğru başımı salladım. "Her zaman. Her zaman senin için buradayım Matthew."

Çünkü öyleydim. Ve çünkü... Onu seviyordum. Sanırım kimseyi sevmediğim kadar çok.

THIRTY-TMO

Matthew

I Bana sarılışında öyle saygılı, öyle şefkatli ve anlayışlı bir şey vardı ki, kalbimdeki tüm savunmaları yerle bir etti. Onu seviyordum. Ve onu sevdiğim için vazgeçemiyordum.

Bizim için, bunun için savaşıcağımı ve buna değdiğimizi ona kanıtlamak zorundaydım. Şimdiye kadar aldığım ve bundan sonra alacağım her riske değeceğini.

Peki ya bu, kederimi onunla paylaşmak? Bu cehennemde savaşmak gibiydi. Bu beni düzeltmeyecekti ama belki de yeniden normal hissetmeye giden yolun başlangıcı olacaktı.

Her şeyi onunla paylaşmak istedim.

Başını göğsüme yaslamış, iç içe geçmiş bir şekilde uzanmaya devam ederken Noelle'in alnından öptüm. Birbirimize bu kadar açık ve maruz kaldığımız bu anda kalplerimizin senkronize olduğuna yemin edebilirim.

Gece boyunca bana sarıldı.

~ ~ ~

"Tessa?"

"Matthew?" Kız kardeşim telefonu açtığında, sesi bugün benden gelen bir telefonun şokuyla doluydu. "İyi misin?"

"Onlar hakkında yeterince konuşmadığımızı biliyorum." Beni görememesine rağmen kaşlarını çatarak telefona baktım. "Ve bunun için özür dilerim. Bu benim hatam. Kederle nasıl yaşayacağımı bilemediğim için onu . Ama sanırım..." Noelle'e baktım, çarşafına sarılmıştı ve ben kardeşimle konuşurken bile mışıl mışıl uyuyordu. "Sanırım artık hazırım. Bu konuda konuşmaya. Onlar hakkında."

Tess sonunda, "Ah, Matt..." diye cevap verdiğinde sesi boğuk çıkıyordu.

"Bir kardeş olarak seni hayal kırıklığına uğrattıysam özür dilerim. Eğer onlar hakkında konuşmaya ihtiyacın varsa ve ben... Nasıl hissettiğini göremeyecek kadar kendime odaklandıysam özür dilerim. Ama asla benimle konuşamıyormuşsun ya da bana sahip değilmişsin gibi hissetmeni istemedim."

"Düşünmedim," dedi biraz titreyerek. "Seni böyle düşünmemiştim. Nasıl düşünebilirdim ki? Sen benim sevgili ağabeyimdin ve onları çok özlemiş olsam da hep yanımdaydın. Benim için çok şeyden vazgeçtin ve ben sadece-" Tess burnunu çekti. "Olmam gerektiği gibi yanında olamadığım için özür dilerim."

"On yıl," dedim iç çekerek. "Nasıl oldu da on yıl geçti ve hala dün gibi geliyor?"

"Sanırım bizi şimdi görebilselerdi bizimle gurur duyarlardı." "Öyle mi?"

Diğer tarafta başını salladığını hayal ettim. "Evet. Sen, aşık olmak, kendini ve amacını bulmak. Ben, üniversiteden mezun olmak, hayallerimin peşinden koşmak."

"Dinle, rüyaların hakkında-"

"Sırada ne olduğunu tam olarak bilmiyorum," dedi, "ama sanırım yapmam gereken şey sana yakın olmak. Ve ben... Bahar Tatili için oradayken Portland'da iş aramaya başladım. Dünyanın en iyi işi değil ama bir çocuk tiyatrosu bölümünün başında bir iş buldum ve belki bir yandan da yarı zamanlı bir iş bulurum."

"Tess," diye göz kırparak birkaç damla şaşkınlık yaşı döktüm.

"Emin misin?" "Hiçbir konuda olmadığım kadar eminim."

"Peki ya erkek arkadaşın?"

"Oh." Güldü. "Biz ayrıldık." Ben bir şey söyleyemeden, "Mezuniyetime geliyorsun, değil mi?" diye ekledi.

"Bunu kaçırmazdım."

"Noelle'i de mi getireceksin?"

Yatağında uyuyan kırmızı yumruya baktım. "Evet," diye gülümsedim. "Sanırım bu hoşuna giderdi." Ben de gülümsedim.

"Güzel. Tamam, gitmeliyim. Seni seviyorum, kardeşim." "Ben de seni seviyorum kardeşim. Son birkaç hafta harika geçsin." "Seveceğim. Bye!"

Telefonu kapattık ve yatağa geri dönüp Noelle'in yanına kayarak onu kollarıma çekerken gülümsemekten kendimi alamadım. Onun tatlı kokusunu içime çekmek ve sırf gerçek olduğunu hatırlamak için ona sarılmak istedim. Burada olduğunu.

Ve ebeveynimin ölüm yıldönümünde, ilk kez, hatırlamamak için bayılmak istemedim. Hâlâ kalbim kırık -muhtemelen hep öyle olacaktı- ama şimdi tek istediğim onların yasını tutmak yerine hayatı kutlamaktı.

"Günaydın." Noelle başını kaldırıp bana baktığında gülümsemesi nazikti, ben yatakta onun yanında dinlenirken gözleri uykudan sersemlemişti.

"Günaydın." "Nasıl hissediyorsun?"

"Hâlâ üzgünüm ama bir şekilde... Senin burada olduğunu bildiğim için bunu atlabileceğimi hissediyorum."

Noelle eğilip beni yanağımdan öptü. "Güzel. Hiçbir yere gitmiyorum, söz veriyorum."

"Kahvaltı mı?" Konuyu değiştirerek sordum. Noelle başıyla onayladı. "Waffle ister misin?"

"Oh." Noelle sırıttı. "Evet, kesinlikle. *Her zaman* waffle havamda olduğumu biliyorsun."

Kıkırdadım, çarşafı üzerimizden çekerken onu yataktan çıkardım. "En sevdiğimiz yerde bize bir masa ayarlayacağım. Hadi gel."

OTUZ ÜÇ

Noelle

A Kapım çalındı ve Matthew'un o akşam bana geleceğini bildiğim için gülümseyerek ellerimi önlüğüme sildim. Ama kapıyı açtığımda karşımdaki benim harika yakışıklı erkek arkadaşım değildi. önümde duruyordu.

Şoku atlatmam panik içinde bir dakika sürdü. "Jake?

Burada ne halt ediyorsun?"

Berbat görünüyordu ve alkol kokusundan içki içtiğini anlayabiliyordum. "Seni özledim," diye inledi. "Seni geri istiyorum, Noelle, bebeğim."

"Üç yıl oldu," dedim sertçe. "New York'ta kalbimi parçaladığından beri üç yıl geçti ve şimdi buraya gelip *beni özlediğini mi* söylüyorsun? *Beni terk ettiğini* sana hatırlatmak zorunda mıyım?"

"Bir hataydı," diye yalvardı. "Hadi ama Noelle, beni özlemiyor musun?"

"Hayır." Başımı salladım. "Senin için her zaman çok iyiydim Jacob. Ve sen Bana hiç senin için değerliymişim gibi davranmadın. Neden sana geri dönmek isteyeyim ki?" Daha önce bana nasıl davrandığını bildiğim için kalbim küt küt atıyordu. Benim yanımda nasıl davrandığını. Beni nasıl küçümsediğini ve değersiz hissettirdiğini. Başka hiç kimsenin beni sevmeyeceğini hissettirirdi. Ama yanıliyordu. Çünkü harika bir adamım vardı... Matthew'un beni sevip sevmediğini tam olarak bilmiyordum ama bana o kadar saygılı, o kadar şefkatli davranıyordu ki... isteyebileceğim her şey ve daha fazlasıydı.

Ve sonra, tıpkı daha önceki tüm zamanlarda olduğu gibi... Jake zalimleşti, bana alaycı bir şekilde baktı. "Senin o sarışın erkek arkadaşın

değersiz birisin, sürünerek bana geri döneceksin."

Öfkeyle titredim ama kendimi toparlamayı başardım. "Hayır, değilim. Çünkü o bana asla senin gibi davranmayacak."

"Kalbini kırdığında, seni tükettikten sonra geri alırsam şanslı olacaksın."

"Jake," diye nefes nefese kaldım. "Sen... sen bir pisliksin!" Öfkenin iliklerime kadar işlediğini hissedebiliyordum; o ana kadar hiç kimseden ondan nefret ettiğim kadar nefret etmemiştim. "Bana yaptığın onca şeyden sonra, sana geri döneceğimi düşünmene inanamıyorum! Matthew ve ben bir gün ilişkimizi bitirsek bile..." Bunu düşünmekten nefret ettiğim için yutkundum. "Sana asla geri dönmem."

Çarpık, kibirli bir gülümseme yüzünü buruşturdu. "Yapacaksın," dedi bana doğru bir adım atmadan önce. Ben bir adım geri attım ama o beni takip etmeye devam etti.

"Bunca yıl bana nasıl davrandığının farkında bile değilsin, değil mi? Seni idolleştirdim. Seni sevdim. Ve sen bana bir çöpmüşüm gibi davrandın. Yaptığım hiçbir şey senin için yeterince iyi değildi, ama şimdi geri döndün. Laura'yı da aldattın mı? Seni yatağımızda sevişirken yakaladığım asistanı?" Kelimeleri öyle bir zehirle tükürdüm ki neredeyse kendimi şaşırtacaktım. "Ve sonra terk ettin

-Tek kelime etmeden. Yüzüne karşı ne kadar boktan biri olduğunu söyleme şansım bile olmadı, pislik herif. Beni duygusal olarak istismar ettin ve yıllarca manipüle ettin, bu yüzden beyninde beni bir görme ihtimaline elveda öpücüğü verebilirsin. Ve sakın sevdiğim adam hakkında tek kelime daha etme. Çünkü o senin olduğundan ve olabileceğinden çok daha iyi."

Şimdi dairemin eşiğinde durmuş, içeri bir adım daha atmaya çalışıyordu. "Defol Jacob. Beni rahat bırak," dedim, ağzımdan çıkacağını tahmin edebileceğimden daha sert bir şekilde. "Seni bir daha asla görmek istemiyorum."

O anda bakışlarım Jake'in omuzlarına odaklandı ve Matthew'un koridorda durduğunu, elinde bir şişe şarap ve tek bir ayçiçeği tuttuğunu ve yüzünde öfkeli bir ifade olduğunu fark ettim. Olamaz.

"Matthew-" diye başladım ama beni duymadı bile, öfkeli gözlerini Jake'e dikmişti.

"Sana onu rahat bırakmanı söylediğimi sanıyordum," diye hırladı Matthew. "Benim kızımınla böyle konuşarak ne yaptığını sanıyorsun?"

"O önce benimdi," dedi Jake, bana doğru bir adım daha atarken tökezledi ve onu uzak tutmak için bir elimi göğsüne bastırdım.

"Ve sen ondan vazgeçtin, hayatında sahip olabileceğin en iyi şeyi mahvettin - ki ben bunu asla yapmayı planlamıyorum. Sen ona baktın ve sadece kullanabileceğin birini gördün. Bense ona bakınca her şeyi görüyorum," Matthew ve aralarındaki mesafeyi saniyeler içinde geçtikten sonra onu tek eliyle duvara yapıştırdı.

"Göreceğiz," diye alay etti Jake onunla. "Ondan bıktığında, zavallı bir kız gibi sürünerek bana geri dönecek-" Ve sonra Matthew'un Jake'in çenesine yumruk atmasıyla koridorda bir gümbürtü ve ardından acı dolu bir çığlık yankılandı.

Nefesim kesildi ama ne yalan söyleyeyim, bu bana muazzam bir tatmin verdi. Jake yüzünü tutarak yere düşerken, Matthew koşarak yanıma geldi. "İyi misin, bebeğim? Sana zarar vermedi, değil mi?"

Başımı salladım ve o da beni kollarının arasına aldı. Sonra Jake'e döndü ve beni ürperten tehditkâr bir ses tonuyla konuştu: "Seni bir daha asla görmek istemiyorum. Eğer onu bir daha ağlatırsan, seni bulur ve hayatını cehenneme çeviririm."

Vücudunun üst kısmındaki kaslar etrafımda esniyordu ve bunun kendini tutmasından kaynaklandığını biliyordum ama yine de fiziğini bir kez daha takdir etmekten kendimi alamadım. Bir profesöre göre vücudunu çok formda tutuyordu ve bu da belli oluyordu. Lanet olsun, onun benim boktan eski sevgilimi yumruklamasını izlemek çok keyifliydi.

"Şimdi seni eşek sudan gelinceye kadar dövmemi istemiyorsan, kız arkadaşımın dairesinden defolup gidersen memnun olurum."

Jake çenesindeki bir damla kanı sildi ve sonra bize dişlek bir gülümseme verdi, onu hiç görmediğim kadar çılgın görünüyordu. "Yarım yamalak saniyelerimin tadını çıkarın, Profesör. Zaten yatakta hiç o kadar iyi değildi."

Matthew hırladı. Gırtlığı gümbürdeyerek ona doğru bir adım attı ama Jake hızla geri geri koridora ve binanın ön kapısına doğru yürüdü ve gitmeden önce bana midemi bulandıran son bir bakış attı.

Ve benim yakışıklı, güzel, şefkatli erkeğim, az önce olanlardan dolayı dizlerimin titrediğini, güçsüz düştüğümü hissederek - Jake'in bunca zaman ayrı kaldıktan sonra beni nasıl hâlâ değersiz hissettirebildiğini anlayarak - beni kollarına çekti, kapıyı ve sürgüyü kilitledi ve sonra bizi kanepeye oturttu. Vücudumdaki sarsıntılar yavaşlamaya başladığında elini saçlarımın üzerinde defalarca gezdirerek beni yatıştırdı.

"Özür dilerim," diye .

"Neden, tatlım? O korkunç şeyleri ona sen söyletmedin. Seni bir daha rahatsız etmemesini sağlayacağım."

"Sadece... bunu görmek zorunda kalman. Ben hiç..." Nefesim kesildi ve sanki aklımdan geçenleri temizlemeye çalışıyormuş gibi başımı salladım. Matthew elimi tuttu, başparmağı tenimin üzerinde daireler çizerek beni yavaş ama emin adımlarla sakinleştirdi. "Benim hakkımda söylediği şeyleri duymanı hiç istemedim." Gözlerine baktım, buz gibi, güzel mavi gözlerine ve gözlerimden akan birkaç damla yaşa engel olamadım. "Beni kendimle ilgili o kadar kötü şeylere inandırdı ki, ben sadece-"

"Şşş," diye yatıştırdı. "Noelle, bebeğim, sorun yok. Ben buradayım ve hayatımın geri kalanını sana bunların doğru olmadığını kanıtlayarak geçirmem gerekse bile bunu yapacağım. Tamam mı?"

"Bu sadece... Neden bu kadar zor Matthew? Belki de... Belki de bunu yapamam? Bu kadar zor olmamalı," diye göğsüne doğru ağladım.

Ona bakmamı sağlamak için arkasına yaslandı. "Her şeyi bitirmek istediğini mi söylüyorsun, Noelle? Bizi bitirmek mi?"

"Ben... Ben bilmiyorum."

"Sen... artık birlikte olmak istemiyor musun?"

Başımı salladım. Bunu söyleyemezdim, bu doğru değildi. "İstediğin şey bu." Bir soru değil, bir ifade.

Hayır. Benim için savaşmanı istiyorum, bizim için. Herkesin onun gibi olmadığını hatırlamam gerekiyor. "Bilmiyorum, ne hissediyorum, Matthew... Ben sadece..."

Ardından gelen sessizlik göğsümde hissettiğim boşlukta yankılandı. "Bana aylar önce ciddi bir şey istemediğini söylemiştin..."

Matthew'un sesi sessiz ama kararlıydı. "Her şeyin farklı olduğunu sanıyordum." Mavi gözleri parlıyordu ve yüzündeki acı dolu ifadeye neden olduğum gerçeğinden nefret ediyordum. Her şeyi bitirmek istemiyordum. Sadece nefes almak için bir dakikaya ihtiyacım vardı. Jake'i görmekten, onun beni küçümsemesinden kaynaklanan duygu dalgalarının aniden kafamda canlanmaması için.

"muydum?" diye fısıldadı.

Hayır, çığlık atmak istedim. Seninle bir ilişki istememi sağladın.

"Ne diyorsun sen?"

"Sen istemezsen bu işi yürütmeye çalışmaya devam edemem Noelle. Eğer beni istemiyorsan... istemiyorsan."

Hayır. Hayır, onu seviyordum ama kafam karmakarışık. Düşüncelerimi düzgün tutamıyordum. Hâlâ Jake'i gördüğüm için sersemlemiştim, her şeyi yeniden yaşıyordum.

Üniversitede çıktığımız ve aynı eve taşındığımız yıllarda bana yıllarca çektiymişti.

Matthew yavaşça benden ayrılıp ayağa kalktı ve kapıya doğru attığı her sessiz adım kalbime saplanan bir bıçak gibiydi.

Gitmesine izin veremezdim. Bu adama bunu yapmaya devam edemezdim. Kimseye hissetmediğim kadar çok şey hissettiğim, benim her şeyim olan bu harika adama... Gitmesine izin veremezdim. Korkularımın bizi ayrı tutmasına izin veremezdim.

"Bekle," diye nefes aldım ve Matthew sustu. Arkasını döndü ve gözlerindeki ıstırap nefesimi kesti. Gözlerinin birkaç dakika önceki kadar umut ve sevgiyle dolu olmamasından nefret ediyordum.

Bunu ona yaptığım için. "Kal."

OTUZ DÖRT

Matthew

W "Noelle," dedi ve kalbimin kırılmasına izin vermemeye çalışarak arkamı döndüm. "Kal. Lütfen. Ben-"

Onu seviyordum. Haftalardır onu sevdiğimi biliyordum ama onu korkutacak bir şey söylemek istememiştim. Ama bu - dairesine gelmek, eski pislik sevgilisinin ona ne kadar değersiz olduğunu söylediğini görmek? Benim için yeterince iyi olmadığına karar verdiğimde ona geri döneceğini söylemeye nasıl cüret ederdi? Kanımı kaynatmıştı. Çünkü birini sevdiğinizde ona böyle şeyler yapmazdınız.

Gitmesine *asla* izin vermek istemedim. Ama eğer istediği buysa... Eğer bu onun için çok fazlaysa, gitmesine izin vermeyi deneyecektim. Bunu yapmak için kendimi parçalara ayırırdım ama yine de bu kadın için her şeyi yapardım. Ve Tanrım. O pislik. Suratına tekrar yumruk atmak istedim. Bu sefer *gerçek* bir hasar vereceğimden emin olmalıydım.

Bunun ondan daha fazlası olduğunu biliyordum. Ama Noelle'in köklü korkuları gerçek deneyimlerden kaynaklanıyordu ve onu nasıl küçümsediğini, hayalleriyle nasıl alay ettiğini, onu her gün değersiz hissettirdiğini biliyordum... Onu ne kadar önemsemiş olduğunu bilmesine *ihtiyacım* vardı. Bunu ona *asla* yapmayacağımı.

Bekle dediğinde bekledim.

Çünkü ondan vazgeçmeye hazır değildim, *asla*. Çünkü masallara inanabileceğini bilmesini istedim. Çünkü o beni

İnanıyordum ve biliyordum ki o benim birlikte olmak için doğduğum kadındı. Hayatın beni götürdüğü her yerin ona doğru uzun bir yolculuk olduğunu kalbimin derinliklerinde hissedebiliyordum ve onun da aynı şekilde hissedebileceğini bilmesine ihtiyacım vardı.

Bize inanabilirdi çünkü onu asla terk etmeyecektim. Jake'in yaptığı gibi onu asla terk etmeyecektim. Ben onu korumak için yaratılmışım - onun kalbini, gülümsemesini ve hayatımızın geri kalanında bunu ona her gün göstermeyi planlıyordum.

Onun için savaşıyordum ama onun da benim için savaşmasına ihtiyacım vardı.

"Noelle..." Yalvardım. "Bir şey söyle bebeğim. Lütfen." Gözyaşları yüzünden aşağı süzülürken ona baktım. Sadece birkaç dakika önce onu kucağıma almıştım. Tekrar sarılmak istedim.

"Korkuyorum Matthew," diye fısıldadı, "bir gün benim yeterli olmadığımı karar vereceksin."

Ona bir adım daha yaklaştım. "Noelle, beni dinle. Seni istiyorum. Korkularını hafifletmek için ne yapabileceğimi söyle. Sana hiçbir yere gitmediğimi göstermek için. Çünkü ben sadece seni istiyorum. Söz veriyorum, her riske değersin."

Noelle hayatımın en uzun anı boyunca bana baktı ve sonra başını hafifçe salladı. "Yapamam... Kalbimi kırmana izin veremem. Jake'in yaptığı gibi olmaz. Bir daha asla o kız olmak istemiyorum." Yanaklarındaki birkaç damla yaş sildi. "Gidip başka birini bulabilirsin. Benden daha iyi birini. İçi kırık dökük ve berbat olmayan birini. Bulabileceğini biliyorum. Sen dünyayı hak ediyorsun Matthew Harper ve ben senin mutlu olmanı istiyorum. Lütfen."

"Sensiz mutlu olamam, Noelle."

"Öyle olmalısın." Sesi kırıldı. "Lütfen, Matthew. Bu... Bu çok zor."

"Bizden vazgeçmiyorum."

"Ama... daha önce söylediğin şey..."

"Üzgündüm, bebeğim. Hatalıydım. Senden vazgeçmek istemiyorum; bundan vazgeçmek istemiyorum. Bu yüzden vazgeçmeyeceğim. Bizim için savaşıcağım, Noelle." Kalbimi ortaya koyuyor ve onun da bizim için savaşıcağını umuyordum, sefilce, umutsuzca.

Ama o orada öylece duruyordu, sessizce, dökülmemiş gözyaşlarıyla dolu gözlerle. Onu teselli etmek istedim, yanaklarını ellerimle okşamak, her şeyin yoluna gireceğini, onu sevdiğimi, onu sonsuza dek istediğimi ve asla terk etmeyeceğimi söylerken sırtında rahatlatıcı daireler çizmek istedim ama yapamadım.

Çünkü ona duygularımı söyledikten sonra beni daha da uzaklaştırmasına dayanamazdım ve biliyordum, sadece biliyordum, söylemek istediğim şeyleri söylemeden önce bunu düzeltmem gerekiyordu. Söylemem gereken şeyler, uzun zamandır içimde fokurdayan kelimeler. Forest Park'ta el ele yürüdüğümüz ve ona sonsuza dek sarılmayı hayal ettiğim o günden beri söylemek istediğim sözler.

"Noelle. Sensiz yaşayamam, tatlım."

"Neden?" Burnunu çekti. "Ben senin için sadece büyük bir karmaşayım. Hayatını zorlaştırıyorum. Neden bu kadar kararlısın Matthew? Seni işinden kovduracak kişi ben olmayacağım. En tutkulu olduğun şeyi kaybettiğin için bana kızmana izin vermeyeceğim. Bu seni mahveder ve sen beni terk ettiğinde... bu da beni mahveder."

Başımı salladım. "Böyle bir şey ." "Ama ya olursa?"

"Olmayacak. Çünkü seni istiyorum, Noelle. Gitmene izin veremem." "Neden?" Fısıldadı.

Ona doğru son bir adım attım, yanındaki kanepeye oturdum ve elini kendi elime götürerek parmaklarımızı birbirine geçirdim. "Neden ne, Noelle?"

"Neden gitmeme izin vermiyorsun?" Sanki Noelle nefes almıyor gibiydi. Belki de biliyordu ama yine de söylemek istedim. Söylemem gerekiyordu. O kadar uzun zamandır kafamda düşündüğüm kelimeleri ona söylemeliydim ki, onları dışarı çıkarmazsam patlayabilirdim.

Bu yüzden içimden geldiği gibi konuştum ve bunun yeterli olacağını umdum. Onu sonsuza dek istediğime ikna etmek için. Her zaman.

"Bebeğim. Sana söyledim, sen benimsin. Gitmene izin vermek istemiyorum. Seni evimde istiyorum. Yatağında. Benimle akşam yemeğinde, böylece ölesiye çalışmadığından ve yemek yediğinden emin olabilirim. Benimle kanepede, film izlerken ve bana sevdiğim küçük yorumlarını yaparken. Benimle yürüyüşe çık, böylece elini tutup sıcak tutabileyim. Hepsini istiyorum, Noelle. Seninle geçirdiğim her anı. Seni asla ama asla bırakmak istemeyecek kadar bencilim."

Birleşen ellerimiz o anda bir yaşam çizgisi gibi hissettirdi. Beni ona bağlı tutan, bana bunun gerçek olduğunu ve burada olduğumu hatırlatan topraklayıcı bir şey - o da buradaydı.

"Matthew-" Başladı ama bu sefer ben başımı hafifçe salladım. Daha bitirmemiştim.

"Sanki hayatıma girdin ve güneş yeniden parlayabilirdi, sanki sana sarılsaydım, seni öpseydim..." Duraksadım, ne söylemem gerektiğini biliyordum ama ona duyduğum sevgiden o kadar bunalmıştım ki . "Eğer seni seviyorsam, geri kalan her şeye değer."

"Öyle mi?" Noelle nefes aldı, kendini sabit tutmak için gömleğini kavrarken büyük kahverengi gözleri bir duygu kasırgasıyla parıltıyordu.

"Ne yapacağım?" diye sordum, başparmağımı gözünün altına silerek gözyaşı damlalarını yüzüne akmadan topladım.

"Sev beni."

"Evet bebeğim," diye gülümsedim, dudaklarımla alnını sıyırdım ve oraya en hafif öpücüğü kondurdum. "Seviyorum." Başımı salladım, bu çılgın kızın onu sevdiğimi henüz bilmemesine hayret ediyordum. Bunu ona söylemem bu kadar uzun sürmüştü. "Seni sevmek benim için nefes almak kadar doğal. Yemin ederim, Noelle, hayatıma girdin ve kalbime girdin. Seni ilk gördüğümde bu gezegende senin gibi birinin olmadığını anladım. Benim için başka kimse yok." Yanağından bir damla gözyaşı daha sildim ama akmaya devam ediyordu. "Senden başka kimse yok, tatlı kızım."

"Sen ve ben," dedi derin bir nefes aldıktan sonra, yüzüne küçük bir gülümseme yayıldı. Noelle tekrar konuşmadan önce uzun, güzel bir an boyunca birbirimize baktık. "Ben... Ben de sensiz yaşayamam. Yaşayamam. Seni şüpheye düşürdüysem özür dilerim ama sen buna değersin. Ve ben sadece..." Beni kendine çekti, ellerini benimkilerin içine kaydırды. "*Seni* istemediğimi düşünmeni istemedim."

Güldüm. "Benden kurtuluş yok bebeğim. İstedğin bu olduğu sürece."

"Öyle." Noelle kollarını belime doladı, ben de kendi kollarımı onun sırtına doladım.

"Öyle mi?" Saçlarına doğru mırıldandım.

"Evet."

Koşulsuz mutluluk çöktü. "Ben seninim, sen de benimsin. Her zaman ve sonsuza kadar, tamam mı?"

"Tekrar söyleyecek misin?" Sessizce sordu.

"Neyi söyleyeceğim bebeğim?"

"Beni sevdiğini."

Dudaklarına bir öpücük kondurarak sııttım. "Seni seviyorum, Noelle Hastings."

"Bu iyi," diye başladı Noelle ve sonra kızardı, yüzündeki her bir çili öpmek için odağını hareket ettirdiğinde yanakları kırmızıya döndü. "Çünkü ben de seni seviyorum Matthew Harper. Sonsuza dek ve daima. Ben seninim, gerçekten." Yüzünden çekildiğinde, elleri yanaklarımı kavradı ve tıraşsız sakallarımı düzeltti.

Kendini beğenmiş bir gülümsemeye engel olamadım. "Biliyorum." "Ne?"

"Jake'e ne dediğini duydum. Beni savunurken. Beni sevdiğini söylemişsin." Işıldadım.

Omzumu göstermeden önce bir an ağzı açık kaldı. "Seni pislik! Bunu söylediğimi duyduktan sonra gidecek miydin?"

Güldüm ve vücudunu sıkıca kendime çektim. "Gitmene izin vermeyecektim, söz veriyorum."

"Matthew," diye başladı Noelle. "Geçen gün, hastaneden çıktıktan sonra... Bana geleceği sormuştun."

"Şimdi bunu konuşmamıza gerek yok," dedim yanağımı okşayarak.

"Anlatmak istiyorum. Sana başka hiç kimseye söylemediğim şeyleri söylemek istiyorum." Noelle gözlerini kapadı ve tekrar göğsüme sokuldu. "Seni hastanede Theo'yu kollarında tutarken gördüğümde... Bu beni korkuttu. *Ona* sarılmak beni korkuttu, sanırım çünkü seninle nasıl bir geleceğe sahip olmak istediğimi düşünmeye hazır değildim." Burnunu çektiğini duydum.

"Bebeğim..."

"Jake ve babamla ilgili güvensizliklerimi sana yansıtmamın adil olmadığını biliyorum. Ama gitmenden çok korkuyordum, çünkü gittiğinde... Yeterince iyi olmadığımı karar verirsen? Bu kalbimi kıracaktı. Ve hasar çok fazla olurdu."

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama o sadece elini kaldırdı. "Çok iyisin. Ve çok derinden seviyorsun. Bana ne kadar değer verdiğinden bir kez bile şüphe etmedim." Gözlerinden yaşlar süzülüyordu ve ben hepsini sildim. Elini öptüm ve devam etmesi için hafifçe sıktım. "Ama o korku beni felç etti. Ve bu demek değil ki tekrar aklıma gelmeyebilir... Ama her şeyi seninle istiyorum, Matthew James Harper. Ben istiyorum. Evi, yüzüğü, aileyi, çocukları ve bir hayat istiyorum."

"Emin misin?" Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu ve ona sarıldığım için görüşüm bulanıklaşmıştı. Çünkü o benim her şeyimdi. Tüm kalbim. Geleceğim.

Başını salladı. "Şu anda değil elbette... Ama bir gün. Evet. Her şeyi seninle yapmak isterim."

"Bu iyi çünkü ben de seninle her şeyi yaşamak istiyorum Noelle Marie Hastings. Ve bir gün sana soyadımı vermek için de sabırsızlanıyorum." Sırıttım. "Eğer istersen."

Noelle'in yüzü bir başka görkemli sırıtışa dönüştü. Yüzü gözyaşlarıyla kaplanmış olsa da hâlâ çok güzeldi. ". Sanırım. Soyadını istiyorum."

"Güzel." Sırıttım. "Çünkü dünyanın senin benim olduğunu bilmesini istiyorum."

Avuçlarını gömleğimin üzerinde gezdirdi. "Yine kafamın içine girebilirim, bilirsin işte. Çıldırabilirim. Endişelenmek." Noelle sadece dudaklarını ısırdı. "Seni sorunlarımla boğmak istemem ama-"

"Her zaman senin için burada olacağım." Başımı salladım. "Tıpkı senin benim için olduğun gibi." Ailemi özlediğim için hâlâ yıkılmak istediğim günler olacağından emindim. Böyle durumlarda onun da benim yanımda olacağını, benim de onu sevdiğime ve asla terk etmeyeceğime dair ona güvence vermek için orada olacağımı biliyordum.

Noelle gömleğimin yakasını çekiştirdi ve dudakları kulağıma değene kadar eğildi. "Biliyor musun... odamda hiç tamamen yalnız kalmamıştık." Kaşlarını salladı.

Tanrım, bu kadın.

"Noelle. Tatlım. Seni şu anda yatağa taşımak ve nefesimiz tükenene kadar seninle sevişmek istesem de, biri duyabilir. Bu duvarlar ince." Etrafta öğrencileriniz varken yatakhanenizde yakalanmak istemeyiz.

"Sanırım o zaman gerçekten sessiz olmamız gerekecek," dedi kulak mememi dişleyerek. "Çünkü içimde olmanızı çok isterim, benim tatlı huysuz profesörüm."

Yanağımı avuçladı ve sonra onu kollarıma aldığımda şaşkın bir çığlık attı. "Bunu sen istedin," diye homurdandım ve onu yatak odasına götürürken burnunu öptüm.

"Sence sessiz olabilir miyiz?" Noelle, onu yatak odasına taşıırken göğsüme yaslanarak, "Sessiz olabilir miyiz?" dedi.

Başımı salladım. "Asla. Çünkü korkarım artık bana mahkûmsun ve bütün gece seni ne kadar sevdiğimi göstermeye niyetliyim."

"Güzel." Noelle sırtı ve ben de kapıyı arkamdan kapatmadan önce ayağımla tekmeleyerek açtım.

Noelle'in kıkırdamasıyla onu yatağa bıraktım, sonra da gömleğimi üzerimden çıkarmak için geri çekildim. Pantolonumu çıkarıp kenara fırlattığımda, üzerimde sadece boxer külotum varken gözleri benimkilerden, vücudumdan hiç ayrılmadan beni izledi. Ereksiyonumu görebildiğini biliyordum, onun için sertleşmişim. Onun için her zaman sertleşmişim.

"Benim tatlı kızım," dedim, yatağın kenarında durup yüzünü ellerimin arasına alarak. "Umarım seni bir daha asla bırakmayacağımı biliyorsundur."

"Oh, buna güveniyorum," dedi Noelle, sundress'ini vücudundan çekmeye başladığımda dudaklarını benimkilere bastırarak.

"Bu küçük şeyi seviyorum," dedim onu tamamen çıkarırken.

"Öyle mi?"

"Evet, ama ben yerde olmayı daha çok seviyorum."

Giysiye yere attım ve Noelle'i sadece sütyeni ve külotuyla takdir ettim. Şehvetli göğüsleri. Kalın kalçaları. Dal gibi olmamasını, vücudunun kıvrımları olmasını ve bunları nasıl giydireceğini bilmesini seviyordum. "Benim küçük baştan çıkarıcıım," dedim, sütyeninin kancasını açarken boynundan aşağı öpücükler bırakarak.

"Ben de senin kazaklarını seviyorum." Onu çıplak yakaladığımda sııttım. "Ama o küçücük elbiselerin içindeki halin beni çılgına çeviriyor."

Güldü. "Bunu sadece senin için giydim, biliyorsun." Alnımız birbirine değecek şekilde başımı aşağı çekti. "Bugünün böyle geçeceğini kesinlikle düşünmemişim."

"Eski sevgilinin beklenmedik ziyareti bingo kartında yok muydu?" Çıplak tenine dönüp bir meme ucunu ağzıma götürmeden önce her bir göğsünün üst kısmını öperken ona sııttım.

"Oh," diye inledi.

"Sessiz ol, hatırladın mı?"

Noelle bana şeytani bir gülümseme verdi. "Zaten duvarın diğer tarafında sadece Haze var. Onu ve Lucas'ı orada kaç kez duyduğuma inanamazsın." Kıkırdadı. "Bu intikam gibi geliyor."

"Mmm, yani sana çığlık attırmamı *istediğini* mi söylüyorsun?"

"Sadece birazcık." Kaşlarını oynattı. "Şimdi... Bunu yapmaya devam et."

Ağzımı tekrar meme ucuna koydum. "Bunun gibi mi?" Yumuşakça üfleyerek söyledim. Bana karşı biraz ürperdi.

"Oh."

Ve sonra Noelle elini boxer'ımdan aşağı kaydırmadan önce göğüslerine tapınmak için zaman ayırarak emiyor ve ısıırıyordum.

"Bebeğim," diye uyardım onu. "Bunu yaparsan çok hızlı boşalırım ve bunun uzun sürmesini istiyorum."

Suratını astı. "İçime girmeni istiyorum, lütfen." Noelle külotunu çıkarıp yere bıraktıktan sonra elimi tuttu ve kıvrımlarına yerleştirdi. "Çok ıslağım Matthew."

Noelle'in yüzünde dalgalanan küçük zevk patlamasını izlerken bir parmağımı içine sokmaktan kendimi alamadım.

Boxerımı çıkardı ve Noelle bizi ters çevirip üzerime çıkarken ve tam altına yerleştirmeden önce elini sikimde gezdirirken ve sonra kendini aşağı iterken içimden küçük bir homurtu yükseldi.

İkimiz de inledik. Hızını ayarlamasına izin verdim, vücudunu uzunluğumda yukarı ve aşağı hareket ettirmeden önce klitorisine sürtünme sağlamak için bana süttündüm. Benden zevk almasına yardım ederken ellerim belini kavradı. Sikeyim. O kadar derindeydim ki, kabzasına kadar gömülmüştüm.

"Çok iyi hissettiriyor," diye bağırdı bana doğru sallanırken.

"Üstümde olmanı ne kadar sevsem de, tatlım, bunu yapmana asla dayanmam." Onu ters çevirdim, kendimi kalçalarına gömdüm ve kollarımla onu hapsettim.

"Durma," diye yalvardı, ben tekrar içine girmeden önce içinden kayarak çıkarken. "Lütfen. Sana ihtiyacım var."

"Seni seviyorum," dedim içine girerek. "Tanrım, seni karım yapmak için sabırsızlanıyorum, Noelle. Çocuklarımızla birlikte olmanı izleyeceğim. Kendine hak ettiğin gibi bak." Tekrar içine girmeden önce sonuna kadar çekerken dudaklarına bir öpücük bıraktım.

Yavaş gitmek istiyordum, bunu ikimiz için de sürdürmek istiyordum ama onun gözlerinde bir şey vardı, bu şekilde bağlanmış olmanın verdiği his. Birbirimize nasıl hissettiğimizi söyledikten sonra, istesem bile duramaz ya da yavaşlayamazdım.

"İstediğin bu mu?" Başka bir hamleyle söyledim. "Biz, sonsuza dek? Sonsuza dek benimle kalmak mı?"

"Vay anasını," dedi dişlerinin arasından, "evet!"

Noelle'in gözleri geri kaçtı ve çok yaklaştığını görebiliyordum ve bunu sonlandırmak istedim, bunu onun için çok iyi yapmak istedim, ama onu bu şekilde kollarımda tutmak bile çok fazlaydı.

"Boşalacağım bebeğim," dedim, terli alnındaki bir tutam saçı fırçalayarak.

"Ben de Matthew," diye inledi. "Lütfen, beni boşalt."

Elim -kalçasını tutmayan elim- kalçalarında daireler çiziyordu. "İyi bir kız oldun mu?"

Noelle dudağını ısırarak başını salladı. "Evet. Çok iyi bir kız. Lütfen, lütfen, *Lütfen*," diye yalvardı

bana. "Seni seviyorum."

Başparmağını klitorisine götürüp daireler çizerek ovuşturduğumda nefesi kesildi.

Ve doruğa ulaştığında, Noelle'in sırtı yataktan kalkarken ve parmakları sırtıma gömülürken tüm vücudu dalgalanırken, onun amcığı kasılırken boşaldım, çırpınma hissi onun içine dökülürken yıldızları görmeme neden oldu.

"Seni seviyorum," dedim tekrar, kemiksiz ve nefessiz, birbirimizin üzerine yığılırken hala onun içine gömülüydüm.

Ona öylece sarıldım -tamamen doymuş ve tamamen tükenmiş bir halde- nefesler kesiliyor, kalpler senkronize bir şekilde atıyordu.

Temizlendikten sonra yatağa geri döndük - daha önce hiç uyumadığım yatağına - ve o ağlarken onu kollarımda tuttum.

Ona her şeyin yoluna gireceğini söyledim, çünkü girmişti. Onu asla terk dair güvence verdim, söz hakkım olsa bile, çünkü söylediklerimde ciddiydim. Sonsuza dek istedim. Bana eski sevgilisinden, ilişkilerinden ve onun kendisi için ne kadar zehirli olduğundan bahsetti.

Onu tekrar yumruklamak istedim.

Belki Noelle ve ben iyi değildik -tamamen değil, ama uzun zamandır kendimi çok yalnız hissettiğim bu dünyada, ona sahiptim ve o da bana sahipti ve birbirimize sahip olduğumuzu ve her zaman sahip olacağımızı bilmek gibisi yoktu, her zaman yanlarımıza bağlı kalacak görünmez bir cankurtaran salı gibi.

Her şey vardı.

O benim her şeyimdi.

OTUZ BEŞ

Noelle

Matthew ile el ele restorana girdiğimde annem bana bakakaldı. Telefonda son konuştuğumuzda ona *her şeyi* tam olarak anlatmamıştım, bu yüzden onu yanımda görmek onun için açıkça bir şok oldu. Bırakın onunla ilgili bir şey söylemeyi, ona biriyle çıkmaya başladığımı bile söylememiştim. Ama ailesini kaybettiği için ağlarken onu kollarımda tuttuktan sonra, nihayet ona içimin ne kadar kırık olduğunu söyledikten sonra, bunu yapmam gerektiğini biliyordum. Her zaman sahip olduğum duygusal engellerden birini aşmak için, annem için yeterli olduğumu asla hissetmedim.

Ve o benim yanımdaydı.

Matthew - benim iyi, güçlü, cesur ve zeki erkeğim - annemle akşam yemeği için buluşmaya benimle gelmekten kesinlikle çekinmedi. Aramızdaki şeyin ne kadar ciddileştiğini bu şekilde anladım. Ve benim için, başka bir ilişkiye hazır olmayan, bu ipleri kendine bağlamak isteyip istemediğinden emin olmayan kız için... Annemle oturmaya gittiğimizde ona sarıldığımda kafamdaki tüm o eski olumsuz fısıltıların yok olduğunu gördüm.

Her şeyi çarpıcı bir netlikle fark ettim. Ne söylemem gerektiğini. Neyi ifade etmem gerektiğini. Nasıl hissettiğimi.

Onu seviyordum, gerçekten seviyordum ve onun da beni ifade edilemeyecek kadar büyük bir şekilde sevdiğini biliyordum. Çocukluğumdan beri, babamı kaybettiğimden beri benim için yaptığı her şey için ona dünyaları borçluydum. Ama aynı zamanda onun beni hayal kırıklığına uğrattığını ya da hayatımı boşa harcadığımı hissetmekten de yorulmuştum. Yapmam gereken şeyler vardı.

ona söylemem gerekiyordu ve sevdiğim adamın yanımda olması bana doğru geliyordu.

Her nasılsa, birlikte olduğumuz kısa süre içinde, böyle şeyler için ona güvenmeye başlamıştım. Çünkü en iyi arkadaşlarımı ne kadar seversem seveyim, Matthew'un bana sarılıp her şeyin yoluna gireceğini söylemesi kadar rahatlatıcı ve huzur verici bir şey yoktu. Çünkü size bu kadar bağlılıkla bakan biri size ne kadar harika olduğunuzu söylediğinde, buna inanmanız gerektiğini anlıyorsunuz.

Matthew bana asla yalan . Aklından bile geçirmez.

Akşam yemeği için küçük bir Meksika restoranına gitmiştik ve biz onun karşısına oturduğumuzda annem masada cips ve salsa ile oturuyordu. Matthew sandalyemi çekebilmek için elimi bıraktı ve yanıma oturmadan önce alnıma küçük bir öpücük kondurdu. Kalbim minnettarlıkla kabardı çünkü bu küçük jestler benim için her şeydi. Gözlerimi erkeğimden ayırıp, elinde margarita bardağıyla oturmuş bizi inceleyen anneme baktım.

"Merhaba anne," dedim biraz utangaç bir sesle. "Matthew'la tanışmanı istiyorum." Ona baktım ve bu sözleri ona yüksek sesle söylemenin çok iyi hissettirdiğini fark ettim. "O benim erkek arkadaşım."

"Çıkıyor musunuz?" Kaşlarını kaldırdı ve ikimizin arasına baktı. Matthew masanın altından elimi tuttu ve başparmağıyla daireler çizdi. "Söylediğini sanıyordum-"

"Ne dediğimi biliyorum anne, ama gerçek şu ki... Senin de bu işe karışmanı istemedim." Matthew'un cesaretlendirici baş sallaması devam etmem için bana güç verdi. "Beni sevdiğini biliyorum, ben de seni seviyorum ama bazen çok... zorba oluyorsun. Ve bunu kendi başıma yapmam gerekiyordu. Hepsini." Annem şok olmuş gibi görünüyordu ama bu sözleri söylemem gerektiğini biliyordum. Uzun zamandır kafamın içindeydiler ve artık bir şeylerin değişme zamanı gelmişti. "Üniversitede çalışmaya devam edeceğim anne. Benim için istediğin şeyin bu olmadığını, geleceğime baktığında hayal ettiğin şeyin bu olmadığını biliyorum ama gerçekten istediğim şey bu. Ve bunu gerçekten düşündüm, bu yüzden lütfen beni bundan vazgeçirmeye çalışma."

"Ne hakkında-"

"Anne. Hayır. Eğer bir ilişkimiz olacaksa, hayatımı perde arkasından yönetmeye çalışmanı istemiyorum." Matthew'un yatıştırıcı dokunuşuna şükrederek derin bir nefes aldım. "Sadece annem olmanı istiyorum. "Sadece annem olmanı istiyorum.

Günümün nasıl geçtiğini sormak, ihtiyacım olduğunda ağlamama izin vermek ve sorduğumda tavsiyelerde bulunmak. Tamam mı?"

"Oh, tatlım. Asla bunu yapmaya çalışmıyordum." Gözleri yaşlıydı ve annemin ağlamasını istemesem de bunca yıldır neler hissettiğimi anlamasına ihtiyacım vardı. "Ben sadece senin mutlu olmanı istedim, Noelle."

"Öyleyim," dedim Matthew'un masanın altında beni sıkıştırmasını kaçırmadan. "Biraz zamanımı aldı ama artık gerçekten öyleyim."

"Sevindim," dedi annem, masanın üstünde duran diğer elime dokunmak için uzanarak. "Sen küçük bir kızken babanı kaybettiğimizden beri senin için tek istediğim buydu." Gözlerini sildi ve sonra bakışlarını Matthew'a dikti. "Şimdi bana şu erkek arkadaşından biraz daha bahset. Ve eğer ona yanlış davrandığını öğrenirsem ya da onu incitirsen..." Ona ters ters baktı.

Kıkırdadı. "Söz veriyorum Bayan Hastings, kızınızı asla incitmeyi planlamıyorum." Bana öyle bir inançla baktı ki gözlerimin yaşardığını hissettim. Bu kez elini sıktım ve şu anda bunun çok doğru olduğunu fark ettim.

Belki de başından beri yanıliyordum ve sevgi bu dünyada varlığını sürdürebilirdi. Sanki bu adam - bu kararlı, şefkatli adam, yanıldığımı kanıtlayabilecek tek kişi olabilirmiş gibi.

Yemeğin geri kalanını annemle birlikte Matthew'a sorular sorarak ve onu son birkaç aydır olduğu gibi tanımaya çalışarak geçirdik. Ve gecenin ilerleyen saatlerinde Matthew ve ben nihayet onun kamyonetine bindiğimizde derin bir oh çektim.

"Bunun bittiğine sevindim."

Elini kalçama koydu ve sıktı. "Düşündüğünden daha mı iyi?"

Başımı salladım. "Çok."

"Güzel. Şimdi eve gidelim."

"Seninle olduğu sürece her yer," diye kabul ettim.

Bana sıcak bir gülümseme verdi ve bu gülümsemenin içinde eriyebileceğimi düşündüm. O anda ve söylemem gereken sözleri söylemem için bana verdiği güçle.

İçimden bir ses, *aşkın böyle bir şey olması gerektiğini söylüyordu.*

~ ~ ~

Derslerin son haftası bir bulanıklık içinde geçti, bütün bir hafta boyunca ders çalıştım, Matthew ile geceler geçirdim, gülebildiğimden daha fazla güldüm ve ağladım.

hayal bile edemezdim. İş o noktaya geldiğinde, gitmeme izin vermedi ve ben çalıştığımda bile bizden vazgeçmediği için daha mutlu olamazdım. Okulun son haftası beni sevmesi, benimle ilgilenmesi, gece geç saatlere kadar onun evinde kaldığımda bana sarılmasıyla doluydu. Hayatımın en güzel günlerinden bazılarıydı ve sonsuza kadar sürmesi için sabırsızlanıyordum.

Önce finalleri atlatmam gerekiyordu. Ve iş teklifimi kabul etmem.

"İşte benim kızım." Son ödevimi gönder tuşuna bastığımda Matthew gülümsedi ve de rahatlayarak iç çektim. *Bitmişti*. Artık diplomamı almak için sahnede yürümemle aramda kalan tek şey birkaç final sınavıydı. Dönemin bu kadar hızlı geçtiğine inanamıyordum.

"Yarın final sunumlarım var," diye sııttım. "Geliyorsun, değil mi?"

"Bunu kaçırmazdım, tatlım."

"Şimdi sadece finalleri atlatmam gerekiyor, sonra da senin için yaz okulu başlamadan önce koca bir ayımız var, değil mi?" Dizüstü bilgisayarımı yere bırakıp kanepede kucığına oturmak için yanaşım. Gözleri muzipçe parıladı, ne yapmaya çalıştığımı anlayan güzel mavi gözleri bana bakıyordu. "Kendimize ait koca bir ay." Önce boynunu, sonra çenesini öptüm ve sonunda dudaklarına kondum.

"Sadece bizim için koca bir ay," diye kabul etti ve beni tekrar öptü. "Burada kalacaksın, değil mi?"

Ona göz kırptım. "Yani...?" Taşınmak mı?

"Sadece yaz için, eğer istersen... Bunun mantıklı olduğunu düşünüyordum." Kollarımı yavaşça yukarı aşağı okşadı. "Sadece sen yurda dönene kadar. Ben sadece... Burada benimle olmanı istiyorum, Noelle."

"Matthew, seni seviyorum." Burnumu boynuna dayadım. "Ama bu sonbahar yurtlara geri dönmeyeceğim."

"Sen... değil misin? Üniversitede kalacağınızı söylediğinizi sanıyordum." "Henüz resmi olarak işi kabul etmedim... ama İşletme Fakültesi

bana Öğrenci Danışmanı olarak bir pozisyon teklif etti. Yani orada kalacağım." Dudağımlı ısırdım, gözlerinde henüz adını koymak istemediğim bir şey arıyordum. "Bir daire tutmayı düşünüyordum..."

"Yanıma taşın," dedi, mavi gözleri benimkilere bakarken çok büyük ve zevk doluydu.

Ve tıkladı. "Ben... Vay canına. Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Evet de," diye yalvardı güzel, yakışıklı, dev sarışın erkeğim bana. "Zaten burada kendi dairende olduğundan daha fazla gece kalıyorsun ve

gece senin gittiğin yer-"

Güldüm. Ona nasıl hayır diyebilirdim ki? Onsuz zaman geçirmek istemiyordum. Bu hayatta beraberdik. "Evet." Ve daha bu kelime ağzımdan çıkmamıştı ki beni öyle bir hararetle öptü ki ikimiz de nefessiz kaldık. "Yani... artık yatıya kalmak yok mu?"

"Hayır, Noelle." Burnuma fiske vurdu. "Tam tersi. Hayatımın geri kalanında her günümün seninle yatıya kalmak gibi geçmesini istiyorum. Yuvarlanıp sana günaydın öpücüğü vermek, sana kahvaltı hazırlamak ve işe gitmeden önce karnının doyduğundan emin olmak, sonra da her gün seni eve döndüğünde karşılayan kişi olmak istiyorum." Ağzıma doğru ilerlemeden önce çenemi, sonra boynumu öptü. "Sen gelene kadar her gece seninle sevişmek istiyorum - birden fazla kez - ve sonrasında seni kollarımda tutmak istiyorum. Hayatımızın geri kalanının her anını birlikte geçirmek istiyorum. Her şeyi seninle istiyorum Noelle Hastings ve Tanrı yardımcım olsun, yanında olmadığım bir gece daha geçirmeni asla istemiyorum. Tamam mı?"

"Tamam." Gözyaşları içinde başımı salladım ama gülümsemem büyük ve genişti.

Başımı göğsüne yasladım, parmaklarım gömleğinin düğmeleriyle oynuyordu. "Biliyorsun, ben zaten evet demiştim. Uzun bir konuşmaya ihtiyacım yoktu."

Gülüştüğün sesi çok güzeldi. "Biliyorum. Ama uzun konuşmayı sevdim. Ayrıca, seni her gece boşaltmak için tekrar söz verebileceğim anlamına geliyordu."

"Buna söz verdin mi?" Başımı öne eğdim. "Çünkü bu kulağa çok kötü bir dil gibi geliyor Profesör," diye sıırttım ve bir öpücük daha çaldı. Parmaklarımı kemerinin halkalarından geçirdim ve onu -ve ereksiyonunu- sıkıca içime çektim. "Peki, ne zaman taşınabilirim? Çünkü tüm bu vaatleri yerine getirmeni istiyorum."

"Yarın çok mu erken?"

Güldüm. "Belki mezuniyetten sonra." Burnumu ona doğru kırıştırdım. "Ama sadece toplanmama yardım edeceğine söz verirsen. Ve eşyalarımı merdivenlerden aşağı taşımaya."

"Senin için her şeyi yaparım bebeğim." "Şimdi, o dile geri dönelim..."

"Mhmm, ama önce..." Yerimi değiştirdi ve beni tekrar kanepeye oturttu, çalışma materyallerimin yığına baktı. "Seni sahneye çıkarmalıyız, bebeğim."

"Biliyorsun..." Dudağımı ısırarak yüksek sesle merak ettim. Kucağıma bir ders kitabı aldım ve hiçbirini okumadan sayfalarını karıştırdım. "Sanırım ders çalışmanın bundan daha iyi bir yolu olmalı."

"Oh? Lütfen söyle, benim küçük mezunum. Altı yıllık üniversite eğitiminden sonra, ders çalışma sırrınız nedir?" Sırttı ve ben de ona ters ters baktım.

"Ben sadece öğrenmeyi teşvik etmenin daha *eğlenceli* yolları olduğunu düşünüyordum *Profesör*." Parmağımı kitabın sırtında gezdirerek ima ettim. "Eğer bana yardım etmek istiyorsanız, tabii."

Kaşlarını çattı ve sonra ders kitabı altımızdaki yere bırakıldı ve ben tekrar kucağına çekildim, bu sefer güçlü kalçalarının üzerine oturdum. "Ah, benim kötü kızım?" Matthew kulağımı ısırdı. "Aklında ne var?"

"Düşünüyordum da... ya beni sorgularsan?" Parmaklarımı gömleğinin düğmelerinde gezdirerek söyledim. "Ve *yanlış* yaptığım her soru için... bir giysimi çıkarırsın."

"Ve doğru bildiğiniz her soru için?"

"Bence bir öpücük kulağa iyi bir ödül gibi geliyor, değil mi?"

Sırtışı artık yüzüne tamamen yayılmıştı ve kulağıma doğru eğilmeden önce gevşek bir saç tutamını çekiştirdi. "Sanırım," diye başladı Matthew ellerini sırtımda gezdirirken, "bu şartlar kabul edilebilir."

"Öyle mi?"

"Mhm," dedi alt dudağımı ısırarak. "Bence teklifiniz kulağa çok hoş geliyor Bayan Hastings."

"Pekala, Profesör Harper. Elinizden geleni yapın."

Güldü. "Nereden başlamalıyız..." Ders kitabımı aldı ve karıştırmaya başladı.

Bir saat sonra, öpüşmekten biraz nefesim kesilmişti ve sadece sütyenimle kalmıştım, külotumu yeni kaybetmişim ve şaşırtıcı bir şekilde bunun çalışmak için *harika* bir yol olduğunu fark ettim. Neden şaşırmıştım ki? Bu bizdik.

"Peki o sütyeni çıkardığımda ne olacak?" Matthew nazlı bir ifadeyle bana bakarak sordu.

"Hmmm... şey, aklıma bir şey geliyor..." Göz kırptım.

"Yenilgiyi kabul mü ediyorsun?"

"Asla," diye fısıldadım, kitabı tekrar elime aldım. "Şimdi bana başka bir tane sor."

Söyledi ve ben bilerek yanlış cevap verdim, Matthew bunu *biliyordu* -nasıl olduğunu bilmiyordum ama biliyordu işte- ve elleri sırtıma dolanıp sütyenimi çözerken bana kendini beğenmiş bir gülümseme verdi, hepsi tek bir akıcı hareketle.

"Sanırım bu gecelik bu kadar ders çalışmak yeter," diye düşündü. Sonra beni kucağına aldı ve bir eli sırtımda, diğeri bacaklarımın altında olmak üzere kollarında -çırılçıplak- taşıdı. "Şimdi seninle daha önemli planlarım var."

Mırıldandım, "Öyle mi? Umarım bu planların bir parçası da seni soymamdır, çünkü benim çıplak, senin ise giyinik olman hiç adil değil."

"Merak etme küçük tilki," diye gülümsedi koca bir kurt gibi. "Öyle." Alnımdan öptü ve bizi yatağa yatırmadan önce yatak odasının kapısını tekmeleyerek açtı.

Sonra biraz fazla eğlenmeye başladık ve o gece bir parça bile ders çalışmadık.

~ ~ ~

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?"

Matthew'un sorusu kendimize koza ördüğümüz rahat sessizliği bozduğunda, koltuğa uzanmış, bacaklarımız birbirine geçmişti. Bununla nereye varmak istediğini merak ederken ona başımı salladım. Birbirimize daha önce söylemediğimiz ne gibi sırlarımız vardı.

"O gece orada olmak istemedim." Ona sorgulayıcı bir ifade verdim ve o da detaylandırdı. "Tanıştığımız gece. Diğer öğretim üyeleri beni oraya sürükledi. Gitmek istemedim," diye güldü. "Seninle orada tanışacağımı asla hayal edemezdim."

Ve sanırım onun fark ettiğinden bile daha fazla anladım.

"*Sana* bir şey söyleyebilir miyim?" Düşüncelerim saatte bin mil hızla önümde koşarken yanaklarım alev alev yanıyordu. Yüzümdeki bir tutam saçı fırçaladı. "O gece ben de orada olmak istemiyordum," diye kıkırdadım. "Gelmem için ısrar eden Hazel'dı. Brownie'nin de dahil olması beni ikna etmiş olabilir."

Matthew güldü ve ben de onun yanına daha da sokuldum. "Ee, browni? Müstakbel kız arkadaşımın o lanet mikserine gitmesine neden olan şey bu mu?"

Çok ciddi bir şekilde, sanki bu *son derece* ciddi bir gerçekmiş gibi başımı salladım. "*Çok* güzel browniler."

Matthew bana sırtıttı ve dilini kulağıma soktu, kanepede yuvarlanırken attığım küçük çığlığı görmezden geldi ve üstüme çıktı, beni vücudu ve kollarıyla hapsetti.

"Ama birbirimizi bulduk."

Gülümsemesi bütün bir odayı dolduracak kadar parlaktı. Tıpkı dünyayı görkemli, göz kamaştırıcı bir beyaz örtüyle kaplayan ilk kar yağışı gibi parlak. Bazı insanlar onun soğuk ya da içine kapanık olduğunu düşünebilirdi.

Onu benim gibi tanıyorlardı. Kendini yeniden bulmak için sadece biraz sıcaklığa ihtiyacı olduğunu bilmiyorlardı.

"Yaptık. Ve bizi dünyaya değışmezdim."

"Bazen hayatımdaki her şeyin... her anın, her kararın... hepsinin beni buraya, sana getirdiğini düşünüyorum," dedi Matthew, çeneme bir öpücük kondurarak.

"O gece karşılaşmamızın kader olduğuna inanmak istiyorum," dedim sessizce. "Sanki evren birbirimize ihtiyacımız olduğunu biliyordu ve bize doğru yönde küçük bir itici verdi."

"Bu doğru mu?" Matthew gözleri vücudumda gezinirken gülümsedi.

Yanıt olarak mırıldandım ve ağzımı onunkinin üzerine kapatabilmek için onu üstüme çektim. Beni içeri almadan önce alt dudağını ısırdım.

"Seni seviyorum." Öpücüğe gülümsedim.

"Ben de seni seviyorum, Noelle Marie Hastings." Yüzümü saygıyla tuttu. "Kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok."

"Kelimelerden daha
fazlası mı?"

"Kelimelerden daha
fazlası."

Kelimelerden hiçbir zaman yoksun kalmamıştım - her zaman konuşurdum ve sonra kendimi toparladığımda, kelimeler bile içimden taşmış, sonsuza dek akmişti. Ama ona karşı hissettiklerimin derinliğini anlatmaya çalıştığımda, hiçbir zaman yeterli gelmiyordu. Damarlarımda sürekli dolaşan duyguların hepsiyle koca bir kitap yazabileceğimi düşündüm.

Bazı açılardan, zaten öyleydim.

Ve sonra beni tekrar öptü, beni ne kadar sevdiğini, kalbinin ne kadarına sahip olduğumu gösterirken bana sıkıca sarıldı. Ben de ona karşılık verdim; tüm sevgimi, tüm kalbimi.

Her şeye, bana sonsuza dek sahip olduğunu bilmesini umarak.

OTUZ ALTI

Noelle

T Üç yıl önce, hayatımın beni nereye götüreceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Acı çekiyordum, yalnızdım ve kırık bir kalbe bakarken ve hayatımda ne yapmak istediğimi bilmezken evime geri taşınmışım. Ancak bugün, hayatta kalmıştım, diplomamı almıştım ve bana hayatın ne demek olduğunu öğreten bir aşk bulmuştum. Beni seven bir adam vardı - o kadar çok seviyordu ki, ondan ayrılmaya çalıştığımda bana *izin vermemişti*. Ve Artık hayatımın geri kalanının başlama vakti gelmişti.

Kepim ve cüppemle, diploma kutum hâlâ elimde, törenden sonra ailemin ve arkadaşlarımın durduğu yere doğru koştum. Onların ortasında sarışın güzel erkek arkadaşım duruyordu.

Benim Matthew'um.

Onları orada, bir arada gördüğümde yüzüme kocaman bir gülümseme yayıldı. Ve Matthew'un benim için tuttuğu ayçiçeği demetini gördüğümde.

Elimde olmadan ona doğru koştum ve yeterince yaklaşır yaklaşmaz kollarımı boynuna doladım.

"Bayan Hastings, artık mezun olduğunuza göre ne yapmak istiyorsunuz?" Matthew kulağıma fısıldadı.

"Sanırım," dedim ona gülümseyerek, "erkek arkadaşımı öpmek istiyorum."

"Burada mı?" diye sordu, ben parmak uçlarımda eğilirken avluya bakıyordu,

Yüzlerimizi yaklaştırmaya çalışıyordum. "Herkesin önünde mi?" İstemiyor gibi değildi; hayır, emin olup *olmadığımı* soruyordu.

Anneme, en iyi arkadaşlarıma -Charlotte, Angelina ve Gabbi onun arkasında toplanmışlardı- ve etrafımızdaki diğer mezunlara baktım ve kimsenin ne düşündüğünün umurumda olmadığını fark ettim. Bir süredir umurumda değildi.

Çünkü beni seviyordu ve eğer onu tüm bu insanların önünde öpmek istiyorsam, öpecektim. Sevgisini herkesin önünde göstermekten hiç hoşlanmadığını biliyordum ama bana bakışlarından anladığım kadarıyla o da beni anlamsızca öpmek istiyordu.

Kirpiklerimin altından gülümsedim ve sonra başımı salladım. "Evet, lütfen."

"Hepsi bu kadar mı? Sadece bir öpücük mü?" Sırıttı, beni kendine doğru çekerken elleri belime dolandı.

"Hayır," diye fısıldadım ağzına, "bu sadece başlangıç Matthew." Ellerimi onunkilerle birleştirmek için bir an daha bekledim ve sonunda onu öptüm.

Onu öpmek isteyip de geri durduğum her an için öptüm. İlişkimizi dünyayla paylaşmak yerine sır olarak sakladığımız her sefer için öptüm. Onu bir ömür boyu öpeceğimi bilerek öptüm, ama yine de burada, şimdi, bu anda doyamadım.

Onu sanki o *benimmiş*, ben de *onunmuşum* gibi öptüm ve parmaklarını saçlarımda gezdirdiğinde bu ifadenin doğru olduğunu anladım. Sanki bundan sonra ne olursa olsun, bununla birlikte yüzleşecektik. Bu adamın parmaklarımdan arasından kayıp gitmesine asla izin veremezdim. Her zaman yanımda olan bu güzel, sevimli adamın.

Ve bu öpücük -bu baş döndürücü, büyüleyici öpücük- içine gömülmek, olan tüm sevgimi içine akıtmak istedim. Dilinin dişlerimin üzerinde gezinmesini, benimkine karışmasını istedim, çünkü her şey iyi ve doğrudu ve nihayet, *nihayet* buradaydık. Birlikte, mutluyduk. Bizi bir daha ayıracak hiçbir şey yoktu.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım birbirimizden ayrıldığımızda ve parmak eklemlerini çenemin üzerinde gezdirdi.

"Seni seviyorum, tatlım."

Ve sonra beni tekrar öptü. Nefesim kesilene ve gülümseyene kadar, arkadaşlarım onu yolumdan çekene kadar ve kalbim en sevdiğim insanlarla çevrili olduğu için o kadar doluydu ki istesem bile gülümsemeyi bırakamazdım.

Kızlar "Seninle gurur duyuyoruz!" diye bağırarak toplandılar.

"Ne istediğini biliyordun ve gidip onu aldın." Gabbi bana kocaman sarıldı.

"Ve daha fazlası," dedi Charlotte aşk dolu bir iç çekişle, yanımda duran Matthew'a bakarak.

"Siz üçünüz olmadan bunu başaramazdım," dedim ciddiyetle, hepsini kucaklamadan önce her birinin elini sıktım.

"Bizden asla kurtulamayacaksın," diye güldü Angelina. "En İyi Arkadaşın Kitap Kulübü üçte!"

"Bir, iki, üç..." Hepimiz alkışladık ve ben etrafıma bakındım. Matthew yanımda duruyordu, elinde çiçeklerim ve az önce neredeyse düşürmek üzere olduğum diploma kılıfı vardı.

İki yıl yüksek lisans ve üç yıl Salon Direktörü olarak çalışmanın beni bu ana getireceğini kim tahmin edebilirdi ki? Ben değil, orası kesin.

"Teşekkür ederim aşkım," diye fısıldadım kulağına, bir sürü fotoğraf çektirdik ve en iyi arkadaşlarımla ve vedalaşmak için gelen üniversite arkadaşlarımla çevrelenmeye devam ettik. Hazel ve Lucas, Matthew'un elimi tuttuğunu gördüklerinde bana bilerek gülümsediler ve ben de yardım edemedim ama uzanıp yanağına bir öpücük kondurdum.

Çünkü onu seviyordum ve hayatımda olduğu için minnettardım.

~ ~ ~

Matthew

"Bir gün daha," dedi bana o sabah, banyomdaki lavabonun başında durup kıvrılmış saçlarını omzunun üzerinden tararken ve makyajını tazelerken, "Son bir gün, sonra sadece *biz* olacağız Matthew. Sadece sen ve ben, bebeğim."

"Seninle gurur duyuyorum, Noelle." Omzuna sokuldum, yüzümü saçlarına gömdüm ve derin derin içime çektim. Sürekli yediği çikolatalar gibi bir parça tatlılıkla birlikte her zaman gül gibi kokmasını ve Noelle'e özgü bir şey olmasını seviyordum.

İkimiz de mezuniyet cübbelerimizi giymiştik - o mezun öğrenci cübbesini, ben de fakülte cübbemi giymiştim - ve aynada yan yana dururken ne kadar güzel göründüğümüze hayran olmaktan kendimi alamadım. Onun yanında durmaktan ve onun erkek arkadaşı olarak anılmaktan ne kadar gurur duyduğumu düşündüm.

Tanrım. Erkek arkadaşı. Erkek arkadaşı. *Erkek arkadaşı.*

Düşündüğümünden çok daha fazla sevdim. Onunla bir ilişki içinde olmak, ona benim diyebilmek. O gerçekten de istediğim ama asla sahip olamadığım her şeydi. Daha önce hiç Noelle'i istediğim kadar birlikte olmak istediğim birini bulmamıştım. Beni her adımda zorlayabilecek, bana olan sevgisini ve şefkatini gösterirken bile beynimi ve zekamı test edebilecek başka kimse yoktu. Onu o kadar çok seviyordum ki kalbimin yerinden fırlayacağını sanıyordum. Bir zamanlar buz gibi olan kalbim, onun sıcak ve güneşli tavrıyla, onu korumak için inşa ettiğim tüm savunma önlemlerini eritmişti.

Hiç o günkü kadar güzel görünmediğini düşünüyordum, arkadaş grubuyla birlikte dururken yanakları gülmekten kızarmıştı. Onu kepi ve cübbesi içinde görmek, üstüne de ustasının etolünü takmak, sanki dünyada her şey yolundaymış gibiydi. İşte buradaydı, benim Noelle'im, benim kızım, Charlotte, Gabbi ve Angelina ile bir çember oluşturmuş el ele tutuşurken onu hiç görmediğim kadar mutlu görünüyordu.

Tanıdığım ve beni hayatlarına kabul eden arkadaşları; Noelle'in dünyasına o kadar çok neşe ve mutluluk getiren arkadaşları ki, onları bırakıp beni yanına çekerken ben de gülümsemekten kendimi alamadım.

Şakağını öperken "Seni seviyorum," dedim ve güneş gibi parladı.

O bir güneşti. Benim özel güneşim. Hayatıma güneş ışığı getiren tek kişiydi ve onu her geçen gün daha çok seviyordum. Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim olsaydı, onu hayatımızın geri kalanında da severdim.

"Eve gitmeye hazır mısınız?" Arkadaşları gittikten, annesiyle vedalaştıktan ve sahneye çıkan mezun öğrencilerin yarısı gibi hissettiren bir kısmıyla konuştuktan sonra sordum.

Noelle hevesle başını salladı. "Çok yoruludum." Topuklu ayakkabılarını çıkardı -bunları seviyordum çünkü bacaklarını çok uzun gösteriyorlardı ve onu öpmeyi daha da kolaylaştırıyorlardı. Anlık bir kararla, onu arabaya taşımak için kucağıma aldım.

"Matthew!"

"Ne?" Cahil numarası yaptım. "Kız arkadaşımın ayaklarının kirlenmesine izin veremem."

"Peki," diye iç geçirdi ama ben kamyonetimi park ettiğim yere kadar yolun geri kalanını yürürken mutlu bir şekilde omzuma nasıl sokulduğunu kaçırmadım.

Evime girdiğimizde hâlâ kepinî ve cüppesini giyyordu. Benimkini arabada çıkarmıştım, üzerimde sadece gömleğim ve pantolonum vardı ama onu görmek hoşuma gidiyordu. Yanakları güneşte uzun süre kaldığı için hâlâ kızarmıştı ve sabahtan beri ayakta olmasına rağmen eve geldiğimizde hâlâ enerji doluydu.

O buradayken burası eviydi. Ve yakında kalıcı olarak taşındığında, gerçekten öyle hissedecektim. Artık geceleri ayrı geçirmek istemiyordum. Her zaman yanımda olmasını istiyordum.

Önlüğünün fermuarı açıktı ve Noelle'in kırmızı, dökümlü elbisesini gösteriyordu. Giriş kapısının önünde duruyordu, bir eli , diğeri ayakkabılarını tutuyordu. Ayak parmakları topuklarına uygun olarak kırmızıya boyanmıştı ve küvetin kenarında oturup ayak parmaklarını boyayışını seyretmek hoşuma gitmişti.

Ne yaptığı önemli değildi, sadece onu izlemeyi ve onun varlığında olmayı seviyordum. Tanrım, o gerçekten tüm hayatımı ele geçirmişti ve ben buna kızgın bile değildim.

"Merhaba," dedim kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup onu *izlerken*.

"Merhaba," diye fısıldadı, parmak uçlarında ahşap zemini geçip kollarıma doğru yürüdü.

"Seninle gurur duyuyorum," dedim ve saçındaki boneyi çıkarıp tokalarla birlikte masanın üzerine bıraktım.

"Seni seviyorum," dedi mutlu ve memnun bir iç çekişle.

"Sana sahip olduğum için çok mutluyum," diye mırıldandım dudaklarına bir öpücük kondururken.

"Ben senim," Noelle avucuyla yanağımı kavradı. "Ve sen de benimsin."

"Sonsuza kadar."

Noelle biraz sinsi bir ifadeyle, "Sonsuzluk çok uzun bir süre, biliyorsun," dedi. "Ya fikrini değiştirirsen?"

"Yapmayacağım," diye neredeyse hırlayacaktım.

Noelle mezuniyet cüppesini omuzlarından çıkarmaya başladı ama ben durdurdum. Onu , omuzlarına masaj yaparken ereksiyonum kıkına doğru bastırdı. Yanıt olarak küçük bir inilti verdi ve sıkime daha da fazla sinyal gönderdi.

"Matthew!" diye kıkırdadı, vücudumun ona tepki verdiğini hissedince bana doğru kıvrıldı. "Hmm... Beni elbisemle görmek seni tahrik ediyor mu?"

"Evet, bebeğim. Bornozu giymeni istiyorum," diye talimat verdim, "*sadece* bornozu."

"Oh." Bir an duraksadı, sonra ayakkabılarını yere bıraktı ve elimden kurtulup yatak odasına doğru kayd.

Biraz homurdandım, o soyunurken arkasından takip ettim ve sonunda nihayet çıplaktı, üzerinde sadece beni deli ettiğini bildiği küçük dantel külotu vardı ve siyah elbisesi, sütyeni ve elbisesi yerde bir yığın halinde unutulmuştu.

Kıyafetlerimi çabucak çıkardım ve üzerimde sadece boxer'larım varken onu kollarıma çektim. "Bu beni tahrik ediyor," dedim sonunda, "*Benim* olduğunu bilmek, Noelle. Sen tamamen benimsin. Sonsuza dek. Şimdi küçük mezunumu becermek istiyorum, tamam mı?"

Hevesle başını salladı. "Sonsuza kadar," dedi onu kendime çekerken, göğüs göğüse.

"Ve her zaman."

Ve hayatımızın geri kalanının başlangıcına gelince, hiç de kötü değildi. Tam tersi mükemmeldi. Çünkü ona sahiptim.

~ ~ ~

Noelle

Üç yıl önce bana Portland'da yaşayacağımı, hayal edebileceğim en harika adamla (bir profesör!) çıkacağımı ve eski üniversitemde Danışman olarak çalışacağımı söyleseydiniz, size deli olduğunuzu söylerdim. Ama işte buradaydım, evinin anahtarını elimde tutuyordum, son kolilerimi taşıırken kapının kilidini açıyordum.

Zaten son birkaç aydır zamanımın çoğunu küçük yurt dairem yerine onun evinde geçiriyordum ve buna bayılıyordum. Onu ve Kartopu'nu seviyordum ve her gece benimle seviştikten sonra onun kollarına sarılmak pastanın üzerindeki krema gibiydi. Doğrusu, hiç ayrılmak istememiştim. Matthew sözüne sadık kalarak evimi toplamama yardım etmişti. Başlangıçta fazla mobilyam yoktu ve onun evine sığmayanları bağışladık ve şimdi *buradaydım* - oturma odasının ortasında bir yığın kutu, yatağın üzerinde bir yığın halinde kıyafetlerim gömme dolap.

"Bu sonuncusu." Matthew gülümseyerek kutu yığınına oturma odasına yerleştirdi. "şimdi, ev arkadaşım, sanırım sana dilimle biraz sevgi göstereceğime söz vermiştim..." Bana baştan çıkarıcı bir şekilde göz kırptı ve beni güldürdü.

Parmak uçlarımda yükselirken "Seni seviyorum," dedim ve beni öpmek için kendine çekti.

"Ben de seni seviyorum." Alnımı öptü, hâlâ içimde kelebekler uçuşmasına neden olan o öpücüklerden birini kondurdu, sonra kollarımdaydım ve beni gelin gibi odasına taşıdı. Bizim odamıza.

"Biliyorsun..." Beni yatağa yatırırken ona sııttım. Uzandım, kollarımı yorganın üzerinde gezdirdim, yatakta karda yaptığınız gibi melek şekilleri yaptım. "Artık resmi olarak burada yaşadığıma göre, bu *bizim yatağımız* demek oluyor."

Kulağımı ısırarak için eğildi. "Bu bizim yatağımız," diye fısıldadı kulağıma, "içinde uyuduğun ilk geceden beri. Benden ayrı tek bir gece bile geçirmeni istemedim. Ama ağırdan almaya ve seni aceleye getirmemeye çalışıyordum."

Mırıldandım, tavana baktım, sonra kollarını yatağa dayayarak başımda dikilen Matthew'a gülümsedim. "Sanırım bu çok özel bir kutlama gerektiriyor, ha? Artık her geceyi *yatağımızda* geçireceğimize göre?"

"Öyle mi? Peki aklında ne tür bir kutlama var?" Yatağa tırmandı ve üzerime tüneyerek beni uzuvlarıyla hapsedti.

"Sanırım biliyorsun," diye mırıldandım kollarımı boynuna dolayıp beni öpmesi için onu aşağı çekerken. Çok erken geri çekildiğinde dudak büküm.

"Sanırım yatağımızda olman çok hoşuma gidecek, Noelle Hastings."

Beni tekrar öptüğünde kıkırdadım, dudaklarımdan, sonra çenemden, boynumdan ve göğsümden aşağı inmeden önce. Omzu açık, hımbıl kazağımı çekiştirmeden önce memnuniyetle iç çektim. "Sanırım şu anda önümüzde özellikle önemli bazı engeller var. Belki de önce onları çıkarmalıyız?"

"Vakit yok," diye başını salladı, "sanırım şu anda harika kız arkadaşımın içinde olmam gerekiyor."

Güldüm, taytımı ve iç çamaşırımı kalçalarımdan aşağı iterken gömleğini belinden çektim.

Matthew'un eli aşağıya indi, bir parmağını içime sokmadan önce bana doğru bastırdı. "Benim için her zaman çok ıslaksın, benim küçük cadalozum, ha?"

"Yesssss," diye bağırdım o beni daha derinden okşayıp içimi keşfederken. "Senin için her zaman çok ıslağım, bebeğim." Sonunda kemerini çözmeyi ve kot pantolonunun fermuarını açmadan önce çekip çıkarmayı başardığımda içine ikinci bir parmak ekledi.

Matthew becerikli parmaklarıyla beni çalıştırmaya devam ederken ağızlarımızı birbirine yaklaştırdı.

"Seni içimde istiyorum," diye soludum ağzına karşı, ama içime pompalamayı bırakmadı.

"Önce senin gelmeni istiyorum," dedi, parmaklarını kıvrarak tam doğru noktaya vurdu. Başımı salladım.

"Şu anda etrafımda olmasını istediğim tek şey senin sikin Matthew. O yüzden içime gir, yoksa Tanrı yardımcım olsun-"

Sırıttı ama kot pantolonunu ve külotunu bacaklarından aşağı iterek sonunda kendini bana gösterdi. Ve sonra parmakları gitti ve ben sadece bir saniyeliğine kaybın yasını tutabildim, çünkü bir an sonra girişime yerleştirildi, ucu içime bastırmak için yalvarıyordu ve yavaş bir itme ile tüm yolu kaydırduğında nefes aldım.

"Matthew," diye inledim, "çekil lütfen."

"Uh-uh. Evimizdeki ilk günümüzde kız arkadaşımla tatlı bir sevişme yapmak istiyorum." Yavaşça dışarı kaydı ve beni öptü. "*Yatağımız.*" Tekrar içeri daldı, lezzetli bir yavaşlıkla ama beni tamamen doldurarak. "Tıpkı böyle, hayatımızın geri kalanı boyunca." Beni tekrar öptü ve yavaşça bir kez daha sokarken alt dudağını ısırdım.

"Seviştığımız zamanları *seviyorum* bebeğim, ama şu anda sadece beni becermene ihtiyacım var" diye sızlandım. Kulağına doğru yoğun bir şekilde nefes almadan önce yüzünü özensiz öpücüklerle doldurdum. "Sert ve hızlı, aşkım."

"Ah, küçük tilki," diye mırıldandı hızını artırıp beni . "Sert mi istiyorsun, ha? İçini sikimle karıştırmamı ister misin?"

"*Evet! Lütfen, lütfen.*" Başparmağını klitorisime bastırıp daireler çizerek ovuşturmadan önce, onun felaketi olacağını bildiğim bir dizi nefessiz ses çıkararak birkaç sert itiş daha yaptı, ki bu şüphesiz *benim* felaketim olacaktı.

"Yaklaştın mı?" Kulağıma karşı homurdandı ve daha derine bastırırken başımı salladım.

"Evet, oh, *Tanrım*, evet, lütfen-" Birkaç itiş daha ve doruk noktama ulaştığımda çığlıklarım odada yankılandı. Vücudumun her santiminde nabız gibi attığını hissedebiliyordum, Matthew'un etrafında da nabız gibi atıyordu. Zirveden indiğimde hâlâ içimdeydi ve benim orgazmımın onunkini tetikleyeceğini biliyordum. Elbette, dakikalar sonra onun durgunlaştığını hissettim ve sonunda içime boşalırken beni derinden öptü.

"Seni çok seviyorum Noelle," diye mırıldandı çekilmeden yığılırken.

"Seni seviyorum Matthew," diye nefes aldım, parmaklarımızı iç içe geçirerek öylece uzandık, birbirimize kenetlenmiştik, ikimiz de hareket etmek ya da birbirimize olan bu yakınlığı kaybetmek istemiyorduk. "Çok mutluyum," diye ekledim çünkü bunu bilmesini istiyordum. Mutluydum da - burada, mutlu ve aşık olarak, benim için bu dünyadaki her şeyden daha önemli olan adamla birlikte olduğum için. Ve burada, her geceyi yan yana geçireceğimiz yatağımızda.

Her zorlukta, her engelde bu adam bana birini sınırsız, beklentisiz ya da şartsız sevmenin ne demek olduğunu gösterdi. Birinin beni *ben* olduğum için sevmesinin, her an yanımda olmasının ve işler zorlaştığında bile asla çekip gitmemesinin ne demek olduğunu öğretti.

Meğer aşka her zaman inanmışım, sadece birinin sevgisine *layık olduğunu* nasıl bir şey olduğunu unutmuşum. Ama hikâyemin sonunda sonsuza dek mutlu bir hayat vardı; mükemmel erkeğim elinde bir fincan kahve ve bir kitapla beni bekliyordu. Duvarlarımı nazikçe ama inatla yıkmış, kalbimdeki yaraları iyileştirmeme yardım etmiş, sözleriyle ve davranışlarıyla beni ne kadar sevdiğini öğretmişti. Bu dünyada onun için değişebileceğim hiçbir şey yoktu.

"Ben de," diye mırıldandı alnımdan öperken saçlarıma.

Bu huysuz profesör hayatımın aşkına dönüşmüştü. Yüksek lisansımın son döneminde değiştirebileceğim tek bir an bile yoktu. Çünkü artık bir aşk romanının sayfalarında yaşamının nasıl bir şey olduğunu biliyordum ve bu çok *iyi* hissettiriyordu.

Aşk romanlarından bahsetmişken, benimki yeni masamın üzerinde duruyordu. Her nasılsa, yeniden aşık olma sürecinde, hikaye içimden akıp gitmişti. Aylarca üzerinde köle gibi çalışmışım ama artık bitmişti. Resmi olarak.

Matthew'a dönüp baktığımda yüzüme yayılan kocaman gülümsemeye engel olamadım. İstedğim her şeye ve daha fazlasına sahiptim. Arkadaşlarım

aileye dönüşmüştü. Beni her şeyden çok seven bir adam. Tutkuyla bağlı olduğum bir iş. Gelecek için hayaller.

Her şeyi kafamda canlandırabiliyordum. Hayatlarımız genişliyor, büyüyor ve birlikte çok fazla mutluluk ve sevgi dolu olmaya devam ediyordu. Tam olarak ne olacağını bilmiyordum ama bundan sonraki hikâyemizi yazacağımızı biliyordum.

Kim bilir? Belki de bir sonraki en çok satan kitap olur.

EPİLOG

Noelle

1 buçuk yıl sonra...

I Masamdaki bilgisayardan başımı kaldırıp ellerimi tahtanın kenarında gezdirdim. Bütün bir yıl boyunca ofis benimdi ve öğrencilere danışmanlık yapmanın her dakikasını çok sevmiştim. Görevimdeki ikinci yılıma çoktan girmiştik ve ben bu işi bulduğuma inanamıyordum.

Bana çok keyif veren ve beni düpedüz mutlu eden bir şey.

Ama Matthew'un elinde tarçınlı çörek ve kahve fincanıyla geldiği ve kampüste birlikte el ele dolaştığımız günlerden daha güzel bir şey yoktu. Bana sevgisini her gün gösteren bu basit eylemlerdi.

Mezuniyetimden sonra birlikte yaşamaya başladığımızdan beri hayatımın aşkına günaydın öpücüğü vermeyi çok seviyordum. Onu sevmenin her mücadeleye, karşılaştığımız her zorluğa değdiği ortaya çıktı, çünkü birlikte olmak, böyle olmak *her şeydi*.

Ve artık kötü bir şey olacak diye endişelenmiyordum. Sadece onun hayatımdaki her günlük varlığından dolayı kendimi güvende, memnun ve çok emin hissediyordum. Bu sabah Matthew'un erken saatlerde lisans öğrencilerine temel finans dersleri vereceği bir dersi vardı ve ardından diğer arkadaşlarımızla akşam yemeği için buluşma planlarımız vardı. *Haftalardır* herkesi bir araya getirmeye çalışıyorduk, her zaman ya onun ya da benim arkadaşlarımızla ilgili bir sorunla karşılaşıyorduk. Ama nihayet, *nihayet*, gece için planlarımız vardı ve ben de akşam için hazırlanmak üzere işten erken ayrılacaktım - beni görmeye gelen öğrenci sayısına bakılırsa bu benim için bir şoktu.

Heyecanla masamı topladım, ön masada çalışan Öğrenci Asistanına veda ettim - günlük tutmayı seven ve sakız pambesi saçları olan tatlı bir üniversite öğrencisi olan Nicole. Bugün üzerinde siyah bir kedi olan bir kazak giyiyordu ve bu beni gülümsetti.

Buraya bayıldım.

"Oh! Noelle, gitmeden önce," Nicole ayağa kalktı, beni konferans odasına çekmeden önce eteğini fırçaladı. Biraz kaypak görünüyordu ve neyin peşinde olduğunu merak ettim.

"Öyle mi?"

"Sadece teşekkür etmek istedim," dedi sırtarak, pembe saçlarından bir tutamı kulağının arkasına iterek.

"Oh." Sanırım biraz kızarmış olabilirim. "Bana teşekkür etmene gerek yok."

Başını iki yana salladı. "Bana çok yardımcı oldunuz ve bana rehberlik etmek ve burayı evim gibi hissettirmek için ayırdığınız tüm zaman için gerçekten minnettarım." Saatine baktı ve sonra bana başını salladı. "Tamam! Hepsi bu kadardı. İyi geceler."

Tamam mı...? O konferans odasından çıkarken kendi kendime düşündüm ve sonra ben de dışarı çıktım, biriyle yüz yüze geldim - ya da gerçekten, çok etkileyici bir kas duvarıyla göğüs göğüse -.

Yukarı baktım. Göğüs, kucağında bir demet ayçiçeği tutan sarışın, yakışıklı bir adama aitti. *Benim* yakışıklı erkeğim.

"Oh," diye nefes aldım, bir zamanlar mümkün olduğuna inandığımdan daha büyük bir gülümsemeyle. Bu yakışıklı deve karşı, herhangi birine karşı hissedebileceğimi bildiğimden daha fazla sevgi hissediyordum. "Merhaba."

"Selam bebeğim," dedi Matthew, çiçekleri kollarıma koymadan önce eğilip beni usulca öptü.

"Hadi-" Çıkışa doğru bir el salladım. Matthew kıkırdarak beni ofisten çıkarken takip etti. En sevdiğim sonbahar kıyafetim olan ekose eteğimi ve balıkçı yaka kazağımı düzelttim. Sonbahar yılın en sevdiğim zamanıydı. Havanın biraz serin olması, yaprakların renk değiştirmesini izlemek, balkabağı tarlaları ve saman gezintileri; bunların hepsini çok severdim.

Asansörü beklerken duvara yaslanarak ona baktım. "Evde buluşacağımızı sanıyordum," dedim ve çiçek buketini koklarken gülümsedim.

"Size bir sürprizim var."

"Oh, bir sürpriz mi,
Profesör?"

Yarım at kuyruğumun saç bağıını sıkılaştırmak için çektim ve Matthew'un bana yaklaşmasını izledim. Bu adam, bir yıldan uzun süredir erkek arkadaşım, hayatımın kesin aşkı, asla hak ettiğimi düşünmediğim ama içe hep istediğim biri - hala bana gülümsüyordu, kollarını sevdiğim şekilde sıvamıştı ve ben de elimde olmadan vücutlarımız değene kadar ona yaklaştım, çiçekler vardı. Bunca zaman sonra bile aramızda hâlâ manyetik bir çekim varmış gibi hissediyordum.

Asansörün kapısı açılırken "Ee," dedi.

"Yani..."

"Sence bugün kız arkadaşımı birkaç saat daha çalabilir miyim? Ona bir şey göstermek istiyorum."

Kaşımı kaldırdım. "Akşam yemeğine kadar bekleyemez mi diye merak ediyor. Önce eve gidip hazırlanmayı planlıyordun."

"Hayır," diye başını salladı Matthew ve gözlerindeki ifadeden güzel ön kollarının yanı sıra *kollarında* bir şey olduğunu anlayabiliyordum. Kulağıma fısıldarken tekrar gülümsedi, "Bekleyemez."

"Peki, o zaman... Sanırım bu işi halledebilir," dedim düşünceli bir şekilde ve onu güldürmek için kendi kendime başımı salladım. Asansör açıldı ve dışarı çıktık.

"Güzel, bebeğim, çünkü seni bir randevuya çıkarıyorum."

"Randevu mu?" Sırıttım. "Oh, Matthew Harper, beni nasıl da şımartıyorsun."

"Tatlı kızım için sadece en iyisi." Parmak uçlarımda ayağa kalktım ve başımı göğsüne yaslamadan önce dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Hadi," diye fısıldadı saçlarıma, parmaklarını uçlarında gezdirerek. "Gitmemiz gereken yerler var."

"Ah? Bana şu büyük planlarının ne olduğunu söyle."

"Hayır. Sanırım bekleyip görmen gerekecek." Sırıtarak elimi tuttu ve beni otoparka doğru götürdü.

Bu adamın düşünceliliği için minnettar olmaktan kendimi alamıyordum. Bana ne kadar şefkatli olduğunu defalarca göstermişti - ileriye düşünüp ne için endişeleneceğimi biliyor, ihtiyaçlarımı ben daha düşünmeden tahmin ediyordu ve tüm bunlar kalbimi daha da dolu hissettiriyordu.

Matthew beni kamyonetinin yanına götürdü -mavi, tıpkı en sevdiği renk gibi- ve binmeme yardım etmeden önce kapıyı açtı. Sürücü koltuğuna geçip motoru çalıştırdıktan sonra avuç içi kalçamın üzerine geldi.

"Nereye gittiğimizi söyleyecek misin?" Ana yola çıkarken sordum, o da bana sıırttı. Başını hayır anlamında salladı. "Gel."

"Ona en iyi köpek yavrusu gözlerimi göstererek yalvardım. "Kız arkadaşına onu nereye götürdüğünü söyleyemez misin lütfen?"

Matthew güldü. Ve Tanrım, bu sesi neredeyse iki yıl önce ilk kez duyduğumda olduğu kadar sevmiştim. "Hâlâ hayır."

Ofladım, koltuğuma yaslandım ve Matthew'un başparmağı kalçamda daireler çizmeye başladı. "Ya ben-"

"Hayır."

"Ne söyleyeceğimi duymadın bile!"

Matthew bir kaşını kaldırdı. Biraz daha somurttum. "Tatlı kızım, söz veriyorum, göreceksin. Çok yakında."

"Peki." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve otoyol boyunca ilerleyip bir çıkışa önce başımı çevirip camdan manzarayı izledim.

En sevdiğim yerel çörek dükkanına yaklaştığımızda Matthew'a şüpheli bir bakış attım. "Burada ne işimiz var?"

"Bekle," dedi ve o içeri koşup pembe bir kutu çörekle çıkarken ben yerimde kaldım. "Öğle yemeği için vaktin olmadığını düşündüm."

Kutuyu kucağından alıp açmadan önce minnettar bir ses çıkardım. İçinde en sevdiğim tarçınlı çörek vardı ve sonra kapağın alt tarafına bir şey bantlandığını fark ettim.

Üzerinde bir kalp resmi olan küçük bir zarfı ve başım dönerek açtım, erkeğime karşı bir sevgi patlaması hissettim.

Gergin görünüyor muydu? Belki biraz gergin görünüyordur diye düşündüm. "Bir numaralı ipucu," diye yüksek sesle okudum ve sonra sayfanın geri kalanını taradım.

Kağıt. "Bu... bir *çöpçü avı* mı, Matthew Harper?"

Sırıttı. "Sanırım için birlikte oynaman gerekecek, tatlım. Nereye, aşkım?"

İpucu No. 1:

Seni ne kadar çok göstermek için, senin için her yere ipuçları sakladım. Bir yudum alın, göreceksiniz, size benim dediğim tüm noktalarda gizlenmişler. Bir sonraki ipucu için, bir ya da iki kitap almayı dene.

"Aman Tanrım. Kütüphane mi? Ya da... hayır, kitapçı." İpucunu tekrar okudum ve sonra başımı salladım. "Evet. Kitapçı. Kitapçı." Matthew kamyoneti ters çevirip yağmurlu günlerimizi geçirdiğimiz favori kitapçımıza doğru sürerken çöreğimi aldım ve mutlulukla mideye indirdim. İkinci ipucunu bulacağımız yeri de biliyordum.

Kitapçıya bağılı küçük kafeye girdiğimde, boş bir masanın üzerinde duran bir fincan ve zarfın yanı sıra tanımadığım ciltli bir kitap buldum.

Elime aldım ve yakından baktım.

"Matthew, bu...?" Şaşkınlıkla ona baktım. "Kitabımı mı ciltlettin?"

İlk aşk romanımı mezun olduğum sıralarda bitirmiş olmama rağmen, bu nedense daha da özeldi. Romanı kendim yayınlamayı seçmiştim ve rafımda birkaç tane basılı kitap vardı ama bu nedense daha da özeldi. Ön yüzünde kabartma yazılar vardı ve açıkça elle ciltlenmişti. Yazdığım en son aşk romanıydı, kabaca bizim hikâyemize dayanıyordu. Elbette birkaç farklı ayrıntı vardı ama o kadar bizdendi ki beni gülümsetti. Bunu *henüz* yayınlamamış olsam da, bu jest o kadar tatlı ve şefkatliydi ki, kollarımı beline dolamadan edemedim.

"Teşekkür ederim. Bu çok güzel. Bayıldım." Gözlerimdeki yaşları nazikçe sildi ve sonra beni zarfa doğru itti.

Matthew'a bir bakış atarak bunu yırtıp açtım ve ikinci ipucumu okudum.

İpucu No. 2

Tanıştığımız ilk gece zaten biliyordum. Ama seni ilk öptüğüm yere git.

"İlk öpüştüğümüz yer mi?" Gülümsedim ve dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Nasıl unutabilirim ki?"

"Hayatımda ilk kez tüm parçaların yerine oturduğunu hissettim; o kadar doğru bir şeydi ki bunu tekrar yapmak istedim."

"Peki ya şimdi?" Kırpiklerimi ona doğru kırıştırdım.

"Seni her zaman öpmek istediğimi biliyorsun, benim kötü kızım." Dudaklarıma bir öpücük daha kondurdu ve sonra beni kapıdan dışarı, kamyonu ve bir sonraki ipucumuza doğru kışkırttı.

Elini dizime koyup dışarıda beni öpmeden önce birlikte yemek yediğimiz o küçük İtalyan restoranına doğru yolumuzun geri kalanında orada dinlenirken memnuniyetle iç geçirdim. Bunu zaten biliyor olsam da, o gece de aynı şeyi hissetmiş olsam da, tanıştığımız ilk gece beni öpmek istemiş olduğunu bilmek beni mutlu eden bir şeydi. Birini daha fazla sevmenin mümkün olduğunu düşünmüyordum ama her gün yanıldığımı kanıtlamak için böyle bir şey yapıyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu ben yine mutlu bir iç çekerken. "Seni ne kadar çok sevdiğimi." Elimi onunkinin üzerine koydum ve ellerimizi parmaklarını birleştirdi. "Seni bulduğum için ne kadar şanslıyım. O mikserin başına gelip benimle konuştuğunuz için ne kadar mutluyum."

"Nasıl olmaz ki? Odadaki en güzel kız sendin. Her zaman her odadaki en güzel kız oldun," dedi ciddi bir şekilde. "Aklımı karıştırdın ve kalbimi büyüledin, Noelle."

Kıkırdadım. "O koca kalbinle beni diğer herkes için mahvettin Matthew, o yüzden sanırım ödeştik."

"Sadece kalbim mi?" diye kıkırdadı nefesinin altından.

"Hayır," diye fısıldadım kulağına, "sadece kalbin değil bebeğim." Ve sonra ona göz kırptım.

"Güzel," diye sırttı Matthew ve ben onun ne düşündüğünü biliyordum. "Dikkat dağıtmak yok," diye emrettim.

Matthew arabayı tanıdık restoranın karşısındaki açık bir park yerine çekti. "Ne?"

"O yüzü tanıyorum ve şu anda bu konsolun üzerine tırmanıp sana ne kadar çok sevdiğimi göstermek istesem de-"

"Noelle," Matthew bana en huysuz yüz ifadesini takındı ve kamyonu kapattı. Eğildi ve kulağımı ısırıldı. "Gidelim, hadi."

Başımı salladım ve beni gideceğimiz yere götürmesine izin verdim. Ortasında güller ve başka bir zarfla donatılmış bir masa vardı. "Sanırım buradayken ilk öpüşmemizi yeniden canlandırmamız adil olur, öyle değil mi?" Ona tatlı tatlı gülümsedim. "Nasıl gitmişti?" Düşünüyormuş gibi yaptım, sonra kocaman gözlerle ona baktım ve kollarımı boynuna doladım. "Ne düşünüyorsun Matthew?"

"Seni ne kadar çok öpmek istediğimi düşünüyorum."

"Öyleyse öp beni," diye nefes aldım ve sonra dudaklarımız çarpıştı, kollarında erimek istememe neden olan derin ve tutkulu bir öpücük. "Matthew-"

Başını salladı, gülüyordu ve ben de onun ne düşündüğünü biliyordum. "Pekâlâ, ipucu zamanı tatlım," dedi, kollarından çekilmeden önce beni bir kez daha öptü, zarfı masadan aldı ve açtı, ipucunu okumak için ona sokuldu.

İpucu No. 3

O gece, oyunda, seninle ilgili her şey çok doğru geldi. Burada, göreceksiniz, dört numaralı ipucu sizi bekliyor.

"Moda Center mı?" Ona baktım, başıyla onaylamasını bekledim ve sonra eli yine benim elimdeydi, beni kamyonete geri götürüyordu.

Oraya vardık, otoparka girdik ve sonra binaya doğru yola çıktık. Bir sonraki ipucunu bana eliyle verdi, beni Blazers maçından sonra öptüğü yerden öptükten sonra arka cebinden çıkardı.

"Öpücüklerle ödüllendirilmeye devam ediyorum, ha?"

"Sana söylemiştim," dedi Matthew, bana sevgiyle bakmaya devam ederken kulağımın arkasındaki bir tutam saç okşayarak, "seni her zaman öpmek istiyorum."

"Zarf lütfen," diye güldüm ve zarfı koyması için elimi uzattım.

İçindekileri okurken gülümsedim.

İpucu No. 4

Evde, geride bıraktığım elbise ve ayakkabıları bulacaksın.

"Eve mi?" Kaşlarımı kaldırdım, neden bizi şehrin her yerine götürdüğünü merak ediyordum. En sevdiğimiz yerlerden bazılarına. Bu bende Hayvanat Bahçesi'ne bir kez daha gitme isteği uyandırdı.

Sadece gülümsedi ve elimi tuttu. Evin önüne geldiğimizde Matthew'un kamyonu kapatmasını bile beklemeden içeri koştum. Yatağımızın üzerinde başka bir zarfın yanı sıra güzel bir elbise ve onunla birlikte duran topuklu ayakkabılarımdan birini buldum.

"Akşam yemeği için," diye mırıldandı, ben orada durup kıyafete bakarken kollarını bedenime doladı. "Seni dükkândan erken çıkardığım ve geri dönüp üstünü değiştirecek vaktin olmayacağını bildiğim için."

"Oh, Matthew," diye iç geçirdim. "Seni gerçekten seviyorum."

"Umarım öyledir," diye güldü. "Hadi, üstünü değiştir, saçını ve makyajını yapmak istersen hâlâ vaktimiz var."

"Kötü görüldüğümü mü söylüyorsun Matthew Harper?" Kaşlarımı çatarak ona takıldım.

"Asla." Yanağıma bir öpücük kondurdu. "Bence bu elbise ve makyajla da benim tişörtüm ve dağınık topuzumdan başka bir şey giymeden olduğun kadar güzelsin. Ama arkadaşlarını görmek için süslenmek isteyebileceğini düşündüm."

Ona gülümsedim. "Haklısın. Seviyorum." Banyoya girerken yanağına bir öpücük kondurdum. "Teşekkür ederim."

Nedense bu onun benim için kıyafet seçmesinden daha düşünceli bir davranıştı. -sadece en iyi halimi görmek için değişmek ve güzel görünmek isteyeceğimi bilmek

Arkadaşlar.

Üzerimi değiştirdim, dağınık buklelerimi biraz düzelene kadar karıştırdım ve biraz makyaj yaptıktan sonra -göz kalemi, rimel, biraz allık ve fosforlu kalem- elimde zarfla yatak odasına geri döndüm.

Matthew yatakta oturmuş, bacaklarını bileklerinden çaprazlamıştı. Kelimeleri okur okumaz gülümsedim.

Tam olarak nereye gideceğimi biliyordum.

İpucu No. 5

Her sabah koşusunda seni güneşe taşırdım. Ve bazen seni yataktan çıkaramadığımda, tarçınlı çöreklerin ileride olacağına söz verirdim. Şimdi ağaçlara , tanıdıklarınla birlikte son ipucunu bulmak için.

"Nereye bebeğim?"

"Forest Park." Gülümsedim. "Ama sen bunu zaten biliyordun."

"Ben yaptım." Sırıttı. "Ama yine de söylemeni istedim."

"Bu ipuçlarını çözmek o kadar da zor değil, biliyorsun," diye mırıldandım ve o da gülerek beni kapıdan çıkarıp kamyonete doğru götürdü.

Omuz silkti. "gerekliyordu."

Ona sadece güldüm - erkek arkadaşıma, hayatımın aşkına.

Forest Park'a girdik - bu ipucu tahmin etmemi gerektirmiyordu ama yine de sevdim: bana daha önce hiç söylemediği bir şeyi benimle paylaşıyor olması. Forest Park'a daha önce de birlikte gelmiştik, geçen yıl boyunca birçok kez, ama bu adam hakkında hâlâ yeni şeyler öğreniyor olmayı seviyordum - benim adamım.

Bizi belirli bir ağaç parçasına doğru götürdü ve ben de onun hızına ayak uydurmaya çalışırken elini sıkıca tutarak takip ettim. Bazen ona bacaklarımın onunkilerden daha kısa olduğunu, bu yüzden yavaşlaması gerektiğini hatırlatmak zorunda kalıyordum, ama bugün, bu hedefin bizim için ne sakladığını görmek için o kadar hevesli hissediyordum ki umurumda bile değildi.

Yavaşladığımızı fark ettiğimde, yanında beyaz bir köpekle bankta oturan sarışın bir kafa gördüm ve nefesim kesildi. "Tessa!" Matthew'un kız kardeşini görünce gülümseyerek seslendim. Son birkaç aydır Los Angeles'ta bir film çekimindeydi ve artık kız kardeşim olarak görmeye başladığım bu kızla daha fazla gurur duyamazdım.

Tessa kocaman bir sırıtışla bizi karşılamaya geldi. Snowball'un yakasına bağlı, üzerinde kalp işareti olan bir başka zarf olduğunu hemen fark ettim,

Matthew'a umutla baktım. Başını salladı, ben de köpeğini -bizim köpeğimizi- kulaklarının arasından sevdiği gibi okşadım.

Zarfi açtım ve okumaya başladım, sözlerini okurken gözlerime dolan yaşları görmezden gelmeye çalıştım.

Noelle,

Seni ilk gördüğüm andan itibaren benim için doğru kişi olduğumu biliyordum. Aramızda nasıl bir kıvılcım çıkacağını ya da sana ne kadar büyük bir aşk duyacağımı asla tahmin edemezdim ama bunu bugün de en az o zamanki kadar iyi biliyorum. Sen benim güneşimsin, hayatımsın, yanında uyanmak ve günaydın öpücüğü vermek istediğim tek kişisin. Seninle bir ömür geçirmek istiyorum Noelle Marie Hastings; kahkahalarla, öpücüklerle, bolca sevgiyle ve okunan sonsuz kitaplarla dolu bir ömür.

Son ipucunu bulacaksın... eğer arkanı dönersen, hemen arkandayım.

Matthew

O...?

"Oh." Nefesim boğazımda düğümlendi. Arkamı döndüğümde hayatımın aşkını diz çökmüş, elinde siyah bir kutuyla buldum. "Matthew-" Gözlerimden yaşlar döküldü.

"Noelle," diye başladı, titreyen ellerimi bir elinin içinde tutarak. "Birlikte geçirdiğimiz son bir buçuk yıl hayatımın en güzel zamanlarıydı ve hiç bitmesini istemiyorum bebeğim. Sen... sen benim hayal ettiğim her şeysin. tek şey. Sana duyduğum aşk... Dünyadaki en harika şey. Bu hayatı seninle paylaştığım için çok mutluyum ve geri kalanında elini tutarak yan yana yürümek istiyorum. Ve seni asla bırakmayacağım Noelle, çünkü sana soyadımı ve kalbimin zaten sahip olmadığın her parçasını vermek istiyorum."

Derin bir nefes aldı ve boştaki eliyle kutuyu açtı. "Noelle Marie Hastings, karım olma onurunu bana bahşeder misin? Benimle evlenir misin?"

Başımı salladım, sevdiğim adama bakarken hıçkırıklara boğuldum. Sonsuza kadar birlikte olmak istediğimi zaten bildiğim adama... Ve dudaklarımdan döküleceğini bildiğim tek bir cevap vardı. "Evet," diye haykırdım, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken hayatımda hissettiğim en büyük sırtışıyla gülümsedim. Çok mutluydum, mutluluktan uçuyordum. "Evet, seninle evleneceğim Matthew James Harper. Çünkü hayatımın geri kalanını her gün seni ne kadar çok sevdiğimi göstererek geçirmek istiyorum."

"Seni seviyorum," diye fısıldadı kulağıma, beni kollarına alıp sıkıca sarılmadan önce nazikçe öptü.

"Sürpriz!" diye bağırdı arkadaşlarım, parkta dururken etrafımızda toplanmışlardı. Hepsi oradaydı. Arkadaşlarım, Charlotte, Angelina, Gabbi, Daniel ve onun arkadaşları, Bryan, Elizabeth, Cole, Tanner, kız arkadaşları. Kız kardeşi Tessa ve tabii ki Snowball. Angelina'nın kocası ve Gabbi'nin erkek arkadaşı da gelmişti ve o anda istesem de daha fazla sevildiğimi hissedemezdim.

Çünkü etrafımda en sevdiğim insanlar ve benim için her şeyi yapabileceklerini bildiğim insanlar vardı.

"Yüzüğü görelim!" diye tezahürat yaptı kızlar ve ben de sol elimi kaldırdım.

"Aman Tanrım," diye Matthew'un kulağına nefes verdim, arkadaşlarım pırlantayı öve öve bitiremezken. "*Nişanlandık*. Seninle evleneceğim." Gözlerimden birkaç damla daha yaş aktı ve Matthew başparmağıyla onları sildi.

"Sana karım demek için sabırsızlanıyorum bebeğim." Alnıma bir öpücük kondururken tüm yüzü aydınlandı. "Ama önce, akşam yemeği."

"Tüm bunlardan sonra hala yemeğe gidiyor muyuz?"

"Evet, böylece kutlayabiliriz." Matthew saçlarımı düzeltti ve birkaç bukleyi kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Arkadaşlarımız bu olayı kutlamak istediler."

"Bütün bunları benden başka herkesin haberi olmadan organize ettiğine inanamıyorum," diye homurdandım. "Bunu nasıl *başardın*?"

"Kolay olmadı," diye güldü. "Ama biraz yardım aldım." En iyi arkadaşlarımı işaret etti.

Kızlarım bana sırtarak küçük bir el salladı. Hepsine gözyaşları içinde sarılmaktan kendimi alamadım.

"Senin için çok heyecanlıyız," diye sırttı Angelina. Ciddi olduğunu biliyordum - büyük aşkını bulmuştu ve hayatında aşk için yeterince zaman olmadığına dair eski fikirleri çoktan gitmişti.

"Elbiseni yapmak için sabırsızlanıyorum!" Charlotte kıkırdadı, o kadar heyecanlıydı ki duvarlardan sekecekmiş gibi görünüyordu.

"Oh, evet *lütfen*," diye bağırdım, ikimiz de aşağı yukarı zıplarken onunla el ele tutuştum.

Gabrielle bana muzip bir sırıtış attı. "Bize bir daha asla aşık olmayacağını söylediği zamanı hâlâ hatırlıyorum... sanki dün gibi."

"Oh, sus," dedim ama hepimiz ne kadar aptalca davrandığıma güldük.

"Akşam yemeği?" Matthew sordu ve hepimiz başımızı sallayarak arabalara döndük.
restorana gitmek için.

Matthew ilk randevumuzu gerçekleştirdiğimiz o küçük İtalyan restoranını rezerve etmişti ve arkadaşlarımız ve ailemiz uzun bir masanın etrafında toplandığında, mekan çok fazla kahkaha, hayat ve sevgi ile doluydu. Daha mutlu olamazdım.

Parmağımdaki yüzüğe bakmadan duramıyordum.

Yemek bittiğinde Matthew'a yaslandım. "Beni eve götür bebeğim," diye fısıldadım kulağına, "Kutlama yapmak istiyorum... sadece ikimiz." Kulak memesini kemirdim.

"Küçük cadaloz," diye fısıldadı kulağıma, beni ayaklarımdan kaldırıp kollarının arasına alırken.

Beni her fırsatta kucağına almayı sevdiği için arkadaşlarımız buna şaşırmadı bile ve beni sıkıca tuttuğu için göğsüne doğru kıkırdadım. "Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim," diye masadakilere seslendi. "Bu anı sizinle birlikte kutlayabildiğimiz için çok mutluyuz ama korkarım geceyi kısa kesmek zorundayız." Her ne kadar öneren ben olsam da, imaları karşısında yüzümdeki sıcaklığı hissedebiliyordum ve ona biraz daha sokuldum.

"nk sana çok ama çok kötü şeyler yapacağım, küçük tilki," diye mırıldandı kulağına ve bu kez gömleğinden başımı kaldırdığında tüm arkadaşlarımızı orada, bilerek ama mutlu bir şekilde bana gülümserken buldum.

"İyi geceler," diye mırıldandım utangaç bir şekilde, Matthew'la birlikte kamyonu doğru yola çıkmadan önce küçük bir el salladım ve sonra bana yapmayı planladığı o çok kötü şeylerden çok zevk alacağımdan emin olduğum evimize geri döndüm.

"Teşekkür , " diye
gülümsedim. "Ne
için?"

"Bu. Bütün bunlar. Arkadaşlarımla burada olması. Beni karın olarak seçtiğin için."

"Başka türlü olmasını istemezdim, Noelle, tatlım. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye iç geçirdim,
her zamankinden daha mutluydum. Sonsuza
kadar böyle olacaktı.
Birbirimize.

GENİŞLETİLMİŞ EPILOG

Matthew

1 yıl sonra...

WHer sabah Noelle yanımdayken uyanmak hayatımın en iyi kararlarından biriydi. Ve işe birlikte gitmek, onun ofisine merdivenlerden çıkabileceğimi ve yanımda olacağını bilmek Orada öğrencilere yardım ediyor, onlara ihtiyaç duydukları ilgi ve alakayı gösteriyordu. Onunla çok gurur duyuyordum. Ve her şeyi daha da güzelleştiren şey, tüm bunlar boyunca onun yanında durabilmemdi. Çoğu gün birlikte öğle yemeği yememiz de cabasıydı.

Arkadaşlarım muhtemelen biraz kırbaçlandığımı düşünüyorlardı ama umurumda değildi. Sayısız akşam yemeği, oyun geceleri ve film gecelerinden sonra Noelle'i neredeyse benim kadar iyi tanıyorlardı ve Noelle'e el pençe divan durduğum için benim enayi olduğumu düşündüklerini biliyordum. Ama onu ne kadar çok sevdiğime engel olamıyordum.

Noelle Hastings'i sevdiğim kadar hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi sevemeyeceğimi düşünmüştüm. Kalbimi ele geçirmiş ve onu ateşli tutkusuyla, sonsuz adanmışlığıyla ve istediği şeyin peşinden durmaksızın gitmesiyle doldurmuştu. Ve evet, ona benim demeyi seviyordum.

Ve şimdi, neredeyse üç yıl sonra, onunla bir sonraki adıma her zamankinden daha fazla hazır olduğumu biliyordum. Hayatımızı aceleye getirmek istememiştim, verandamızda oturup güneşin tadını çıkarmak gibi küçük anların tadını çıkarmak istemiştim.

Sıcak yaz gecelerinde birbirimize sarılıp yıldızları seyrederken.

Ne kadar şanslı olduğumu düşündüm - gerçekten, gerçekten, bu benim gerçekliğim olduğu için. Bu kız ona benim dememe izin verdiği için.

Ve en sevdiğim hikaye Bir Varmış *Bir Yokmuş* ile başlamasa da, bizim hikayemiz - güzel kızıl saçlı kızımın kalabalık bir odaya girmesiyle başlayan bir hikaye - bizim için *Sonsuza Dek Mutlu* ile biteceğinden emindim.

Aradaki her anın tadını çıkarmıştım. Ve şimdi, hayatımızın geri kalanının başlama zamanıydı.

Sonbahar Noelle'in yılın en sevdiği zamanıydı. Yani, onu kim suçlayabilir ki? Portland'da yapraklar renk değiştirirken, kırmızılar, sarılar ve altınların patlaması atmosferi dönüştürüyordu. Ama bundan daha fazlasıydı - havadaki hafif serinlik, oyduğumuz balkabakları, en sevdiği rengin mevsiminde olması (balkabağı turuncusu, her yıl o kalın boğazlı kazağı giydiğinde beni kıkırdatmayı asla başaramazdı)... Bu bir duyguydu.

Ve geçen yıl sonbaharda ona evlenme teklif ettiğimde, bu çok doğru gelmişti. Öyle ki düğünümüzü planlarken aklımızda Sonbahar kadar mantıklı bir zaman yoktu. Düğünümüzü yapmak için Portland'ın dışında küçük bir çiftlik bulmuştuk - balkabağı tarlası, saman balyaları ve arazide gezmek için sevimli küçük bir kamyonla tamamlanmış bir çiftlik - ve biz sadece biliyorduk.

Her şeyi planlarken Noelle'in başı dönüyordu ve ben de ona tüm detaylarda elimden geldiğince yardımcı olmaktan büyük mutluluk duydum. Pasta aroması? Elbette kırmızı kadife. Birlikte geçirdiğimiz son yıllarda ben de bu pastaya oldukça düşkün olmuştum ve neden yalan söyleyeyim ki? Noelle'i gülümsetmek için her şeyi yapardım.

Ve masadaki diğer tatlılar... diyelim ki Noelle'i her birkaç dakikada bir tatlıdan uzaklaştırmak için sabırsızlanıyordum. Ne kadar yerse yesin, o tatlıya olan düşkünlüğünü bir türlü tatmin edemiyordu. Bunca zaman sonra beni hâlâ gülümsetiyordu. Hâlâ tatlı seven biri değildim.

-Söz konusu o olduğu zamanlar hariç. Onun yaptığı şeyleri yemenin, onlara ne kadar sevgi kattığını bilmenin, onu ne kadar sevdiğimi bilmenin... tadını daha da güzelleştiren yanı vardı.

Arkadaşları arasında evlenen üçüncü çift olduğumuz gerçeği onu rahatsız etmiyor gibiydi ve Charlotte, Gabbi ve Angelina'nın yanında olmasından ne kadar heyecan duyduğunu biliyordum. Ayrıca, Tessa ve Noelle daha da büyümüşlerdi.

Küçük kız kardeşim Batı Yakası'na geri taşındığından beri - Los Angeles'ta film çekmediği zamanlarda Portland'da yaşıyordu - ve Noelle ondan nedimelerinden biri olmasını istemekten daha mutlu olamazdı. Hepsi -tahmin ettiğiniz gibi- yanık turuncu giymişti. Biraz homurdanma duymayı beklerdim. Elbette turuncu herkese yakışmıyordu ama elbiseler düğüne *mükemmel bir şekilde* uyuyordu, bu yüzden gerçekten kimse itiraz etmedi.

Bryan, Cole ve Tanner yanımda duracaklardı ve şaşırtıcı bir şekilde, Noelle'in kuzeni Oliver'la kafede çalıştığı için bir yıldan fazla bir süre arkadaş olduktan sonra biz de yakınlaştık ve onun ailesinden birinin de yanımda olması bana uygun geldi. Koridorda babasıyla yürüyemeyecek olmasının Noelle'e acı verdiğini biliyordum ama kızım bunun düğün planları hakkında her konuştuğumuzda adımlarındaki zıplamayı azaltmasına asla izin vermedi. Kaybettiğimiz ebeveynlerimizle ilgili duygularımızı sadece geceleri paylaşırdık. Gözyaşları dökülürdü ama bizi izlediklerini bildiğimiz için gülümserdik de. Başını öper, gözlerindeki yaşları siler ve ona ne kadar çok sevildiğini hatırlatırdım - sadece benim tarafımdan değil, herkes tarafından.

Annesi bile Noelle'in ne kadar mutlu olduğunu gördükten sonra yola gelmişti. Bence hayal edebileceğinden çok daha fazlasını yapmıştı, özellikle de yazma aşkını yeniden keşfettikten ve danışmanlık yaptığı öğrencileri olduktan sonra ve neredeyse her gün eve yüzünde bir gülümsemeyle gelmesini çok sevdim.

Yine de, güçlü ve bağımsız nişanlım, annesinin onu koridorda yürütmesini önerdiğimde sadece başını salladı. "Kendim yürüyebilirim," diye onayladı. "Zaten sonunda beni bekliyor olacaksın, yani gerçekten yalnız olmayacağım, değil mi?"

Elizabeth ve Bryan'ın oğlu yüzük taşıyıcımızdı, iki yaşındaydı ve *gerçek* yüzükleri taşımasına izin vermemiş olsak da, provada koridorda yürürken annesinin gözlerindeki gururu görmüştüm. Bu aşktı - saf aşk ve Noelle ve ben *ne zaman olacağına* karar vermemiş olsak da, hayatlarımızda bir sonraki adımı atmak ve sevmek için kendi çocuklarımıza sahip olmak için sabırsızlandığımı biliyordum. Ve biraz alışılmadık bir durum olabilir ama sevgili köpeğimiz Snowball (muhtemelen bu noktada Noelle'i benden daha çok seviyordu) çiçekçi kızımız olacaktı. Evet, Noelle'in bu fikri nasıl bulduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Snowball'un sırtındaki keselerden dökülen çiçek yapraklarıyla koridorda yürümesini izlemek çok eğlenceli olacaktı.

Aynaya bakıp bizi buraya getiren tüm o küçük anları hatırlarken Bryan omzumu sıvazladı. Küçük çiftlik evinde ben erkeklerle hazırlanırken Noelle kızlarla başka bir odadaydı. Onu görmek, benden sakladığı o güzel elbiseyi görmek ve ailelerimizin, arkadaşlarımızın ve sevdiğimiz insanların önünde ona olan aşkı ilan etmek için sabırsızlanıyordum.

"Hazır mısınız?" diye sordu en iyi arkadaşım ve ben onlara döndüğümde tüm çocukların gözlerindeki mutluluğu ve gururu görebiliyordum. Düşünüyorum da, bazen bu günün gelip gelmeyeceğini merak ediyordum. Annemle babamın birbirlerine duydukları tutkuyla seveceğim birini bulup bulamayacağımı. Ve ben bunu Noelle'de binlerce kez bulmuştum.

Başımı salladım. "Ben hazırdım, dostum. Sanırım onu ilk gördüğüm anda onunla evlenmek istediğimi biliyordum," diye kıkırdadım. "Dürüst olmak gerekirse, gerçekten burada olduğumuza inanamıyorum."

Bryan gülümsedi. "Liz'le "evet" dediğimiz gün ben de aynı şekilde hissetmişim. Ve şu anki halimize bakın. Aradan iki çocuk geçti ve sanırım onu evlendiğim günden bile daha çok seviyorum." İki ay önce bir kızları oldu; annesinin kucağında zıplayan, gülümseyen küçük kız Jenna.

Tanner cep mendilini çekştirirken Cole sırtarak "Senin adına çok mutluyuz dostum," dedi ve yanık turuncu kravatını düzeltti.

"Harika görünüyorsunuz çocuklar." Gülümsedim. "Hepiniz yanımda olduğunuz için minnettarım."

"Senin için her şeyi yaparız Matt," dedi Tanner. "Sen de bizim için aynısını yaptın ve biz de sana destek olabildiğimiz için çok mutluyuz." Geçen yıl Cole ve Tanner -küçüklüklerinden beri hep birlikte bir şeyler yapmak zorunda kalmışlardı- Kelly ve Kaitlin ile ortak bir törenle evlendiler. Bu tam onlara göre bir şeydi ve Bryan ve ben de iki kişi bir kişiden daha iyi olduğu için onların ortak sağdıçları olmaktan mutluluk duymuştuk. Gerçi birlikte yaşamak kesinlikle birlikte yaptıkları şeylerden biri değildi, çünkü her iki çift de kendi alanlarını istiyordu, ancak hemen yan yana oldukça büyük iki ev almayı başarmışlardı. İyi bir MBA maaşının zevkleri.

Hiçbir şekilde kötü durumda değildik, ikimizin de maaşıyla geçiniyorduk ve ailemin bana bıraktığı küçük bir birikimimiz vardı, ancak onlar kadar çok para harcamayı hayal bile edemezdik.

Aynada son bir kez kendime baktım. Siyah kravatım mükemmel görünüyordu, yamuk değildi, Noelle'i çıldırtacağını biliyordum.

tamir edebilirdi. En ince ayrıntısına kadar hazırdım. Arkadaşlarıma başımı salladım ve Oliver elini Noelle'le paylaştığı kızıl saçlarında gezdirdi.

"Hazır."

"Hadi seni evlendirelim, koca adam," Oliver küçük bir yumruk attı ve ben de güldüm. Ondan o kadar da uzun değildim; yıllarca çalışmaktan benim kadar kaslı olmasa da yine de 1.80 boyundaydı. Koridorda Tessa'yla birlikte olacaktı ve heyecanlı olduğunu biliyordum - Tessa daha önce her şeyin tamam olduğundan emin olmak için kapımızı çaldığında Noelle'in yüzünde beliren kızarıklığın aynısını görmüştüm. Küçük kız kardeşime fena halde vurulmuştu. Ve itiraf etmeliydim ki Oliver'la iyi bir ikili olabilirlerdi. Artık bilgisayar mühendisi olarak son derece başarılıydı.

Çocuklar tören alanına doğru yürüdüler ve hepimiz yerlerimizi aldıktan sonra kendimi hiç de gergin hissetmediğimi fark ettim. Kalbim her zaman olduğu gibi güçlü ve doğru atıyordu.

Noelle için dayak.

Gecenin geç saatlerinde en sevdiğim an, başını çıplak göğsüme yasladığı, kulağını kalbimin üzerine bastırdığı ve o sadece dinlerken onu kollarımda tuttuğum andı. Ve daha da iyisi, bu şekilde uykuya daldığı zaman, sürekli davul sesi onu uyuturdu.

Sonunda, gelin tarafı koridorda yürümeye başladıktan sonra -Charlotte ve Bryan, Cole ve Gabrielle, Tanner ve Angelina, Tessa ve Oliver, sıra gelmişti. Müzik - Noelle'in en sevdiği şarkı olan *Invisible String*'in enstrümantal versiyonu ("Taylor Swift'ten tabii ki!") çaldı ve herkes sandalyelerinden kalkıp Noelle'in koridorda yavaş yürüyüşünü izlemek için döndü.

Ve işte oradaydı. Benim tatlı kızım. Benim küçük tilkim. Gün ışığım. Benim Noelle'im. Güzel beyaz bir elbise giymişti, parıldayan metrelerce beyaz kumaş her tarafına dökülüyor ve arkasından çok güzel bir şekilde takip ediyordu. Ve o benimdi.

-Hepsi benim, sonsuza dek. Derin bir nefes aldım, gözyaşlarımı uzak tutmaya çalıştım ama faydası olmadı. Ona o kadar aşkıttım ki, onunla evlenmek üzere olduğumu bilmek -onun Noelle Marie Harper olacağını bilmek- bir erkeğin dizlerinin üzerine çökmesi için yeterliydi. Bu gece dizlerimin üzerinde onu ne kadar sevdiğimi, takdir ettiğimi, bastığı toprağa ne kadar taptığımı göstermeyi planlıyordum ama bu daha sonraydı.

Şimdi sadece müstakbel gelinimin bana doğru süzülmesini takdir etmek istiyordum. Beni ilk gördüğünde Tanrı'ya benzediğimi düşündüğünü söyleyerek hep şaka yapardı.

-ince yontulmuş ve güzel- ama bugün buradaki tek Tanrıça oydu:

Sırtından aşığıya dökülen kızıl bukleler mükemmel bir şekilde kıvrılmıştı; yüzünü, göğsünü ve omuzlarını kaplayan çiller elbisesinin beyazlığıyla daha da belirginleşmişti. Ve yüzündeki ifade... Ruhaniydi. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadındı ve göz koyabileceğim tek kadındı.

Koridordaki yürüyüşünü bitirip elindeki bukete beş aylık hamile olan ve en yakın arkadaşının evlendiğini görüp ağlayan en yakın arkadaşı Charlotte'a uzatırken (daha sonra suçu hormonlara atacaktı ama hepimiz biliyorduk) bir nefes aldım - ve sonra elleri benim ellerimdeydi.

"Merhaba," diye fısıldadı, ben ona öylece bakarken. Yakından daha da güzeldi. Nefesimi kesmekte asla başarısız olmadı.

"Merhaba bebeğim," diye mırıldandım, elini elime aldım ve üzerine sadık bir öpücük . Sonra tören başladı ve daha sonra itiraf ettiğim gibi -Tek bir kelime bile duymadım, Noelle ile bu anı yaşamaya odaklanmıştım.

"Anladığım kadarıyla kendi yeminlerinizi hazırlamışsınız?" diye sordu papaz ve biz de başımızı salladık.

İlk ben başladım. "Noelle, sen bulutlu ve gri bir Portland gününün güneş ışığısın. Sen her günün en güzel yanısın ve akşam eve dönmek istediğim tek kişisin. Kelimeleri sevdiğini biliyorum ama seni ne kadar sevdiğimi anlatabilmem için ne sözlükte ne de okuduğün aşk romanlarında yeterince kelime var. Seni güneşe gülümserken, fırından yeni çıkmış bir brownie'yi ısıtırken ya da bir kase kremanın kaşığına yalarken gördüğümde hissettiklerimi kelimelerle ifade etmem mümkün değil." Gülümsedim. "Tüm hayatımın, yaptığım her seçimin beni sana getirdiğini nasıl düşündüğümü açıklayamazlar. Eğer bizi bir araya getiren kader değilse, Noelle, buna başka ne denir bilmiyorum, ama hayatımda olduğun için yaşayan en şanslı adam olduğumu biliyorum.

"Yeterince kelime yok ama her zaman deneyeceğime söz veriyorum. Seni ne kadar çok sevdiğimi her gün hatırlatacağıma. Sana bakacağıma ve seni koruyacağıma, her zaman en yeni fırınlanmış eserinin tadına bakacağıma ve uykuya daldığında seni arabadan içeri taşıyacağıma söz veriyorum. İhtiyacın olduğunda sana yardım edeceğime ve olmadığında arkada durup seni neşelendireceğime söz veriyorum. Seni seviyorum ve seninle bir ömür boyu mutluluk geçirmek için sabırsızlanıyorum."

Noelle ağlıyordu; bana bakmaya devam ederken bile gözlerinden sürekli yaşlar süzülüyordu. Sevinçten parlıyordu ve kendi yeminine başlarken ellerini sıktım.

"Matthew," dedi bana, yüzüne yayılan kocaman bir gülümsemeyle. "Üç yıl önce bana büyük aşkıma, hayatımın geri kalanında yazacağım hikâyeye sahip olacağımı düşünüp düşünmediğimi sorsaydın, hayır derdim. Ama sonra seninle tanıştım. Ve sanırım bir parçam seni seveceğimi hep biliyordu. Seni gördüm ve sanki kalbim biliyordu.

"Sen tüm tatlıların toplamından daha iyisin ve yüzündeki o güzel gülümsemeyi görmek ya da kahkahanı duymak için yapmayacağım şey yok. Seni seveceğime ve sana değer vereceğime söz veriyorum ve işler zorlaştığında seninle ilgileneceğime ve yeterince yemediğimde senin benimle ilgilenmene izin vereceğime söz veriyorum." Kalabalık güldü.

"Bundan gerçekten hoşlanıyor." Gülümsedi. Başımı usulca salladım. Ne de olsa haklıydı. "Aşk hikayemizi yazmayı asla bırakmayacağımıza söz veriyorum ve seninle yaşlanmak ve bebek sahibi olmak için sabırsızlanıyorum. Hiçbir şeyin evliliğimizin önüne geçmesine izin vermeyeceğime ve iyi günde kötü günde benimle olacağına söz veriyorum bebeğim. Seni seviyorum." Noelle ellerimi biraz daha sıktı. "Senin karın olacağım için çok heyecanlıyım Matthew."

Ve yüzüklerimizi değiştirirken, onun beyaz altın pırlanta alyansını nişan yüzüğünün üzerine iterken ve o da pürüzsüz, metal bandı benimkinin üzerine yerleştirirken... Tüm bunlar sonunda gerçek gibi hissettirdi. Sanki buradaydık. *Evlenmiştik.*

Papaz, "Şimdi sizi karı koca ilan ediyorum," diye anons etti. "Şimdi gelini öpebilirsiniz."

Öyle yapmayı planlıyorum. Noelle parmak uçlarında dururken eğildim ve kısa, tatlı bir öpücük paylaştık - tüm seyirciler yüksek sesle tezahürat yaparken onu arkaya eğip daha sert öpmeden önce.

"Merhaba karıcığım," dedim, ikimiz de koridorun sonunda durup gülümseyen konuklara bakarken alnımı onunkine yasladım.

"Merhaba kocacığım," diye cevap verdi Noelle, biraz nefes nefese, burnunu benimkine dayayarak. Bir elinde buketi, diğerinde benimkini tutuyordu ve sonra kurduğumuz ailemizin alkışları arasında koridorda birlikte yürüyorduk.

Koridorun sonuna geldiğimizde, resepsiyondan önce bizi küçük bir gezintiye çıkarmak için arkası açık bir kamyon durdu. Onu belinden tutup kaldırdığımda ve arkasından bindiğimde Noelle sevinçten çığlık atarak gülümsedi.

İkimiz de yerleştikten ve kucaklarımızı bir battaniyeyle örttükten sonra kulağına fısıldadım, "Sürprizini beğendin mi, karıcığım?"

"Bayıldım, Matthew. Bugün bile beni şaşırttığın için teşekkür ederim."
Yanıma sokuldu ve alnından öpmeden önce bir kolumu ona doladım.

"Sevdiğimiz tüm insanlarla kutlama yapmaya hazır mısın,
karıcığım?" "Seninle olduğu sürece her şeye hazırım
kocacığım."

Son

Çok yakında...
Saygılarımla
En İyi Arkadaşlar Kitap Kulübü #2 - Angelina & Benjamin'in

Hikayesi Sonbahar 2022

Dönenceler: Düşmandan Sevgiliye, Zoraki Yakınlık, Erkek Takıntılı, İşyeri
Romantizmi, Huysuz x Huysuz, Yararlı Arkadaşlar.

Teşekkür

Vay canına, ilk romanım resmen tamamlandı. Bu yolculukta benimle birlikte olmayı seçtiğiniz için çok mutluyum ve eğer başından beri buradaysanız, Matthew ve Noelle'in ne kadar çok değişiklik geçirdiğini bileceksiniz, ama her zaman özünde biraz kırılmış ve yaralanmış iki insanın bir araya gelmesi ve tüm engellere rağmen birbirlerini sevmeyi seçmeleriyle ilgiliydi.

Bu kitabın onsuz asla var olamayacağı pek çok insan var ve onlara teşekkür etmek için zaman ayırmalıyım çünkü bir şekilde benim için bu çılgın rüya sonunda gerçek oldu.

Gabbi'ye: Sen benim kayamsın ve bu serinin yazmaya başladığımdan beri ne kadar inanamıyorum. Sen benim en iyi beyin fırtınası arkadaşım, okuma partnerim ve en iyi dostum oldun. Hayatıma çok fazla neşe, kahkaha ve mutluluk getiriyorsun ve çok yakında kitabını yazmak için sabırsızlanıyorum, böylece kurgusal Gabrielle hakkında çığlık atabiliriz. Seni seviyorum.

Raquel, Sol, Trini ve Veniza'ya: Bu kitabın büyük bir kısmını size ve geçtiğimiz yıl boyunca bana gösterdiğiniz sevgi, destek ve teşviklerinize borçluyum. Sizler benim en iyi arkadaşlarımsınız ve tüm sohbetlerimiz ve her zaman paylaştığımız tüm kaos için çok minnettarım.

Cassie'ye: Sana söylemek istediğim o kadar çok şey var ki, ama yeterince kelime bulabilecek miyim bilmiyorum. Sadece seni sevdiğimi, en iyi arkadaşım olduğun için çok mutlu olduğumu ve seni çok takdir ettiğimi bil. Matthew'un senin tipin olmadığını biliyorum, ama umarım onu yine de seviyorsundur.

Katie'ye: Sen olmasaydın, çalışmalarımı çevrimiçi olarak paylaşmaya asla başlayamayabilirdim ve bu şeyi yapma ve bu kitabı yazma dürtüsünü asla hissedemeyebilirdim. En büyük amigom olduğun ve tüm bunlar boyunca beni sevdiğin için teşekkür ederim. Hayatımda olduğun için çok mutluyum.

Sara'ya: Bu kitabın düzenlenmesindeki tüm yardımlarınız, önerileriniz ve fikirleriniz için çok teşekkür ederim. Bu karakterler hakkında sizinle daha fazla şey paylaşmak için sabırsızlanıyorum.

Al'a: Sana söylemek istediğim o kadar çok şey var ki dostum. Bana her zaman karakterlerimin en güzel resimlerini çizdiğin için teşekkür ederim. Siz bu muhteşem kapak olmazdı ve ben onu çok seviyorum. I

Tüm cesaretlendirmeleriniz, karakterlerim ve hikâyelerim için çıldırmanız ve yaptığımız her aptalca sohbet için çok minnettarım. Git biraz Dippin' Dots al, bunu hak ediyorsun.

Mallory'ye: Benim OG Matthew ve Noelle shipper'ım, gerçekten zor bir zamanda hayatıma girdin ve senin gibi bir arkadaşım olduğu için ne kadar mutlu olduğumu anlatamam. Sana her zaman bu kitap ve evren hakkında saçmalamama izin verdiğin için teşekkür ederim - umarım sen de benim seni sevdiğim kadar seviyorsundur.

Benim için beta okuyan tüm harika arkadaşlarıma: Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Cesaretlendirici sözleriniz bu kitabı ne kadar sevdiğinizi söylemeniz, kitaba bakıp "bu kesinlikle berbat!" diye düşündüğüm zamanlarda bana çok yardımcı oldu. Siz olmasaydınız ne yapardım bilmiyorum ve arkadaşlığınız hayatımda olduğu için çok mutluyum.

Ve son olarak, (bu kitabı okumadıklarını umduğum) Anne ve Babama: Sizi seviyorum. Bana her zaman inandığınız için teşekkür ederim. Umarım sizi gururlandırıyorumdur.

Yazar Hakkında

Aslen Portland bölgesinden olan Jennifer, şimdi köpeği Walter ve kedisi Max ile birlikte Orlando'da yaşıyor. Burnu her zaman bir kitapta ve boş zamanlarında Disney Parklarına gitmeyi seviyor.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.